

НОРА РОБЪРТС

ВИДЕНИЯ В СМЪРТТА

Част 19 от „В смъртта“

Превод от английски: Весела Прошкова, 2004

chitanka.info

*„Няма приятелство без лоялност и
съпричастие!“*

Лорд Халифакс

*„Това видение ли е? Или е сън?
Дали не спя?“*

Уилям Шекспир

ПЪРВА ГЛАВА

Издържала беше цялата вечер, без да убие никого. Лейтенант Ив Далас, ченге до мозъка на костите си, смяташе, че въздържанието ѝ бе проява на необичайно силна воля.

Денят ѝ беше минал сравнително спокойно. Сутринта се яви да свидетелства в съда — рутинно и досадно задължение, после се захвана с писмена работа — купчини формуляри и рапорти, които притъпяваха мозъка. Изпратили я бяха само на едно местопроизшествие — групичка приятели се качили на покрива на жилищна сграда в Уест Сайд да си устроят нарко-купон, но се скарали кой да вземе последната доза, съдържаща смес от синтетичните наркотици „Баз“, „Екзотика“ и „Зум“.

Спорът бил разрешен, след като единият купонджия полетял от покрива — алчно стискал в юмрука си заветната доза.

Вероятно не беше усетил болка, дори когато беше се разплескал на Десето авеню, но със сигурност бе развалил купона.

Свидетелите, между които беше и добрият самарянин от съседната сграда, позвънил на телефон 901, твърдяха, че човекът, когото изстъргаха от тротоара и прибраха в чувал, доброволно е застанал на ръба покрива, затанцувал буги, загубил равновесие и с налудничав кикот полетял надолу.

Кое то вероятно го е изненадало и е останало незабравимо за пътниците във въздушния трамвай, които също бяха станали свидетели на последния танц на Джаспър Маккини.

Някакъв турист, изпаднал в неуместен възторг, бе успял да заснеме инцидента с джобната си видеокамера.

Показанията на свидетелите съвпадаха със заключението на съдебния лекар, следователно случаят беше приключен със заключението „смърт по непредпазливост“. Според Ив това беше смърт поради глупост, но в официалните бланки нямаше такава графа.

В резултат на полета от осмия етаж на купонджията Джаспър, тя напусна Централното полицейско управление един час след

приключването на дежурството ѝ, след което попадна в едно от поредните досадни задръствания в центъра на града, тъй като „временната“ кола, която ѝ беше пробутал някой чиновник от отдела за конфискувани превозни средства, се движеше със скоростта на накуцващо трикрако сляпо куче.

Да му се не види, в крайна сметка рангът ѝ даваше право на свята кола! Не по нейна вина за две години беше унищожила два служебни автомобила. Както вървяха нещата, може би поне за малко трябваше да даде воля на чувствата си и още сутринта да извие врата на някой досаден и тъп бюрократ. Струваше си да опита — ако не друго, щеше да се позабавлява.

Прибра се вкъщи с два часа закъснение и мигновено трябваше да се преобрази от сурово ченге от отдел „Убийства“ в шикозна съпруга на финансов магнат — съвсем нелека задача. За беда, не се справяше с ролята на съпруга така добре, както с полицейската работа.

Предполагаше, че изглежда шик, защото мъжът ѝ беше избрал тоалета, дори бельото ѝ. Рурк винаги знаеше какво облекло е подходящо за случая.

Тя знаеше само, че носи някаква зелена дреха, обшита с блестящи камъни, при това доста разголена.

Нямаше време да спори с него, разполагаше с броени минути да сложи роклята и обувките — също зелени и украсени с лъскави камъчета. Токчетата, тънки като игли, бяха достатъчно високи, че почти да се изравни по ръст със съпруга си.

Да бъде лице в лице с Рурк не представляваше проблем. Не и когато при всяко обръщане виждаше пламенните му, неземно сини очи и лицето му, сякаш нарисувано от ангел художник. Трудно е любезно да разговаряш с непознати, докато тръпнеш от страх, че всеки миг ще се спънеш и ще паднеш по задник.

Обаче тя издържа геройски не само бързото си преобразяване в светска дама, бързото пътуване със совалка от Ню Йорк до Чикаго, ритуала с пиенето на коктейли, когато от скука мозъкът ѝ едва не се разтопи, въпреки превъзходното вино, но дори официалната вечеря, на която Рурк беше поканил цяла дузина клиенти, а на нея ѝ се наложи да играе ролята на домакиня.

Нямаше представа какви са деловите му отношения с тези хора, защото съпругът ѝ притежаваше или имаше акции във всички

възможни предприятия по света, затова тя дори не се стараеше да ги запомни. По време на изпитанието, продължило четири часа, ѝ се изясни само едно — че всеки от присъстващите спокойно може да получи първа награда за досадник.

Все пак жертви нямаше.

Което означаваше няколко точки в актива ѝ.

Сега единственото ѝ желание беше да се прибере у дома, да свали зелената блестяща дреха, да се просне на леглото и да прекара в дълбок сън шестте часа, които ѝ оставаха, преди отново да се върне на работа.

Лятото на 2059 година беше дълго, горещо и кърваво. Наближаваше есента, когато най-сетне температурата щеше да спадне. Дано тогава хората престанеха да изпитват необходимостта взаимно да се избиват. Само че това едва ли щеше да се случи.

Щом седна на удобното кресло в частната совалка, Рурк положи краката ѝ на скута си, свали обувките ѝ.

— Хич не си прави илюзии, приятелче — процеди тя. — Сваля ли тази... дреха, повече няма да я облека.

— Скъпа Ив! — В мелодичния глас на Рурк се долавяше акцент, напомнящ за ирландските му предци. — Подобно изявление ме навежда на определени мисли. Очарователна си с тази рокля, но ще бъдеш още по-съблазнителна без нея.

— Откажи се! Няма начин да ме принудиш отново да се накипря, отказвам и да сляза от совалката само по това, което твоя милост нарича „бельо“. Ето защо стой мире... Божичко!

Очите ѝ едва не изскочиха от орбитите, когато Рурк притисна палци до сводовете на стъпалата ѝ.

— Дължа ти най-малкото един масаж — усмихна се той, а Ив отново се отпусна на креслото и изстена. — Заради онова, което направи за мен тази вечер. Знам колко ненавиждаш подобни мероприятия. Благодарен съм ти, че докато опитвахме ордьоврите, не зашемети Макинтайър с електрошоковата си палка.

— Говориш за онзи тип с многото големи зъби, дето цвилеше като магаре, нали?

— Именно. Вярно, че има големи зъби, но и много пари. — Рурк повдигна единия ѝ крак, зацелува пръстите ѝ. — Още веднъж благодаря.

— Няма защо. Предлагаме комплексно обслужване — промърмори тя, а наум добави: „Струва си за парче като теб!“ Изглежда го през притворените си клепачи — елегантен мъж, висок близо метър и деветдесет. Не я вълнуваха само мускулестото му тяло или лицето му, от което дъхът ѝ спираше, а умът и изискаността му. Накратко — всичко.

Обаче най-хубавото беше, че той не само я обичаше, но и я разбираше. Често спореха — винаги имаше нещо, за което да са в разногласие, ала по този въпрос винаги бяха на едно мнение.

Рурк не очакваше от нея като по чудо да се превърне в съвършената съпруга на магнат, да даде повече, отколкото е способна. Ив знаеше, че на негово място много мъже щяха да разсъждават различно. Той беше собственик или главен акционер на финансови холдинги, фабрики, заводи, супермаркети и Бог знае още какво на Земята и на други планети. Богатството му беше абсурдно голямо, притежаваше и неограничената власт, неизменно съпътстваща парите. Повечето мъже с неговото положение очакваха съпругите им изцяло да са на тяхно разположение и да зарязват всичко, за да се появят в обществото под ръка с техния повелител и господар.

Рурк нямаше подобни претенции.

Ив си даваше сметка, че на всяко светско празненство, удостоено с присъствието ѝ, се падат поне още три, които е пропуснала.

Нещо повече — безброй пъти Рурк съобразяваше програмата си с нейния график или безвъзмездно помагаше като консултант при разрешаването на заплетени случаи. Като се замислеше, всъщност той беше много по-добър съпруг на ченге, отколкото тя — жена на милиардер.

— Може би аз ти дължа масаж — замислено промърмори тя. — С теб се живее лесно.

Рурк прокара пръст по стъпалото ѝ:

— Имаш право.

— Въпреки това няма да сваля роклята. — Ив седна обратно на креслото, затвори очи. — Събуди ме, като се приземим.

Тъкмо задрямваше, когато комуникаторът във вечерната ѝ чантичка избръмча.

— Втасахме я! — Тя не отвори очи, но придърпа чантичката. — Кога ще пристигнем в Ню Йорк?

— След петнайсетина минути.

Ив кимна, извади комуникатора и го включи:

— Далас.

Съобщение от диспечера. Лейтенант Ив Далас, явете се при замъка „Белведере“ в Централ Парк. Униформените са на местопрестъплението. Убийство, една жертва.

— Свържете се с детектив Дилия Пийбоди. След трийсет минути ще я чакам на местопрестъплението.

Прието. Край.

— Мамка му! — Ив прокара пръсти през косата си. — Хвърли ме с колата до парка и продължавай към къщи.

— Не съм от хората, които хвърлят съпругата си. Ще те придружа и ще почакам, докато приключиш.

Тя намръщено огледа елегантната си рокля:

— Мразя да ходя на работа с официални дрехи. Сега седмици наред момчетата ще ме скъсат от майтап.

Всъщност изживяването беше по-неприятно от очакваното, защото беше принудена отново да нахлузи обувките с невъзможно високи и тънки токчета и да прекоси обширна затревена площ, за да стигне до алеите в Централ Парк.

Замъкът беше построен на най-високия хълм, тясната му кула се извисяваше в тъмното небе, в подножието му каменистата почва отстъпваше място на езерото.

Ив си каза, че гледката определено привлича туристите, които денем фотографират замъка или го заснемат на видеофилм. Ала с падането на нощта подобни места в града се превръщаха в убежище на бездомници, наркомани, нелицензирани проститутки, тръгнали на лов за клиенти, и хора, които нямат друго занимание, освен да си търсят белята.

Настоящата градска управа непрекъснато изтъкваше колко грижи се полагат за поддържане на чистотата в парковете и в мемориалните комплекси. В интерес на истината дори от време на време отпускаха суми за извършване на тази дейност. В парковете плъзваха доброволци, които помагаша на служителите от отдел „Чистота“ да

съберат отпадъците, да заличат графитите, да полеят насажденията и така нататък.

После настъпваше всеобщо успокоение, всеки от кметската управа се захващаше с други дела, докато положението отново станеше нетърпимо.

В момента паркът беше сравнително чист, нямаше натрупана смет, ето защо служителите от нощната смяна на отдел „Чистота“ не си даваха много зор.

Олюлявайки се на тънките токчета, Ив някак си се добра до загражденията около местопрестъплението. Силните полицейски прожектори бяха насочени към замъка, наоколо беше светло като през деня.

— Не ме чакай — обърна се тя към Рурк. — Ще помоля някой да ме закара вкъщи.

— Няма да мръдна от тук!

Ив знаеше, че е безсмислено да спори; сви рамене, извади значката си и премина през загражденията.

Никой не се осмели да изкоментира облеклото ѝ. Вероятно репутацията ѝ на ченге, което не си поплюва, караше униформените да си държат езика зад зъбите, но беше изненадващо, че дори зад гърба ѝ нито един полицаи не посмя да се ухили, камо ли да се изкиска.

Още по-изненадващо беше, че партньорката ѝ се доближи до нея, без да подхвърли язвителна забележка за официалната ѝ рокля.

— Тежък случай, лейтенант.

— Какво имаме?

— Жена от бялата раса на около трийсет години. Заснех местопрестъплението. Тъкмо щях да се заема с идентифицирането на жертвата, но ми съобщиха, че сте пристигнали. — Вървяха редом, Пийбоди пристъпваше леко с удобните си маратонки, Ив се поклащаше на високите токчета, от които изпитваше нетърпима болка в сводовете на стъпалата. — Убийство на сексуална основа. Жертвата е изнасилена и удушена. Но престъпникът не се е задоволил само с това.

— Кой я е намерил?

— Две хлапета. Господи, лейтенант! — Пийбоди, която явно се беше облякла набързо, за миг млъкна и прокара длан по изнуреното си лице. — Измъкнали се тайно от къщи, искали да се позабавляват. Само

че „приключението“ им е излязло през носа. Свързахме се с родителите им и със социалната служба. Сега са в патрулната кола.

— Къде е жертвата?

— Ей там. — Пийбоди поведе Ив по пътеката и посочи мястото. Мъртвата лежеше на скалите над тъмната неподвижна вода в езерото. Беше гола, само около шията ѝ беше завързана тънка червена панделка. Притиснатите ѝ една в друга длани бяха между гърдите ѝ, сякаш жената нашепваше молитва или молеше за милост.

Лицето ѝ беше окървавено. „Кръв — помисли си Ив, — която е изтекла, след като извергът е извадил очите ѝ.“

Принудена беше да свали обувките, иначе рискуваше да си счупи врата. От чантата с пособия, която Пийбоди ѝ подаде, извади флакон със защитен спрей, напръска дланите и босите си стъпала. Макар да беше захвърлила идиотските обувки, доста се затрудни, докато слезе по нанадолнището — ама че нелепа ситуация, да прескача камънаци и да оглежда труп, докато е издокарана с дълга тясна рокля!

Чу как ефирната материя се скъса, но изобщо не се трогна.

— Божичко! — потръпна Пийбоди. — Ще съсипете прекрасната рокля.

— Бих дала месечната си заплата за джинси, риза и нормални обувки — ядно промърмори Ив. Постара се да забрави нелепото си облекло и се обърна да огледа трупа. — Не я е изнасилил тук. Търси се още едно местопрестъпление. Дори ненормален не би изнасилил жена върху скалите, след като наблизко има тревни площи. Направил го е някъде другаде. Убил я е или я е зашеметил на друго място. После я е донесъл тук, значи е мускулест здравеняк... или убийците са били поне двама — жената тежи около шейсет и пет килограма. — Тя запретна роклята си, но не да предпази материята от скъсване, а да не остави следи на местопрестъплението. — Да вземем пръстови отпечатащи и да я идентифицираме.

Докато Пийбоди се занимаваше с отпечатащите, Ив още веднъж огледа разположението на трупа.

— Нарочно е поставил така ръцете ѝ. Какво ли иска да изрази? Молба? Молитва? Покой? Какво е посланието? — Приклепна и продължи огледа. — Видими доказателства за физическо и сексуално

насилие. Синини по лицето, торса, над лактите... изглежда, жертвата се е съпротивлявала. Забелязвам нещо под ноктите. Жената се е опитвала да избяга, да издраска нападателя. Онова под ноктите ѝ не е кожа, прилича на някакви влакна.

— Казва се Елиса Мапълуд — обади се Пийбоди. — Адресът ѝ е в Сентрал парк уест.

— Значи е била убита недалеч от дома си. Не прилича на жена от богаташки квартал. Няма педикюр, ръцете ѝ са загрубели, дланите — мазолести.

— Според нашата база данни тя е работила като домашна прислужница.

— Да, връзва се.

— Трийсет и двегодишна. Разведена. Господи, има четиригодишна дъщеричка!

— Мамка му! — възкликна Ив и продължи да оглежда мъртвата. — Наранявания от вътрешната страна на бедрата и около влагалището. Около шията ѝ е завързана червена панделка. — Панделката се беше вдълбала в кожата, плътта около нея беше подпухнала, провисналите краища стигаха до гърдите.

— Кога е настъпила смъртта, Пийбоди?

— Един момент. — Партньорката ѝ провери показанията на устройството. — В двайсет и два часа и трийсет минути.

— Преди три часа. А кога са я открили хлапетата?

— Малко след полунощ. Полицаят, който пръв е пристигнал на местопрестъплението, се е погрижил за малчуганите, огледал е трупа, без да го докосва, в един без петнайсет е съобщил на диспечера за убийството.

— Така... — Ив се подготви психически за онова, което предстоеше; сложи предпазните очила и се наведе над обезобразеното лице. — Престъпникът не е бързал. Работил е прецизно, все едно е хирург, който прави трансплантация. Значи очите са го интересували. Побоят и изнасилването са били само прелюдия. — Отдръпна се, свали очилата. — Да я обърнем, искам да огледам гърба ѝ.

Не забеляза нищо особено, освен посмъртни петна и следи от трева по задните части и бедрата.

— Не я е нападнал в гръб, явно не му е пукало, че ще го види. Ударил я е и я е повалил на тротоара или на паважа. Не, на пътека,

посипана с чакъл. Виждаш ли драскотините по лактите ѝ? И така, поваля я на земята. Тя се съпротивлява, опитва се да извика. Може би дори е изкрещяла, но престъпникът неумолимо я влачи към някакво уединено място, където ще се позабавлява с нея, без някой да му попречи. Прекарва я през тревната площ, пребива я до несвяст, изнасилва я. Завързва панделката около шията ѝ, убива я. След това настъпва моментът да осъществи истинската си цел. — Ив отново сложи очилата. — Сваля не само разкъсаните ѝ дрехи и обувките ѝ, но и бижутата ѝ, по които могат да я разпознаят. Донася я тук. Нагласява трупа в желаната поза. Изважда очите на мъртвата, действа извънредно прецизно. Уверява се, че позата не е променена. Измива кръвта... може би дори се е изкъпал в езерото. Накратко — почиства терена, грабва „трофея“ и изчезва.

— Смятате, че става въпрос за ритуално убийство ли?

— Не знам... обаче съм сигурна, че този тип изпълнява някакъв собствен ритуал. Свърших, да я закарат в моргата. — Ив се изправи. — Да видим дали ще намерим мястото, на което я е убил.

Рурк наблюдаваше как съпругата му отново нахлузи обувките. Помисли си, че сигурно ще се чувства по-добре без тях, но лейтенант Далас едва ли би склонила да се разхожда босонога.

Въпреки огърлицата с диаманти, официалните обувки и великолепната рокля — вече поокъсана и изцапана, Ив изглеждаше като типично ченге. Висока и стройна жена, солидна като скалите, на които току-що беше се покатерила да разгледа поредната ужасяваща картина. Ала в бадемовидните ѝ, златистокафяви очи не се четеше ужас. Беше бледа като платно, безмилостната светлина на прожекторите подчертаваше изваяните ѝ черти. Ветрецът откъм океана разрошваше късата ѝ, неравно подстригана коса, златистокафява като очите ѝ.

Тя спря, размени няколко реплики с един полицаи. Рурк знаеше, че говори делово, с престорено равнодушие, и гласът ѝ не издава чувствата ѝ.

Видя я как махна с ръка, а пълничката Пийбоди, която беше облечена много по-подходящо, кимна. След миг съпругата му се отдели от групичката полицаи и тръгна към него:

— Прибери се у дома. Предстои ни много работа.

— Така и предположих. Изнасилване, удушаване, обезобразяване. — Рурк вдигна вежда, като видя как тя присви очи. — Старая се да знам всичко, което е свързано с „моето ченге“. Мога ли да помогна с нещо?

— Не. Не желая цивилни да се забъркват в разследването — отнася се дори за теб. Убийството не е извършено тук, трябва да открием другото местопрестъпление. Вероятно довечера няма да се прибера.

— Искаш ли да ти донеса или да ти изпратя други дрехи?

Макар да беше човек с неограничени възможности, пак не беше в състояние с едно щракване на пръстите да преобрази вечерната рокля и официалните обувки в риза, панталон и тежки ботуши, затова тя поклати глава:

— Имам резервни дрехи в шкафчето в службата. — Огледа изцапаната и разкъсана рокля, покрита с петна от телесни течности, и печално въздъхна. Колкото и да се стараете, проклетата дреха беше съсипана... а доколкото познаваше Рурк, сигурно беше хвърлил сума ти пари за глупавия тоалет. — Извинявай за роклята.

— Няма значение. Обади ми се, когато ти е възможно.

— Добре.

Ив се насили да не потръпне — Рурк много добре знаеше какво й струва това — когато той докосна трапчинката на брадичката ѝ, наведе се и леко я целуна по устните.

— Късмет, лейтенант.

— Благодаря.

Докато вървеше към лимузината, той чу как съпругата му повиши глас:

— Разпределете се на екипи от по двама души и се разпръснете. Стандартно търсене на веществени доказателства.

Ив предполагаше, че престъпникът едва ли е носил надалеч жертвата. Безсмислено е да губи време, да рискува някой да го види. Но тъй като им предстоеше да претърсят Сентрал парк, едва ли щяха да свършат бързо, освен ако не извадеха невероятен късмет.

Щастието се усмихна на Ив след по-малко от трийсет минути.

— Чакай! — С вдигане на ръка накара Пийбоди да спре, после клекна. — Тук пръстта е разровена. Подай ми предпазните очила. Даа — добави, като ги сложи. — Има и кръв. — Приведе се и запълзя като хрътка, която е надушила следа. — Районът да се отцепи! Повикай метачите — да видим какво ще открият. Погледни. — Извади пинсети от чантичката с приспособленията. — Отчупен нокът. — Вдигна го към светлината: — На жената е. Не си се предала лесно, нали, Елиса? Съпротивлявала си се до последен дъх.

Прибра нокътя в пликче за веществени доказателства и приклепна:

— Влачил я е по тревата. Ясно се вижда къде е забивала пети, опитвала се е да му попречи. Едната ѝ обувка се е изхлузила, затова само едното ѝ стъпало е мръсно и покрито с петна от трева. Обаче убиецът се е върнал за обувката. Отнесъл е и дрехите на жертвата. — Изправи се и добави: — Ще претърсим района в радиус от десет пресечки — може би се е отървал от мръсните, окървавени и разкъсани дрехи. Дано получим описанието им, но и така сме длъжни да ги потърсим. Обаче си мисля, че си ги задържал — промълви едва чуто. — Запазил си ги като сувенир.

— Живяла е на две пресечки от тук — обади се Пийбоди. — Похитил я е близо до дома ѝ, довякъл я е тук, „свършил е работата си“, после я е изхвърлил при езерото.

— Ще се разпределим по групи и ще претърсим всеки сантиметър от района. След това ще разпитаме съседите ѝ.

Пийбоди се покашля, огледа вечерната рокля на партньорката си:

— Така ли ще работите, лейтенант?

— Имаш ли по-добро предложение?

Колкото и да не ѝ пукаше, докато вървеше към дроида, охраняващ сградата, в която бе живяла жертвата, тя се почувства глупаво заради съсипаната елегантна рокля и обувките с невероятно високи токчета.

За щастие поне носеше значката си — където и да отидеше, никога не се разделяше с нея.

— Лейтенант Далас, детектив Пийбоди от нюйоркската полиция. Идваме във връзка с Елиса Мапълуд. Тук ли живее?

— Ако обичате, легитимирайте се.

В този ранен час портiererът изглеждаше бодър и спретнат, може би защото не беше човек, а дроид. Носеше елегантна униформа, обточена със сребристи ширити, беше проектиран да изглежда като петдесетинагодишен човек с посребряла коса на слепоочията, вероятно за да пасва със сребристите ширити.

— Благодаря, документите ви са наред. Госпожа Мапълуд е прислужница, която живее в дома на господин и госпожа Лутър Вандърли. За какво става въпрос?

— Тази вечер видяхте ли госпожа Мапълуд?

— Смяната ми е от дванайсет вечерта до шест сутринта. Днес не съм виждал госпожата.

— Налага се да поговорим с работодателите й.

— Господин Вандърли е извън града. За посещения трябва да се регистрирате на рецепцията. По това време регистрацията се извършва чрез компютър. — Отключи вратата, придружи посетителките във фойето и ги осведоми: — Задължителна втора проверка на документите, ако обичате.

Ив побесня от гняв, но поднесе значката си към електронното устройство, монтирано на луксозната рецепция във фойето, издържано в черно и бяло.

Самоличността ви е потвърдена, лейтенант Ив Далас. Каква е целта на посещението ви?

— Налага се да разпитам госпожа Лутър Вандърли във връзка с домашната прислужница Елиса Мапълуд.

Ако обичате, изчакайте да се свърже с госпожа Вандърли.

Докато чакаха, дроидът остана наблизо и не откъсваше поглед от тях. Отнякъде се чуваше тиха музика. Уредбата се беше включила още когато прекосяваха фойето. Ив предполагаше, че е настроена да се активира при влизането на всеки човек. Обаче не й беше ясно защо на хората е притрябвало да слушат музика, за да прекосят някакво помещение.

Осветлението беше приглушено, цветята — свежи. Мебелировката беше оскъдна, но елегантна — тук-там бяха поставени кресла и канапенца, ако на посетителя му се приискаше да поседне и послуша музика. Асансьорите бяха два, четири охранителни камери заснемаха всяко кътче от фойето.

Очевидно семейство Вандърли бяха въшливи с пари.

— Къде е господин Вандърли? — обърна се Ив към дроида.

— Това официален разпит ли е?

— А, не, питам само от любопитство. — Тя размаха значката си пред очите му. — Разбира се, че е разпит, тъпако!

— Господин Вандърли е по работа в Мадрид.

— Кога замина?

— Преди два дни. Трябва да се върне утре вечер.

— Какво... — Тя млъкна, защото компютърът сигнализира:

Госпожа Вандърли ще ви приеме. Моля, вземете асансьор А до петдесет и първи етаж. Госпожата живее в мезонет Б.

— Благодаря. — Още докато прекосяваха фойето, чийто под беше застлан с плочи, подредени като шахматна дъска, вратата на асансьора се отвори. — Защо благодарим на компютрите? — промърмори Ив. — Вероятно изобщо не им пука.

— Предполагам, че е вродено у нас. Сигурно затова и машините ни благодарят. Били ли сте в Мадрид?

— Не... Може би... Не, не съм! — промърмори колебливо — през последните две години беше пътувала къде ли не. — Сигурна съм — отсече решително. — Знаеш ли кой е измислил обувките, които нося, Пийбоди?

— Вероятно самият Господ Бог. Невероятни са, лейтенант.

— Господ Бог ли? Дрън-дрън! Аз пък ти казвам, че са дело на човек, лукав човек от плът и кръв, който тайно ненавижда всички жени. Като създава подобни обувки, той изтезава омразните дами и при това си пълни джобовете.

— С тях краката ви изглеждат дълги три метра.

— О, да, най-голямата ми мечта е да имам триметрови крака! — кисело промърмори Ив и слезе от асансьора, който спря на петдесет и първи етаж.

Вратата на мезонет Б беше широка колкото камион; отвори я дребна трийсетинагодишна жена по тъмнозелена домашна роба. Дългата ѝ червеникава коса със златисти кичури беше разчорлена — явно тя току-що беше станала от леглото.

— Какво се е случило, лейтенант Далас? Господи, това Леонардо ли е?

Тъй като жената се взираше в роклята ѝ, Ив почти веднага се досети, че става въпрос за марката на дрехата.

— Вероятно — промърмори. Леонардо не беше само моден дизайнер, по чиито модели бяха луднали дамите от висшето общество, но и любовник на най-добрата ѝ приятелка. — Бях на едно... мероприятие. Партньорката ми, детектив Пийбоди. Вие ли сте госпожа Вандърли?

— Да, казвам се Дийн Вандърли. На какво дължа посещението ви?

— Ще разрешите ли да влезем, госпожо?

— Разбира се. Извинете, объркана съм. Когато се обадиха, че някакви полицаи искат да разговарят с мен, първата ми мисъл беше, че нещо лошо се е случило с Лутър. После се досетих, че той ми се обади от Мадрид. Всичко е наред с него, нали?

— Идваме във връзка с Елиса Мапълуд.

— Елиса ли? Тя отдавна си легна. Няма начин да ѝ се е случило нещо неприятно. — Жената скръсти ръце. — За какво става въпрос?

— Кога за последен път видяхте госпожа Мапълуд?

— Ами... около десет часа, после веднага си легнах — имах ужасно главоболие. Защо питате?

— За съжаление имаме лоши новини — вашата прислужница е мъртва. Била е убита през нощта.

— Не... не може да бъде! Тя е в стаята си.

От опит Ив знаеше, че не бива да спори.

— Щом сте толкова сигурна, проверете — подхвърли.

— Четири часът след полунощ е. Разбира се, че Елиса си е в леглото. Стаята ѝ е ей там, до кухнята.

С грациозна походка тя прекоси просторната дневна, обзаведена със старинни мебели — откакто беше с Рурк, Ив беше започнала да разбира от антики. Накъдето и да се обърнеше човек, виждаше полирано дърво, елегантни линии, наситени цветове, сложни плетеници и блестящо стъкло. От дневната се влизаше в друго голямо помещение — грамадният телевизор беше вграден в стената, компютърната система се намираше в голям шкаф. „Не, в бюфет“ — поправи се тя. Така Рурк наричаше старинните луксозни шкафове.

Трапезарията беше разположена под ъгъл, в дъното се намираше кухнята.

— Моля, почакайте тук!

„Вече е изнервена — помисли си Ив. — Изнервена и изплашена.“

Дийн Вандърли отвори голямата врата в дъното, която вероятно водеше към апартаментчето на прислужницата.

— Брей, този мезонет е голям като дворец! — прошепна Пийбоди.

— Да — много пространство, много ценни вещи. — Ив се огледа. Всичко в кухнята беше черно или сребристо, впечатлението беше много драматично. Навсякъде блестеше от чистота — дори цял екип „метачи“ нямаше да намерят и прашина.

Помещението много приличаше на кухнята в къщата на Рурк. Ив така и не свикна да приема кухнята като своя територия. Там беше царството на Съмърсет и тя с удоволствие му отстъпваше правото на владение.

— Сетих се, че съм ги виждала.

Пийбоди, която любопитно разглеждаше грамадния автоготвач, се обърна:

— Познавате семейство Вандърли ли?

— Казах, че съм ги виждала. Май беше на един от идиотските приеми, на които ме завлякоха насила. Рурк ги познава. Името им не ми говореше нищо — мамка му, кой може да запомни имената на толкова много хора? Обаче като я видях, се сетих, че са ме запознали с нея.

Госпожа Вандърли тичешком се върна в кухнята:

— Елиса я няма. Не разбирам... Няма я в леглото, нито в другите помещения. Вони спи... Вони е дъщеричката й. Не мога да си го обясня...

— Често ли е излизала нощем?

— Не, разбира се. Само с... Миньон! — Тя се втурна обратно в апартаментчето на прислужницата.

— Коя е пък тази Миньон? — процеди Ив.

— Може Мапълуд да е обърнала резбата и да е имала любовница.

— И Миньон я няма! — Дийн беше пребледняла като платно; притисна длан до гърлото си, ръката й трепереше.

— Коя е Миньон?

— Нашето пуделче! — Домакинята говореше бързо, сякаш изстрелваше думите. — Всъщност то е повече кучето на Елиса. Купих го преди няколко месеца за момичетата, обаче то веднага се привърза към нея. Да, сигурно го е завела на разходка... често излизат късно вечер. Боже мой, боже мой!

— Госпожо Вандърли, защо не седнете? Пийбоди, налей чаша вода на госпожата.

— При злополука ли е загинала? Кажете ми, не ме измъчвайте!
— Още не плачеше, но Ив знаеше, че скоро ще се разридае.

— Нападнали са я в парка.

— Нападнали? — Произнесе думата бавно, сякаш не я разбираше. — Нападнали?

— Била е убита.

— Не. Не!

— Пийнете глътка вода, госпожо. — Пийбоди ѝ подаде чашата.

— Не мога. Не мога. Сигурни ли сте, че не грешите? Само преди няколко часа разговаряхме, тя седеше ей тук. Посъветва ме да взема хапче против главоболие и да си легна. Така и направих. Момичетата отдавна си бяха в леглата. Елиса ми приготви чай и ми каза да си легна. Как е станало? Какво се е случило?

„Моментът не е подходящ да ѝ разкажем подробностите — помисли си Ив. — И без това е потресена.“

— Пийнете малко вода — повтори, докато под око наблюдаваше как Пийбоди затвори вратата към жилището на прислужницата. Очевидно беше си спомнила за момиченцето. Ако случайно се събудеше, детето не биваше да чуе разговора им.

А когато сутринта отвореше очи, животът му щеше безвъзвратно да се с променил.

ВТОРА ГЛАВА

— Откога Елиса работи при вас? — Ив знаеше отговора, но се опитваше да предразположи Дийн, образно казано, да я преведе през равнината, преди да стигнат високите скали.

— От две години. Да, две години. Аз... ние... съпругът ми често пътува по работа, затова предпочетох прислужница, която да живее у дома, вместо приходящ персонал и дроиди. Мисля, че ми се искаше да имам компания... да не съм сама. Назначих Елиса, защото ми стана симпатична. — Дийн прокара длан по челото си, насили се да се овладее. — Разбира се, притежаваше и необходимите качества, обаче по-важното бе, че от пръв поглед взаимно си допаднахме. Държах да изпитвам симпатия към жената, която щеше да живее у дома и да стане част от семейството ни, иначе нямаше да се получи. Другият решаващ фактор беше Вони... Ивон е дъщеричката на Елиса и е на същата възраст като моето момиченце Зана. Двете се обичат като сестри. Божичко, Вони! — Притисна длани до устните си и този път се разрида. — Едва четиригодишна е! Още е толкова мъничка... Как да й кажа, че майка ѝ е... Как да ѝ го кажа?

— Ако желаете, ние ще ѝ го съобщим — намеси се Пийбоди. — Ще поговорим с нея, после ще изпратим детски психолог от социалните служби.

— Вони не ви познава. — Дийн стана, прекоси кухнята, извади от едно чекмедже хартиени носни кърпички. — Ако го научи от непознат, още повече ще се обърка и ще се изплаши. Аз ще ѝ го кажа. Трябва да намеря начин да ѝ го кажа. — Избърса с кърпичката сълзите си. — Но ми е необходимо малко време да се овладее.

— Не бързайте — промълви Ив.

— С Елиса сме приятелки. Също като дъщерите ни. Взаимоотношенията ни не са... не бяха като между прислужница и работодателка. Родителите ѝ... — Дийн дълбоко си пое въздух и отново седна до масата. „Браво на нея, държи се“ — помисли си Ив. — Майка ѝ живее в центъра на града заедно с втория си съпруг. Бащата на

Елиса е във Филаделфия. Трябва... трябва да се свържа с тях. Редно е аз да им съобща трагичната новина. Ще се обадя и на Лутър...

— Сигурна ли сте, че не искате да им го съобщим вместо вас? — попита Ив.

— Тя щеше да го стори за мен. — Гласът на Дийн потрепери и пресекна, тя стисна устни, насили се да се овладее. — Щеше да се погрижи за детето ми, затова аз ще се погрижа за дъщеричката й. Щеше да... Господи, как можа да се случи!

— Споделяла ли е с вас, че има някакви проблеми? Че се безпокои, защото някой я преследва или я заплашва...

— Не. Не. Ако имаше нещо такова, щеше да ми го каже. Хората я харесваха.

— Имаше ли си приятел?

— Не. Не излизаше с никого. Много беше се напатила по време на развода; искаше само да създаде солиден дом за дъщеричката си и — както се изразяваше — да си почине от мъжете.

— Знаете ли дали е отблъснала чувствата на някой мъж?

— Не съм сигур... Изнасилена ли е била? — Тя сви юмруци.

— Още нямаме резултатите от аутопсията... — Ив не довърши фразата, защото Дийн се вкопчи в ръката й:

— Знаете какво се е случило, няма смисъл да го криете! С нея бяхме приятелки.

— Предполагаме, че е била изнасилена.

Ръката на Дийн потрепери, после тя пусна дланта на Ив:

— Заловете го! Заловете го и го накарайте да си плати!

— Така и ще направя. Ще ми помогнете, ако си спомните дори най-незначителната подробност, свързана с Елиса. Може би е казала нещо, което ще ни насочи към убиеца.

— Сигурна съм, че се е съпротивлявала — промълви Дийн. — Съпругът й я подлагаше на системен тормоз, но тя потърси помощ от психиатър и доби смелост да се разведе. Научи се да отстоява позициите си. Няма начин да не се е съпротивлявала.

— Имате право. Между другото, знаете ли къде е бившият й съпруг?

— Ще ми се да се пържеше в ада, но живее на Карибите с поредната си празноглава любовница. Имал магазин за леководолазни принадлежности. Представете си, изобщо не е виждал детето си!

Елиса беше бременна в осмия месец, когато подаде молба за развод. Няма да му позволя да вземе Вони! — Очите ѝ войнствено заблестяха, от гняв гласът ѝ леко задрезгавя. — Ако се опита да получи попечителство, ще наема най-добрите адвокати и ще му попреча. Длъжна съм да го направя в името на Елиса.

— Знаете ли кога за последен път двамата са разговаряли?

— Мисля, че беше преди няколко месеца — негодникът за пореден път закъсняваше с издръжката за детето. Оплакваше се, че ѝ дава всичките си пари, а тя живее в разкош. — Отново дълбоко си пое въздух. — Елиса не взимаше нито цент — внасяше парите в банката, та един ден да плати следването на Вони. На онзи тип изобщо не би му хрумнала подобна идея.

— Виждали ли сте го?

— Не, не съм имала това съмнително удоволствие. Доколкото ми е известно, от четири години не е стъпвал в Ню Йорк... Извинете, в момента съзнанието ми е замъглено, но ще се взема в ръце, обещавам. Ще се постарая да си спомня повече подробности — готова съм на всичко да ви помогна. Обаче първата ми работа сега е да се обадя на мъжа ми. Искam да поговоря с него... и да остана сама. Трябва да обмисля как да съобща на Вони ужасната новина, когато се събуди. На Вони и на моето момиченце.

— Налага се да огледаме стаята и вещите ѝ. Какво ще кажете за утре — удобно ли е?

— Разбира се. Щях да ви поканя да го сторите още сега, но... — Погледна към вратата и добави: — Не искам да събудя Вони — нека поспи още малко.

Ив стана:

— Обадете ми се сутринта да се уговорим.

— Добре... Извинете, но забравих имената ви.

— Казвам се Далас. Лейтенант Далас. Детектив Пийбоди.

— Да... Точно така. Като ви видях, се възхитих от роклята ви. Господи, все едно беше преди стотици години. — Изправи се, прокара длан по челото си. — Струва ми се, че ви познавам. Но дали защото сякаш сте тук отдавна, или наистина сме се срещали преди?

— Май веднъж се запознахме на някаква благотворителна вечеря.

— Благотворителна вечеря ли? О, да, разбира се! Рурк. Вие сте неговата съпруга. Наричат ви „ченгето на Рурк“. Толкова съм объркана, че не ви познах веднага.

— Няма значение. Съжалявам, че повторната ни среща е при такива обстоятелства.

Дийн очевидно беше се поовладяла — погледът ѝ стана почти предизвикателен.

— На изисканите празненства често се обсъжда „ченгето на Рурк“. Хората малко се страхуват от жена му — казват, че е корава и непреклонна. Питам се дали тази характеристика отговаря на истината.

— Почти сто процента.

— Добре. Добре. — Дийн здраво стисна ръката на Ив. — Защото сега сте и моето ченге.

— През следващите дни ѝ предстои тежко изпитание — отбеляза Пийбоди, докато асансьорът се спускаше към фоайето. — Струва ми се обаче, че ще се справи, след като се поокопити.

— Да, изглежда волева — кимна Ив. — Първата ни работа е да проверим къде е бившият съпруг. Представи си, че изведнъж му е скимнало да се върне в Ню Йорк. Ще разпитаме родителите и приятелите на жертвата. От съпрузите Вандърли ще разберем какво е било ежедневието ѝ.

— Сигурна съм, че не е била убита случайно. Иначе престъпникът нямаше да си направи труда да я пренесе до езерото, да я нагласи в тази поза, да не говорим за прецизността, с която е извадил очите ѝ. Дори ако престъплението не е било извършено за отмъщение, във всеки случай е било подготвено много старателно.

— Имаш право. — Прекосиха фоайето, излязоха от сградата и тръгнаха към патрулната кола. — Мапълуд често е разхождала кучето нощем. Вероятно убиецът е знаел за този неин навик и я е издебнал. Може би е знаел, че кучето няма да го нападне, или е бил подготвен да го обезвреди.

— Виждали ли сте тези пуделчета? Ей толкова големи са. — Пийбоди сви шепа.

— Но имат зъби, нали?

Преди отново да се качи на колата, Ив се огледа. Улиците бяха добре осветени, нощем патрулираше отряд от дроиди, сградите се охраняваха двама и четири часа в денонощието. По времето на извършване на престъплението по улиците са преминавали и превозни средства.

— Разхождала е кучето в парка. Предполагам, че не е влязла много навътре, движила се е по периферията, но все пак е влязла. Чувствала се е в безопасност. Живеела е тук, познавала е квартала. Може би е гледала да е близо до улицата, но явно не е била достатъчно близо. Престъпникът е действал мълниеносно. Сигурна съм, че ѝ е устроил засада. — Ив слезе от тротоара и продължи да разсъждава на глас: — Оставя кучето да подуши дърветата, да си „свърши работата“. Топлата нощ е приятна за разходка и отмора. Може да са били приятелки с госпожа Вандърли, но тя все пак е била прислужница и е работила доста здраво — личи по ръцете ѝ. Било ѝ е хубаво да остане поне за малко сама, да се разхожда, да се почувства свободна. — С фенерчето си тя освети мястото, на което е била похитена жената и което сега беше заобиколено от полицейските заграждения. — Изчакал е, докато Елиса се отдалечи от улицата, убил е кучето или то е избягало.

— Убил ли го е? — жално възкликна Пийбоди.

Ив поклати глава:

— Пребива, изнасилва и обезобразява една жена. Такъв човек не би се спрял пред нищо, камо ли да убие някакво пале.

— Господи!

Ив тръгна обратно към колата. Налагаше се да се върне вкъщи, за да се преоблече. Отначало смяташе да вземе дрехите, които държеше в шкафчето си в службата, но домът ѝ беше по-близо. Пък и така щеше да си спести „удоволствието“ полицаите от управлението да я видят в този вид. Аргумент, който изобщо не беше за пренебрегване.

— Ще отидем с патрулката у нас. Ще обсъдим информацията, с която разполагаме, ще подремнем няколко часа, за да ни се избистрят главите.

— Добре. Обаче знам каква е истинската причина — не искате момчетата да ви видят с шикозната рокля.

— Млъкни, Пийбоди!

Минаваше пет сутринта, когато Ив на пръсти влезе в спалнята. Съблече се в движение, като захвърляше дрехите си на пода, и гола се изтегна на леглото.

Не беше издала нито звук, но изведнъж Рурк я прегърна през кръста и я придърпа към себе си.

— Не исках да те събудя. Ще подремна един-два часа. Пийбоди се настани в любимата си стая за гости.

— Тогава заспивай. — Устните му леко докоснаха косата ѝ.

— Само два часа — промърмори тя и затвори очи.

Стори ѝ се, че изминаха едва няколко секунди, изведнъж усети миризмата на кафе. Съблазнителният аромат пропълзя в замъгленото ѝ съзнание, както любовник пропълзява по увивното растение под прозореца на любимата си. Ив примигна, отвори очи и видя Рурк.

Винаги ставаше преди нея и както обикновено, носеше един от костюмите си, които тя наричаше модел „господар на света“. Но вместо да преглежда борсовите котировки, докато закусва, както му беше обичай, той седеше на леглото и се взираше в нея.

— Какво има? Случило ли се е нещо? Друго убийство ли... — Ив понечи да скочи на крака, но Рурк я хвана за рамото и я накара да остане в леглото.

— Не. Успокой се. Аз съм нещо като будилник, който поднася кафе. — Той видя как погледът ѝ се замъгли от копнеж.

— Дай ми го!

Рурк ѝ подаде чашата, изчака, докато тя жадно отпи първата глътка.

— Знаеш ли, скъпа, ако решат да причислят кофеина към наркотиците, ще ти се наложи да се регистрираш като наркоманка.

— Ако на някого хрумне подобна идея, ще го убия, без да ми мигне окото. С какво съм заслужила да ми поднасяш кафе в леглото?

— Обичам те.

— Знам. — Тя отпи още една глътка, ухили се и добави: — Глупчо такъв!

— Така няма да ме убедиш да ти наляя още.

— Добре. Как ти харесва: „И аз те обичам“?

— Хм, може би ще склоня. — Той прокара палеца си по страната ѝ, сърцето му се сви — сенките вече се бяха вдълбали под очите ѝ. —

Два часа сън не са ти достатъчни, лейтенант.

— Не мога да си позволя повече. Не се безпокой, ще си наваксам изгубения сън. След време. Отивам да взема душ.

Стана, грабна чашата и се затвори в банята. Рурк я чу как нареди на устройството да пусне душа с максимална сила и водата да бъде с температура четирийсет градуса. Поклати глава — не проумяваше навика ѝ да прогонва съня с толкова горещ душ, че имаше опасност да се свари жива.

Щеше да се погрижи тя да хапне нещо — горещо се надяваше да не му се наложи да я завърже и да я нахрани насила. Тъкмо програмираше автоготвача, чу как някой тихо се промъква зад него.

— Бас държа, че в мозъка ти има чип, който сигнализира всеки път, когато някой дори помисли за храна. — Той погледна котарака, който се отъркваше в крака му. — Сигурен съм, че в кухнята вече са те нахранили.

Галахад замърка като автомобилен двигател и още по-силно се притисна до крака му. Рурк се престори, че не забелязва умилкването му; поръча за Ив пържени филийки, после програмира машината да приготи и пържен бекон за Галахад, към когото изпитваше необяснима слабост.

Ив, загърнала се в къса бяла хавлия, излезе от банята:

— Ще хапна нещо в службата... — Усети апетитната миризма, видя чинията с пържени филии. — Не е честно!

— Имаш право. — Той ѝ направи знак да седне до него, но Галахад побърза да се възползва от предложението. — Не каня теб, шишко! — Рурк го побутна встрани. — Седни, скъпа. Спокойно можеш да отделиш петнайсет минути за закуска.

— Добре, тъкмо ще ти задам няколко въпроса. Както се казва, с един куршум — два заека. — Седна, обилно поля със сироп пържените филийки. Хапна един залък, прогони котарака, който се опитваше да се присламчи по-близо до чинията ѝ, посегна за чашата си, в която Рурк отново беше налял кафе. — Жертвата е била прислужница в дома на Лутър и Дийн Вандърли.

— Имаш предвид собственика на прочутия антикварен магазин „Вандърли“ ли?

— Да, така ме информира компютърът. Добре ли ги познаваш?

— Купувах предимно от тях, когато обзавеждах тази къща и другите си имоти. Съветвах се най-вече с бащата, но познавам Лутър и съпругата му. Не бих казал, че сме близки приятели, по-скоро сме само познати. Лутър си разбира от работата и в момента изцяло се е отдал на управлението на фирмата. И двамата съпрузи са симпатични, жената е умна и очарователна. Заподозрени ли са?

— Лутър е бил в Мадрид по време на убийството — разбира се, информацията още не е потвърдена. Съпругата му не е сред заподозрените, освен ако не е най-добрата актриса на света — докато разговаряхме, разбрах, че с жертвата са били приятелки... доколкото е възможно приятелство между прислужница и господарка. Новината я потресе до дъното на душата ѝ, но с усилие успя да се овладее. Честно казано, допадна ми.

— Доколкото познавам Лутър, бих казал, че е неспособен да изнасили жена, камо ли да избодне очите ѝ.

— А смяташ ли, че е способен да флиртува с прислужницата под носа на жена си?

— Никога не се знае кога на някой мъж ще забълбукат хормоните и ще започне да флиртува с прислужницата, но Лутър е много над тези неща. Пък и със съпругата му изглеждаха много щастливи. Имат малко дете, нали?

— Да. Четиригодишно момиченце. На същата възраст е и дъщерята на жертвата... Тази сутрин Дийн Вандърли беше подложена на голямо изпитание.

— Жертвата била ли е омъжена?

— Разведена. Бившият съпруг живее на Карибите. Разбрах, че системно я малтретирал, затова подаде молба за развод. Ще го проучим внимателно.

— Имала ли е любовник?

— Не, ако се вярва на Дийн. Предполага се, че Елиса Мапълуд е изляза в интервала между десет часа и полунощ да разходи пуделчето. Ще разберем точното време от записите на охранителните камери във фойето на сградата. Навлязла в парка, където я е дебнел убиецът. Сигурна съм, че я е дебнел и е изчакал удобния момент. Пребива я, изнасилва я и я удушава, после я занася на скалите край езерото и довършва „работата“ си. Питам се дали за него очите символизират нещо. Нали знаеш баналната фраза, че очите са прозорци към

душата... библейското „око за око, зъб за зъб“. Може би е някакъв извратен религиозен ритуал. Или просто убиецът е любител на отвратителни сувенири.

— Трябва да се консултираш с Майра.

— Разбира се. — Ив и без това смяташе да се обърне към най-добрата психиатърка, която изготвяше психологическите профили на престъпниците. — Още щом отида на работа, ще й се обадя. — Докато говореше, беше приключила със закуската. Стана и се приближи до дрешника, като продължаваше да разсъждава на глас: — Дано ни се усмихне щастието. Страхувам се обаче, че извергът няма да се задоволи само с това убийство.

— Защо смяташ така?

— Престъплението е извършено прецизно, което издава дълга подготовка. Символите са прекалено много — извадените очи, червената панделка, позата. Може би засягат именно Елиса Мапълуд, но подозирам, че по-скоро имат някакво значение за убиеца. Възможно е Елиса да е прототип на друга жена — по външност, социален произход и така нататък. Или пък му е стигало, че е жена, при това лесна жертва.

— Искаш ли да ти помогна при проучването на съпрузите Вандърли?

— Засега не, но може да се наложи.

— Само кажи и съм на твое разположение... Скъпа, не това сако!
— Той примирено въздъхна, грабна сако, което Ив напосоки беше извадила от дрешника, набързо огледа дрехите на закачалките и й подаде друго — кремаво на светлосини райета. — Довери се на вкуса ми.

— Не знам какво съм правила, преди да ми станеш консултант по модата — озъби се тя.

— Аз знам, но не желая да си спомням.

— Престани да се заяждаш!

— Мммм. — Рурк пхна ръка в джоба си, докосна сивото копченце. Същото, което се беше откъснало от най-зле ушития дамски костюм, който беше виждал. Онзи, който Ив носеше, когато за пръв път я видя.

— След малко имам видеоконференция, после отивам на работа — предполагам, че ще бъде в кабинета си почти през целия ден. —

Наведе се, нежно я целуна по устните и добави: — Пази моето ченге.

— Ще се постарая. Наскоро научих, че твоите приятели се страхуват от мен и ме смятат за корава и непреклонна. Какво ще кажеш по въпроса?

— Лейтенант, и твоите приятели са на същото мнение. Предай искрените ми поздрави на Пийбоди — добави той, преди да излезе.

— Ще запазя искреността и ще ѝ предам останалото — провикна се Ив след него. Чу смеха му и си помисли, че заедно с кафето това са най-добрите средства, които я подготвят за предстоящия тежък ден.

Щом влезе в малкия си кабинет в Централното управление, първата ѝ работа беше да уговори среща с доктор Майра. Пийбоди имаше задачата да провери дали Лутър Вандърли наистина е бил в Мадрид и да разбере къде се намира бившият съпруг на Елиса.

Ив въведе в компютъра данните, с които разполагаше, и се свърза с централната база данни, за да търси сходни престъпления.

Големият брой на убийства на сексуална основа, придружени с обезобразяване, не я изненада. Прекалено дълго беше работила в полицията. Не се стресна дори от броя на случаите, при които престъпникът беше увредил или извадил очите на жертвата.

Елиминира онези, при които извършителят още лежеше в затвора, и прекара цялата сутрин в проучване на случаите, при които престъпниците не бяха заловени или се бяха изплъзнали от правосъдието.

Видеотелефонът ѝ не преставаше да звъни — явно репортерите бяха надушили следа. Само че щастието не им се усмихна — лейтенант Далас не отговаряше.

Докато компютърът обработваше въведените данни, тя прегледа информацията за жертвата. Елиса Мапълуд имаше само гимназиално образование, не беше посещавала колеж. Един брак, един развод, едно дете. През първите две години след раждането беше получавала помощи, отпускани на майки, които сами гледат децата си. Родителите ѝ бяха се развели, когато била тринайсетгодишна. Майка ѝ беше домашна помощничка, пастрокът ѝ — работник. Баща ѝ живееше в Бронкс, беше безработен и с досие в полицията. „Хм, заслужава си да обърна малко повече внимание на Ейбъл Мапълуд“ — каза си Ив и

зачете дългия списък с обвинения, повдигнати срещу него — дребни кражби, пьянство и нарушаване на обществения ред, укриване на крадени вещи, физическо насилие, малтретиране на съпругата, участие в незаконни залагания, непристойно поведение на публично място.

— Виж ти! Скъпият Ейбъл май е завършен гадняр — промърмори тя.

Нямаше данни да е извършвал сексуално насилие, но това не изключваше възможността да се е пробвал и в такова „начинание“. Случваше се бащи да изнасилват дъщерите си. Знаеше го прекалено добре. Пребиваха ги, чупеха костите им, блудстваха със собствената си плът и кръв.

Сърцето ѝ лудо затуптя, спомените, кошмарните спомени отново я връхлетяха. Бавно стана, наля си чаша вода, приближи се до тясното прозорче и отпи няколко глътки.

Знаеше какво е чувствала Елиса, докато извергът я е изнасилвал — болка и ужас, по-страшен от болката, унижение и потрес. Знаеше го от опит, защото самата тя беше жертва на изнасилвач.

Ала знаеше още, че не бива да позволи на спомените да ѝ въздействат, да ѝ попречат да разсъждава логично. Трябваше да използва горчивия си опит, за да залови убиеца и да го изправи пред правосъдието, иначе нямаше да е достойна да носи значката на детектив.

„Време е да изляза от кабинета и да се захвана с истинска работа“ — каза си.

— Лейтенант!

Тя не се обърна, не се запита кога е влязла Пийбоди, колко време я наблюдава как се мъчи да се овладее.

— Провери ли дали Вандърли е в Мадрид?

— Да, лейтенант. Наистина е бил там, както каза съпругата му. Вече пътува обратно за Ню Йорк. След като е разбрал какво се е случило, отменил срещите си за последния ден от престоя си. Преди да замине тази сутрин, е имал съвещание в седем часа местно време. Няма начин да е убил Мапълуд и като по чудо да се е върнал в Мадрид.

— Какво научи за бившия съпруг?

— Казва се Брент Хойт. Вън от подозрение е — цялата нощ е прекарал в изтрезвителното.

— Така... Бащата на жертвата, Ейбъл Мапълуд, има досие при нас. Трябва да си поговорим с този хубавец. Но първо отиваме в дома на семейство Вандърли.

— Лейтенант, една жена настоява да се срещне с вас.

— Важно ли е?

— Ами...

— Нямам време за празни приказки. — Ив се обърна. — Пътъом ще се отбием в моргата — да видим какво ще ни каже Морис. След това ще се върна за срещата с Майра.

— Добре, но жената много настоява да я приемете. Твърди, че разполага с важна информация и изглежда напълно нормална.

— За разлика от кого? Защо веднага не каза, че иска да съобщи нещо във връзка с разследването?

— Защото... — Пийбоди се поколеба — питаше се дали да остави Ив сама да разбере, или да пази кожата си. Предпазливостта надделя. — Жената твърди, че е ясновидка.

Ив спря като поразена от гръм:

— Какви ги дрънкаш? Изпрати я при отговорника за връзки с обществеността. Смятах, че вече си достатъчно опитна да не ми водиш откачени.

— Има официален документ за медиум. Освен това каза, че сте приятелки.

— Нямам приятелки врачки и не възнамерявам да имам!

— Не, била позната на твоя приятелка.

— Мейвис е заобиколена от откачалки, обаче аз не ги допускам тук.

— Не става дума за Мейвис. Жената казва, че е приятелка на Луиз Димато. На съвсем нормалната и известна доктор Димато. Освен това личи, че е много изплашена, лейтенант. Ръцете ѝ треперят.

— Хм, така ли? Ще ѝ отделим десет минути. — Ив настрои ръчния си часовник да сигнализира след определените минути. — Доведи я.

Седна зад бюрото си и мрачно си помисли: „Ето какво се случва, когато се сприятелиш с някого. Въпросният някой си намира други приятели, които някак си се натрапват в живота ти, пречат на работата ти. Докато се усетиш, си заобиколен от многобройна тълпа.“

Освен това се оказваше, че поне на половината им хлопа дъската.

Е, не всички медиуми бяха психари или мошеници. Някои — много малко на брой, наистина притежаваха способности, чужди на обикновените хора. Всеизвестно бе, че от полицията понякога прибегваха до помощта на екстрасенси.

Но тя беше против тази практика. Предпочиташе да използва по-традиционните методи на разследване и съвременните компютърни технологии, внимателно да проучва веществените доказателства и да се опира на дедукцията. Разбира се, интуицията, късметът и мънирко грубост също бяха от полза.

Поне за нея.

Отново ѝ се пиеше кафе. Взе поредната чаша, приготвена от автоготвача, и се обърна да посрещне непознатата.

Жената изглеждаше напълно нормална. Дългата ѝ кестенява коса стигаше почти до кръста ѝ — приличаше на копринена наметка, сякаш подарена ѝ от Твореца. Имаше гладка смугла кожа, в светлозелените ѝ очи се четеше страх, ала погледът ѝ не беше на умопобъркана. Лицето ѝ беше сексапилно, но издаваше силен характер, имаше чувствени устни и орлов нос. „Много е екзотична. В жилите ѝ тече испанска или мексиканска кръв — помисли си Ив. — Предците ѝ са се пържили под жестокото слънце и са свирили на китара.“

Прецени, че жената е на около трийсет и пет години и е висока приблизително метър и седемдесет. По стегнатите ѝ мускули личеше, че се старае да поддържа отлична физическа форма.

Носеше панталон с крачоли, отрязани до коляното, и дълга риза — ансамбълът с цвят на мак се допълваше от пръстени с красиви камъни и дълги обици, напомнящи съединени златни капки.

— Лейтенант Далас. Това е Селина Санчес.

— Седнете, госпожо Санчес. Съжалявам, но не разполагам с много време, затова бъдете кратка.

— Добре. — Мургавата жена седна, скръсти ръце на скута си. Дълбоко си пое въздух и изтърси: — Той взе очите ѝ.

ТРЕТА ГЛАВА

— След като привлякох вниманието ви... — Селина притисна пръсти до слепоочията си, сякаш да прогони силно главоболие. — Ще ми предложите ли чаша кафе?

Ив само отпи от чашата си. Разбира се, не бяха съобщили на пресата подробности за жестокото убийство, камо ли че очите на жертвата са били извадени. Обаче винаги се намираше по някой полицаи, който да се раздрънка пред любопитните репортери.

Направи й впечатление, че Селина говори без какъвто и да било акцент. Треперещият ѝ глас беше дрезгав и някак предизвикателен.

— Откъде получихте тази информация, госпожо Санчес?

— Видях всичко и повярвайте, гледката беше ужасяваща.

— Видели сте жертвата в Централ Паркли?

— Да, но не в парка. Бях си у дома. Дойдох да свидетелствам. Ще ви бъда много задължена, ако ме почерпите с чаша кафе.

Ив кимна на Пийбоди и продължи да разпитва странната персона:

— Познавахте ли Елиса Мапълуд?

— Не. Преди да продължим, искам да знаете, че никога не съм сътрудничила на полицията, нито пък имам желание.

Докато говореше, тя непрекъснато жестикулираше, което наведе Ив на мисълта, че това ѝ навик. По едно време преплете пръсти и отново отпусна ръце на скута си, сякаш да ги усмири.

— Не желая да виждам през очите ви, лейтенант! Не искам да живея с тези ужасяващи картини, запечатани в съзнанието ми! Имам постоянна клиентела — давам частни и групови консултации. Не съм побъркана, нито търся слава, макар че, доколкото ви познавам от описанието на Луиз, сигурно ме мислите за психарка, която иска да се прочуе.

— Откъде познавате Луиз Димато?

— Бяхме съученички и останахме добри приятелки. Благодаря. — Тя взе чашата, която ѝ подаде Пийбоди. — Вие сте много по-

склонна да приемате паранормалните явления, детектив. Имате ли родственици екстрасенси?

— Ами...

— Да не се отклоняваме от темата — намеси се Ив. — В момента говорим за вас.

— Добре. — Селина опита кафето и се усмихна за пръв път, откакто беше влязла. — Ммм, чудесно е! Честно казано, подежда ми добре — изпитвах необходимост от стимулант, който да ме посвести. Сънувах нещо.

— Аха!

Селина се усмихна по-широко:

— Язвителността ми действа успокояващо. Кой знае... Луиз каза още, че ще ви харесам, лейтенант Далас. Невероятно, но ми се струва, че ще излезе права.

— Много се радвам. И така, какво ви води при нас?

— Вече ви казах — един сън. Сънувах някаква жена — млада, привлекателна, със светлокестенява коса, ако не се лъжа. Права коса, която стигаше до раменете ѝ. Под светлината на уличните лампи изглеждаше светлокестенява. Жената излезе от жилищна сграда, водеше на каишка пухкаво бяло кученце. Беше по джинси и тениска. Размени няколко думи с портиера на сградата, но не чух какво си говорят, бях прекалено далеч.

Жената прекоси улицата — широка улица, може би булевард, кученцето палаво подскачаше пред нея. В съня ми сърцето ми се преобърна от страх. Искях да ѝ извикам да се върне, да изтича обратно в сградата, ала не можех да говоря. Наблюдавах я как заедно с кученцето навлезе в парка. Видях я как потърка раменете си, помислих си, че сигурно съжалява, задето не е взела жилетка. Напоследък нощем става доста хладно. Реших, че може би ще се върне за връхна дреха и опасността ще премине. Ала тя не го стори. — Селина отпи от кафето, ръцете ѝ отново трепереха. — Продължи към парка, кученцето нетърпеливо опъваше каишката. Върху нея падна сянка, но тя не я видя, не подозираше какво я очаква. Той я нападна в гръб, жената не го виждаше, заобиколена беше само от сенки. Чакаше я, наблюдаваше я, както я наблюдавах и аз. Усетих възбудата и лудостта му — тъмночервени като съсирена кръв, и нейния страх, който беше някак сребрист. Червени сенки, сребриста светлина. — Остави чашата на

бюрото, но ръката ѝ трепереше толкова силно, че чинийката издрънча.
— Не се занимавам с подобни неща. Не искам да го правя!

— Така и така вече сте тук. Довършете, ако обичате.

Селина беше преbledняла като платно, очите ѝ бяха изцъклени.

— Удари я, изрита кученцето и то избяга. Жената опита да се съпротивлява, но той беше много силен. Удари я в лицето, повали я на земята. Непознатата закрещя, но мръсникът продължи да я удря. Продължи да... — Тя се задъха, притисна ръка до сърцето си. — Продължи да я удря и да я рита, докато я влачеше все по-навътре сред сенките. Едната ѝ обувка се изхлузи. Той стегна около шията ѝ панделка. Червена панделка... червеното символизира власт и смърт. Стягаше я все по-силно, жената се мъчеше да си поеме въздух, да се съпротивлява, обаче не можеше да го надвие. Той разкъса дрехите ѝ. Наричаше я „гадина, мръсница, курва“. Изпълнен беше с омраза, докато я изнасилваше. Продължи да стяга панделката, докато жената престана да се движи. Беше мъртва.

Сълзи обливаха лицето на Селина; отново беше отпуснала ръце на скута си, пръстите ѝ бяха преплетени като жици.

— Доказа ѝ за какво я бива. Доказа кой е по-силният. Обаче още не беше свършил. Събра дрехите ѝ, напъха ги в малка чанта. Нарамни трупа и тръгна навътре в парка. Силен е... много силен. Старее се да бъде във върхова форма. В края на краищата няма нищо по-важно от това. — Мургавата посетителка говореше почти шепнешком, упорито се взираше в една точка. — Край едно езеро се издига замък. Той е владетелят на замъка. Той е владетел на всичко. Мята мъртвата на рамото си, слиза по полегатия скалист бряг. Внимателно я оставя върху камъните. Тук ще ѝ хареса. Може би този път ще остане. — Все така втренчена в една точка, Селина допря дланите си, притисна ги между гърдите си. — „Почивай в мир, курво.“ Той изважда очите ѝ. Господи, господи, изважда очите ѝ, пуска ги в торбичка, която прибира в чантата. Кръв се стича по лицето на мъртвата. Ръцете му са окървавени. Навежда се и я целува... Събудих се... събудих се от усещането за ледените му окървавени устни, притиснати до моите.

Ръчният часовник избръмча, сигнализирайки изтичането на десетте минути. Селина подскочи и сякаш се изтръгна от унеса.

— Какво направихте? — попита Ив.

— Какво ли? Отначало така треперех, че не можах да помръдна. После взех успокоително. Насилих се да си внуша, че съм сънувала кошмар, нищо повече. Знаех, че се заблуждавам, но исках да е кошмар, не видение. Изплаших се, защото досега дарбата ми не ме беше отвеждала на толкова тъмно и ужасно място. Взех транквилант, за да притъпя съзнанието си, да прогоня страшните картини. Постъпих като страхливка, ала никога не съм претендирала, че съм смела. Не желая да съм смела, не и за нещо толкова ужасно! — Отново взе чашата с кафе и продължи: — Сутринта пуснах телевизора. По принцип избягвам новинарските емисии, обаче нещо ме подтикваше да проверя, да разбера дали подозрението ми ще се оправдае. Видях репортажа. Показаха и снимката на красивата жена със светлокестенява коса. Съобщиха името й... Не исках да идвам тук. Повечето полицаи сте скептици по рождение. Може би затова се справяте с работата си. Но нещо ме подтикваше отвътре, затова дойдох.

— Твърдите, че в това... видение е присъствала жертвата. Обаче не сте видели насилника, така ли?

— Видях... неговата същност, казано в преносен смисъл. Видях някаква форма. — Тя с усилие преглътна. — Изплаших се както никога досега. Откровено казано, нямаше да ви посетя. Щях да се опитам да забравя съня. Изведнъж се почувствах нищожна и отвратителна. — Тя вдигна ръка, машинално заопипва верижката на шията си. Ноктите й бяха лакирани в крещящо червено, полумесеците бяха подчертани с бял лак. — Обърнах се към вас, защото Луиз много ми е говорила за прочутото ченге Ив Далас. Ще се опитам да помогна.

— По какъв начин?

— Може би ще разбера повече за убиеца, ако имам някаква негова вещ, нещо, което е докосвал... не знам точно. — За миг лицето й се изкриви от раздразнение. — Не съм специалистка в тази област. И без това ми е трудно, а вие изобщо не ме улеснявате.

— Работата ми не е да ви улесня, госпожо Санчес, а да водя разследване.

— Тогава ме разследвайте колкото щете! — избухна Селина. — Не мога да ви кажа повече, отколкото ми е известно. Знам, че извършителят на престъплението е едър здравеняк или поне се мисли за такъв. Знам, че е силен, много силен. Знам още, че тази Елиса Мапълуд не е първата му жертва, няма да е и последната.

— Откъде знаете?

— Няма как да го обясня, за да го разберете. — Тя се приведе, заговори още по-настойчиво. — Усетих излъчването му. Мразеше жертвата, а омразата едновременно го възбужда и го плаши. Омраза и страх, омраза и страх. Това са чувствата, които властват в него. Мразил е всичките си жертви, страхувал се е от тях. Нямам представа защо видях тази жена, защо зърнах сянката на убиеца ѝ. Може би с нея сме се срещали в някой предишен живот или ни предстои да се срещнем в бъдещо съществуване. Но изпитвам страх, какъвто досега не съм познала — страхувам се, че някак си съм свързана с убиеца! Искам да ви помогна да го заловите, иначе има опасност да полудея.

— И колко ще ни струва помощта ви?

Устните на Селина се разтегнаха в невесела усмивка:

— Хонорарът ми е много висок, и то заслужено. Обаче съм готова да ви съдействам безплатно. При едно условие.

— А именно?

— При никакви обстоятелства да не споменавате името ми пред медиите. Никой не бива да знае, че съм замесена, освен хората, участващи в разследването. Не само защото е лоша реклама и неизбежно ще предизвика интереса на определен род клиенти, каквито избягвам, но най-вече защото се страхувам от престъпника.

— Ще ви потърсим, ако решим да ви привлечем. Благодаря за предложението.

Селина печално се усмихна и се изправи:

— Винаги ли сте толкова сурова?

— Сама си отговорете. Нали сте ясновидка?

— Не чета мисли. — В гласа на мургавата посетителка се прокрадна раздразнение, тя нервно отметна косата си. — И не предсказвам съдбата на хора без тяхното разрешение.

— Бъдете сигурна, че никога няма да ви разреша. Извинете, но ни чака работа, госпожо Санчес. Ще имаме предвид предложението ви. Ще ви потърсим, ако се наложи.

— Май Луиз сгреши. Изобщо не ви харесвам! — заяви Селина, врътна се и излезе.

— Доста бяхте груба с нея — промърмори Пийбоди. — Не ѝ ли вярвате?

— Не съм казала нищо подобно. Ще преценя, след като разберем повече за нея. Погрижи се да получи пълна информация.

— Лейтенант, никой няма да ѝ издаде лиценз, ако има досие при нас.

— Грещиш — лиценз не се издава само на хора с присъди — поправи я Ив и тръгна към вратата. — Проучи я до десето коляно. И се свържи с Луиз Димато. Любопитна съм защо ни изпрати тази странна птица.

— Умна идея. Като всички ваши идеи, лейтенант — побърза да добави Пийбоди, когато началничката ѝ я прониза с поглед. — Ако всичко е наред с нея, ще се възползвате ли от помощта ѝ?

— Ще повикам на помощ дори двуглава говореща маймуна, стига да ни помогне да заловим изверга. Но засега ще се придържаме към баналните и скучни правила за полицейската работа.

Първата им спирка беше в моргата. Ив знаеше, че може да разчита на главния съдебен лекар Морис да ѝ даде необходимите сведения без досадни бюрократични увъртания.

Намери го в една от залите за аутопсия — както обикновено носеше престилка, предпазваща шикозния му сиво-син костюм с жилетка. Отблизо се виждаше, че жилетката е украсена с ръчно нарисувани в абстрактен стил голи жени.

Ненаправно Морис минаваше за един от най-големите капацитети по модата.

Лъскавата му черна коса беше сплетена на дълга плитка. Лицето му още беше загоряло от почивката на някой екзотичен остров. Дланите му, напръскани с предпазен спрей, бяха изцапани с кръв и телесни течности. Докато работеше, си подсвиркуваше весела мелодия.

Вдигна глава и се усмихна, като видя Ив и Пийбоди — тъмните му бадемовидни очи заблестяха зад предпазните очила.

— Лейтенант, заради теб за малко щях да загубя дваисетачка.

— Така ли? Защо?

— Обзаложих се с Фостър, че ще цъфнеш преди единайсет часа. Защо се забави толкова?

— Посети ме някаква ясновидка. Какво мислиш за екстрасенсите?

— Мисля, че във всеки човек по рождение са заложени дадени умения, някои от които засега са необясними. Според мен деветдесет процента от ясновидците са долни лъжци и мошеници.

— И аз мисля така, само дето според мен процентът е по-висок. — Ив погледна трупа на масата. — Какво виждаш?

— Нещастна млада жена, която, в зависимост от философските ти убеждения, вече не вижда нищо или сега вижда всичко... Тежка травма. Причинена преди смъртта. Направо я е смазал, Далас. След изнасилването няма дори следа от телесните му течности — бил е подготвен. Смъртта е настъпила вследствие удушаване с панделката. Очите са извадени след това, и то много професионално. Явно нашият човек се е упражнявал.

— Какво означава „професионално“? Искаш да кажеш, че е работа на хирург ли?

— Ако убиецът е хирург, със сигурност не е бил първенец на випуска. Мисля, че е използвал лазерен скалпел, но доста неумело. Наблюдават се няколко излишни разреза. — Подаде на Ив предпазни очила и добави: — Искаш ли да видиш?

Тя безмълвно ги сложи, заедно с Морис се наведоха над трупа.

— Погледнете тук. И тук. — Той кимна към монитора — нарочно беше увеличил изображението, та и Пийбоди да вижда добре. — Разрезите не са прецизни. Според мен ръката му леко трепери. Открих и течност. Вероятно неволно е засегнал със скалпела лявото око — сигурно от лабораторията ще потвърдят предположението ми.

— Ще видим.

— По трупа открих петна от трева, пръст, няколко косъма, които не са от човек — нищо повече. Ще изчакаме заключението на Дики, но предполагам, че космите са от кучето. Кръвта е само нейна.

— Много жалко. Ами някакви влакна?

— Да, под ноктите и по тялото. По всичко личи, че отчаяно се е съпротивлявала. Изпратих ги в лабораторията, но ми се струва, че са от плат, най-вероятно от дрехите ѝ. Няколко може би са от ризата на престъпника, защото и по тях има от защитния спрей.

Ив се изправи, свали очилата:

— Виждал ли си нещо подобно?

— От моята висота, Далас, човек вижда всичко. Обаче тъкмо с такъв случай не съм се сблъсквал. А ти?

— Не и съчетание от тези елементи.

Ала интуицията ѝ подсказваше, че отново ще ги види.

— Санчес е чиста, лейтенант. Не е попадала в ареста, няма криминално минало. — Пийбоди разлистваше разпечатките, докато Ив шофираше към къщата на семейство Вандърли. — Интересува ли ви биографията ѝ?

— Само най-важното.

— Родена е на 3 февруари 2026 година в Медисън, Уисконсин. Ужас! Родителите ѝ живеят в Канкун. Е, там поне не е толкова кошмарно. Няма братя и сестри. Посещавала е само частни училища. Не се е омъжвала. Три години е живяла на съпругески начала с някакъв мъж, но връзката им се е разпаднала преди около четиринайсет месеца. Няма деца. Официално е регистрирана като ясновидка. Има частна практика.

— Откога има разрешително?

— Издадено е преди петнайсет години. И в това отношение е чиста. Срещу нея са били заведени няколко граждански дела, но винаги е била оправдавана от съда. Съвсем нормално е за нейната професия. Хората се вбесяват, когато развоят на събитията не им е по вкуса, и бързат да подадат молба в съда.

— О, да — готови са да подадат оплакване срещу облаците, ако завали, докато са на пикник.

— Госпожа Санчес е много търсена от големите клечки. Канят я на празненства и на конференции. Дава частни консултации. Изкарва добри пари — около седем-осем пъти повече от някаква си детективка в отдел „Убийства“. От дванайсет години живее в Сохо. Има и къща в Ойстър Бей. Според мен жената е напълно почтена.

— Ще видим. Свърза ли се с Луиз?

— Днес е в приюта.

— О! — Ив тайно се надяваше доктор Димато да е в клиниката, не в приюта за малтретирани жени, основан от Рурк, където самата тя още не беше стъпвала. — Първо ще отидем в дома на жертвата. Ако ни остане време, на връщане ще се отбием да поговорим с Луиз.

— Изгарям от желание да посетя „Докас“ — подхвърли Пийбоди. — Според Чарлс, доктор Димато е изцяло погълната от

работата там.

— Поддържаш ли връзка с Чарлс?

— Ами да, чуваме се от време на време.

„И това ако не е шантаво, здраве му кажи“ — помисли си Ив. Чарлс беше професионален компаньон, настоящ любовник на Луиз и бивше гадже на Пийбоди, с която не беше спал.

Всъщност сложните взаимоотношения между мъжете и жените неизменно ѝ се струаха странни. Отнасяше се и за връзката ѝ с Рурк.

— Имаме ли напредък в издирването на магазина, откъдето е купена панделката?

— Да, ако сметнете за напредък факта, че само в Манхатън има повече от трийсет магазина, в които се предлага този артикул. Разговарях с производителите и търговците. Червени панделки се продават в магазини за шивашки материали, в големите универсални магазини ги използват за опаковане на луксозни стоки. Много трудно ще разберем откъде убиецът се е снабдил с „оръжието“ си.

— Ако беше лесно, всеки щеше да бъде ченге.

Изобщо не ѝ беше лесно да разпита повторно Дийн Вандърли. Жената изглеждаше изтощена, болна, смазана от умора и тревога.

— Извинете, че ви притесняваме, но трябва да поговорим — смотолеви Ив.

— Да, знам. Съжалявам, но съпругът ми още не е пристигнал — полетът му има закъснение. Щях да се справя по-добре, ако беше тук. Все пак ще се постарая да ви помогна. — Покани ги да седнат в дневната. Вместо домашна роба, сега носеше черен панталон и широка бяла блуза, ала още не беше сресала косата си, още беше боса. — Изобщо не съм мигнала, вече съм на края на силите си. Научихте ли нещо? Намерихте ли виновника?

— Още не. Разследването започна, скоро ще имаме резултат.

— Знаех си, че е глупаво да се надявам. — Домакинята смутено се огледа. — Май трябваше да приготвя кафе или чай... да ви предложию закуска...

— Не си правете труда. — Пийбоди говореше спокойно, дори нежно, с тон, какъвто Ив никога не постигаше със същата лекота. — Ако искате нещо, с удоволствие ще ви го донеса.

— Не, благодаря. Вони... отново заспа. Легна си при Зана и заспа. Не знам дали наистина разбира, че повече няма да види майка си. Плака толкова много, че се изплаших да не ѝ стане нещо. Накрая заспа от изтощение, затова я накарах да си легне при Зана, та като се събудят, да бъдат заедно, не сами в стаите си.

— За нея трябва да се погрижи детски психолог, госпожо Вандърли.

— Знам — кимна Дийн. — Обадох се на един-двама души, задействах нещата. Искам... трябва... Господи, с Лутър трябва да уредим погребението на Елиса. Не знам към кого да се обърна, обаче искам да правя нещо. — Потрепери и добави: — Трябва да правя нещо, иначе ще полудея.

— Някой от нашите психолози ще се срещне с вас — намеси се Ив.

— Благодаря. Свързах се и с нашите адвокати, за да уредят да станем настойници на Вони, и то възможно по-скоро. Няма да допуснем да я отведат от единствения дом, който е имала. Разговарях с родителите на Елиса... тоест с майка ѝ и с пастрока ѝ. Майка ѝ... — За миг сълзите я задавиха, ала тя поклати глава, сякаш да си напомни, че не може да си позволи лукса да плаче. — Ще пристигнат следобед, тогава ще обсъдим подробностите.

— Елиса щеше да ви е благодарна, че се грижите за дъщеря ѝ. И че ни помагате да си вършим работата — каза Ив.

— Да. — Дийн изпъна рамене. — Надявам се.

— Какво знаете за баща ѝ — Ейбъл Мапълуд?

— Според мен е човек с много труден характер. Но двамата с нея някак си се разбираха. Още не съм се свързала с него, за да му съобща трагичната вест. Знам, че живее някъде на Запад, но дали беше в Омаха, Айдахо, Юта или... толкова съм объркана. — Тя вдигна ръце и прокара пръсти през косата си. — Няколко пъти идва в Ню Йорк на гости на брат си. Честно казано, мисля, че го изнудваше за пари. Майката на Елиса обеща да му се обади.

— Интересува ни адресът му. Рутинна процедура.

— Ще се погрижа да получите информацията. Знам и че искате да огледате жилището на Елиса. Момичетата спят в стаята на Зана, няма опасност да ги събудите. — Тя понечи да стане, но Пийбоди сложи ръка на рамото ѝ:

— Защо не останете тук да си починете? Знаем къде са стайте на жертвата.

— Включи записващото устройство, Пийбоди — нареди Ив, щом влязоха в малката дневна, обзаведена с мебели в ярки цветове. На пода бяха разхвърляни играчки, наблизо имаше кошче с възглавничка — навярно „легло“ на кученцето.

Прекосиха помещението и влязоха в спалнята.

— Нека хората от отдела по „Електронна обработка на информацията“ прослушат записите на видеотелефоните и компютъра ѝ — обърна се Ив към партньорката си. Приблужи се до гардероба, започна да преглежда съдържанието на чекмеджетата.

Вече си беше създала впечатлението, че Елиса Мапълуд е била уравновесена, спокойна и трудолюбива. Огледът на жилището само потвърди мнението ѝ. На масичките бяха поставени няколко рамкирани фотографии най-вече на малката Вони, имаше много цветя и украшения, по които си падат жените.

Дрехите в гардероба бяха само дамски — предимно спортни, имаше два по-скъпи костюма и два чифта официални обувки.

Ив прослуша записите на видеотелефона в спалнята; последна беше се обадила майката на Елиса — двете си бърбяха, разменяха си клюки, говореха за Вони, която накрая се включи в разговора с „бабинка“.

— Лейтенант, май открих нещо. — Пийбоди показва някаква кошничка. — Беше в шкафа под телевизора в дневната.

— Какво представлява?

— Кошничка с материали за шев и плетиво. — Тя извади панделка, навита на кълбенце. Не беше червена, но иначе приличаше на панделката, с която беше удушена жертвата. Ив пристъпи да я вземе, в този момент в стаята влезе момиченце. Беше дребничко, пухкавото му лице беше обрамчено от къдрава коса — толкова руса, че изглеждаше побеляла. Детето търкаше очи с юмручетата си.

— Това е на мама! — извика. — Не трябва да ѝ се пипат нещата без разрешение.

— Ами...

— Оставете на мен, лейтенант — прошепна Пийбоди, подаде кошничката на Ив, клекна до малката. — Здравей, ти ли си Вони?

Момиченцето наведе глава:

— Мама ми е казала да не говоря с непознати.

— Правилно. Обаче с полицаите можеш да говориш, нали? — Тя извади значката си, подаде я на детето. — Мама разказвала ли ти е за полицаите?

— Да. Те помагат на хората и хващат лошите.

— Точно така. Аз съм детектив Пийбоди, а това е лейтенант Далас.

— Какво е лай'нант?

— Професия — отвърна Пийбоди, без да ѝ мигне окото. — Означава полицай, който залавя много лоши хора.

— А, така ли? Мама я няма никъде. Леля Дийн спи. Ще ми помогнеш ли да намеря мама?

Пийбоди се спогледа с Ив, после подхвърли:

— Хайде да намерим леля Дийн.

— Нали ти казах — тя спи! — Гласът на малката изтъня, устните ѝ затрепериха. — Каза ми, че един лош човек направил нещо на мама и тя няма да си дойде. Искам си мама! Искам да се прибере веднага!

— Вони...

Момиченцето се изтръгна от ръцете на Пийбоди и застана пред Ив:

— Лошият направил ли е нещо на мама?

— Ела с мен, миличка...

— Искам тя да ми каже! — Малката посочи с пръст Ив. — Тя е лай'нант.

„Господи! — помисли си Ив. — Сега я втасах!“ — Кимна на партньорката си да доведе госпожа Вандърли, събра цялата си смелост и клекна до момиченцето:

— Да, миличко, направил ѝ е нещо лошо.

— Защо?

— Не знам.

В големите очи на малката, сини като камбанки, проблеснаха сълзи:

— При лекаря ли е отишла?

Ив си помисли за Морис, металната маса, яркото безпощадно осветление в моргата.

— Не... — промърмори нерешително.

— Докторите лекуват хората. Трябва да отиде на лекар. Щом не може да се прибере вкъщи, ще ме заведеш ли при нея?

— Не, Вони. Мама е на едно място, където няма да ни пуснат. Мога само да намеря лошия човек, който ѝ е сторил зло, за да го накажат.

— Ще го накажат да не излиза от стаята си ли?

— Да. За да не може повече да прави злини.

— Тогава тя ще се върне ли вкъщи?

Ив безпомощно вдигна поглед и въздъхна с облекчение, когато Дийн се втурна в стаята и извика:

— Вони! Ела с мен, съкровище!

— Искам мама!

— Знам, миличко, знам. — Дийн прегърна малката, която облегна главичка на рамото ѝ и заплака. — Заспала съм. Боже мой, как можах!

— Съжалявам, че се налага да ви разпитваме в този труден момент. Знаете ли откъде са купени материалите в тази кошничка?

— А, намерили сте кошничката ѝ за ръкоделие... Елиса беше много сръчна, умееше да изработва красиви предмети. Няколко пъти пазарувахме заедно. Тя дори се опита да научи и мен, но се оказа безнадеждно. Чакайте да си помисля в кои магазини ходихме... Има един на Трето авеню, нарича се „От игла до конец“... бяхме в склад за шивашки материали близо до площад „Юниън“ и в търговския център „Скай“. Съжалявам, че не мога да ви бъда от помощ. — Докато говореше, тя милваше Вони. — Елиса имаше навика да се отбива във всеки такъв магазин, рядко излизаше, без да купи нещо.

— Знаете ли откъде се е снабдила с тази панделка? — Ив ѝ показва кълбенцето.

— Нямам представа.

— Налага се да вземем компютъра ѝ и другите комуникационни устройства. Мислите ли, че е използвала само тези в нейното жилище?

— Може да се е обадила на майка си по някой от другите видеотелефони, обаче работеше само на персоналния си компютър. Извинете, но трябва да се погрижа за Вони.

— Разбира се. — Ив отново огледа панделката.

— Май попаднахме на важна следа — обади се Пийбоди.

— Не знам дали е важна, но е следа. — Тя пусна панделката в пликчето за веществени доказателства. — Да разберем откъде е купена.

Върнаха се в дневната. В този момент външната врата се отвори. Влезе мъж с невероятна златиста коса — беше блед, изглеждаше изнурен. Дийн, която седеше на канапето и прегръщаше Вони, скочи и се втурна към новодошлия:

— Лутър! О, Лутър!

— Скъпа моя. — Той я прегърна заедно с детето, отпусна глава на рамото ѝ. — Сигурна ли си, че не е станала грешка?

Дийн поклати глава и се разрида, след като часове наред беше се сдържала.

— Извинете за безпокойството. Аз съм лейтенант Далас.

Вандърли вдигна глава:

— Да. Да, познавам ви. Дийн, миличка, заведи Вони в спалнята. — Целуна и двете и се отдръпна.

— Моите съболезнования, господин Вандърли.

— Не бъдете толкова официална, казвайте ми Лутър. Мога ли да ви бъде полезен с нещо?

— Да — ако е възможно, да отговорите на няколко въпроса.

— Разбира се. — Той погледна към вратата на спалнята. — Прибрах се възможно най-бързо, но ми се стори, че измина цяла вечност. Дийн ми съобщи по телефона... но още не ми е ясно... Елиса отишла да разходи кучето и е била... жена ми каза, че е била изнасилена и убита. Изнасилена и убита в парка.

— Госпожа Мапълуд щеше ли да сподели с вас, ако някой я безпокоеше, създаваше ѝ неприятности?

— Да — без колебание отвърна той. — Ако не на мен, със сигурност щеше да каже на Дийн. Бяха много близки. Тя е... беше член на семейството ни. — Лутър седна на канапето, отпусна глава на облегалката.

— А вие близък ли бяхте с госпожа Мапълуд?

— Питате дали с Елиса сме били любовници, нали? Предположих, че ще ми зададете този въпрос, и си казах, че не трябва да се обидя... но повярвайте, не ми е лесно да го преглътна. Не изневерявам на съпругата си, лейтенант. Освен това не бих си позволил да се възползвам от една уязвима жена, от която се

възхищавах и която се претрепваше от работа, за да осигури сносен живот за дъщеричката си!

— Не исках да ви засегна — въпросът е рутинен. Защо смятате, че госпожа Мапълуд е била уязвима?

Лутър уморено потърка очи, отпусна ръка:

— Беше самотна майка, която е била подлагана на тормоз от съпруга си, зависеше от мен заради заплатата и защото ѝ осигурявах покрив над главата. Не че не можеше да си намери друга работа. Беше много съвестна, всеки щеше да я назначи с удоволствие. Но другаде дъщеричката ѝ едва ли щеше да израсне като в собствен дом, заобиколена от хора, които я обичат. Тя беше готова на всичко заради Вони.

— Бившият ѝ съпруг заплашваше ли я?

Лутър кисело се усмихна:

— Вече не. Беше силна жена и го беше сложила на място. Още преди години.

— Хрумва ли ви за някого, който би искал да ѝ причини зло?

— Не, за никого. Честна дума. Честно казано, трудно ми е да повярвам, че е убита. Знам, че сте тук, за да си вършите работата, но моментът не е много удобен. Първо искам да успокоя жена ми и двете деца. Възможно ли е да се отбиете по-късно?

— Добре. Ще вземем това. — Ив му показва панделката, навита на кълбенце. — Разбира се, ще ви дадем разписка.

— Не е необходимо. — Той се изправи, прокара длани по страните си. — Чувал съм, че сте много способна.

— Вярно е.

— Разчитам на вас. — Лутър ѝ подаде ръка. — Всички разчитаме на вас.

На път за центъра на града обиколиха всички магазини за шивашки материали в Манхатън. Ив заяви, че не проумява защо хората си правят труда да изработват художествени произведения, след като спокойно могат да си ги купят. Пийбоди се усмихна и докосна гранче яркожълта прежда:

— Нямате представа какво удовлетворение изпитваш, когато сам изработиш нещо. Несравнимо е удоволствието да избираш цветовете,

материалите, модела, да му придадеш индивидуалност, да видиш как оживява под пръстите ти.

— Брей, ти си имала душа на поетеса!

— Не съм поетеса, но в семейството ми всички са художници-приложници. Изработването на предмети е в съзвучие с философията на „Свободна епоха“. И аз съм доста сръчна, но за съжаление почти не ми остава време. Още пазя покривчицата за чайник, който на десет години изплетох с помощта на баба.

— Дори не знам какво е това.

— Кое — покривчица за чайник или плетене?

— И двете. Не, не ми казвай, не ме интересува. — Ив се загледа в полиците и витринките, отрупани с материали и ръчно изработени предмети. — Повечето продавачки, с които разговаряхме, си спомнят Елиса Мапълуд. Чудно защо в тези магазини не работят мъже.

— Шиенето и плетенето още са работа и хоби предимно на жените. Жалко. Моят чичо Джонас плете прекрасно и твърди, че това е една от причините да бъде в цветущо здраве, въпреки че е на сто и седем... или на сто и осем години.

Ив не си направи труда да отговори, а тръгна към изхода на магазина:

— Досега всички твърдят, че не са виждали някой да безпокои Елиса... нито пък друга клиентка. Никой не е разпитвал за нея, не се е навъртал в магазините, които е посещавала. И все пак панделката е от същия вид като онази, с която жертвата е била удушена. Трябва да има някаква връзка.

— Престъпникът може да я е купил отвсякъде и по всяко време. Възможно е да я е видял в някой от магазините, а по-късно се е върнал да я купи. Да не забравяме редовните изложби на произведения на художествените занаяти. Може би с Елиса са се запознали на такава изложба. Обзалагам се, че редовно ги е посещавала, вероятно е водила и децата.

— Хм, имаш право. Непременно попитай съпрузите Вандърли.

— Ив застана на тротоара, пяхна палци в предните си джобове и се загледа в хората, които минаваха край нея. — Не бързай да им се обаждаш, остави ги да се посъвземат. Съвсем близо сме до приюта. Дали да се отбием и да разпитаме Луиз за вещицата?

— Не всички ясновидки са магьосници и обратното... Хей, павилион за закуски!

— Чакай, чакай! — Ив притисна длани до слепоочията си, загледа се в небето: — Имам видение как се тъпчеш със соева наденичка.

— Щях да си взема плодова салата, но след като ми внушихте мисълта за наденичка, с удоволствие ще си я хапна.

— Знаех си. Вземи ми пържени картофки и туба с пепси.

— Знаех си, че пак ще се храните на аванта — отвърна Пийбоди. Но толкова се радваше на обяда, че дори не се оплака, задето трябваше да плати и сметката на началничката си.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

„Изобщо не прилича на приют“ — помисли си Ив. Поне отвън зданието изглеждаше като скромна, но добре поддържана жилищна сграда за хора със средни доходи. Ако си направеше труд да я разгледа, случайният минувач нямаше да види нищо забележително, освен липсата на портиер.

Именно това беше целта — жените и децата, които търсеха убежище тук, предпочитаха да не се набиват на очи.

Но опитното ченге веднага щеше да забележи и да одобри първокласната охранителна система. Камерите бяха скрити в орнаментите, всички прозорци бяха с предпазни щори.

Ако опитното ченге познаваше Рурк, щеше да знае, че на всяка външна врата са монтирани сензори, улавящи всяко движение, и скъпи аларми. Влизането в сградата ставаше посредством идентификация на дланите, въвеждане на специален код или разрешение от охраната. Самите охранители — вероятно хора и дроиди — дежуреха двайсет и четири часа в денонощието; при всеки опит за незаконно проникване входовете се заключваха автоматично.

Приютът беше не само убежище, ами истинска крепост.

Благодарение на анонимността приютът „Докас“ (което на ирландски означаваше „надежда“) беше охраняван като Белия дом.

Ив се запита дали ако знаеше за съществуването на подобни убежища, щеше да се приюти в някое, вместо да броди по улиците на Далас — момиченце, пребито до смърт, травмизирано и на границата на лудостта.

Не. Страхът щеше да я накара да избяга далеч от надеждата.

Дори и сега, когато знаеше истината, се почувства неловко, като застана пред вратата. „Много по-лесно е да се криеш в задните улички — помисли си, — защото знаеш, че в мрака дебнат плъхове. Знаеш и ги очакваш.“

Все пак вдигна ръка да позвъни.

Преди да натисне звънеца, вратата се отвори.

На прага застана доктор Луиз Димато — русокоса млада жена, която бе толкова енергична, че приличаше на малко динамо.

Носеше семпла черна блуза и панталон в същия цвят, отгоре беше наметнала светлосиня престилка. На едното ѝ ухо висяха две златни халкички, на другото — само една. Не носеше пръстени, само обикновен ръчен часовник.

Не изглеждаше като заможна дама, въпреки че беше много богата.

Беше красива като картинка, изящна като кристална чаша за шампанско и родена бунтарка, чийто смисъл на живота бе, образно казано, да се бие в окопите.

— Крайно време беше! — възкликна, хвана Ив за ръката и я дръпна в коридора. — Започвах да си мисля, че трябва да се обадя на 911, за да те принудя да дойдеш тук. Здравсти, Пийбоди. Изглеждаш супер!

Пийбоди засия:

— Благодаря. — След доста експериментиране беше открила онова, което наричаше „детективска елегантност“ — семпли панталони и блузи в интересни разцветки, съчетани с гуменки или маратонки.

— Благодаря, че ще ни отделиш време... — подхвана Ив.

— В интерес на истината времето никога не ми стига. Ще ми се денонощието да беше поне двайсет и шест часа. Може би щеше да ме устрои. Да ви разведа ли из моите владения?

— Трябва ни...

— Хайде, ела. — Луиз стисна дланта ѝ. — Ела с мен, няма да те ухапем. Ремонтът приключи, новото оборудване и обзавеждане са налице, обаче Рурк настоява да отпусне още пари за допълнително разкрасяване и още по-скъпа апаратура. Знаеш ли, Далас, този човек е моят бог.

— Да, той обича тази роля.

Луиз се засмя, хвана под ръка Пийбоди:

— Едва ли е необходимо да казвам, че охранителната система е свършена.

— Няма свършени охранителни системи.

— Не говори като ченге! — скастри я Луиз. — Тук са общите помещения. Кухнята — между другото храната е много хубава —

трапезарията, библиотеката, стая за развлечения и друга, която наричаме „семейна“.

От помещенията се чуваше говор на жени и деца; изведнъж Ив се почувства още по-неловко. Неизвестно защо подобно бърборене винаги я изнервяше. Помисли си, че ако се съди по миризмата, тук живеят предимно жени и момичета, въпреки че преди малко беше видяла две момченца, които тичаха към кухнята. Миришеше на цветя, политура за мебели и на лак за коса, на лимон, ванилия и бонбони — аромат, който тя винаги свързваше с групички от жени.

Просторните помещения бяха боядисани в ярки цветове и обзаведени с удобни мебели; имаше обособени кътове за провеждане на разговори, други — за онези жени, които предпочитаха да останат сами.

От пръв поглед Ив разбра, че „семейната“ стая е най-предпочитана от обитателките на приюта. Тук се бяха събрали близо дузина жени на различна възраст и от различни раси — седяха на пода или на канапетата заедно с деца, също на различна възраст и от различни раси. Някои разговаряха помежду си, други гледаха телевизия или подрусваха бебета на скута си.

Ив се запита защо майките все подрусват бебетата, след като според нейните наблюдения непрестанното движение смущава храносмилането на пеленачетата и причинява повръщане и други неприятни последиствия, изискващи смяна на памперсите.

Освен това друсането не допадаше на всички бебета. Едно гукаше радостно, но две-три издаваха звуци, наподобяващи вой на сирената на линейка. Обаче това явно не безпокоеше никого, особено по-големите деца, които си играеха или се караха кой да вземе предпочитаната играчка.

— Госпожи, моля за малко внимание! — Разговорите стихнаха, жените погледнаха към вратата. Хлапетата начаса млъкнаха. Само бебетата продължиха да гукат или да пищят. — Искам да ви запозная с лейтенант Далас и детектив Пийбоди.

Като разбраха, че новодошлите са от полицията, жените реагираха почти мигновено — спогледаха се изплашено, машинално придърпаха децата по-близо до себе си, лицата им станаха безизразни.

Мъжете, които ги тормозеха, бяха техни врагове, доктор Димато — тяхна съюзница, но ченгетата можеха да принадлежат и към

първата, и към втората категория.

— Лейтенант Далас е съпруга на Рурк и за пръв път ни гостува — добави Луиз.

Някои жени се поотпуснаха, дори плахо се усмихнаха, но повечето продължаваха недоверчиво да наблюдават новодошлите.

Едва сега Ив забеляза, че присъстващите се различават и по друго, освен по възраст и раса — лицата на едни бяха покрити с пресни синини, белезите на други вече заздравяваха, крайниците на някои бяха гипсирани. Бяха потърсили убежище тук, докато оздравеят и съберат сили да продължат да живеят.

Ив знаеше какво изпитват, самата тя се чувстваше като тях; изведнъж я побиха тръпки, стори ѝ се, че някой стисна гърлото ѝ. Идваше ѝ да побегне, но забеляза погледа на Луиз и се насили да промърмори:

— Домът ви е много хубав.

— Истинско чудо! — възкликна някаква жена, стана и накуцвайки, прекоси стаята. Вероятно беше на около четирийсет години, ако се съди по лицето ѝ, наскоро беше претърпяла жесток побой. Подаде ръка на Ив и добави: — Благодаря.

Ив не искаше да се здрависа. Не желаше по никакъв начин да се обвързва с тези нещастници, ала нямаше избор, освен да стисне ръката на непознатата, която, какъв ужас, я гледаше с благодарност.

— Не съм направила нищо — смотолеви.

— Достатъчно е, че сте съпруга на Рурк. Ако по-рано се бях осмелила да избягам и да потърся убежище в подобен приют или да се обърна към полицията, дъщеря ми нямаше да пострада. — Тя се поизвърна и махна на къдрокосо момиченце с гипсирана ръка: — Ела да поздравим лейтенант Далас.

Малката се подчини и макар да се притисна към майка си, любопитно изгледа Ив:

— Полицаяте пречат на лошите да те бият. Понякога, де.

— Да, опитват се.

— Татко ми направи нещо, от което много ме заболя, затова се магнахме от къщи.

Костта се счупва със страховито прашене. Ужасяваща болка, от която ти се повдига и пред очите ти причернява.

Докато се взираше в момиченцето, Ив отново изживя кошмара. Искаше ѝ се да се отдръпне, да избяга далеч. Далеч от потресаващия спомен.

— Вече си в безопасност — промърмори; ушите ѝ така бучаха, че не позна собствения си глас.

— Той бие мама. Като се ядоса, я пребива от бой. Обаче този път не се скрих в стаята, както мама ми каза, затова той удари и мен.

— Счупи ѝ ръката! — Жената се просълзи. — Едва тогава разбрах какъв изверг е. Не биваше да го допусна...

— Не се обвинявай, Марли — меко каза Луиз.

— Може да останем при доктор Димато — продължи малката. — На мен много ми харесва — никой не те бие, не ти крещи и не те замеря с разни неща.

— Да, тук е много хубаво — обади се Пийбоди най-вече да отвлече вниманието от Ив. Началничката ѝ изглеждаше много зле. — Сигурно ти е много интересно, а?

— Ами да. Всеки си има задачи, освен това трябва да си учим уроците. Като свършим, можем да играем. Знаеш ли, една жена ражда в стаята си.

— Наистина ли? — Пийбоди погледна Луиз.

— Да, болките започнаха преди малко. Няма страшно — при нас работят на щат гинеколог и акушерка. Между другото, Марли, постарай се да не стъпваш на болния крак поне още двацет и четири часа.

— Добре, но вече почти не ме боли. Чувствам се много по-добре... във всяко отношение.

— Луиз, налага се спешно да поговорим — намеси се Ив.

— Ей сега, само да... — Луиз млъкна, като видя изражението ѝ. — Хей, прилоша ли ти?

— Глупости! Не разполагам с много време... това е всичко.

— Да отидем в моя кабинет. — Докато вървяха към стълбището, Димато уж случайно хвана китката на Ив. — Пулсът ти е учестен, пребледняла си като платно. Какво ще кажеш набързо да те прегледам, после ще поговорим.

— Уморена съм, нищо повече! — Ив издърпа ръката си. — Спим по два часа в денонощието. Не ми трябва лекар, а информация.

— Няма да отговарям на въпросите ти, докато не изгълташ протеинова напитка.

Издад затворените врати на втория етаж също се чуваха гласове. И плач.

— Тук се провеждат психотерапевтичните сеанси — обясни Луиз. — Понякога са много мъчителни и за лекаря, и за пациентката. Мойра, може ли за момент?

Две жени стояха пред вратата на кабинета. Едната се обърна, за миг погледна доктор Димато, после се втренчи в Ив. Промърмори нещо на приятелката си, сърдечно я прегърна и тръгна по коридора.

Ив я познаваше — Мойра О'Баниън — жената, която беше родом от Дъблин, познаваше майката на Рурк и след повече от трийсет години му беше казала, че всичко, свързано с детството му, е било лъжа, подсилена от убийство.

Стомахът ѝ се преобърна.

— Мойра О'Баниън, Ив Далас и Дилия Пийбоди.

— Радвам се отново да се видим. Надявам се, че Рурк е добре.

— Да, добре е. — Потта се стичаше по гърба ѝ като студена мазнина.

— Мойра е истинско съкровище. Най-безсрамно я откраднах.

Мойра се засмя:

— Има нещо вярно. Намисли ли си нещо доктор Димато, непременно го постига. Дошли сте да разгледате приюта ли?

— Не... тук сме по работа.

— В такъв случай няма да ви преча. Как е Джана?

— Има разкритие едва четири сантиметра. Има доста време до раждането.

— Повикайте ме, когато е готова. Всички с нетърпение очакваме бебето. — Мойра се усмихна на Пийбоди. — Радвам се, че отново видях и двете ви, надявам се по-често да ни посещавате. Специални поздрави на Рурк — каза на Ив и им направи път.

— Невероятна е! — заяви Луиз, докато се качваха към следващия етаж. — Нямате представа какво направи за толкова кратко време. Привлече на работа повечето от най-добрите терапевти, лекари, психиатри и психотерапевти в Ню Йорк. Благославям деня, в който ти влезе в клиниката ми, Далас. Тогава направих първата крачка по лъкатушещата пътека, която ме доведе тук. — Отвори някаква врата,

направи им знак да влязат. — Да не говорим, че благодарение на теб се запознах с Чарлс. — Тя се приближи до шкафа, в който беше вграден минихладилник. — Което ми напомня, че най-сетне отдавна планираното празненство май ще се осъществи. Смятайте се за поканени — ще се съберем вдругиден вечерта в апартамента на Чарлс, защото ми се струва по-уютен. Нали ще доведеш и Макнаб, Пийбоди?

— Естествено. Ще си изкараме страхотно.

— Рурк вече прие поканата. — Луиз им подаде по една малка бутилка с протеинова напитка.

Ив предпочиташе чаша леденостудена вода; искаше ѝ се да изтича до прозореца, да се надвеси навън, да вдъхне чист въздух.

— В момента разследваме тежко убийство — промърмори.

— Разбирам. На лекарите и ченгетата често се налага да променят плановете си. И все пак ще те очакваме, стига да не се случи нещо извънредно. А сега седни и изгълтай напитката. С аромат на лимон е.

По-лесно беше да се подчини, отколкото да спори, освен това изпитваше необходимост от нещо подсилващо, затова отпи от бутилката.

Кабинетът на Луиз беше съвсем различен от онзи в клиниката — по-просторен, по-елегантно обзаведен.

— Работното ти място е много стилно — отбеляза Ив.

— Рурк настоя, но, честно казано, приех с удоволствие. Целта беше да създадем уютна обстановка, та жените и децата да се чувстват като в собствен дом.

— Добре сте се справили. — Пийбоди седна и отпи от бутилчицата. — Наистина е много уютно.

— Радвам се, че ти харесва. — Луиз наклони глава, загледа се в Ив. — Хм, май се пооправи. Вече не си толкова бледа.

— Благодаря, докторе. — Ив пусна празната бутилка в прореза на машината за рециклиране. — Какво ще кажеш за Селина Санчес?

— О, забележителна жена! Познавам я цяла вечност... няколко години учихме заедно. Родителите ѝ са въшливи с пари и много консервативни... също като моите. Също като мен тя е черната овца, ето защо беше съвсем естествено да се сприятелим. Защо се интересуваш от нея?

— Тази сутрин дойде в управлението. Твърди, че е медиум.

— Вярно е. — Луиз се намръщи, взе бутилка с газирана вода. — Селина е много талантлив екстрасенс и отличен професионалист. Близките ѝ така и не свикнаха с необичайната ѝ дарба и се срамуват от нея, затова, както вече казах, тя е черната овца. Защо е идвала при теб? Знам, че дава само частни консултации, понякога по време на някое празненство устройва сеанси.

— Твърди, че е станала свидетелка на убийство.

— Господи! Пострадала ли е?

— Не е била на местопрестъплението, а е имала видение.

— Ясно. Сигурно преживяването е било ужасно.

— Значи ѝ вярваш. Ей така, безрезервно, а? — Ив щракна с пръсти.

— Щом си е направила труда да дойде при теб, за да ти го разкаже, значи наистина е видяла убийството. — Луиз замислено отпи от бутилката с газирана вода. — Селина не крие дарбата си, но е истинска професионалистка, при това всичко около работата ѝ е прозрачно.

— Какво разбираш под „прозрачно“?

— Ами... първо, на нея ѝ харесва да бъде екстрасенс, второ, насочила е способностите си повече към забавлението, отколкото към психотерапията. Досега не съм чувала да се замеси в нещо подобно. Кой е убит?

— Една жена е била пребита, изнасилена и убита в Централ Парк.

— А, да, чух за това по телевизията. — Луиз седна зад полираното елегантно бюро. — Информацията беше доста оскъдна. Ти ли го разследваш?

— Да. Селина разказа много подробности, за които нямаше как да знае, защото са неизвестни на медиите. Гарантираш ли за нея?

— Да. Безусловно. Може ли да ви помогне?

— Не съм сигурна. Какво знаеш за частния ѝ живот?

Луиз отново отпи от бутилката, позамисли се и отвърна:

— Не обичам да клюкарствам по адрес на приятелите си, Далас.

— Когато отговаряш на въпросите на полицията, не клюкарстваш, а даваш информация.

Доктор Димато въздъхна:

— Както вече споменах, тя произхожда от богата и консервативна фамилия, роднините ѝ не я одобряват. Само човек с много силен характер може да се опълчи срещу семейния бойкот. Предтечите на баща ѝ са аристократи от Мексико, но няколко години семейството е пребивавало в Уисконсин заради работата на бащата. Сега родителите ѝ живеят в Мексико, а тя избяга в Ню Йорк още когато беше в колежа. Първо, харесваше този град, второ, искаше да бъде на хиляди километри разстояние от семейството си, но на същия континент. — Сви рамене и отново се замисли, сетне продължи: — Селина е много... целенасочена личност. В колежа изучаваше парапсихология и предмети, свързани с тази наука. Искаше да разбере колкото е възможно повече за дарбата си. Много е праволинейна и за разлика от повечето екстрасенси разсъждава логично. Лоялна е. Човек трябва да е лоялен, за да поддържа дългогодишно приятелство с много хора. Освен това е много етична. Никога не е използвала таланта си за своя облага. Познавала ли е убитата?

— Не. Както тя се изрази, не я е познавала в този живот.

— Ммм. С нея често сме разговаряли на тази тема... връзките между миналото, настоящето и бъдещето. Знам, знам какво ще кажеш, но имай предвид, че тази теория се приема дори сред някои научни кръгове.

— Какво ще кажеш за другите ѝ връзки?

— Имаш предвид интимните ли? Няколко години живя с един композитор. Беше прекрасен човек, но помежду им не се получи. Разделиха се преди около година. — Тя сви рамене. — Много жалко. Харесвах го.

— Как се казва този човек?

— Лукас Грейнд. Доста е талантлив. Няколко негови песни са се превърнали в хитове, свири в един оркестър, участва и във видеоклипове.

— Защо се разделиха?

— А, не! Започвам да се чувствам така, сякаш клюкарствам. Какво общо има връзката им с твоето разследване?

— Всичко има общо, докато не се убедя в обратното.

— Ами... накратко казано, любовта им постепенно угасна. Вече не бяха щастливи заедно, затова всеки тръгна по пътя си.

— По взаимно съгласие ли се разделиха?

— Не съм чувала Селина да злослови по негов адрес, въпреки че съм доловила известна горчивина, която е съвсем естествена. С нея не се виждаме много често — нямам достатъчно време да поддържам приятелство с когото и да било, но ми се струва, че не беше сломена от раздялата. И двамата приеха факта, че вече не се обичат.

— Споменавала ли е пред теб Елиса Мапълуд?

— Това е убитата жена, нали? Не, никога не я е споменавала. За пръв път чух името тази сутрин в новинарската емисия по телевизията.

— А имената на Лутър и Дийн Вандърли говорят ли ти нещо?

— Прочутият познавач на антикварни предмети Вандърли! — Луиз заинтригувано вдигна вежди. — Бегло познавам съпрузите. Мисля, че един от чичовците ми редовно играе голф с бащата на Лутър. Възможно е Селина да се е запознала с тях на някое светско празненство. Защо питаш?

— Жертвата е била тяхна домашна прислужница.

— О, така ли? Предположенията ти са прекалено невероятни, Далас.

— Никога не се знае от кой храст ще изскочи заек.

— Трябва да се гордеете — заяви Пийбоди, след като отново се качиха в колата.

— Моля?

— Това е истински рай за изтормозените жени. — Тя се обърна да погледне приюта. — Трябва да се гордеете с приноса на Рурк.

— Имаш право. За разлика от повечето богаташи, той отделя много големи суми за благотворителност. — Ив понечи да включи двигателя, но Пийбоди сложи ръка на рамото ѝ. — Какво те прихваща?

— Вече сме партньорки, нали?

— Да — както не пропускаш ежедневно да ми напомняш.

— Приятелки сме.

Ив смутено се размърда на седалката, нервно забарабани с пръсти по волана:

— Нямаме време за сантиментални излияния!

— Хората имат своите тайни. Но приятелите и партньорите трябва да бъдат откровени помежду си. Признайте, че се страхувахте да отидете в приюта.

„Господи, нима съм толкова прозрачна? — помисли си Ив. — Нима хората ме четат като отворена книга?“

— Глупости! Нали отидох там?

— Защото сте смела и правите онова, което не ви се иска. Онова, което повечето хора избягват. Искам само да знаете, че ако нещо ви тежи, спокойно можете да го споделите с мен, та да ви олекне на душата. Думичка няма да кажа на никого, ще бъда гроб.

— Случайно да правя нещо, което вреди на работата?

— Не, разбира се. Обаче...

— Слушай, драга, случва се да имаш лични проблеми, които не могат да се разрешат с приятелски разговор и солидна порция сладолед. — Тя потегли рязко, на косъм се размина с някакво такси и профуча през кръстовището на жълта светлина. — Затова се наричат „лични“!

— Добре.

— Твоя си работа, ако възнамеряваш да се цупиш, задето не плача на рамото ти! — Зави по някаква странична уличка, без да мисли накъде шофира. — Истинските ченгета се стягат, вършат си работата, не търсят някой да ги милва и да ги успокоява. Не желая да играеш ролята на съпричастна приятелка, та да си излея душата пред теб! Затова си дръж езика зад зъбите, ясно? — Рязко изви волана, паркира редом с друга кола и без да обръща внимание на клаксоните, натискани от разгневени шофьори, включи светлинния надпис „По служба“. — Стой далеч от мен, че ще ти се стъжни! Не съм ти искала нито мнението, нито съчувствието, мамка му!

— Извинете, лейтенант.

— Уморена съм — прошепна Ив и се втренчи в предното стъкло. — Толкова съм уморена, че никакви протеинови напитки не могат да ми помогнат. Освен това съм изнервена. Може би затова мозъкът ми не работи както трябва. Не проумявам куп неща... просто не мога.

— Няма нищо, лейтенант. Не се сърдя. Обещавам повече да не нахалствам.

— Не нахалстваш — призна Ив. — И не ме зашлеви, въпреки че го заслужавам.

— Щяхте да отвърнете на удара, а вашата ръка е по-тежка.

Ив невесело се засмя, прокара длани по страните си, насили се да погледне в очите Пийбоди:

— Ти си моя партньорка и приятелка. Бива те и за едното, и за другото. Имам... май се налага да се обърна към психотерапевт, за да разреши проблемите си. Ако забележиш, че поведението ми възпрепятства разследването, непременно ми кажи. Иначе те моля като партньорка и приятелка да не си пъхаш носа в личните ми работи.

— Добре.

— Така. А сега да изчезваме, иначе има опасност да предизвикаме бунт, да ни извлекат от колата и да ни стъпчат.

— Съгласна съм.

Известно време мълчаха, после Ив промълви:

— Ще те оставя у вас. Необходима ни е почивка.

— Да разбирам ли, че ще се приберете у дома, за да работете сама по случая?

— Не. — Ив се поусмихна. — Ще се видя с Майра, след това ще отида да се наспя. Може да поработя, но чак довечера. Ако не можеш да стоиш със скръстени ръце, потърси информация за панделката. И провери алибито на Ейбъл Мапълуд за нощта на убийството.

— Добре. Ще приемем ли предложението на Санчес да ни съдейства?

— Ще си помисля и ще ти кажа утре.

Тъй като наистина се чувстваше много объркана, Ив си каза, че ще ѝ е от полза да разговаря с психотерапевт. А може би беше тъкмо обратното. Така или иначе нямаше начин да отложи срещата с Майра.

Психиатърката нямаше да се разсърди, но секретарката ѝ щеше да направи исторически въпрос.

Ето защо, вместо да се строполи на леглото и да поспи, тя седеше на едно от удобните кресла в кабинета на Майра и държеше чаша с билков чай, който ненавиждаше.

Както обикновено тъмната коса на психиатърката беше оформена в красива прическа. Известна беше слабостта ѝ към едноцветните елегантни костюми. Днес носеше млечнозелен костюм и троен гердан от тъмнозелени мъниста.

Очите ѝ бяха сини като удобните кресла, погледът ѝ — неизменно мил и любезен, не пропускаше дори най-незначителните подробности.

— Капнала си от умора. Май снощи изобщо не си мигнала.

— Спах един-два часа. Но преди малко изгълтах цяло шише подсилваща протеинова напитка.

— Добре, обаче сънят е по-важен за нормалното функциониране на организма.

— Слушам, докторе. Какво мислиш за убиеца?

— Жесток, изпълнен с гняв. Тези емоции са насочени към жените. Мисля, че неслучайно е използвал червена панделка. Аленият цвят е отличителен за леките жени. Наблюдава се двойственост в отношението му към представителките на срещуположния пол. От една страна, уличниците трябва да бъдат използвани и захвърлени, от друга страна, позата на мъртвата и мястото, на което е захвърлена, издават страхопочитание към жените. Религиозна поза, замък — мадона, кралица, уличница. Внимателно е подбрал символите.

— Но защо е точно Мапълуд?

— Смяташ, че не е била случайна жертва ли?

— Сигурна съм, че я е издебнал от засада.

— Била е самотна и незащитна. Имала е дете, не и съпруг. Може би това има някакво значение. Възможно е и по външност, и по начин на живот да е приличала на жената, която е оказала някакво въздействие върху него. Убийства, придружени с изнасилване и обезобразяване най-често се извършват от мъже, които са били малтретирани, унижени или предадени от жена със силен характер. Майка, сестра, учителка, съпруга, любовница. Почти съм сигурна, че този човек не е способен на продължителна сексуална връзка с жена.

— Понякога убийците са само извратени изверги.

— Така е. — Майра отпи от чашата си. — Но винаги има причина, Ив, била тя истинска или въображаема. Изнасилването по-скоро е акт за доказване на превъзходство, отколкото на насилие или необходимост от секс. Насилствено проникване за задоволяване на нагона, което причинява болка и ужас. Но убийството препраща на друго ниво усещането за превъзходство, то означава върховен контрол над друго човешко същество. А удушаването е много лично, много интимно.

— Мисля, че той е изпитал удоволствие от жестокия акт. Стягал е панделката около шията ѝ и я е наблюдавал как умира.

— Да, и аз смятам така. Няма как да разберем дали е свършил, тъй като липсва семенна течност, обаче според мен той не е импотентен. Може би само насилието го възбужда, но ако не беше стигнал до оргазъм, вътрешните и външните травми по трупа щяха да са повече.

— Не стига ли, че ѝ е извадил очите?

— Това отново е някаква символика. Убиецът има слабост към символите. Ослепил я е, тоест тя вече няма власт над него, защото не го вижда... или го вижда само по начин, желан от него. Предполагам, че този символ е най-важен за него. Извадил е очите ѝ, вместо да ги избодне, което е щяло да отнеме по-малко време и да е по-жестоко, при това е действал много прецизно. Очите са важни за него. Носители са на някакво значение.

„Имала е сини очи — помисли си Ив. — Сини като полските цветя. Дъщеря ѝ ги е наследила от нея.“

— Може би ги присажда — подхвърли колебливо. — Представи си, че е очен лекар, консултант, лаборант...

Майра поклати глава:

— Едва ли. Съмнявам се, че може да работи с жени. Най-вероятно живее сам и упражнява професия, при която или работи сам, или с мъже. Много е организиран, същевременно обича да рискува. Освен това е горделив. Не само е нападнал и убил жертвата на обществено място, ами я е оставил на видно място.

— Все едно казва: „Вижте какво мога и треперете от страх.“

— Именно. Ако убийството на Елиса Мапълуд е символично, тогава той още не е приключил с деянията си. Както вече казах, действията методично и организирано, което означава, че вече е набелязал следващата си жертва. Наблюдава я, изучава навиците ѝ, ежедневието ѝ, подготвя план за убийството.

— Отначало се усъмних в баща ѝ. Има досие при нас, но разполагаме със сведения, че по време на престъплението е бил извън града. Разбира се, ще проверим информацията, обаче интуицията ми подсказва, че убийството не е на лична основа.

— Да, заради символите — кимна Майра. — Освен ако не приемем, че означават връзката между баща и дъщеря. Предполагам, че убиецът не е познавал Мапълуд, за него тя е само възплъщение на онова, което разпалва омразата му.

— Ще проверим процента на вероятност. Опитваме се да разберем и откъде е купена панделката, обаче е доста трудно — печално добави Ив. — Между другото, какво е мнението ти за екстрасенсите?

— Тъй като дъщеря ми е надарена с паранормални способности...

— О, да, забравих. — Ив отново се замисли. Майра търпеливо я изчака. — Тази сутрин имах необичайно посещение... — подхвана тя и й разказа за Селина.

— Имаш ли причина да се съмняваш в думите й?

— Не, само дето не вярвам на тези щуротии. Проверихме я, всичко около нея изглежда напълно легално. Неприятно ми е да призная, но онова, което ни съобщи, засега е единствената правдоподобна следа.

— Ще разговаряш ли отново с нея?

— Да. Личните ми предубеждения и скептицизмът не бива да влияят на работата ми. Щом се налага, ще прибегнем до помощта й.

— Навремето предубежденията ти пречеха да се посъветваш с мен.

Ив я погледна, сви рамене:

— Може би поради същата причина. Прекалената ти прозорливост ме плаши.

— Не са ми необходими нито прозорливост, нито паранормални способности, за да преценя, че не само си капнала от умора, ами си и много натъжена.

Някога Ив щеше да посрещне с пренебрежение „диагнозата“ и да си излезе. Но с течение на времето с Майра се бяха сприятелили, бе свикнала да й се доверява.

— Оказа се, че Луиз Димато добре познава ясновидката, били са съученички. Трябваше да я поразпитам по-подробно, затова днес отидох в приюта.

— А!

— Това „А!“ е по красноречиво от всякакви думи — типичен трик на психиатър. — Ив остави чашата на масичката, изправи се, закрачи напред-назад, като машинално подрънкваше монетите в джоба си. — Възхитена съм от работата, която се върши там. Невероятно е, че Рурк стои зад идеята и осъществяването й, но още по-невероятни са

причините, които са го подтикнали. Разбира се, отчасти го е сторил заради себе си — доста е изстрадал като малък, и заради тормоза, на който бях подложена. Но си давам сметка, че е най-вече заради нас двамата. За да ни напомня какви сме били и какво представляваме сега.

— Да. За двама ви.

— Господи, обичам го повече от... невъзможно е да изпитвам същото към другиго. И все пак, макар да знаех какво би означавало за него да участвам в благотворителното му дело, до днес не бях ходила в приюта.

— Мислиш ли, че той не разбира причината?

— Да, невероятно е колко добре ме познава и разбира, затова се чувствам още по-неловко. Това наистина е убежище за нещастните жени и децата им, а названието е избрано много точно. Още като влязох, ми примая. Разтреперих се от страх. Искаше ми се да избягам от жените с белези и синини от побоите, от безпомощните дечица. Представяш ли си, имаше едно момиченце със счупена ръка! Може би беше на около шест години — не умея да преценявам възрастта на децата.

— Ив...

— Сякаш усетих счупването на костта, стори ми се, че чувам ужасяващия звук. С нечовешко усилие се овладях да не падна на колене и да закрепця.

— От това ли се срамуваш?

„Да се срамувам ли?“ — запита се Ив. Не знаеше дали изпитва срам, гняв или смесица от двете.

— Все някога трябва да го преодолеея — промърмори.

— Защо?

Ив рязко се извърна, смаяно я изглежда:

— Ами... защото...

— Превъзмогването и забравата не са еднозначни понятия. — Майра говореше отривисто — искаше ѝ се да стане и да прегърне жената срещу себе си — жест, който беше неуместен и положително щеше да остане неразбран. — Да, трябва да се помъчиш да го преодолееш. Само така ще оцелееш, ще живееш спокойно и пълноценно. Вече си го постигнала, дори нещо повече. Но никой не те

принуждава да забравиш побоите, изнасилванията, тормоза. Искаш от себе си невъзможното, скъпа.

— Приютът е истински рай за тези жени.

— И в този рай си видяла дете, което някой се е опитал да сломи. Гледката ти е причинила неопишуемо страдание, въпреки това не си избягала.

Ив въздъхна, отново седна:

— Пийбоди сякаш прочете мислите ми. Като излязохме, постъпи като истинска приятелка, предложи да споделя тревогата си. Как, мислиш, постъпих?

— Прегриза й гърлото, предполагам — поусмихна се Майра.

— Точно така. Нарекох я какво ли не, чак ме е срам да го повторя.

— Гледай да й се извиниш.

— Вече го сторих.

— С нея сте прекрасен екип. А извън работата сте и приятелки. Няма да е зле да го изтъкнеш.

— Не виждам каква ще е ползата и за двете ни.

Майра отново се усмихна:

— Е, тъкмо ще имаш тема за размисъл. Прибери се у дома, Ив. Гледай да се напиш.

ПЕТА ГЛАВА

Не ѝ беше трудно да последва съвета на доктор Майра, тъй като единственото ѝ желание беше да прекара няколко часа в забрава. След няколко минути си беше у дома.

Лятото още царуваше отвъд портала на грамадното имение — накъдето и да се обърнеше човек, виждаше невероятно красиви цветя, наглед безкрайни тучни морави и високи дървета с разклонени клони, които хвърляха дебели сенки.

Над тях властваше къщата с кулички и елегантни тераси, напомняща и замък, и крепост, но всъщност — нейният дом.

Най-хубавото я очакваше вътре — легло, надписано с нейното име.

Остави колата пред входната врата, изведнъж се сети, че е пропуснала да се обади на онези некадърници, дето трябваше да ѝ осигурят ново превозно средство, затова като слезе, гневно ритна вратата. Бавно затътри крака нагоре по стъпалата и влезе в къщата.

Той пак се спотайваше. Съмърсет беше световен шампион по спотайване. Дебнеше във фоайето — кльоцав върлинест мъж в черно, вирнал до небето сополивия си нос, около краката му се умилкваше тлъстият котарак. Според Ив икономът на Рурк никога не пропускаше възможност да ѝ отправи язвителна забележка.

— Появявате се по-рано от очакваното, освен това изглежда, че не сте унищожили нито една дреха, което е направо невероятно. Ще си отбележа това събитие в календара.

— Заяждаш се и когато закъснея, и когато подраня. Като нищо ще те приемат в Дружеството на професионалните проклетници.

— Настоящото ви превозно средство, което дразни окото, е неправилно паркирано.

— И твоята физиономия, която дразни окото, още не е била смачкана от юмука ми. Не забравяй да си го отбележиш в календара, гаден червей такъв!

Съмърсет беше готов да ѝ отговори подобаващо, но си замълча, защото под очите ѝ се бяха вдълбали сенки от умора и тя вече вървеше към стълбището. „Дано веднага си легне“ — помисли си той.

— Засега ѝ стига! — заяви, посочи стълбите и Галахад последва Ив.

Тя възнамеряваше първо да отиде в кабинета си, да напише рапорт въз основа на записките и заключенията си, да се обади в лабораторията, после да въведе данните в компютъра и да провери вероятностите.

Но сякаш по тяхна воля краката я отведоха в спалнята, а Галахад се шмугна покрай нея. Изкатери се по стъпалата към подиума, подскочи и с грацията на летящо буре със сланина се плъосна на леглото. Настани се удобно и впери в Ив разноцветните си очи.

— Добре, разбрах намека — промърмори тя. — Ще последвам примера ти.

Съблече якето си, хвърли го на канапето, свали кобура с оръжието и го запрати върху якето. Седна на страничната облегалка, свали тежките си обувки и реши, че е готова за сън.

За разлика от Галахад не скочи на леглото, а едва изпълзя по ниските стъпала. Легна по корем, без да обръща внимание на котарака, който удобно се настани на задните ѝ части, насили се да изключи съзнанието си. И потъна в съня като камък, хвърлен в дълбок кладенец.

Почувства идването на съня. Усети как се процежда от нея като кръв от рана. Потръпна, сви юмруци. Ала не беше в състояние да го надвие, да му попречи да я пренесе в миналото.

Не беше в хотелската стаичка в Далас, от която най-много се страхуваше. Беше тъмно, нямаше я примигващата червена неонова реклама, студът не сковаваше тялото ѝ. Вместо това бе обкръжена от сенки, усещаше някаква лепкава топлина и противната миризма на гниеци цветя.

Чуваше гласове, но не разбираше думите. Чуваше плач, ала не знаеше откъде идва. Струваше ѝ, се, че се намира в лабиринт — завиваше и се натъкваше на стени, на стотици врати, до една затворени и заключени.

Луташе се из безкрайните коридори, не можеше нито да намери изхода, нито да проникне в сърцето на лабиринта. Сърцето ѝ биеше до пръсване. Знаеше, че нещо я преследва в мрака, нещо страховито, което всеки момент ще се нахвърли върху нея.

Дължна беше да се обърне и да се изправи срещу него. От опит знаеше, че е по-добре да застанеш лице в лице с преследвача и да го сразиш. Но се страхуваше, страхуваше се до смърт, затова побягна.

Съществото гърлено се изсмя.

Тя посегна към оръжието си, но ръката ѝ трепереше толкова силно, че едва го извади от кобура. Казваше си, че ако съществото я докосне, ще го убие.

Ала продължаваше да бяга.

Нещо изскочи от сенките, тя ужасено изпищя, политна назад и падна на колене. Ридаше толкова силно, че едва дишаше; все пак вдигна оръжието, постави на спусъка пръста си, овлажнен от пот.

И видя, че преследвачът е дете.

— Той счупи ръката ми. — Момиченцето на име Ейбра притискаше ръката си към тялото си. — Татко ми я счупи. Защо му позволи?

— Не съм му позволила. Не бях аз. Не знаех какво ти е сторил.

— Боли ме.

— Знам. Много ми е мъчно за теб.

— Направи така, че вече да не ме боли.

Към нея се спуснаха още сенки, обкръжиха я, придобиха форма. Едва сега Ив разбра, че се намира в приюта, наречен „Надежда“, в стая, пълна с жени с насинени лица и деца с печални очи и сломени души.

Взираха се в нея, гласовете им изпълваха съзнанието ѝ.

— Той ме нарани с нож.

— Той ме изнасили.

— Той ме изгори с нажежено желязо.

— Погледни ме, погледни лицето ми. Преди време бях красива.

— Къде беше, когато той ме хвърли по стълбището?

— Защо не ми се притече на помощ, когато крещях?

— Не мога. Не мога.

Елиса Мапълуд, сляпа и окървавена, пристъпи по-близо:

— Той ми взе очите. Защо не ми помогна?

— Това и правя. И ще продължа да ти помагам.

— Прекалено късно е. Той вече е тук.

Зазвъняха аларми, проблеснаха светлини. Жените и децата отстъпиха назад, застанаха като съдебни заседатели, които се канят да произнесат присъдата. Малката Ейбра поклати глава:

— Твой дълг е да ни защитиш. Но не можеш.

Мъжът влезе в стаята — усмихваше се злорадо, очите му злобно блестяха. Беше баща ѝ.

— Погледни ги, момиченце. Виж колко са много, ще има и други. Мръсниците си го просят, какво са им виновни мъжете?

— Не ме доближавай! — Тя отново се прицели. Но ръцете ѝ трепереха. Цялата трепереше като лист. — Не се доближавай до тях!

— Така ли говориш на собствения си баща, момиченце? — Той замахна, зашлеви я през лицето и я повали по гръб.

Жените зажузаха като пчели, впримчени в кошер.

— Пак ще се наложи да ти дам урок, та да ти дойде умът в главата.

— Ще те убия! Ще те убия както преди.

— Нима? — Той се ухили. Стори ѝ се, че зъбите му са заострени като на вампир. — Значи съм длъжен да ти отвърна със същото. Татко се върна у дома, безполезно курве такава!

— Стой далеч от мен! — Тя вдигна оръжието... и видя, че е само малък нож, стискан от трепереща детска ръчица. — Не! Не! Моля те, недей!

Ив се помъчи да пропълзи далеч от него, далеч от жените. Той посегна към нея, както човек посяга да вземе ябълка от фруктиера, и счупи ръката ѝ.

Проряза я болка, напомняща нажежена мълния, тя закрещя, но писъците ѝ бяха немощни като на ужасено дете.

— Ще има още много като тях. Ще има още много като нас.

Той легна върху нея.

— Ив, събуди се! Събуди се! — Миг преди тя да закрещи, Рурк я беше взел в прегръдките си. Побиха го ледени тръпки, като видя мъртвешки бледото ѝ лице, широко отворените ѝ очи, замъглени от

шока и болката. Изведнъж му се стори, че тя не диша. — Събуди се веднага!

Вцепененото ѝ тяло се огъна като лък, тя си пое дъх, сякаш се давеше:

— Ръката ми! Той ми счупи ръката!

— Не! Сънувала си. Скъпа, било е само сън. Върни се при мен. — Макар да трепереше силно като нея, той я притискаше до гърдите си, полюшваше я като малко дете. С периферното си зрение долови някакво движение; вдигна глава и видя как Съмърсет се втурна в спалнята. Като зърна изражението му, побърза да го успокои: — Няма страшно, тук съм.

— Ранена ли е?

Рурк поклати глава, приглади косата на съпругата си, която безутешно ридаше на рамото му:

— Не. Отново е сънувала кошмар. И то много страшен. Ще се погрижа за нея.

Съмърсет тръгна към вратата, но преди да излезе, се обърна:

— На всяка цена ѝ дай успокоително.

Рурк кимна, изчака иконома да излезе, затвори вратата, отново зашепна на Ив:

— Страшното мина, миличка. Вече съм при теб.

— Беше много тъмно, всички се бяха се скупчили около мен.

— Вече не е тъмно. Включих осветлението. Искаш ли да го усиля?

Тя поклати глава, още по-силно се притисна до него:

— Не им помогнах. Не го спрях, когато се появи. Влезе в стаята също както преди... Ръчичката на момиченцето беше счупена също като едно време моята. Той пак ми счупи ръката. Усетих как костта изпращя.

— Не е вярно. — Рурк я целуна по челото и я накара да легне, макар че тя упорито се беше вкопчила в него. — Погледни, Ив, погледни тук. Нищо ти няма. Виждаш ли? — Въпреки че тя се съпротивляваше, прокара длан от китката до рамото ѝ. — Костта не е счупена. Сънувала си.

— Беше толкова реално! Почувствах... — Тя сви ръка в лакътя, втрени се в нея. Въображаемата болка още пулсираше в цялото ѝ тяло. — Почувствах го.

— Знам. — Беше чул писъците ѝ. Видял беше ужаса в изцъклените ѝ очи. Зацелува ръката ѝ, китката ѝ, лакътя. — Знам. Легни и се успокой.

— Добре съм — промърмори тя. И наистина щеше да бъде, но след малко. — Искам да остана тук още няколко минути. — Тя сведе поглед към Галахад, който се промъкна между тях. Погали го, но ръката ѝ още трепереше. — Сигурно съм му изкарала ангелите.

— Ами! Иначе щеше да избяга. Заварих го да удря глава в рамото ти. Предполагам, че е искал да те събуди.

— Моят герой! — Сълза капна на опакото на дланта ѝ, но в момента не я беше грижа, че има свидетели на „размекването“ ѝ. — Смятам, че е заслужил порция черен хайвер. — Дълбоко си пое дъх, погледна Рурк в очите: — Ти също.

— А ти ще изпиеш един транквилант. — Преди да Ив да запротестира, той хвана брадичката ѝ. — Недей да спориш! И не ме карай насила да ти го излея в гърлото. Този път ще направим компромис и ще си разделим успокоителното. Необходимо ми е почти колкото на теб.

Едва сега тя забеляза в какво състояние е съпругът ѝ — очите му бяха като сини огньове на фона на мъртвешки бледото му лице.

— Добре. Съгласна съм.

Той стана, приближи се до автоготвача, поръча две напитки. Ив взе чашата, която ѝ подаде, после бързо ги размени:

— В случай, че само в моята има транквилант. Човек никога не знае какво може да очаква от теб.

— Имаш право. — Рурк се чукна с нея, сякаш вдигаше тост, на един дъх изпи течността. След като и тя стори същото, взе чашите и ги остави настрана. — Все пак държа да изтъкна, че те познавам прекрасно и знам колко си мнителна. Ако бях пуснал транквилант само в едната чаша, щях да я задържа, защото предчувствах, че ще ги размениш.

Ив понечи да възрази, стисна устни и процеди през зъби:

— Много си умен, няма що!

— Но не съм те измамил. — Той се наведе, целуна я по носа. — С теб се старая да играя по правилата.

— Изплаших те. Извинявай.

Рурк отново я хвана за ръката, стисна дланта ѝ:

— Съмърсет каза, че си се прибрала малко преди пет часа.

— Да, исках да полегна, бях капнала от умора. — Погледна към прозореца и добави: — Май доста съм спала, а? Виждам, че се свечерява. Колко е часът?

— Наближава девет. — Рурк знаеше, че тя няма отново да заспи, не и веднага, макар да му се искаше точно обратното. Жадуваше да легне до нея, да я прегърне и да се унесат в сън, който ще заличи кошмара. — Трябва да хапнеш нещо — отсече. — Аз също. Искаш ли да вечеряме тук?

— С удоволствие. Но първо ми се иска нещо друго.

— Какво?

Тя обгърна с длани лицето му, коленичи, притисна устни до неговите.

— Ти си най-ефикасният транквилант. Благодарение на теб се чувствам пречистена... пълноценна и силна. — Прокара пръсти през косата му, отвърна на прегръдката му. — Помагаш ми и да помня, и да забравя. Бъди до мен.

— До теб съм. — Рурк целуна слепоочията, страните, устните ѝ. — И винаги ще бъда.

В полумрака двамата коленичиха на широкото легло, Ив леко залитна. Той знаеше, че бурята е преминала, но любимата му жена още не беше на себе си. Можеше да я успокои, да ѝ възвърне душевното равновесие. Тя обърна глава, зацелува шията му, усещайки вкуса, аромата на мъж.

Рурк разбираше какво ѝ е необходимо, какво иска от него и какво се стреми да му даде. Любов — бавна, нежна, деликатна. В него още всичко трепереше, но съпругата му щеше да го накара да забрави ужаса.

Устните му прокараха диря по страната ѝ, впиха се в нейните. Жадно и безмълвно. А тя, тази силна жена, измъчвана от миналото си, сякаш се разтопи в прегръдките му. Притиснати един до друг, сърце до сърце, бавно се понесоха към спокойствието. Рурк знаеше, че този път пулсът ѝ се е учестил не от страх, а от удоволствие.

Накара я да легне, погледите им се срещнаха, тя се усмихна.

Без да откъсва очи от лицето ѝ, Рурк разкопча ризата ѝ, усети как пръстите ѝ, които вече не трепереха, разкопчават неговата риза. Смъкна дрехата ѝ, за да прокара длан по раменете ѝ. По гладката

светла кожа, изненадващо деликатна за толкова силно тяло. Ив замърка от удоволствие, опря ръце на гърдите му.

Наведе се, притисна устни до ухото му и прошепна:

— Мой.

Една-единствена дума, която го разтърси до дъното на душата.

Хвана дланите ѝ, целуна ги едната, после другата:

— Моя!

Легнаха с лице един към друг, докосваха се така, сякаш за пръв път бяха заедно и не познаваха телата си. Продължителни лениви милувки, които едновременно успокояваха и възбуждаха. Страст, която запалваше малки огньове.

Ив вече не трепереше, възвърнала беше увереността си.

Усети устните му върху гърдите си, доволно въздъхна. Затвори очи и се отдаде на блаженството. Помилва косата на съпруга си — великолепната черна грива, сякаш изтъкана от коприна, прокара длани по гърба му — мускулист и силен.

Чу го да шепне ирландската думичка „агра“, която означаваше „любов моя“. Помисли си: „Слава богу, наистина съм неговата любов!“ И повдигна бедра, за да му даде повече.

Възбудата беше като бавно и дълго изкачване, докато въздишките прераснаха в стонове, удоволствието се превърна в трепетно очакване. Когато Рурк я изведе на върха, тя изпита усещането, че е понесена от топла синя вълна.

— Изпълни ме. — Придърпа надолу главата му, докато устните им отново се срещнаха. — Изпълни ме.

Той виждаше очите ѝ — сега бяха отворени, потъмнели от страст, влажни от сълзи. Плъзна се в нея, почувства как тя го обгръща целия.

Движеха се ритмично, обгърнати от интимност, която стопляше сърцето му. Отново я целуна по устните и бе готов да се закълне, че вдъхна частица от душата ѝ.

А когато тя прошепна името му, нежността го сломи.

През прозорчето над леглото Ив се вираше в нощното небе. Наоколо всичко бе замряло, спокойно можеше да повярва, че отвъд прозореца има само празнота. Че съществуват само тази стая, това легло и този мъж.

Може би това беше едно от предназначенията на секса. Да те изолира поне за малко от света, за да останеш сама с любовника си. Да ти даде възможност да се съсредоточиш върху задоволяването на физическите си потребности... и ако имаш късмет с любимия, и на емоционалните. Ив често си казваше, че би полудяла, ако не бяха тези мигове на усамотение и чувственост.

Преди да са запознае с Рурк, използваше секса като терапия, за „изпускане на парата“. Но не разбираше интимността на акта, на пълното взаимно отдаване. Едва след като позна любовта му, разбра какво блаженство е душевният мир след съвкуплението.

— Имам да ти разказвам много — промърмори.

— Давай.

Тя поклати глава:

— Почакай. — Ако останеше още малко в прегръдките му, имаше опасност да забрави, че извън тази стая, извън приказния дом живеят хора, които се е заклела да закриля. — Трябва да стана. Не ми се иска, но няма как.

— Обещай, че ще хапнеш нещо, преди да започнеш работа.

Ив неволно се усмихна — ах, този Рурк! Грижеше се за нея като за малко дете!

— Добре. Дори ще поръчам вечеря за двама ни.

Той вдигна глава, замислено присви невероятните си сини очи:

— Наистина ли?

— Приятелче, нима смяташ, че не мога да боравя с някакъв смотан автоготвач? — Леко го плесна по задника. — Отмести се, ако обичаш.

Рурк се подчини и промърмори:

— Каква е причината — секса или транквиланта?

— Причината за какво?

— За преобразяването ти в домакиня.

— Ако много знаеш, ще останеш без вечеря.

Той се поусмихна — знаеше, че дори да е най-покорният и любвеобвилен съпруг на света, пак го очаква пица за вечеря.

Ив извади халат от гардероба си, приближи се до дрешника, подаде халат и на съпруга си, който изненадано я наблюдаваше.

— И не забравяй, че чета мислите ти — добави. — Мразя, когато ме иронизираш, дори и мислено.

— Предлагам да млъкнеш и да донесеш бутилка вино.

— Не, избери ти, нали си специалист по виното.

Рурк я остави изпитателно да се взира в автоготвача и отвори панел в стената, зад който се съхраняваха бутилките с вино. Предполагаше, че съпругата му предпочита да се занимава с нещо, за да забрави кошмара, който още я преследваше. Избра бутилка кианти, отвори я и остави виното да „подиша“.

— Значи тази вечер ще работиш — подхвърли.

— Да. Майра е съставила психологически профил на убиеца, искам да го проуча подробно. Налага се да напиша и рапорт за хода на разследването. Още не съм проверила процентите на вероятност. Освен това ми предстои да направя справка с очните банки и центровете за трансплантация. Разбира се, това е загуба на време, защото престъпникът едва ли е продал „трофеите“ си. Но в нашата работа всички възможности трябва да бъдат елиминирани.

Тя взе от автоготвача двете чинии и ги сложи на масата в къта, който служеше като дневна.

— Какво си сервирала, скъпа?

— Храна. На какво ти прилича?

Рурк наклони глава:

— Във всеки случай не прилича на пица.

— О, значи смяташ, че умея да програмирам машината само да приготви пици, така ли? — заяде се тя. Беше избрала пилешко, мариновано с вино и розмарин, с гарнитура от ориз и аспержи.

— Брей, да се не надяваш — промърмори той. — Излиза, че съм избрал неподходящо вино.

— Няма да ни приседне — заяви Ив, донесе панерче с хляб.

— Да започваме.

— Не, жалко е за изисканото меню. — Рурк отново отвори панела, от отделението за изстудяване взе бутилка пули фюз. Отвори я, остави я на масата заедно с две чаши. — Всичко изглежда много вкусно. Благодаря, скъпа.

Тя си взе парченце от пилешкото и обяви:

— Ммм, не е лошо. Въпреки че изобщо не може да се сравни с пържените картопки, които хапнах на обяд. — След като Рурк потръпна, както беше очаквала, се засмя и добави: — Дано да не се задавиш от храната, която Чарлс и Луиз ще ни поднесат на

прословутата вечеря. — Набоде още едно парченце месо и продължи да разсъждава: — Не мислиш ли, че е странно? Представи си само — Чарлс и Луиз, Пийбоди и Макнаб ще вечерят като добри приятели в апартамента на Чарлс! И то след като при последното си посещение там Макнаб се сби с домакина!

— Едва ли отново ще се стигне до там, но ако се случи, ти ще ги разтървеш. Освен това отношенията между четиримата изобщо не ми се струват странни. Хората се събират и разделят, намират нови партньори в любовта и живота. Чарлс и нашата Пийбоди бяха и си останаха приятели.

— Да, обаче Макнаб подозира, че са упражнявали креватна гимнастика.

— Може би. Но знае, че дори да е така, вече не го правят.

— Все пак мисля, че ще бъде доста неловко.

— Може би само отначало. Чувствата между Чарлс и Луиз са много дълбоки.

— Ето още нещо, което не разбирам. Как е възможно тя да се примирява, че любимият ѝ чука за пари други жени, а после ляга с нея?

Рурк развеселено се усмихна, отпи от виното си:

— Господи, каква моралистка си, лейтенант!

— Сарказмът ти е неуместен. Ще видим колко си свободомислещ, ако се откажа от работата си и стана лицензирана компаньонка. Трудно ще задържа клиенти, защото до един ще ги пребиваш от бой.

Той кимна, после промълви:

— Когато се запознахме и се влюбих в теб, ти не беше компаньонка, а ченге. Едва ли ще разбереш какво ми струваше да се примиря с този факт.

— Имаш право. — Хрумна ѝ, че думите му са подходяща прелюдия към онова, което възнамеряваше да сподели с него. — Само мога да предполагам. И все пак си мисля, че доста си се променил от тогава. Мисълта ми е, че не си користолюбив и безскрупулен бизнесмен, а човек, склонен към компромиси в името на любовта.

— По време на пропиляната ми младост, лейтенант, щеше да ме преследваш като хрътка. Не че щеше да ме заловиш, но щеше да опиташ.

— Ако те бях преследвала... — Тя махна с ръка, взе чашата си, отпи глътка вино. — Днес бях в „Докас“.

— Така ли? — Рурк изненадано я изгледа. — Трябваше да ми се обадиш. Щях да намеря време да те придружа.

— Бях там служебно. Искях да поразпитам Луиз за една екстрасенска, която твърди, че е нейна приятелка, а днес тя беше дежурна в приюта.

Рурк я изчака да продължи, но като разбра, че тя няма намерение да продължи, попита:

— Какво мислиш за „Докас“?

— Мисля... — Ив остави вилицата си, отпусна ръце на коленете си, сплете пръсти. — Не намирам думи, с които да изразя колко те обичам. И колко се гордея с теб заради благородното ти дело. Опитах се да общувам с горките жени, но знам, че не бях на ниво.

Рурк ѝ протегна ръка, изчака тя да стисне дланта му — признанието ѝ го беше трогнало от дън душа.

— Идеята нямаше да се осъществи, ако не беше ти. Отчасти го направих и заради себе си, разбира се.

— Грешиш. Може би по-рано си осъществил замисъла заради мен. Заради двама ни. Но идеята отдавна е била вкоренена в съзнанието ти. Съжалявам, че едва сега посетих „Докас“.

— Не се извинявай.

— Страхувах се да отида. Някакъв подъл вътрешен глас ме съветваше да не стъпвам там. Не знаеш какво ми струваше да прекрача прага на приюта. Сърцето ми се късаше... — Ив пусна ръката му. В този момент не искаше подкрепа — длъжна беше да се справи сама. — Нямах представа колко мъчително бе да видя онези жени и деца, да усетя страха им. И надеждата им. Но се случи нещо по-страшно — връхлетяха ме спомени от миналото...

— Ив...

— Моля те, не ме прекъсвай. Видях едно момиченце... знаеш ли, понякога ми се струва, че съдбата нарочно те сблъсква с нещо мъчително и наблюдава как ще се справиш... Ръката на детето беше в гипс — баща му я счупил.

— Господи!

— Малката ме заговори, отвърнах ѝ нещо, не помня какво. Виеше ми се свят, ушите ми бучаха, стомахът ми беше свит на топка.

Страхувах се, че ще повърна или ще припадна. Но издържах, не се предадох.

— Настоявам повече да не стъпваш там, щом обстановката ти оказва подобно въздействие.

Ив поклати глава:

— Чакай, още не съм свършила. Закарах Пийбоди до дома ѝ, срещнах се с Майра, върнах се тук. Бях капнала от умора, умирах за сън. И наистина заспах, но отново ме връхлетя кошмар. Знаеш колко ужасяващо ми въздействат тези сънища, обаче в този кошмар се намирах в приюта. Заобиколена бях от изтормозените жени и пребитите деца. В един глас те ме питаха защо не съм попречила на насилниците, защо съм им позволила да причиняват зло. — Тя вдигна ръка в знак, че не иска Рурк да я прекъсне, макар да виждаше страданието си, отразено в неговото лице. — Той беше там. Усетих кога дойде. Каза, че ще има още много като тези жени. И още мнозина като него. Бях безсилна да му попреча. Когато посегна към мен, вече не бях аз... по-точно отново бях дете. Също като преди той счупи ръката ми и ме изнасили.

За миг Ив млъкна, отпи глътка вино, за да разкваси пресъхналото си гърло.

— Но има и още нещо. Убих го, както преди. И ще продължа да го убивам, каквото и да ми струва това. Защото той казва истината. Винаги ще има изтормозени, жестоко пребити жени и деца. Не съм в състояние да възпрепятствам всички злодеи. Но мога да си гледам съвестно работата и да попреча на някои от тях. Длъжна съм! — Въздъхна и продължи: — Отново ще отида там. И този път няма да се страхувам, нито ще ми призлее... а пък ако се случи, ще го преодоля. Ще се върна в приюта, защото разбрах, че онова, което си направил и продължаваш да правиш, е начин да спреш побоите и изнасилванията. Счупената ръка на момиченцето ще зарасне. Ще зарасне и раната в душата му, защото ти му даваш шанс за нов живот.

Рурк проговори едва след няколко секунди:

— Ти си най-невероятната жена, която познавам!

— Да. — Ив стисна ръката му. — С теб сме страхотна двойка.

ШЕСТА ГЛАВА

Преди посещението при ясновидката Ив се отби в отдела по електроника. Неизменно изпитваше шок при срещата си със служителите от този отдел, които се обличаха като купонджии или богати безделници. Повечето носеха маратонки, дрехите им бяха във всички цветове на дъгата, разхождаха се напред-назад със слушалки на ушите, работеха в малките стаички без врати или на бюрата си.

Както обикновено, музиката беше оглушителна; Ив едва не се сблъска с един младеж, който танцуваше (поне така й се стори), докато боравеше с портативен компютър.

Тя бързо прекоси общото помещение и се втурна в кабинета на капитан Райън Фийни, за да се спаси от заобикалящото я безумие.

Но когато видя Фийни — човека, на когото винаги можеше разчита, буквално онемя. Капитанът още имаше лек тен от почивката край океана, червеникавата му прошарена коса стърчеше като наелектризирана, както обикновено изглеждаше печален и угрижен. Но за разлика от друг път не беше небрежно облечен, а носеше идеално изгладена и безупречно чиста риза с цвят на ягодов сироп.

Беше си сложил и вратовръзка. Вратовръзка! Цветът й беше като на трева, изгорена с електрически ток.

— Божичко, Фийни! Защо си се „издокарал“ така?

Той я погледна като мъченик, когото водят към кладата:

— Жена ми реши, че дрехите ми са прекалено безлични. Купи ми тези одежди и не миряса, докато не ги облякох.

— Приличаш на... на сводник.

— Знам и без да ми го кажеш. Погледни този панталон!

Ив ужасено затаи дъх, като видя панталона от трико в същия цвят като вратовръзката, който прилепваше към кльощавите бедра на Фийни.

— Господи! — прошепна — само това й дойде на ума.

— Подчинените ми младоци заявиха, че съм върхът. А ти какво ще кажеш?

— Ами... объркана съм.

— Кажи ми, че имаш работа за мен, че ще участвам в престрелка и дрехите ми ще бъдат окървавени. — Той сви юмруци, зае поза на боксьор. — Жената няма да ми трие сол на главата, ако скапя шикозните одежди при изпълнение на служебния си дълг.

— Имам работа за теб, но няма да ти се наложи да напускаш кабинета си, камо ли да участваш в престрелка. Съжалявам, но няма как да ти помогна. Защо поне не свалиш тази примка?

Фийни нервно подръпна вратовръзката:

— Не познаваш жена ми. Непрекъснато ще ме търси по видеотелефона, за да се увери, че съм кривнал от правия път. Панталонът върви и със сако, Далас.

— Горкичкият!

— Е, все някак ще го преживея. — Той тежко въздъхна. — На какво дължа посещението ти в моя свят?

— Имам нов случай. Убийство, придружено с изнасилване и обезобразяване.

— А, убийството в Централ Парк. Чух, че са възложили на теб разследването. Провеждаме стандартната проверка на видеотелефоните и компютрите, които е използвала жертвата. Необходимо ли ти е нещо повече?

— Засега не. Може ли да затворя? — Фийни кимна, тя затвори вратата, прекоси кабинета, приседна на бюрото. — Какво е мнението ти за използването на екстрасенси при полицейската работа?

Той подръпна носа си:

— Честно казано, не ми се е налагало, откакто съм в този отдел. Когато работех в „Убийства“, често се сблъсках с хора, твърдящи, че са имали видения или са получили информация от отвъдното. Знаеш как е...

— Да, и сега е същото. Губим си времето с проследяване на „уликите“, посочени от откачалките, после продължаваме да работим, като се доверяваме на мизерните си пет сетива.

— Между другото не всички екстрасенси са „откачалки“, както ги наричаш. — Той отмести стола си и стана. — Колегите от повечето отдели използват като цивилни консултанти хора с паранормални способности. Някои дори са назначени на щат.

— Фийни, с теб дълго бяхме партньори.

Ирландецът ѝ подаде чаша с кафе:

— Славни времена бяха, лейтенант.

— Никога не сме прибягвали до помощта на екстрасенс, нали?

— Така ли? Значи не се е налагало.

— Посети ме някаква врачка, която твърди, че в съня си е видяла убийството в Централ Парк.

Фийни замислено отпи от чашата си:

— Проучи ли я?

— Да — изглежда чиста като изворна вода. Регистрирана е, има разрешително за работа. Плюс препоръки от Луиз Димато.

— Докторката не е глупачка, която се хваща на въдицата на мошеници.

— Вярно е. Е, ако беше на моето място, щеше ли да приемеш помощта на врачката?

Той сви рамене:

— Знаеш отговора.

Ив смръщи вежди, втренчи се в кафето:

— Да, знам — трябва да се използват всички средства. Но исках да го чуя от някого, който е земен човек, не хвърчи в облаците и не вярва на бабини деветини. — Ив остави на бюрото чашата, от която беше отпила само веднъж. „Започвам да се разглезвам — помисли си. — Вече не харесвам заместителите на кафе.“ — Благодаря.

— Няма защо. Обади ми се, ако се отвори работа, при която човек да си изцапа дрехите.

— Непременно. Между другото, някой може да излее кафе върху одеждите ти. Вината няма да е твоя.

Фийни опечалено я изглежда:

— Ще се досети. Съпругите са най-добрите екстрасенси.

Тя повика Пийбоди да я придружи — ако използваше помощта на екстрасенс, първо трябваше да се допита до командира.

Уитни я изслуша, докато му съобщаваше подробностите, допълващи писмения рапорт, който вече беше му изпратила. Нито веднъж не я прекъсна, безмълвно седеше зад бюрото си и внимателно я наблюдаваше — едър чернокож мъж с късо подстригана прошарена

коса. Въпреки че отдавна се беше откъснал от истинската полицейска работа, командирът си оставаше ченге до мозъка на костите.

Само веднъж изражението му се промени — той вдигна вежди, като чу името на Селина Санчес. Изчака Ив да свърши, кимна, облегна се назад:

— Хм, консултант-медиум. Не е в стила ти, лейтенант.

— Така е, сър.

— Засега от отдела за връзки с медиите държат фронта. Ще се постареем да запазим в тайна в какво точно се състои обезобразяването, както и описанието на оръжието. Ако решиш да привлечеш на помощ екстрасенс, този факт също няма да бъде съобщен на представителите на четвъртата власт.

— Госпожа Санчес настоява за това. Самата аз ще се чувствам неловко, ако за участието й научат хора извън екипа по разследването.

— Ясно. Между другото, името на тази Санчес ми се струва познато — може би съм я срещал на някое от светските празненства, на които ходя по задължение. Ще попитам жена ми — тя помни подобни подробности.

— Да, сър. Да изчакам ли, преди да се обърна за съдействие към госпожа Санчес?

— Не. Решението е твое. Детектив, какво мислиш по въпроса?

Пийбоди се изпъна като струна:

— Аз ли, сър? Ами... аз не съм толкова скептично настроена към хората с паранормални способности. В семейството ни има екстрасенси.

— И ти ли спадаш към тях?

Тя се поусмихна:

— Не, сър. Притежавам само пет сетива. Подкрепям мнението на лейтенант Далас, че си струва отново да разпитаме онази жена.

— Тогава го направете! Страхувам се, че рано или късно медиите ще научат за извадените очи на жертвата и ще ни побъркат от въпроси. Трябва да приключим случая, преди да гръмне новината.

Селина живееше в район на Сохо, където се намираха предимно галерии за модерно изкуство, скъпи ресторанти и мънички бутици. Това беше светът на младите, богати и добре облечени нюйоркчани,

които предпочитаха интимните закуски в неделя сутрин, гласуваха за либералната партия и посещаваха постановки на езотерични пиеси, които уж харесваха, но всъщност не разбираха.

Уличните художници и кафенетата бяха на всяка крачка.

Селина живееше във висока сграда, която навремето е била триетажна шивашка фабрика, произвеждаща големи количества евтини, но елегантни облекла. Също като другите постройки в квартала и тази беше преустроена и основно ремонтирана, за да задоволи потребностите на онези, които можеха да си позволят къща в този район на града.

Откъм улицата се виждаха прозорците, напомнящи люкове на космическа совалка, и тесният балкон с парапет от ковано желязо, опасващ третия етаж.

— Не беше ли по-уместно предварително да си уговорим среща?
— попита Пийбоди.

— Ако госпожата наистина е ясновидка, ще очаква посещението ни.

Пийбоди застана до входната врата и промърмори:

— Много сте саркастична, лейтенант.

— Брей, каква познавачка на характера ми си се извъдила! — Ив натисна звънеца. След секунда гласът на Селина прозвуча по домофона:

— Кой е, моля?

— Лейтенант Далас и детектив Пийбоди.

Дочу се звук, напомнящ въздишка.

— Качете се, ако обичате. Ще задействам устройството за отключване на вратата и асансьора. Живея на втори етаж.

Червената лампичка на охранителната камера се обагри в зелено. Ключалките изщракаха. Ив пристъпи във фоайето и се огледа. Вдясно имаше три апартамента. Вратата на асансьора вляво се отвори, двете с Пийбоди се качиха, кабината потегли нагоре и спря на втория етаж. Отвъд металната решетка стоеше госпожа Санчес. Косата ѝ беше вдигната на кок и прикрепена с шноли, които приличаха на луксозни пръчици за хранене.

Носеше тесен панталон с крачоли малко над глезените и прилепнало късо бюстие. Беше боса, без грим и без бижута. Отвори вратата на жилището си, отстъпи назад:

— Страхувах се, че ще дойдете. Така и така вече сте тук, предлагам да седнем.

Посочи просторното помещение, в което се набиваше на очи грамадно виненочервено канапе със S-образна форма. В извивките бяха поставени две големи маси, на едната имаше продълговата купа, пълна със скални отломъци. До купата стоеше чаша от ковано желязо, в която беше поставена висока свещ.

Ив предположи, че дъските на пода са още от времето на шивашката фабрика, но са били изциклени и полирани, докато са се превърнали в лъскаво море с цвят на пчелен мед. Тук-там бяха нахвърляни пъстроцветни килимчета, на бледозелените стени висяха картини в ярки цветове.

През арките между помещенията се виждаха кухнята и трапезарията, в която спокойно можеше да се устрои галавечеря. Вътрешната метална стълба беше боядисана в тъмнозелено, парапетът имаше формата на пълзяща змия.

— Какво е това? — Ив посочи единствената затворена врата.

— Кабинетът, в който приемам. Влиза се от друго място. Хубаво е, че мога да работя у дома, но ценя спокойствието си. Никога не каня посетители в жилището си. — Отново посочи канапето и добави: — Желаете ли нещо за пиене? Отложих консултациите си за днес — не съм в състояние да работя. Когато позвънихте, тъкмо правех упражненията си по йога. С удоволствие ще пийна чай заедно с вас.

— Не, благодаря — отговори Ив.

— Щом ще си правите труда да пригответе чай, бих изпила една чаша — обади се Пийбоди.

Селина й се усмихна:

— Седнете. Няма да се бавя.

Ив обаче започна да обикаля дневната, след малко подхвърли:

— Жилището ви е много просторно.

— Да, изпитвам необходимост от пространство. Ще обезумея, ако остана повече време примерно в тясната ви канцелария в управлението. Разговаряли сте с Луиз.

— Тя обади ли ви се?

— Не, но правите впечатление на човек, който е свикнал да проверява информацията. Предполагам, уверили сте се в легалността

на работата ми, разпитали сте Луиз и едва тогава сте решили отново да се срещнете с мен.

— Тя каза, че сте черната овца във вашето семейство.

Селина донесе поднос с малък бял чайник и изящни бели порцеланови чаши и чинийки. Кисело се усмихна и промърмори:

— Вярно е. Роднините ми се срамуват не само от дарбата ми, но и от факта, че благодарение на нея изкарвам прехраната си.

— Доколкото разбрах, произхождате от състоятелно семейство и парите не са ви необходими.

— Финансовите облаги не ме интересуват. — Селина прекоси дневната, остави подноса на масата. — Изпитвам удовлетворение от работата си. Предполагам, че и вие, лейтенант, спокойно можете да живеете без заплатата си. Но едва ли сте отказали да я получавате. — Наля чай в две чаши, подаде едната на Пийбоди. — Мисълта за Елиса ме преследва неотлъчно. Не искам да мисля за нея. Не желая да се замесвам в тази история. Но съм принудена.

— В нюйоркската полиция съществува практика по молба на ръководителя на разследването да се привличат цивилни консултанти, които могат да подпомогнат работата.

— Нима? — Госпожа Санчес вдигна вежда. — Преминах ли първоначалния тест?

— Засега. Ако желаете и можете да ни съдействате, трябва да подпишете договор. В него има клауза, която забранява да обсъждате с когото и да било подробности от разследването.

— И през ум не ми минава да го правя. Ако се съглася да ви съдействам, държа вие да подпишете документ, с който се задължавате да запазите в тайна от медиите участието ми в разследването.

— Да, казахте го и миналия път. Ще ви бъде изплатен хонорара, който се полага на нещатните сътрудници. — Ив направи знак на Пийбоди, изчака, докато партньорката ѝ извади от чантата си документите. — Прочетете текста. Имате право да се посъветвате с адвокат, преди да подпишете.

— Вие ми давате думата си, аз — също. Не ми е необходим адвокат. — Все пак тя кръстоса крак върху крак, облегна се назад, внимателно прочете документа. — Нямам писалка.

Пийбоди извади своята писалка, подаде ѝ я. Селина подписа документа, връчи писалката на Ив и след като и тя подписа, облекчено

въздъхна:

— Ако сме приключили с формалностите, кажете какво да правя... И още нещо — тъй като явно ще работим заедно, предлагам да се говорим на „ти“.

— Дадено. — Ив извади записващото устройство. — Опиши за протокола какво точно си видяла.

Госпожа Санчес отново разказа страховития си сън, от време на време затваряше очи, сякаш се мъчеше да прогони кошмарните подробности. Ръцете ѝ не трепереха, говореше привидно спокойно, но все повече пребледняваше.

— Къде бяхте, когато видяхте убийството? — попита Ив.

— В спалнята на горния етаж. Както винаги нощем бях включила охранителната система — всички врати са с аларми и камери. Ако желаете, вземи дисковете като доказателство.

— Непременно. По този начин и двете ще бъдем на чисто. След онази нощ имахте ли други видения?

— Не. Само... само ме е страх, измъчва ме тревожно предчувствие. Предполагам, нервите ми са разклатени.

— Пийбоди, подай ми панделката. — Пийбоди безмълвно извади пликчето за веществени доказателства. — Тази панделка позната ли ви е, госпожо Санчес?

— Помолих да си говорим на „ти“. Казвай ми Селина... — Дори устните ѝ бяха пребледнели. — Прилича на онова, което беше омотал около шията ѝ.

Ив отвори пликчето, подаде ѝ панделката:

— Вземи я. Кажи ми какво виждаш.

— Добре. — Селина остави чашата, нервно прокара длани по бедрата си. Дълбоко си пое дъх, взе панделката. Прокара я между пръстите си, без да откъсва поглед от нея. — Не мога... Не виждам... всичко е някак размазано. Може би трябва предварително да се подготвя, да остана сама... — Изглеждаше озадачена и безпомощна. — Смятах... Очаквах много повече. Сигурна бях, че ще разбера подробности. Знам, че я е убил с това. И двамата са го докосвали, но не виждам нищо.

Ив взе панделката, пхна я обратно в пликчето, подаде го на Пийбоди и продължи да разпитва екстрасенската:

— Според теб защо онази нощ си видяла само лицето на жертвата, не и на убиеца?

— Нямам представа. Може би съм свързана с убитата жена. Предполагам, Елиса не го е виждала ясно.

— Възможно е. Ако искаш, опитай още веднъж с панделката.

— Страхувам се, че пак ще бъде безрезултатно. Да речем, че ме оставите сама... — добави колебливо, когато Пийбоди отново извади пликчето.

— Забранено е.

— Странно, че не виждам нищо... — Все пак Селина отново взе панделката. Щом я докосна, очите ѝ се разшириха и се изцъклиха. Хвърли на пода червената лента, сякаш изведнъж беше избухнала в пламъци. Притисна длан до гърлото си, задави се.

Ив внимателно я наблюдаваше, но Пийбоди скочи, хвана я за раменете и я разтърси:

— Събуди се!

— Задушavam се! Не мога да дишам.

— Можеш. Не се случва с теб. Поеми въздух, издишай го. Точно така — вдишвай, издишвай.

— Добре, добре. — Селина отметна глава, една-едничка сълза се плъзна по страната ѝ. — Само минута и ще бъда наред. — С усилие отново си пое дъх, още стискаше клепачи. — Ти си безчувствена мръсница, Далас.

— Вярно е.

— Подложи ме на изпитание. Първата панделка беше за заблуда, не означаваше нищо.

— Купих я вчера, напръсках я със защитен спрей и я пъхнах в пликче за веществени доказателства.

— Освен това си умна. И не оставяш нищо на случайността. — Селина се беше поуспокоила, лицето ѝ вече не беше мъртвешки бледо. С уважение изгледа Ив и добави: — Откровено казано, ако ме бяха убили, щях да искам някоя безчувствена мръсница да издирва престъпника. — Намръщено се втренчи в панделката, която Ив беше вдигнала от пода. — Не го очаквах. Затова ми въздейства толкова силно. Ако знам какво ме очаква, мога донякъде да се подготвя. — Протегна ръка. Ив пусна панделката в дланта ѝ. — Смъртта ѝ е била мъчителна. Чувствам ужас и болка. Не вижда лицето му... Замаяна е,

наранена и се страхува, все пак се съпротивлява. Божичко, колко е силен! Едър, силен, безмилостен. Това не е лицето му. Не, не е. Изнасилва я бързо, почти милостиво бързо. Още пъхти и продължава да се забива в нея, когато тя усеща как нещо се затяга около шията ѝ. Не знае какво е, но ѝ е ясно, че ще умре. В съзнанието ѝ проблясва една-единствена дума — „Вони!“ Последната ѝ мисъл е за дъщеря ѝ.

— Кажи ми нещо повече за него.

Селина се поизправи на креслото, дишането ѝ постепенно се нормализираше.

— Мрази я. Страхува се от нея. Боготвори я. Но тези чувства не са за нея. Толкова много ярост, омраза и възбуда! Трудно ми е да ги понеса — усещам се така, сякаш някой нанася силни удари върху душата ми. Трудно е да проникнеш през лудостта. Знам обаче, че не му е за пръв път.

— Защо е взел очите ѝ?

— Аз... тя трябва да остане в мрака. Не разбирам каква е причината, усещам само желанието му да я остави на тъмно. Съжалявам. — Тя подаде панделката на Ив. — Много ми е трудно, не мога да я държа дълго. Въздействието е прекалено силно. Налага се често да прекъсвам. — Лицето ѝ блестеше от пот.

Ив кимна:

— Разбирам. Налага се да дойдеш с нас на местопрестъплението.

Селина притисна длан до корема си:

— Добре, но първо ще се преоблека.

— Ще почакаме.

След като тя излезе, Пийбоди тихичко подсвирна:

— Признайте, че е невероятна!

— Не отричам.

— Според мен не е мошеничка.

— Така изглежда. — Ив се изправи, закрачи напред-назад. Харесваха ѝ не само просторното помещение, но и оскъдната, но елегантна мебелировка. Възхищаваше се от начина, по който Селина беше протегнала ръка да вземе оръжието на убийството.

— Защо сте така скептично настроена към нея? Защото е цивилно лице или заради необичайната ѝ дарба?

Ив се обърна, изгледа партньорката си:

— И заради едното, и заради другото. Неприятно ми е, когато цивилни участват в разследването... не, не си прави труда да ми напомняш колко пъти Рурк е бил консултант. Не стига, че се налага да го използвам, ами започвам да свиквам с помощта му. Но да се върнем на госпожа Санчес и нейните ясновидски способности. Питам се каква ще е ползата от съдействието ѝ. Какво научихме досега? Че убиецът е едър, силен и умопобъркан. Голямо откритие, няма що!

— Лейтенант, не очаквайте тя да ви продиктува името и адреса му. Тези неща не стават така.

— Защо, да му се не види? — Ив гневно пъхна ръце в джобовете си. — Ако тази жена наистина има видения, защо ѝ убягват важните подробности? Защо не ни каже просто и ясно: „Престъпникът се казва Жесток Злодей и живее на улица «Убийство» № 13“? Това ще ни е от полза.

— Супер! Представете си колко светкавично ще приключваме разследванията. Шефовете ще назначат цял екип медиуми, наречен „ЯД“ — ясновидки-детективи, и... Всъщност идеята не ми допада. Ние с вас ще останем без работа.

Ив изпод око погледна към стълбището:

— А на мен не ми допада, че на тази госпожа може да ѝ хрумне да бърника в мозъка ми.

— Няма, лейтенант. Почтените екстрасенси уважават правото на личен живот и не се намесват.

Ив си спомни, че бащата на партньорката ѝ беше нарушил това правило. Разбира се, неволно, но все пак беше го нарушил. Може би затова сега се чувстваше толкова раздвоена.

— Харесвам я — добави Пийбоди.

— Да, симпатична е. Ще я заведем на местопрестъплението, ще видим какво ще излезе. После двете с теб ще се захванем с истинска полицейска работа.

Селина си беше сложила черен панталон и деколтирана синя блуза. На шията си носеше верижка с няколко кристални топчета.

— Те предпазват, подпомагат интуицията, отварят третото око — обясни тя, преди да влязат в парка. — Някои не вярват в тези им качества, но при настоящите обстоятелства съм готова да опитам

всички средства. — Нагласи грамадните тъмни очила, които закриваха половината ѝ лице. — Прекрасен ден. Слънчев и топъл. Примамва хората да излязат от домовете си, да напуснат работните си места. Обичам Ню Йорк през този сезон... Сигурно се досещате, че увъртам, за да отложа изпитанието...

— Претърсихме и заснехме с камера маршрута, по който се е движила жертвата — подхвана Ив. — Тръгнала е с кучето в тази посока, влязла е в парка приблизително на това място. — Тя пристъпи между дърветата.

— Толкова много хора са минали оттук след това — не знам какво ще усетя. Откровено казано, дарбата ми се проявява в пряк контакт с някого или с нещо. Поне по принцип е така.

След като навлезе на десетина метра в гората, Ив спря и се огледа. Наоколо нямаше никого — хората бяха на работа, по магазините, в ресторантите.

Мястото беше прекалено близо до улицата, за да се навъртат наркомани или да се продава дрога.

— Случило се е тук, нали? — Селина свали очилата, сложи ги в джоба си, загледа се в земята. — Сграбчил я е, завлякъл е навътре в гората. — Тя пристъпи напред, като се стараеше да диша равномерно. — Ударил я е в лицето, повалил я е, за миг е загубила съзнание. Виждам, че пръстта е разровена, предполагам, че тук е станало... — Тя отново си пое дъх, клекна, прокара длани над тревата и пръстта, после рязко отдръпна ръце. — Господи! — Стисна зъби, мускулчетата на челюстта ѝ заиграха, отново докосна земята. — Тук я е изнасилил. Упражнява власт, унижава и наказва. В ума му се върти едно име... не е на жертвата. Замъглено е, не го виждам добре, но не е нейното. Той не наказва Елиса. — Пак отдръпна ръце, пъхна ги под мишниците си, сякаш да ги стопли. — Трудно ми е да елиминирам присъствието ѝ и онова, което ѝ е било причинено. Тя е моята връзка и не познава престъпника. Не знае защо постъпва така с нея. Той е само... — Селина вдигна глава, погледна Ив: — Виждам теб.

Ледени тръпки побиха Ив:

— Не се занимавай с мен. Не затова си тук.

— Имаш могъщо присъствие, Далас. Притежаваш остър ум, силни чувства, силна интуиция. Наслагват се върху всичко. — Селина печално се засмя, изправи се, предпазливо отстъпи от

местопрестъплението. — Изненадващо е, че проявяваш такова недоверие към екстрасенсите, след като самата ти притежаваш необичайни психически способности.

— Не е вярно!

Селина нетърпеливо възкликна:

— Напротив! Смяташ ли, че каквото виждаш, чувстваш и знаеш се дължи само на интуицията ти? — Сви рамене и добави: — Независимо как го наричаш, това е особена дарба. — Разтърка раменете си и продължи: — Оттук я е взел на ръце. Образът е неясен, защото тя вече е била мъртва. Частица от нея още е в мен, но е прекалено малка.

— Не му е било лесно. Тя е тежала около шейсет и пет килограма.

— Извергът е много силен.

— Сигурно — иначе не би могъл да я носи.

— Гордее се със силата си — промълви Селина и тръгна напред. — Да, ясно долавям това чувство. Гордее се с тялото си, със силата си. Сега тя е много по-слаба от него.

— Не става въпрос за жертвата. — Ив се изравни с нея. — А за жената, която символизира.

— Може би. Твърде вероятно. — Селина отметна кичур коса, който беше се изплъзнал от кока й. Обиците й — три свързани златни халкички, тихичко издрънчаха. — Предполагам, че го виждаш по-ясно. Защото, за разлика от мен, не се страхуваш от него. — Тя спря, разгледа замъка. — Питам се защо е избрал тъкмо това място. То е сред забележителностите на парка. Можеше да я захвърли на друго място, при това щеше да му е много по-лесно.

Ив имаше собствено мнение по въпроса, но предпочете да не го сподели, а попита:

— Колко е висок?

— Много над метър и осемдесет. Набит е, но не е затлъстял. Мускулест е. Усетих мускулите му, когато я изнасили. — Седна на тревата и добави: — Извинете, но краката ми се подкосиха. Не съм свикнала с подобна работа. Тя изцежда силите. Питам се как се справяте вие, ченгетата.

— Просто си вършим работата.

— Така е. Възхищавам се и от двете ви. — Тя извади от чантата си някаква кутийка, отвори я и обясни: — Тук си държа лекарствата. Главата ми ще се пръсне от болка. За днес приключих. Съжалявам, но не мога повече. Като изцедена съм. — За изненада на Ив ясновидката се просна на тревата. — Знаеш ли какво щях да правя, ако не бях с вас?

— Нямам представа.

Селина погледна часовника си:

— Ммм, да. Франсин. Тъкмо сега щях да имам консултация с Франсин. Отделям ѝ по един час седмично, защото ми е симпатична. Тя е красива, глупава и богата жена, която страда от неизлечимо желание да се омъжва. Възнамерява да склучи брак за пети път, въпреки че я съветвам да не го прави. Не ме послуша и когато се омъжи за трети и за четвърти път. — Тя извади от джоба си стилните тъмни очила и си ги сложи. — По време на сеанса винаги се разплаква, твърди, че трябва да следва зова на сърцето си. — Устните ѝ се разтегнаха в кисела усмивка, сложи ръка на гърдите си. — Казва още, че този път щяло да бъде различно. И наистина ще бъде. Съпруг номер пет, който се интересува само от парите ѝ, ще ѝ сложи рога — всъщност вече я мами с друга, но тя отказва да повярва, ще вгорчи живота ѝ, после ще я напусне, като ѝ отнеме гордостта, самоуважението и солидна част от имуществото. — Поклати глава, надигна се и седна. — Бедната Франсин! Това е най-трагичният случай, с който си позволявам да се занимавам.

— Как разбирате, че случаят е трагичен, когато се запознавате с даден човек? — попита Ив.

Селина се усмихна:

— Длъжна съм да прозра истината. Ако пропусна нещо и го разбера по-късно, гледам да помогна на клиента, после се оттеглям. Мразя да гледам как ближните ми се измъчват, а още по-важно е, че аз не желая да страдам. Непонятно ми е защо хората държат да причиняват или да издържат страдания. Аз съм повърхностна личност — добави и се протегна като котка, която се препича на слънце. — Но допреди няколко дни бях напълно доволна от живота.

Пийбоди протегна ръка да ѝ помогне да стане. Селина разгледа дланта ѝ, усмихна се:

— Може ли да погледна? Само на повърхността — няма да се задълбочавам, да разкривам тайни. И двете с партньорката ти сте

интересни личности.

Пийбоди избърса ръка от панталона си, отново я подаде:

— Защо не?

Селина се изправи, но задържа дланта ѝ:

— Ти си човек, на когото може да се разчита. Имаш яки плещи и в прекия, и в преносния смисъл, лоялна си към роднини, приятели и колеги. Гордееш се със значката си и с работата си. Внимавай! — Тя се засмя и пусна ръката на Пийбоди. — Отваряш се като врата. Нямах намерение да надничам в личния ти живот. Но той е голям сладур — добави и ѝ намигна.

Пийбоди се изчерви:

— С него скоро ще се преместим в нов апартамент. Ще живеем заедно.

— Моите поздравления. Сигурно си много щастлива. — Все така усмихната, тя се обърна към Ив. Вдигна вежди.

— Не! — отсече Ив.

Селина се засмя, пхна ръце в джобовете си:

— Много скоро ще ми имаш повече доверие. Благодаря — каза на Пийбоди. — Ти премахна лошия вкус в устата ми. Ще се поразходя, после ще взема такси. Трябва да се отърва от главоболието, преди да се прибера у дома. — Заобиколи пътеката, по която бяха дошли, тръгна в обратната посока. Изведнъж спря, обърна се. От усмивката ѝ нямаше и следа. — Ще се случи скоро. Следващото убийство. Нямам представа откъде го знам, но съм сигурна. Ще бъде много скоро.

Ив я проследи с поглед; още не беше напълно убедена в паранормалните ѝ способности, но знаеше, че предсказанието ѝ е вярно.

СЕДМА ГЛАВА

— Много интересна личност — заяви Пийбоди, поколеба се за миг, после погледна Ив, която шофираше с прекалено висока скорост, тласкана от желанието да се отдалечи възможно по-бързо от Централ Парк. — Не мислите ли, лейтенант?

— Определено не е скучна. Но я ми кажи какво научихме от нея?

— Признавам, че повечето вече го знаехме или подозирахме. — Пийбоди седеше като на тръни — вече съжеляваше, че е изпила чая — пикочният ѝ мехур заплашваше да се пръсне, а Ив нямаше да спре пред някой ресторант, за да ѝ даде възможност да изтича до тоалетната, и то безплатно благодарение на значката си. Стисна бедра и опита да се съсредоточи. — И все пак е интересно да се съветваш с екстрасенс, особено талантлив като Селина. Чухте ли какво каза — че на мен може да се разчита и съм много лоялна.

— Да, също като шнауцер — любимец на цялото семейство.

— Предпочитам кокер шпаньолите — толкова са симпатични с тези дълги уши... — Тя кръстоса крак върху крак. — Колкото до госпожа Санчес от опит знам, че когато медиумите се свържат с някого, научават повече за него, ако се съсредоточат. Смятам, че тя ще ни бъде полезна. Волю или неволю се е захванала, иска ѝ се работата да приключи по-бързо.

Чу се вой на сирени, Ив надникна в огледалцето за обратно виждане. Различаваше едва доловимия нюанс в звука и не се изненада, когато след секунда видя въртящата се червена лампа на линейка.

Зави към тротоара таратайката, която ѝ бяха натрапили, потрепери като желе под въздушната струя от линейката, която профуча на сантиметри разстояние.

— Щом се върнем в управлението, веднага се обади на онези типове от гаража! — просъска на партньорката си. — Моли се, предложи им подкуп или сексуални услуги, но до края на смяната искам свястно превозно средство!

Пийбоди процеди през стиснати зъби:

— Ако се стигне до сексуални услуги, кой ще ги изпълни?

— Ти, детектив. Аз съм с по-висок чин от теб.

— Какви жертви се налага да правя в името на работата!

— Фитнес клубове.

— Моля?

— Трябва да обиколим фитнес клубовете.

— Извинете, лейтенант, но едва ли ще мога да отслабна достатъчно, за да предлагам задоволителен секс, ако искате да получите колата до края на дежурството ни.

— Божичко, детектив, престани да се подценяваш!

— Ами вие сте причината да имам лошо мнение за себе си.

Ив, която шофираше, сякаш беше на автомобилно състезание, промърмори:

— Престани да мрънкаш. Крайно време е да се захванем с истинска полицейска работа. Ако убиецът е действал сам, което е най-вероятно, тъй като няма улики, подсказващи обратното, той е много як. Не само в добра физическа форма, но надарен с невероятна сила. Иначе не би могъл да пренесе трупата от мястото на убийството чак до езерцето и да слезе по стръмната скала. Предполагам, че тренира редовно и усърдно.

— Възможно е да притежава уреди за фитнес. Чувала съм, че манияците на тази тема си купуват разните там приспособления.

— Ето още нещо, което трябва да проверим. Като начало ще обиколим фитнес клубовете. Но ако се вярва на ясновидката, престъпникът се гордее с тялото си. Което означава, че обича да се фука, да демонстрира възможностите си.

— Значи посещава фитнес клуб.

— Точно така.

— Между другото, лейтенант, имате ли представа колко такива клубове има в красивия ни град?

— Ще започнем с онези, които се посещават предимно от мъже. Този тип мрази жените. Ето защо засега зачеркваме от списъка залите, в които дамите се перчат по трико, а преди масажа пият зеленчукови сокове или похапват нискокалорични шоколадчета. Елиминираме и модните „смесени“ клубове, посещавани от мъже, които отиват там да играят на ротативките и да свалят гаджета. Също и фитнес залите, предназначени за хомосексуалисти, които аз наричам „катедрали за

гейове“. Интересуват ни фитнес зали, където човек сериозно може да се заеме с изграждане на мускулатурата си — те са любимото място на яки типове с дебели вратове.

— Ммм, яки дебеловрати типове! Много си падам, лейтенант.

— Е, значи ти излезе късметът — промърмори Ив. — Вероятно ще се наложи отново да разпитаме съседите в квартала на жертвата. Мръсникът я е следял, познавал е ежедневието ѝ. Може би някой е забелязал много висок и як непознат мъж. След като се пребориш с гаднярите от служебния гараж, обади се на съпрузите Вандърли. Може би ще си спомнят дали наоколо се е навъртал човек, отговарящ на описанието на престъпника.

— Слушам — отвърна Пийбоди и си помисли: „Наближаваме! Още малко и ще се добера до тоалетната!“ Размърда се на седалката, отново кръстоса крака.

— Ще направим справка за уредите за фитнес в домашни условия — машини за вдигане на тежести, виртуални системи с програми за бодибилдинг. Ще изготвим списък на хората, абонирани за списания за културисти... Престани да се въртиш, няма да ти помогне. Не трябваше да се наливаш с чай, никой не ти е виновен.

— Много благодаря, че ме предупредихте — кисело промърмори Пийбоди. — Освен това въртенето помага... О, слава на всички богове и богини! — прошепна, когато началничката ѝ вкара колата в гаража на Централното полицейско управление.

— Религиозните ти убеждения излизат на повърхността, когато мехурът ти ще се пръсне, детектив.

— Уринирането няма нищо общо с убежденията! — Пийбоди изскочи от колата и се втурна към асансьора.

Щом влезе в канцеларията си, Ив погледна видеотелефона и видя, че има няколко съобщения. Прослуша ги, докато подготвяше таблото за разследването на убийството на Елиса Мапълуд. Нареди някои да бъдат изтрити, други — да бъдат съхранени. Изведнъж престана да работи, обърна се към монитора и се усмихна на образа на Мейвис.

— Здравсти, Далас! Върнахме се с моето сладко агънце. На Мауи е жестоко. Истински ТРДЛ — тропически рай „делукс“. Беше

върховно. Концертът и нощите, през които се любехме голи на плажа. И знаеш ли какво? Коремът ми вече е като балон! Честна дума! Трябва да го видиш, ще се отбия да те видя възможно най-скоро!

„Кое то винаги ми доставя безкрайно удоволствие“ — помисли си Ив, когато съобщението свърши. Само дето не беше сигурна дали държи да види корема на Мейвис, издут като балон. Истинска мистерия бе защо бременните жени се хвалят със загрозената си външност, но тя не изгаряше от желание да я разгадае.

Тъкмо се канеше да нареди на автоготвача да приготви кафе, получи съобщение от Надин Фарст — прочутата репортерка от новинарските емисии на Канал 75:

— Далас, знам, че както обикновено ще се опиташ да ме забаламосаш, но много държа да поговорим за убийството на Елиса Мапълуд. Ако не ми се обадиш, ще цъфна в управлението. За да те подкупя, ще ти донеса курабийки.

Ив се замисли. Може би щеше да е от полза да даде кратко интервю, още повече, че ѝ предлагаха курабийки. Кратко интервю, нещо като диалог между жени. Според психологическия профил убиецът мразеше представителките на нежния пол и се страхуваше от тях, затова щеше да побеснее, ако жени говорят за него по телевизията. Може би гневът щеше да го накара да допусне грешка...

Да, тази възможност не беше за пренебрегване.

При мисълта за курабийките изведнъж усети глад. Озърна се да провери дали някой не я наблюдава, и взе шоколадчето, което с лепенки беше прикрепил под автоготвача.

Според нея скривалището изобщо не беше благонадеждно, но явно беше заблудила наглия крадец на сладкиши, който я преследваше.

Доволно отхапа от шоколадчето, седна зад бюрото и включи компютъра.

Не разпознавам кода и паролата. Достъпът отказан.

— Какви ги дрънкаш? — Тя удари своенравната машина. — Лейтенант Ив Далас! — Продиктува номера на значката си, повтори паролата.

Компютърът жизнерадостно изпиука, после страховито забръмча. Мониторът примигна.

— Без тези номера! Първо колата, сега и ти! Да не си посмял!

Прието. Изключвам се.

— Не! Не, мръсник такъв, гаден кучи син! Много добре знаеш, че не съм ти наредила да се изключиш! — Отново го цапардоса, стисна зъби и повтори операцията по стартирането.

След поредица от механични хълцукания машината дружелюбно зажува.

— А, дойде ли ти умът в главата? Така... Отвори файл 39921 — Мапълуд.

Прието.

Но на екрана не се появи информацията по случая. Кадрите нямаха нищо общо с полицейската работа, освен ако голите мъже и жени в невероятни сексуални пози бяха служители от нравствения отдел, действащи под прикритие.

Добре дошли във Фантазия — вашата виртуална градина на сексуалните удоволствия. Достъпът е разрешен само за лица, навършили двацет и една години. По време на едноседмичното изпитателно членство от дебитната ви карта ще бъдат приспаднати по десет долара на минута.

— Света богородице! Компютър, затвори и изтрий!

Командата е непълна.

— Как не! Затвори файла!

Прието.

Гърчещите се голи тела изчезнаха.

— А сега слушай внимателно. Аз съм лейтенант Ив Далас. Ти си моя собственост. Искam файл 39921, и то веднага!

Мониторът отново примигна, появи се текст на чужд език — може би на италиански.

Звукът, който се изтръгна от гърлото на Ив, беше нещо средно между писък и рев. Зашлеви компютъра, удари го с юмрук и се запита дали да не го изтръгне от контакта и да го изхвърли през прозореца.

Ако имаше поне мъничко късмет, в този момент по улицата щеше да минава човек от отдела по поддръжка на техниката. С един куршум — два заека.

От една страна, идеята беше невероятно съблазнителна, от друга, ако я реализираше, вероятно щяха да й отпуснат нов компютър някъде към края на века.

Тя се обърна към видеотелефона с намерението да се свърже с отдела по поддръжка и хубавичко да назоли онзи, който имаше

злочастието да отговори на обаждането ѝ.

— И какво ще получиш в замяна, Далас? — промърмори. — Скапанияците в този отдел живеят само за подобни мигове. Няма да си мръднат пръста и ще те скъсат от подигравки, докато ги убиеш до крак, за което ще получиш доживотна присъда.

Тя отново цапардоса компютъра — ей така, без причина. Изведнъж я осени вдъхновение.

— Отдел по електроника. Макнаб. Здравсти, Далас! — Любимият на Пийбоди се ухили на екрана на видеотелефона. Тясното му красиво лице беше обрамчено от светлоруса коса, няколко кичура бяха сплетени на тънки плитки, украсяващи слепоочията му. — Тъкмо се канех да ти изпратя данните от компютъра и видеотелефоните на Мапълуд.

— Не си прави труда. Компютърът пак ми върти номера. Ще ми направиш ли услугата да го погледнеш?

— Обади ли се на момчетата от отдела за поддръжка?

Ив само изръмжа. Макнаб се изкиска:

— Забрави, че съм го казал. Ще бъда при теб след петнайсет минути.

— Добре.

— Чакай, хрумна ми нещо друго. Ако официално ми наредиш да ти донеса диск и разпечатка на информацията, ще дойда веднага.

— Смятай се за официално призован.

— Юпийй!

— Какво? — облеци се тя. Но младежът вече беше прекъснал връзката.

Ив се намръщи, извади джобния си компютър и се опита да прехвърли в него информацията от машината, която ѝ правеше номера. Казваше си, че може да не е гений в областта на електрониката, но не и пълна тъпачка. Умееше да борава с елементарните технологии.

Вече си скубеше косата, когато Макнаб се появи. Днес той носеше морава риза със зелен джоб по средата на гърдите и широк зелен панталон на морави райета. Зеленото и моравото бяха застъпени и в раираните му маратонки.

— Рицарят от отдела по електроника се притичва на помощ на жена, изпаднала в беда! — обяви той и поклати глава. Ив забеляза, че

днес сребърните му обици във формата на халки се допълват от морави и зелени мъниста. — Какъв е проблемът?

— Ако знаех, сама щях да се справя.

— Правилно. — Той остави на бюрото ѝ сребриста кутийка с инструменти, тръсна се на стола ѝ. Потри ръце. — Брей! Шоколадче! — Усмихна се още по-широко, замърда с вежди.

— Мамка му! Добре де, изяж го. Смятай го като авансово заплащане.

— Върхът на сладоледа!

— Моля?

— Върхът на сладоледа. — Младежът отхапа голямо парче. — Означава нещо като... „прекрасно“. Да видим защо този приятел не ти се подчинява. Ще проведе стандартна диагностика.

Изрече поредица от команди, които според Ив бяха на някакъв извънземен език. Екранът се изпълни с кодове, символи и странни форми, компютърът отговори с пресеклив глас, напомнящ прашене.

— Видя ли? Видя ли? — Ив скочи и застана зад Макнаб. — Има му нещо, обаче не се знае какво.

— Хмм... чакай да...

— Саботаж е, нали?

— Очакваш ли да те саботира?

— Саботажите са внезапни — това им целта.

— Имаш право. Ще видя какво мога да направя. Защо не се поразходиш?

— Гониш ме от собствената ми канцелария, така ли?

Макнаб умоляващо я изглежда:

— Лейтенант!

— Добре, добре. — Тя пхна ръце в джобовете си. — Ще бъда в общото помещение. — Преди да излезе, чу въздишката му на облекчение.

Влезе в общото помещение и застана пред бюрото на партньорката си.

— Разбрах, че имате неприятности с компютъра — промърмори Пийбоди. — Макнаб се отби за секунда и ми каза защо е тук.

— Това е саботаж!

— И кой го е извършил?

— Ако знаех, щях да го намеря и така хубаво да го подреда, че да ме моли за милост.

— Леле! Нека се отчете какво съм свършила. Свързах се с Дийн Вандърли. Някой е намерил пуделчето.

— А? Кучето ли?

— Да, Миньон. Двама души от онези, които бягат за здраве, са го открили чак в другия край на парка, видели са адреса, написан на нашияника, и са предали животинчето на собствениците му.

— Било ли е ранено?

— Не, само изплашено. Добре, че са им го върнали — все пак малко ще ги поутеша. Между другото, семейството и жертвата са посещавали фитнес клуб „Пълноценно здраве и красота“. Не е от залите, които търсим, като имаме предвид навиците на убиеца.

— Много добре знаеш, че сме длъжни да проверим всичко.

— Дийн не си спомня да е виждала подозрителен човек да се навърта около жилищната им сграда. Каза, че изобщо не е забелязвала човек, който се отличава с висок ръст и големи мускули, но все пак щяла да попита съпруга си и съседите, също и портиера.

— Налага се и ние отново да ги разпитаме.

— Ясно. Бащата е извън подозрение. Потвърди се, че наистина се е намирал на три хиляди километра от Ню Йорк, освен това физиката му не отговаря на човека, когото търсим.

— Щеше да е прекалено лесно той да е престъпникът. Какво става с новата ми кола?

— Действам по въпроса. Дайте ми още малко време.

— Днес всички искат същото. Започни проучване на фитнес клубовете, отначало на тези в Манхатън. — Ив със завист наблюдаваше как компютърът на Пийбоди покорно откликваше на командите ѝ. — Как така униформените детективи от този отдел имат по-свестни компютри от моя? В крайна сметка аз съм нещо като началство, нали?

— Съществува теория, че някои хора по рождение... — Възнамеряваше да каже, че някои хора са родени некадърници по отношение на техниката, но животът ѝ беше прекалено мил. — Мисълта ми е, че се отнасяте с предубеждение към уредите и те реагират отрицателно.

— Глупости! Нямам проблеми с компютъра у дома!

— Казах, че това е само теория. — Пийбоди сви рамене. — Наистина ли ще ми висите на главата, докато работя?

— Все някъде трябва да вися! — тросна се Ив и излезе. „Ще си взема една туба с пепси-кола — каза си. — Тъкмо това ми е необходимо, та поне малко да се успокоя. После ще се върна да тормозя Макнаб.“

Приблужи се до автомата за напитки, с омраза се втренчи в него. Очакваше да я изпръска с пепси или вместо желаната напитка да пусне туба с някакъв уж здравословен зеленчуков сок, само и само да ѝ направи напук.

— Хей, я е ела насам! — Тя махна на някакъв униформен, извади от джоба си няколко кредитни жетони. — Вземи ми една пепси-кола.

Полицаят учудено я изгледа, после кимна:

— Добре, лейтенант. — Пъхна жетоните, машината с бодър и учтив глас съобщи какво съдържа избраната напитка. Тубата безпрепятствено се плъзна през прореза. — Заповядайте.

— Благодаря. — Ив тръгна обратно към общото помещение. Чувстваше се доволна от хитрия си ход — в бъдеще щеше да предоставя другиму възможността да се бори с непокорните машини. В крайна сметка беше началник, не лукова глава. Чинът ѝ изискваше да командва, а нисшестоящите да ѝ се подчиняват.

— Лейтенант! — Макнаб ѝ махна и зад гърба ѝ изпрати въздушна целувка на Пийбоди.

— Да не мислиш, че не виждам какво правиш, детектив? Тези лигавщини са забранени в отдел „Убийства“! Работи ли компютърът ми?

— Имам две новини — добра и лоша? Искаш ли първо да чуеш лошата? — Кимна ѝ да го последва, влезе обратно в канцеларията. — Машината ти е скапана.

— Допреди малко работеше.

— Как да ти го обясня, че да разбереш? Да речем, че има вътрешни увреждания — някои нейни части са с определена трайност — след даден брой оперативни часове престават да работят.

— Че защо някой ще създава нещо, което рано или късно ще се повреди?

— Например за да продава новите си модели. — Тъй като Ив изглеждаше невероятно отчаяна, той рискува и я потупа по рамото. —

Предполагам, че от снабдителния отдел купуват най-евтината техника.

— Мръсници!

— Съгласен съм. А сега добрата новина — съживих грохналия боен кон. Подмених това-онова, но ако продължаваш да се отнасяш с него така грубо, няма да изкара повече от един-два дни. Хубавото е, че имам познати, които ще ми осигурят резервни части и ще мога изцяло да го подновя. Обещай, че няма да го пердашиш, докато не се позанимавам с него, и той ще издържи.

— Ще се постарая. Благодаря, че се справи толкова бързо.

— Няма защо. Аз съм гений. Утре вечер ще се видим, нали?

— Утре вечер ли?

— Забрави ли, че Луиз и Чарлс ни поканиха на вечеря?

— Уф, вярно. Хей, да не си посмял да изпращаш въздушни целувки на партньорката ми! — провикна се след него. Седна зад бюрото, отпи от пепсито, втренчи се в компютъра, сякаш го предизвикваше да ѝ създаде ядове. Тъй като Пийбоди събираше информация за спортните зали в Манхатън, тя реши да проучи фитнес клубовете в Бронкс.

Машината покорно реагира на нареждането ѝ, сякаш допреди малко не ѝ беше правила на инат. Ив дотолкова се окуражи, че се осмели да я остави да работи, да ѝ обърне гръб и да разгледа таблото.

— Къде за пръв път те е видял, Елиса? — промълви. — Къде си попаднала в „радара“ му? Щом те е зърнал, нещо е изщракало в болния му мозък. Започнал е да те следи, накрая те е издебнал.

Елиса е била домашна помощница. Хобито ѝ е било да плете, да шие, да изработва красиви предмети. Разведена. Съпругът я е тормозил...

Не ѝ се налагаше да чете файла, за да си припомни подробностите за жертвата.

Била е на около трийсет години, ръстът ѝ е бил малко над средния, нормално телосложение. Дълга светлокестенява коса. Хубавичко лице.

Стандартно образование, родителите ѝ принадлежат към нисшите слоеве на средната класа. Родена и израснала в Ню Йорк.

Харесвала е семпли дрехи — в гардероба ѝ нямаше нищо прекалено модно или предизвикателно. Нямала е любовник, живеела е много затворено.

„Къде те е видял за пръв път? Може би е било в парка... завела си на разходка децата или кученцето. А може да е било в някой от магазините, от които си е купувала преждите и шивашките материали.“

Ив взе разпечатката от разговорите на Елиса по видеотелефона, която Макнаб беше оставил на бюрото. Жертвата беше се свързвала с родителите си, с джобния компютър на Дийн, със служебния телефон на Лутър; обаждала се беше и в магазина на Трето авеню във връзка с една поръчка. Същите хора я бяха търсили — нищо по-различно.

При всяко влизане в мрежата се е интересувала от сайтовете със съвети за родителите, за художествени занаяти и чатове за жени, които обичат да разговарят, докато плетат или бродират. Абонирана е била за списания за родители, за приложни изкуства и за обзавеждане на дома, от време на време е пазарувала „онлайн“. Напоследък си е купила няколко книги, избрани от списъка на бестселърите...

Данните от компютъра и видеотелефоните на семейство Вандърли също бяха безполезни.

„Може би си струва да проуча чатове“ — помисли си Ив. Но някак си не можеше да си представи мускулестият здравеняк да плете... каквото там плетат жените. Нещо повече — Елиса беше прекалено здравомислеща, та да разказва за живота си пред непознати. Убиецът не се е запознал с нея по време на обсъждане как се тъкат одеяла и така нататък.

Отново си спомни какво беше казала Селина: „Не му е за пръв път.“ Съгласна беше с нея.

Убийството беше внимателно планирано и извършено въпреки големия риск. Престъпникът беше действал бързо и ефикасно, което подсказваше, че вече има опит. Докато търсеше информация за подобни престъпления, не беше се натъкнала на всички елементи. Може би злодеят е прибавял „тънкости“ или е променил техниката си. Може би някое от жестоките и неразкрити убийства също са негово дело.

Гордост! Селина твърдеше, че той се гордее с „работата“ си. От една страна, не й се искаше изцяло да разчита на мнението на екстрасенската, от друга, беше съгласна с нея. Начинът, по който садистът беше „изложил“ жертвата, говореше за невероятна самоувереност и гордост, все едно беше оставил послание: „Вижте

какво направих, какво мога да сторя. И то в един от най-големите паркове в града, толкова близо до домовете на богатите и привилегированите.“

Да, той наистина се гордееше с делата си. Как постъпва такъв човек, когато работата му не отговаря на стандартите му?

Погребва грешките си.

Кръвта ѝ забушува. Интуицията ѝ подсказваше, че е на вярна следа. Отново се обърна към компютъра. Съхрани резултатите от първоначалното издирване, после влезе в полицейския сайт за безследно изчезнали хора.

Започна с проучване на подобни случаи в Манхатън през последните дванайсет месеца, въведе описанието на Елиса, за да стесни основните параметри.

— Лейтенант...

— Почакай! — Ив вдигна ръка, без да откъсва поглед от екрана. — Трябвало е да се упражнява. Няма друг начин. Необходима е силна воля и усилените тренировки, за да се поддържа в свършена физическа форма. И още нещо — за да живееш ден след ден, разяждан от гнева и омразата, също трябва да си волеви и дисциплиниран. И все пак от време на време изпитваш необходимост да изпуснеш парата. Да убиваш. Ето защо тренираш, докато постигнеш свършенството.

Издирването приключено. Два резултата отговарят на зададените параметри. Показвам на монитора първата снимка.

— Какво е това? — недоумяващо попита Пийбоди.

— Тренировъчен обект на „нашия човек“. Погледни я. Същият тип като Мапълуд. Изглежда приблизително на същата възраст, същите коса и очи, прилика има дори в структурата на тялото.

Пийбоди се приближи, приведе се към монитора, подпря се на рамото на началничката си:

— Няма прилика — освен на пръв поглед, разбира се, но тази жена наистина е от типа на жертвата.

— Компютър, разполови екрана, покажи втората снимка и информация за двете.

Работя... Задачата изпълнена.

— Браво на Макнаб! — промърмори Ив.

— Не приличат на сестри — отбеляза Пийбоди. — По-скоро на братовчедки.

— Марджори Кейтс — зачете Ив. — Трийсет и двегодишна. Неомъжена, няма деца, адресът ѝ е в центъра на града. Била е управителка на ресторант. На втори април тази година годеникът ѝ е съобщил, че е изчезнала. Не се е прибрала вкъщи след работа. Лансинг и Джоунс са разследвали случая. Втората жена се казва Брийн Мериуедър. Трийсетгодишна, разведена, с едно дете — момченце на пет години, живеела е в Ист Сайд. Работила е като техник в Канал 75. За изчезването ѝ е съобщено на десети юни тази година — в полицията се е обадила детегледачката. Не се е върнала след работа. Издирването ѝ е поето от Полински и Силк. Искam рапортите им, Пийбоди. После лично ще говоря и с четиримата детективи.

— Веднага, лейтенант.

Тъй като Лансинг и Джоунс също работеха в Централното полицейско управление, не се наложи да напускат сградата — прехвърлиха се на няколко ескалатора, после на асансьора и се озоваха в отдела им.

Завариха ги да седят зад бюрата си и да се взират един в друг.

— Детективи Лансинг и Джоунс? Лейтенант Далас, детектив Пийбоди. Благодаря, че ни отделихте време.

— Аз съм Лансинг. — Широкоплещестият полицай с червеникава коса, който изглеждаше на около петдесет години, се ръкува с тях. — Ние, ченгетата, трябва взаимно да си помагаме. Предполагате, че вашият случай е свързан с някое наше разследване, така ли, лейтенант?

— Интересуват ме подробностите.

— Джоунс. — Дребничката трийсетинагодишна чернокожа жена също се здрависа с тях. — Годеникът на Марджори, Ройс Кейбъл, лично събщи за изчезването ѝ. Изглеждаше покрусен.

— За последен път е била видяна на първи април около полунощ, когато след приключване на работа е напуснала ресторанта — „Апетито“ на Петдесет и осма улица. Живеела е на около три пресечки от заведението, обикновено е изминавала разстоянието пеш. До дванайсет и половина годеникът ѝ я чакал да се прибере, но заспал. Събудил се към два, обаче нея още я нямало. Буквално превъртял, обадил се на всички, за които се сетил. Рано сутринта дойде при нас.

Жената е изчезнала три седмици преди сватбата — продължи Лансинг. — В подобни случаи първо се насочваме към две предположения — или дамата я е хванало шубето в последния момент, или се е скарала с годеника, той я е пречукал, после е съобщил за „изчезването“ ѝ.

— Обаче и в двете насоки ударихме на камък. — Джоунс поклати глава. — Ще ви предоставим копия от нашите рапорти, записките ни, показанията на свидетелите. Всички твърдяха, че Кейтс трескаво се е подготвяла за сватбата. С Кейбъл живеели на семейни начала от осемнайсет месеца. Няма доказателства, че той е бил склонен към насилие.

— Подложи се и на детектора на лъжата. Изобщо не се поколеба, когато му го предложихме.

— Шестото чувство ми подсказва, че е била убита, лейтенант — промърмори Джоунс.

— Но до този момент няхаме абсолютно никакви улики.

— Не съм сигурна, че и сега ги имаме — отбеляза Ив. — Имате ли нещо против да разпитаме хората, които са включени в списъка на заподозрените?

— Не. — Лансинг подръпна долната си устна. — Ще ни кажете ли върху какво работите?

— Разследваме убийството в Централ парк — жертвата е била изнасилена и обезобразена, физически много прилича на онази Кейтс. Мисля, че престъпникът се е упражнявал върху жени, за да се усъвършенства.

— Гадост! — процеди Джоунс.

— Можем да се отбием при Полински и Силк, преди да разпитаме Ройс Кейбъл.

— Ами фитнес клубовете с дебеловратите мускулести младежи?

— Ще стигнем и до тях.

За да стигнат по-бързо до гаража, се качиха на претъпкания асансьор. Ив се насили да не забелязва лактите, които се забиваха в ребрата ѝ, и прошепна на партньорката си:

— Мисля да дадем интервю на Надин.

— Защото едната жертва е работила в Канал 75 ли?

— Не само заради това. Мисля, че нашият як горделивец ще побеснее, ако по телевизията го обсъждат три жени. Още повече, че две от тях разследват убийството, извършено от него.

— Гениално, лейтенант!

Вратите на асансьора се отвориха, няколко души си проправиха път, за да слязат. Ив погледна светлинното табло, видя, че до гаража има още три етажа.

— Ще се погрижа интервюто да се проведе още днес следобед.

— В управлението ли?

— Не. В Сентрал Парк. Пфу, най-сетне стигнахме! — Ив изскочи от кабината.

— Лейтенант, чакайте. — Пийбоди я хвана за рамото и я накара да спре. — Трябва да ви кажа нещо.

— Добре, но побързай.

— Първо, след няколко секунди ще изпитате непреодолимо желание да ме целунете по устните. Не се притеснявайте, няма да си разваля мнението за вас.

— Детектив, не желая да споделяш с мен перверзните си мечти. Ако искаш да знаеш, и на сън не ми би хрумнало да те целувам, и то по устните!

— Затворете очи.

Ив произнесе спокойно, почти небрежно:

— Ти откачи ли?

— Добре де, добре. — Пийбоди се нацупи. — Не разбирате от майтап. — Прекоси гаража, застана пред мястото, на което началничката ѝ паркираше колата си, театрално разпери ръце:

— Voila!

— Това пък какво е?

— Новата ви кола, лейтенант. Е, какво ще кажете?

За миг Ив онемя от изумление. Толкова рядко се случваше да изгуби ума и дума, че Пийбоди ознаменува събитието, като затанцува степ.

Ив бавно заобиколи елегантния морскосин автомобил, който блестеше като скъпоценен камък под светлината на силните лампи. Грамадните черни гуми бяха чисти, стъклата и никелираните части искряха.

— Това не е моята кола.

— Тъкмо напротив.

— Сериозно ли говориш?

— Да. — Пийбоди закима като доволна кукла на конци.

— Не думай! — Ив я тупна по рамото. — Как го постигна?

— Чрез правилна тактика — убеждаване, леко преувеличаване, много увъртане и мъничко помощ от един магьосник хакер.

— Накратко — посредством неетични и вероятно незаконни средства.

— Именно.

Ив сложи ръце на кръста си, погледна партньорката си в очите:

— Гордея се с теб. И то много.

— Ще ме целунете ли по устните?

— Е, не се гордея чак толкова.

— Няма ли да получа поне целувчица по страната?

— Сядай в колата!

— Ключовете ви, лейтенант. — Подаде ѝ ги, заобиколи автомобила, но преди да се качи, добави: — И да знаете, че тази сладурана е върхът на сладоледа.

— Така ли? — Ив седна зад волана и неволно се усмихна — за пръв път нямаше усещането, че сяда върху неравна скала. — Да проверим на какво е способна.

ОСМА ГЛАВА

Автомобилът наистина беше върховен — не само че всичките му системи работеха безотказно, ами беше бърз и подвижен. Ив откри, че машината безпроблемно излита вертикално, което даваше възможност да се избегнат вечните задръствания.

Вежлив електронен глас се обърна към нея по име и я уведоми, че компютърът е включен, после съобщи, че температурата на въздуха е двайсет градуса, вятърът е слаб, от югозапад. После предложи да определи най-краткия маршрут до местоназначението им, съобразен с натовареността на движението, и да съобщи в колко часа ще пристигнат.

На Ив ѝ се струваше, че сънува — случило се бе истинско чудо.

— Ще се влюбите в този автомобил — заяви Пийбоди и самодоволно се усмихна.

— Чак да се влюбя — едва ли. Но наистина харесвам машини и устройства, които улесняват работата ми, вместо да я възпрепятстват и да ми създават неприятности. — Стрелна се край тронав макси автобус, промъкна се през стълпотворение от таксито и за удоволствие насочи машината във вертикален полет. — Имаш право! Влюбих се в тази кола!

— Знаех си — изчурулика Пийбоди.

— Ако се опитат да ми я вземат, ще я браня до последната си капка кръв, до сетния си дъх!

Докато пътуваха, непрекъснато се усмихваше.

Оказа се, че Полински е в отпуска, затова се срещнаха само със Силк — нисичък и пълен човек, който се тъпчеше със соев чипс, докато описваше интересувашщото ги разследване.

На десети юни съседката на Брийн Мериуедър, която се грижела и за детето ѝ, се свързала с полицията. Мериуедър напуснала студиото петнайсет минути след полунощ и безследно изчезнала.

Не е била романтично обвързана, нямаше сведения да е имала врагове. Съседката твърдеше, че Брийн е била в цветущо здраве и

отлично настроение — предстояла ѝ отпуска, смятала да заведе малкия си син в Дисниуърлд.

Ив взе копия от файловете и записките.

— Свържи се с Надин — нареди на Пийбоди. — Предай ѝ, че ще ѝ дам интервю до един час... нека да е час и половина. В Сентрал Парк, край езерото при замъка.

Срещнаха се с Ройс Кейбъл в апартамента му. Той отвори вратата още преди да позвънят и ги изгледа едновременно изплашено и обнадядено.

— Открили сте нещо за Марджи, така ли?

— Господин Кейбъл, както ви казах по телефона, провеждаме повторно разследване. Аз съм лейтенант Далас, това е партньорката ми детектив Пийбоди. Може ли да влезем?

— Разбира се... колко съм несъобразителен. — Той прокара пръсти през дългата си кестенява коса. — Помислих си... помолих да говорим тук, защото си помислих, че сте открили... че сте открили Марджи, но не искате да ми го съобщите по видеотелефона. — Безпомощно се огледа, поклати глава. — Извинете, трябваше да ви поканя да седнете. Защо детективите Лансинг и Джоунс са се отказали от разследването?

— Не са. Ние работим по друг случай. Ще ни бъде от полза, ако ни разкажете всичко, което знаете.

— Каквото знам... — промърмори той, седна на тъмнозеленото канапе, отрупано с красиви възглавнички.

Просторното помещение беше боядисано в златисто, обстановката беше някак прекалено женствена — възглавничките, скъпите килимчета, разхвърляни тук-там като петна във всички оттенъци на червено и синьо.

— Струва ми се, че нищо не знам — след малко прошепна Кейбъл. — Тя работеше до дванайсет през нощта, почти не се виждахме. През юни очакваше да я прехвърлят на длъжност с нормално работно време. Тогава щяхме да бъдем повече време заедно.

— Колко време е работила нощем?

— Ами... около осем месеца. — Той прокара длани по бедрата си, сякаш се чудеше къде да дене ръцете си. — Но не ѝ тежеше.

Харесваше работата си, пък и ресторантът е само на няколко пресечки от жилището ни. Поне веднъж седмично вечерях там. Освен това свободното време през деня ѝ даваше възможност да се подготви за сватбата. Сама организира всичко — много я бива за такива работи.

— Помежду ви имаше ли недоразумения?

— Не... Мисълта ми е, че се случваше да се спречкваме, което е съвсем нормално, но по принцип отношенията ни бяха блестящи. С нетърпение чакахме да се оженим. Представете ли си — от мен се искаше само да се явя на церемонията, Марджори беше уредила всичко. Често си говорехме колко деца ще имаме... — Гласът му пресекна, той се прокашля, втренчи се в стената.

— Споменавала ли е посетител на ресторанта или някой друг да ѝ е създавал неприятности?

— И другите детективи ми зададоха същия въпрос. Обясних, че ако някой я е тормозил, тя щеше да ми каже. Ако имаше неприятности в работата, щеше да сподели с мен. Казвахме си всичко, унесяхме ли се в разговор, не забелязвахме как лети времето. Винаги я чаках да се върне от работа, за да обсъдим какво сме правили през деня. Но през онази нощ не се прибра...

— Господин Кейбъл...

— Ще ми се да беше ме зарязала. — В гласа му, изменен от вълнението, прозвуча гняв, примесен със страх. — Щях да се примиря, ако в последния момент се изплашеше от обвързването, ако заявеше, че ме е разлюбила, че си е намерила друг. Моята Марджи е смела, никога нямаше да ме остави в неведение, щеше да ми го каже в очите. Нещо се е случило с нея, нещо ужасно. Не знам какво ще правя...

— Господин Кейбъл, с нея посещавахте ли фитнес клуб или спортна зала?

— Моля? — Той примигна. — Ами да, кой в днешно време не тренира за здраве? Ходехме в „Красиви тела“. Стараехме се да посещаваме залата поне два-три пъти седмично, най-вече в неделя, защото тогава и двамата сме свободни. Тренирахме един-два часа, после пиехме сок в бара за здравословни храни.

„Нашият човек едва ли си пада по соковете“ — помисли си Ив и реши да опита друг подход. Преди да проговори, Пийбоди посочи възглавничките на канапето:

— Много са красиви. Направо са уникални. Струва ми се, че са ръчно изработени.

— Марджи ги измайстори. Непрекъснато се занимаваше с нещо подобно. — Кейбъл помилва една възглавничка. — Шегуваше се, че е пристрастена към художествените занаяти.

„Бинго!“ каза си Ив и побърза да попита:

— Знаете ли откъде купуваше материалите?

— Моля? Не разбирам каква е връзката...

— Дори най-незначителните подробности имат значение за нас, господин Кейбъл — намеси се Пийбоди.

— Това е едно от малкото неща, които не правехме заедно. — Той се насили да се усмихне. — Няколко пъти ме заведе на „ловните си експедиции“, както ги наричаше, но каза, че се притеснява, защото явно се отегчавам. В съседната стая е ателието ѝ — може би ще намерите каквото ви интересува.

Ив се изправи:

— Разрешавате ли да погледнем?

— Разбира се. — Той скочи на крака, явно беше пообнадежден. Заведе ги в стаичка, претъпкана с платове, конци, преди и панделки. Рамки и някакви други предмети с неизвестно предназначение бяха прилежно подредени. Имаше и няколко малки уреда и малък компютър.

Ив го посочи:

— Може ли да го включим?

— Да. Позволете на мен.

— Пийбоди! — Ив кимна към компютъра.

Кейбъл закръстосва стаята, като докосваше ту това, ту онова:

— Марджи имаше златни ръце. Изработи кувертюрата, килимчетата. Канапето в дневната прибра от улицата, поправи го и го претапицира. Някой ден ще се захване професионално с обзавеждане на домове или ще създаде школа по приложни изкуства...

— Лейтенант! На 27 февруари и 14 март е правила покупки във „Всичко за вашето хоби“ — магазина, който е близо до площад „Юнион“.

Ив кимна, продължи да преглежда съдържанието на панерчетата и изрисуваните кутии. От една извади три навити панделки — морскосиня, златиста и... червена.

— Обикаля магазините с материали за приложно изкуство — промърмори Ив, докато вървяха към замъка в Сентрал Парк. — Но защо?

— Може да е видял жените другаде и да ги е последвал в магазина.

— Не. Връзката между тези жени е само хобито им. Едната е мъртва, другата — безследно изчезнала, но предполагам, че също не е между живите. Обзалагам се, че като разпитаме детегледачката, ще научим за страстта на Брийн Мериуедър към изработване на красиви предмети и че е купувала материалите от „Всичко за вашето хоби“ или от другите магазини, които са посещавали Мапълуд или Кейтс. Убиецът ги вижда там, отговарят на „изискванията“ му. Започва да ги следи, проучва начина им на живот, навиците им. — Тя пхна палци в джобовете си. — После ги причаква от засада и ги убива. Ако е причинил и смъртта на Кейтс, почти сигурно е, че има собствено превозно средство. По пътя между ресторанта и жилището ѝ няма място, на което би могъл да я изнасили, убие и обезобрази, после да скрие трупа. Трябвало е да я отвлече и да я закара някъде.

— Ако е наистина е очистил Кейтс, то при Мапълуд е променил метода си.

Ив поклати глава:

— Не го е променил. Усъвършенствал го е. Кейтс е била опитно зайче. Предполагам, че преди нея е имало други. Бездомнички, бегълки, наркоманки... Жени, чието изчезване няма да бъде забелязано, или е било съобщено месеци преди престъпникът да ги отвлече. Вече е бил специалист, когато е убил Елиса Мапълуд. Нищо чудно да се е „обучавал“ години наред.

— Колко оптимистично!

— За него те символизируют някого — майка, сестра, любовница, жена, която го е отблъснала, отказала му е, подлагала го е на тормоз. Властна представителка на противоположния пол.

„Странно защо изкривеното дърво, олицетворяващо убиеца, толкова често се връща към корените си — помисли си тя. — Нима бременността и раждането вървят ръка за ръка със способността да полагаш родителски грижи или да унищожаваш?“

— Когато го заловим — продължи, — ще установим, че тя — този символ — се е подигравала с него, разбила е сърцето му или го е накарала да се чувства слаб и безпомощен. Адвокатите му ще побързат да кажат: „Горкичкият човек! Психиката му е била увредена. Не трябва да му се търси отговорност.“ Ето това най-много ме вбесява! Това е най-голямата глупост на света! Защото само този извратен тип е виновен за смъртта на Елиса Мапълуд. Само той и никой друг!

Пийбоди търпеливо изчака партньорката ѝ да приключи гневния си монолог, после попита:

— Свърши ли проповедта?

Ив се сепна, сякаш едва сега се върна към действителността:

— Да, свърших. Да му се не види, къде е Надин? Ако не се появи до пет минути, ще отложим интервюто. Имаме прекалено много работа по разследването на Мериуедър.

— Само ви обръщам внимание, че сме подранили с няколко минути.

— Добре де, добре. — Ив седна на тревата и се загледа в замъка. — Като дете играла ли си в парковете?

— Разбира се. — Пийбоди седна до нея — изпитваше облекчение, че бурята е преминала. — Нали нашите са привърженици на „Свободна епоха“. Бях истинско дете на природата. А вие?

— Не. Веднъж-два пъти бях на летен лагер. — „Ръководен от държавни служители нацисти, които контролираха дишането ни“ — помисли си. — Тук не е толкова лошо. Мисълта ми е, че паркът е голям, но все пак се намира в града.

— Май не обичате природата.

— Природата може да те убие съвсем безпричинно. — Ив вдигна поглед — Надин и операторът се приближаваха. — Защо носи обувки с тънки токчета, след като знае, че ще ходи по трева?

— Защото са елегантни и с тях краката ѝ изглеждат супер.

Всъщност всичко в репортерката изглеждаше супер — от буйната ѝ руса коса до върховете на елегантните ѝ обувки. Имаше интересно лице с ъгловати черти, зелените ѝ очи не пропускаха нищо, червеният ѝ костюм подчертаваше женствените извивки на стройното ѝ тяло.

Беше умна, лукава, откровена до грубост.

Поради причини, които и двете не разбираха, с Ив бяха станали добри приятели.

— Здравейте Далас и Пийбоди. Боже, каква пасторална гледка представлявате! Седнете ето там. — Тя направи знак на оператора: — Искам замъка на заден план. — Обърна се към Ив: — Идеята ти за интервю в парка е блестяща. Няма ли да се съгласиш да предаваме на живо?

— Не. И те призовавам да бъдеш много кратка.

— Както кажеш. — Надин извади малък комплект с грим, критично се взря в огледалцето, взе тъничка дунапренова гъба, прокара я по носа си. — Кой ще започне?

— Тя. — Ив посочи партньорката си.

— Аз ли?

— Да не губим време. — Репортерката кимна на оператора, разкърши се, изопна рамене, приглади косата си. Усмивката ѝ помръкна, изражението ѝ стана сериозно. — Аз съм Надин Фарст, намирам се в Сентрал Парк с лейтенант Ив Далас и детектив Дилия Пийбоди от отдел „Убийства“ на нюйоркската полиция. Зад нас е замъкът „Белведере“, една от най-големите забележителности на града ни, където наскоро беше извършено жестоко убийство. Елиса Мапълуд, която е живеела и работила съвсем наблизо, самотна майка на четиригодишно момиченце, е била нападната наблизо, след което е била брутално изнасилена и убита. Детектив Пийбоди, вие сте една от ключовите фигури в екипа, разследващ убийството. Напредва ли работата? Имате ли надежда за скорошно залавяне на престъпника?

— Работим по няколко версии. Използваме всички налични средства.

— Сигурни ли сте, че скоро ще има арест?

„Не се издънвай! — заповяда си Пийбоди. — Не се издънвай!“

— Както вече казах, случаят се разследва. С лейтенант Далас ще продължим да работим за идентифицирането на убиеца на госпожа Мапълуд, което ще доведе до неговото задържане и изправяне пред правосъдието.

— Ще ни кажете ли върху какви версии работите?

— Уви, невъзможно е. Разкриването на подробности може да забави хода на разследването, дори да го провали.

— Като жена не приемате ли прекалено лично това престъпление?

Пийбоди понечи да отрече, но навреме си спомни целта на интервюто:

— Като полицейска служителка съм длъжна да бъда обективна в работата си. Въпреки това е невъзможно да не изпитваш състрадание към жертвата на всяко престъпление и гняв към извършителя, но състраданието и гневът не трябва да надделяват над обективността и да възпрепятстват изпълнението на служебните задължения. Като жена съм потресена от случилото се с Елиса Мапълуд. С лейтенант Далас искаме онзи, който е отнел живота ѝ, причинил е неопишуема болка и страдание на близките ѝ, да бъде заловен и осъден.

— Съгласна ли сте, лейтенант Далас?

— Да. Една жена излиза от дома си, за да разходи кучето в най-хубавия парк в града. Животът ѝ е бил отнет и това е достатъчно да предизвика гняв. Но тя е била умъртвена жестоко. Като полицейска служителка и жена неуморно ще преследвам убиеца на Елиса Мапълуд, докато го изправя пред съда.

— Научихме, че жертвата е била обезобразена. Ще кажете ли нещо повече?

— Засега ще запазим в тайна тази подробност от престъплението и разследването.

— Не вярвате ли в правото на обществеността да научи истината, лейтенант?

— Не смятам, че обществеността има право да знае всичко. Според мен медиите трябва да се съобразяват с решението на полицията да не разгласяват някои подробности. Не го правим с цел ограничаване на гражданските права, а в името на успеха на разследването. Слушай, Надин — добави, а репортерката смаяно примигва. Когато бяха пред камерата, Ив никога не ѝ говореше на „ти“. — Ние сме жени с престижни професии. Колкото и да ни тревожи подобно престъпление, очевидно вдъхновено от омраза към жените, ние сме длъжни да действаме професионално, за да изпълним задълженията си. Важното е да се знае, че жени ще подкрепят Елиса Мапълуд и ще направят всичко възможно нейният убиец да бъде наказан с цялата суровост на закона.

Надин отново понечи да я прекъсне, но Ив поклати глава:

— Край! Изключи камерата.

— Искам да ти задам още няколко въпроса.

— Край! — повтори Ив. — Да се разходим.

— Но... — Репортерката примирено въздъхна и се провикна след нея: — Не бързай толкова! Едва ходя с тези токчета.

— Никой не те е карал да се издокарваш като за прием.

— Ти носиш оръжие, аз — обувки с висок ток. Те са оръдията на съответните ни занаяти. — Хвана я под ръка, за да я принуди да забави крачка. — Какъв беше този номер накрая, Ив?

— Послание до убиеца. Кое то трябва да остане в тайна от всички.

— Каж ми как я е обезобразил, че ще пукна от любопитство. Обещавам да пазя тайна.

— Извадил е очите ѝ.

— Господи! — изпъшка Надин и се загледа в дърветата. — Боже мой. Надявам се, че поне вече е била мъртва.

— Да.

— Слава богу поне за това. Значи имате работа с психопат, който мрази жените по принцип, не само Мапълуд.

— Засега е само мое предположение.

— Аха, ето защо толкова лесно се съгласи на интервю. Три жени одумват убиеца. Много си умна.

— Какво знаеш за Брийн Мериуедър?

— Брийн ли? — Репортерката рязко извърна глава. — Божичко, намерихте ли я? — Сграбчи Ив за рамото и я раздруса. — Мъртва ли е? И нея ли е убил онзи мръсник?

— Не, не сме я открили. Обаче подозирам, че ѝ се е случило най-лошото и че има връзка между двата случая. Какво знаеш за нея?

— Че е симпатична жена, която обожава момченцето си... Божичко, нима намекаваш, че онзи преследва само самотни майки?

— Едва ли.

— Един момент, чакай да събера мислите си. — Надин се отдалечи и скръсти ръце, сякаш ѝ беше студено. — С нея не бяхме първи приятелки, но се разбирахме. Харесвах я, допадаха ми умът и бързината ѝ. Видях я по време на вечерната смяна в нощта на изчезването ѝ. Тръгнах си от студиото към седем. Знаех, че Брийн ще работи до полунощ — тя отговаряше за излъчването на новините в

единайсет. Всичко останало ми го разказаха колеги, но смятам, че отговаря на истината. — Надин се обърна. — Тя напуснала работа няколко минути след свършване на дежурството ѝ. Сигурно както обикновено е взела метрото — живее само на три пресечки от станцията на Канал 75. Един колега я забелязал, като излизала, махнал ѝ за довиждане. Тя също му махнала. Доколкото ми е известно, той е последният от нас, който я е видял. Каза, че тръгнала към метрото.

— Брийн изработваше ли различни предмети?

— Моля?

— Питам дали е имала хоби да изработва предмети на изкуството.

Надин наостри уши, очите ѝ любопитно заблестяха, вече не изглеждаше сериозна и опечалена като пред камерата.

— Откъде знаеш за хобито ѝ? Наистина си падаше по приложното изкуство. Непрекъснато влачеше чанта с материали, все плетеше, шиеше или бродираше нещо през почивките. Защо питаш? Това ли е връзката между престъпленията?

— Така изглежда. Случайно между служителите във вашата телевизия да има едри мускулести мъже?

Надин поклати глава:

— А, не, такива не вървят при нас. Стараем се да поддържаме формата си, но зрителите не харесват новинари и дисководещи, които приличат на културисти. Неколцина мъже от техническия персонал и от общите работници са доста пълни, но нито един не може да бъде причислен към любителите на бодибилдинга. Да разбирам ли, че търсиш човек, който отговаря на това описание?

— Имам известни предположения.

— Обещай, че като го пипнеш, ще ми дадеш голямо интервю, Далас. Ако Брийн е една от жертвите, смъртта ѝ засяга всички в Канал 75. Затова настоявам с Пийбоди отново да застанете пред камерата.

— И да не ви засягаше, пак щеше да настояваш.

— Вярно е — поусмихна се Надин. — Плюя на всяка обективност — чувствам се лично засегната.

— Добре, разбрах.

За да спести време, Ив помоли детегледачката да ги чака в апартамента на Брийн Мериуедър. Отключи вратата с помощта на универсалното разкодиращо устройство, влязоха в малкото уютно жилище. Още от прага ги лъхна миризмата на застоял въздух.

— Родителите ѝ плащат наема. — Детегледачката Аналу Харбър, шейсетинагодишна жена, печално се огледа. — Още идвам веднъж седмично, поливам цветята. Няколко пъти проветрих, но... Живея на горния етаж.

— Разбирам.

— Мъжът ѝ взе Джеси... Джеси е синчето им. Много ми е мъчно за него. Истинско сладурче е. — Тя посочи рамкирана фотография, на която беше заснето усмихнато момченце с бейзболна шапка, поставена с козирката назад. — Брийн никога не би го изоставила. Не и докато е жива. Затова съм сигурна, че ѝ се е случило най-лошото. Знам, че това е причината за посещението ви. Вие сте от отдел „Убийства“. Виждала съм ви по телевизията.

— Засега не знаем, госпожо Харбър. Ще се постареем да...

— Не ме лъжете, лейтенант Далас. — Жената говореше твърдо, дори малко дръпнато. — Не съм клюкарка, нито съм от онези, които жадно гледат криминалната хроника. Обичах Брийн като собствена дъщеря; ще ви бъде повече от полза, ако не увъртате.

— Много вероятно е тя да е мъртва, госпожо Харбър, и че смъртта ѝ е свързана с друг случай, който разследваме в момента.

— Убийството в Централ Парк, при което жената е била изнасилена. Следя новините, лейтенант. — Жената стисна устни, докато побеляха, но запази присъствие на духа. — С какво мога да ви бъда полезна?

— Знаете ли къде госпожа Мериуедър държи материалите за нейното хоби?

— Елате, ще ви покажа. — Заведе ги в стаичка, в която имаше два работни плота, няколко шкафа, изрисувани ръчно, и устройствата, които явно използваша всички, занимаващи се с приложни изкуства. — Това беше и стая на Джеси — ето играчките му. Така двамата имаха възможност да бъдат повече заедно. Брийн обичаше да изработва красиви вещи. Само да видите каква кувертюра изплете за Коледа!

Ив заотваря шкафовете, докато Пийбоди се занимаваше с компютъра и видеотелефона. Изобщо не се учуди, като намери няколко

вида панделки.

— Купувала е материалите от „Всичко за вашето хоби“ и от няколко други магазини — обяви Пийбоди.

— Госпожо Харбър, трябва да вземем компютъра, видеотелефона и други вещи. Знаете ли кой е най-близкият ѝ родственик?

— Вземете каквото е необходимо. Майката на Брийн ме помоли да съдействам на полицията с каквото мога. Ще се свържа с нея.

— Партньорката ми ще ви даде разписка.

— Да... добре... Дори да се е случило най-лошото, по-добре е да знаем истината.

— Имате право, госпожо. Знам, че другите детективи са ви разпитвали, но ми се ще да ви задам няколко въпроса.

— На ваше разположение съм. Само ще ви помоля да седнем. Краката ми се подкосиха.

— Не мога да си представя — подхвана Пийбоди, когато отново се качиха на колата, — че ако има някаква връзка между тези три жени, никой от близките им не е видял престъпника. Особено ако изглежда, както предполагахме; такъв мъжага не остава незабелязан.

— Много е предпазлив.

— Ще проведем ли нов експеримент с помощта на Селина?

— Не още. Необходимо ми е време да поразмисля.

Тя се затвори в канцеларията си, подпря крака на бюрото си, отпусна глава на облегалката на стола. Вече знаеше подхода на престъпника. Той едва ли е очаквал толкова бързо да открият по какъв начин действа, защото не е предполагал, че полицията ще свърже убийството с изчезналите жени.

Но ако... когато вземеше следващата си жертва, щеше да разбере, че ченгетата са прозрели връзката. Изглежда, това не го притесняваше. Защо?

Оръжието на престъплението се предлагаше в магазините, посещавани от жертвата, и от жените, за които се предполагаше, че също са били убити. Не след дълго щяха да установят откъде е купена панделката — въпрос на елементарно лабораторно проучване. Нима

онзи тип си е въобразявал, че няма толкова лесно да се доберат до източника? Твърде е възможно.

Но дори да е така, би трябвало да се досети, че в хода на разследването ще се стигне и до магазина за помощни материали. Дори някой друг да е купил панделката, убиецът е бил в магазина или магазините, за да набележи жертвата.

Само че това явно не го безпокоеше, както не му пукаше, че е могло да го видят или заловят, когато е нападнал Елиса в обществен парк.

Защо?

Дали защото като повечето психопати той се смята за недосегаем и неуязвим? Или защото изпитва перверзното желание да бъде заловен?

Все едно предизвикваше: „Спрете ме. Намерете ме, арестувайте ме.“

Каквато и да е причината, вероятно рискът му допада.

Сигурно тръпне в радостно очакване, докато дебне жертвите си, възбудата му постепенно нараства.

Изпитва удовлетворение — физическо и сексуално насилие, убийство, извършено със средство, което по принцип се свързва с жените, което после остава като огърлица на шията на жертвата.

И задоволство — достатъчно силен е да надвива жертвата, да отнеме живота ѝ. Нещо повече — да пренесе мъртвата където пожелае, на което не е способен всеки мъж.

Но най-голямото удоволствие оставя за края — отстраняването на очите. Притежанието им. И „аранжирането“ на трупа на определено място и в определена поза.

Вероятно отново ще почувства необходимостта от тръпката. Ако не сега, много скоро.

Тя спусна крака на пода, написа рапорта си за деня, взе всичко необходимо, за да поработи и у дома.

Отиде в общото помещение, застана пред бюрото на Пийбоди:

— На път за къщи ще се отбия в няколко клубове за фитнес. Ако искаш, ела с мен, обаче да знаеш, че няма да те закарам обратно до вас.

— За нищо на света няма да пропусна възможността да позяпам и разпитам мускулести и потни мъжаги. Но трябва да приключим до

шест часа, освен ако не изникне нещо спешно. С Макнаб имаме среща за опаковане.

— Каква е тази среща?

— Ами... трябва да опаковаме моите вещи. След няколко дни се преместваме в ново жилище, където ще живеем заедно. Заедно! — Тя докосна корема си. — Честно казано, тръпки ме побиват.

— Нямах представа какво ми е на мен, като чуя подобна вест — промърмори Ив и обърна гръб на партньорката си.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Няколко часа разговаряха с мъже с големи бицепси и бедра като дънери, чиято главна цел беше повишаване на тестостерона.

Пийбоди беше разочарована — повечето членове на фитнес клубовете предпочитаха да се зяпат в огледалата или взаимно да се оглеждат, вместо да обърнат подобаващо внимание на привлекателна детективка от полицията.

„Все едно бяхме на риболов“ — мислеше си Ив, докато шофираше към дома си. И нито една риба не беше ухапала стръвта. Засега.

Първата ѝ работа беше да въведе в компютъра неколкостотинте имена на членовете на клубовете, за да провери дали някой е извършил престъпление, свързано с изнасилване. „Нейният човек“ не беше тръгнал по този път отскоро.

Предполагаше, че не е женен, което щеше стесни кръга на издирването. Не беше и хомосексуалист, най-малкото не се мислеше за обратен. И със сигурност не работеше нощем, защото именно тогава убиваше.

И на двете местопрестъпления не беше открито дори косъмче от него. Съществуваха две възможности — или целият се е напръскал със защитен спрей, или както повечето мъжаги, които беше видяла днес, редовно бръснеше косата си и космите по тялото си.

Представата за него вече се оформяше в съзнанието ѝ, но още нещо — може би незначително, все още ѝ убягваше.

Продължаваше да се пита какво е, докато машинално зави по алеята към портала. Наложил ѝ се рязко да удари спирачки, защото грамадната врата не се отвори.

— Съмърсет! Ах, ти, проклетнико! — Свали стъклото и изкрещя в домофона: — Отвори проклетата врата, гаден кльошав грознико!

— Един момент, моля. Извършва се идентифициране на гласа ви.

— Ще ти дам аз една идентификация. Така ще те идентифицирам, че цял месец няма да можеш да си седнеш на... —

Вратата плавно се отвори, Ив просъска: — Въобразява си, че може да ме изненада с идиотските си номера! Мисли си, че може да ме държи пред вратата, за да си играе тъпи игрички! Ако изобщо има топки, с ритници ще му ги вкарам в гърлото!

Изскочи от колата, тресна вратата и се втурна в къщата, готова да си отмъсти. Преди да отвори уста, Съмърсет високомерно процеди:

— Ако желаете автоматичен достъп, лейтенант, трябва да ни информирате, когато пристигате с чуждо превозно средство. Както знаете, тук не се допускат автомобили, които не са преминали през обстойна проверка. В случаи като настоящия трябва да съобщите за пристигането си, за да може системата да идентифицира гласа ви.

Мамка му! Имаше право!

— Колата не е чужда, а моя!

Икономът кисело се усмихна:

— Издигаме се, а?

— Да го духаш! — Яд я беше, че е пропуснала възможността да го натупа, затова се въртна и тръгна към стълбището.

— Имате гости. Рурк покани Мейвис и Леонардо на западната тераса на първи етаж. След малко ще им поднесе ордъври.

— Писнаха ми твоите префърцунени ордъври! — сопна се тя. Но тъй като половината шоколадче вече беше далечен скъп спомен, стомахът ѝ закъркори само при мисълта за каквато и да било храна.

Изкачи се по стълбите, прекоси няколко грамадни помещения и дълги коридори и се озова на терасата, където завари всички да пият коктейли. Всъщност не всички — Мейвис само държеше чашата си и оживено разказваше нещо — думите бълбукаха от устата ѝ, попенливи от лимоновото шампанско.

Носеше плътно прилепнали лъскави зелени ботуши, които стигаха до коленете ѝ — създаваше се впечатлението, че краката ѝ са боядисани в зелено — и се срещаша със също така прилепнал панталон. При всяко нейно движение панталонът променяше цвета си, тоест — непрекъснато. От подгъва на широката и блещукаща зелена блуза, стигаща до бедрата ѝ, висяха мъниста.

Днес косата на Мейвис беше червена и за облекчение на Ив не променяше цвета си, дори когато тя танцуваше на място. Беше я разпуснала и кичурите стигаха под кръста ѝ, връхчетата им блестяха в зелено, сякаш са били потопени в боя.

Двамата мъже наблюдаваха певицата — Рурк снизходително се усмихваше, на лицето на Леонардо беше изписано искрено обожание.

Рурк забеляза Ив, усмихна ѝ се.

Тя не прекъсна танца на приятелката си, а се приближи до масичката, на която имаше бутилки и чаши. Наля си питие, прекоси терасата и седна на страничната облегалка до съпруга си.

— Далас! — Мейвис разпери ръце, но като по чудо не разля нито капчица от напитката си. — Току-що ли влезе?

— Да.

— Не знаехме дали ще те заварим вкъщи. Обаче аз настоявах да дойдем, за да цункам Съмърсет.

— Не го споменавай, че ми приглява.

Мейвис се изкиска:

— Но Рурк дойде малко след нас и ни покани да пийнем нещо. Разбрах, че ще ни поднесат и от онези божествени малки сандвичи. — Очите ѝ, обагрени в зелено, за да са в тон с блузата ѝ, весело искряха.

— И аз чух нещо такова. — Ив се облегна на рамото на съпруга си, усмихна се на Леонардо: — Как си?

— Супер! — Той погледна Мейвис и буквално засия. Беше исполин със златиста кожа, широко лице и черни очи, подчертавани от сребърните топченца в ъгълчетата им.

И той носеше ботуши — светлосини на цвят, които стигаха до прасците му. В тях бяха напъхани крачолите на широк сапфиреносин панталон, който напомни на Ив снимките от Ориента, които веднъж беше виждала.

— Леле, ето и храната! — Мейвис понечи да се втурне към икономата, който тикаше двуетажна количка, отрупана с подноси с апетитни ордъври и сладкиши. — Съмърсет, ако не беше Леонардо, щях да те отвлека и да те направя мой роб на любовта.

Икономът, явно поласкан, широко се усмихна. „Божичко, пак ще сънувам кошмари!“ — помисли си Ив, обърна им гръб и се втренчи в чашата си.

— Скъпа Мейвис, приготвил съм ти най-любимите сандвичи — измърка Съмърсет. — Трябва да се храниш за двама.

— Бъди спокоен — тъпча се като прасе. Ооо, има и от волованите с пастет от съомга! Вълшебни са! Толкова обичам да се храня!

— Иди да седнеш, миличко. — Леонардо се приближи, погали я по рамото. — Аз ще ти напълня цяла чиния с всичко, което обичаш.

— Ах, този Мечо — изгука тя. — Толкова ме глези! Супер е да бъдеш бременна! Я погледни!

Още преди Мейвис да запретне широката си блуза, Ив отскочи назад като ужилена и възкликна:

— Недей! Вярвам ти.

Но беше твърде късно — певицата откри корема си — в пъпа ѝ блещукаше скъпоценен камък.

— Виждаш ли колко голям е коремът ми? — Тя се обърна встрани. — Поду се още като разбрах, че съм бременна, но сега е като балон.

Ив наклони глава, сви устни. Не виждаше никакъв балон, само лека подутина.

— Хей, нарочно ли се пъчиш?

— Не. Пипни.

Ив не успя да реагира навреме и да скрие ръка зад гърба си:

— Не! Не искам. Не ме принуждавай отново да го докосна.

— Няма да ми направиш нищо. — Певицата притисна дланта ѝ до корема си. — Истинско бебе!

— Много се радвам, Мейвис. — Всеки миг дланта ѝ щеше да се овлажни от пот. — Честна дума. Ти добре ли си?

— Направо съм върхът. Всичко е супер.

— Разхубавила си се — усмихна се Рурк. — И макар че е много банално, ще ти го кажа — цялата сияеш.

— Струва ми се, че излъчвам светлинни вълни! — Мейвис се засмя, заподскача към един стол и седна. — Понякога плача без причина, но то е, защото съм много щастлива. Например преди няколко дни с Леонардо си говорехме как Пийбоди и Макнаб скоро ще ни бъдат съседы — поне докато не си намерим по-голямо жилище, и ни в клин, ни в ръкав се разреваха. — Стана да вземе чинията, която съпругът ѝ беше препълнил с лакомства, сгуши се до него на тясното канапене. — Какво да им подарим?

— Защо ще им правите подаръци? Да не би да имат рождени дни?

— Ама и ти си една! — Мейвис се изкиска, взе си още един сандвич. — Когато хората се преместят в ново жилище, трябва да им

подариш нещо.

— Чакай малко! Награждаваш ги за преместването, така ли?

— Ъхъ. Освен това те са двойка, затова подаръците трябва да са два. — Тя пхна едно сладкишче в устата на съпруга си.

— Защо се правят подаръци за щяло и за нещяло? — намръщи се Ив.

— Приеми го като заговор на собствениците на магазини. — Рурк я потупа по коляното.

— Бас държа, че е така — намръщено избърбори тя. — Изобщо не се съмнявам.

— Няма значение! — Певицата махна с ръка. — Много се радваме, че сте тук, защото искаме да поговорим с вас за бебето.

— Скъпа, откакто забременя, не говориш за нищо друго. — Ив се наведе, взе си сандвич от чинията ѝ. — Не че ми е неприятно, просто го изтъквам.

— Да, обаче сега ще говорим за нещо, което засяга и теб.

— Мен ли? — Тя облиза пръстите си, реши да си открадне още едно лакомство от препълнената чиния.

— Ъхъ. Искаме да бъдеш моята резервна треньорка.

— С бейзбол ли смяташ да се захванеш? — Ив отхапа от волована с пастет от съомга и реши, че го бива. — Не е ли по-добре да почакаш, докато се роди детето?

— Не, не ме разбра. Искам да ми помагаш по време на родилните болки и самото раждане.

Ив едва не се задави от хапката, пребледня като платно.

— Да ти наля ли вода, скъпа? — загрижено попита Рурк, но в гласа му се долавяше насмешка. — Ако ти е лошо, наведи глава между коленете си.

— Млък! Наистина ли искаш да съм там, Мейвис? В залата, когато раждаш ли?

— Ами да. Няма как да ме напътстваш, ако си в Куинс. Обясниха ми, че трябва да имам резервен наставник, който да посещава с мен курсовете за бременни, за да научи за дишането, позициите и така нататък. Моят Мечо е първа цигулка, но трябва да имам някого на резервната скамейка.

— Не може ли да чакам на скамейката пред родилната зала?

— Искам да бъдеш до мен. — Тя се просълзи, очите ѝ заблестяха като изумруди. — Ти си най-добрата приятелка в цялата вселена. Искам да бъдеш до мен.

— Втасахме я! Добре, добре. Само не плачи. Ще направя каквото искаш.

— Смятаме — тържествено подхвана Леонардо и подаде на жена си зелена кърпичка, — че подобни моменти се споделят само с най-близките приятели. Освен това вие двамата сте най-стабилните ни познати. В моменти на криза запазвате самообладание.

— Ние ли? — повтори Ив.

— Искаме и Рурк да присъства. — Мейвис издуха носа си в кърпичката.

— Аз ли? Да присъствам на раждането ли?

Ив се обърна да погледне съпруга си и със задоволство забеляза нещо, което се случваше много рядко — той очевидно беше изпаднал в паника.

— Май вече не ти е толкова смешно, а, шампионе?

— Разрешено ни е, дори ни насърчават да присъстват родственици — обясни Леонардо. — Вие сте най-близките ни роднини.

— Тъж... мисля, че няма да е прилично да присъствам... да видя Мейвис при тези... обстоятелства.

— Я не се занасяй! — Певицата отново се развесели, изкиска се, закачливо го тупна по рамото. — Всеки, който притежава видео, ме е виждал почти гола. Нямате право да ни откажете. Знаем, че можем да разчитаме на вас. И на двама ви.

— Естествено. — Рурк изпи на един дъх виното си. — Разбира се.

Най-сетне бяха сами — над града падаше мрак, пламъчетата на свещите, които Съмърсет беше запалил, блещукаха в тъмнината. Рурк стисна дланта на съпругата си:

— Горے главата, скъпа. Може да размислят. Дотогава има много време — нищо чудно да им хрумне нещо друго, да решат, че това е прекалено лично, за да присъстват други хора.

Тя го изглежда така, сякаш изведнъж му беше пораснала втора глава:

— Лично ли? Мейвис не познава значението на тази дума.

Рурк затвори очи:

— Бог да ни е на помощ!

— И това ще е само първата стъпка. — Тя скочи на крака. — Бас държа, че ще поискат раждането да бъде тук, в нашата спалня, да бъде заснемано с пет камери и показано на живо за многобройните почитатели на нашата приятелка. А нас ще накарат да издърпаме бебето от нея.

Рурк ужасено я изглежда:

— Престани! Веднага престани!

— Да, предаване на живо — типично е за Мейвис. — Тя рязко се извърна. — И ние ще го направим. Знаеш ли защо? Защото сме най-големите леваци във вселената. А тя ни използва. Използва ни като... — Ив размахва ръце. — Не знам като какво.

— Успокой се. — Рурк запали цигара, за да прогони ужасяващите картини, които Ив натрапи във въображението му, заповяда си да разсъждава трезво. — Сигурно ти се е случвало да израздаш бебе. Нали си ченге — обзалагам се, че ако не друго, поне си присъствала на раждане.

— Губиш баса — не съм. Веднъж, докато още бях патрулен полицай, закарахме в болницата една родилка. Тръпки ме побиват, като си спомня как крещеше. Все едно в слабините ѝ забиваха нажежени шипове.

— Милостиви боже! Ив, бъди така добра да ми спестиш подробностите.

Обаче тя така беше се разпалила, че нямаше спиране:

— По едно време от нея взе да тече нещо. Знаеш ли, че преди раждането водите ти изтичат?

— Не! И не искам да знам.

— Задната седалка на патрулката направо се наводни. За щастие жената прояви елементарната любезност да изчака, докато я предадохме на лекаря, акушерката или на който там изважда бебето.

Рурк притисна длани до слепоочията си:

— Не бива повече да мислим за това. Иначе ще откачим. Да насочим мислите си към друго. — Той угаси цигарата си. — Нещо съвсем различно.

Ив въздъхна:

— Така е. И без това имам много работа.

— А, убийството! Виж, тук се чувствам в свои води. Позволи да ти помогна. Моля те.

Тя неволно се засмя:

— Добре. Това е най-малкото, което мога да направя. Ела в моя кабинет. — Хвана го за ръка и докато вървяха по коридорите, набързо му съобщи последната информация.

— Наистина ли смяташ да използваш тази Селина Санчес?

— Да, но мисля да огранича до минимум участието ѝ в разследването. — Тя седна зад бюрото, избути назад стола, подпря крака на плота. — Луиз Димато гарантира за нея, освен това е доста симпатична. Дори бих казала, че е много стабилна. Но някак си не ми пасва да прибегна до помощта на екстрасенси. Все пак се налага да я привлека като сътрудничка — нямам право да пренебрегна онова, което може да ни даде.

— Един мой познат беше назначил във фирмата си ясновидка и не взимаше нито едно решение, без да се посъветва с нея. Откровено казано, тактиката му беше успешна.

— А ти прибегваш ли до услугите на хора с паранормални способности?

— Разбира се. Ясновидци, врачки, екстрасенси. Уважавам дарбата им, внимателно ги изслушвам. Но в крайна сметка предпочитам сам да взимам решенията. Прави като мен.

— Досега нейните... да ги наречем „пророчески способности“, потвърдиха само онова, което вече знаех благодарение на най-прозаична полицейска работа. От друга страна, информацията ѝ съвпада с предположенията ми. — Тя свъси вежди, докато мислено си проправяше път през данните и предположенията. — На местопрестъплението и на мястото, където е била оставена жертвата, намерихме следи от подметки; предполагаме, че обувките са четирийсет и шести номер. Ако Дики от лабораторията направи чудо, ще имаме поне частичен отпечатък от подметката. Почвата и тревата са били сухи, но когато убиецът е взел на ръце мъртвата, е оставил следи.

— Явно той има големи стъпала, но не всички мъже, които носят голям номер обувки, са едри.

— Достатъчно едър е, да остави отпечатащи от подметките си върху сухата трева, и е много силен, щом може да носи труп, тежащ около шейсет и пет килограма. Предполагам, че е висок над метър и деветдесет.

Рурк кимна — представата, която си беше изградил, навярно съвпаднаше с нейната.

— Като се замислиш, стигааш до заключението, че необикновената сила се дължи на фанатични тренировки.

— Така е. Пластичната хирургия може да ти даде свършено тяло, не и сила.

— Аха, сега разбирам защо се интересуваш от мускулести мъжаги.

— Само служебно, драги. Иначе си падам по фините мъже.

— За мое щастие.

— Не намирам връзка между изчезналите жени, за които се предполага, че са мъртви, и „моята жертва“ освен, че и трите са били любителки на изработването на красиви вещи и често са посещавали едни и същи магазини за материали и пособия.

— Мога да ти спестя време и да задълбая в този проблем.

— Надявах се да ми го предложиш.

— Обувки голям номер не се продават навсякъде — продължи той. — Трябва да ги поръчаш или да посетиш специализиран магазин. Ако твоят човек отговаря на описанието, няма начин да си намери обувки в обикновен магазин.

— Точно така. Налага се да посети „Гигант“, „Грамадан“ и прочие.

— Виж ти... — замислено промърмори Рурк. — Ще го имам предвид, ако реша да се занимавам с търговия.

— Тази вечер смятам да се заема с издирването на специализираните магазини — каза Ив, като подражаваше на акцента му, за да го накара да се усмихне.

— Добре. Значи и двамата ще бъдем прекалено заети, за да не мислим за немислимото предложение на приятелката ти. Преди да се разделим, отговори на един въпрос — защо онзи тип убива?

— За да упражнява власт. Насилието винаги е свързано с властта. Същото се отнася за изнасилването и отчасти за убийството. Дори ако

мотивът за убийството е алчност, ревност, самозащита, гняв или забавление, всичко се свежда до властта.

— Като се замисля, това важи за всички престъпления. Отнемам ти портфейла или живота, защото мога.

— А ти защо си бил крадец?

Рурк се поусмихна:

— Поради много егоистични причини, лейтенант. Първо, за да притежавам нещо, което иначе не мога да имам. Второ, заради удоволствието от успешното осъществяване на „операцията“.

— И да накажеш човека, който притежавал мечтаната вещ ли?

Рурк наклони глава, замисли се, сетне отвърна:

— Не. Не и в повечето случаи.

— Ето в това е разликата. Разбира се, не оправдавам крадците, но в повечето случаи убийството е свързано с наказанието. Мисля, че и сега имаме пример за същото. Престъпникът има зъб на някаква жена и ѝ показва кой командва. Затова я е съблякъл, преди да я изостави. Предполагам, че по време на изнасилването не е била гола. Разкъсал е дрехите ѝ — нишките, намери върху трупа, потвърждават предположението ми, но тогава не си е направи труда да я съблече. Захвърлил я е гола, защото според него това подсилва унижението ѝ. — Замълча, позамисли се, после продължи: — Не е посегнал на онази част от тялото ѝ, олицетворяваща женствеността, което свидетелства за особен вид ярост и самоконтрол. Причина за убийството не е сексът, а нещо много по-лично. Удушил е жената, но не с голи ръце — предполагам, че е прекършил врата ѝ като суха съчка, а с червена панделка, която също е символ. Внимателно отстранява очите ѝ, за да я ослепи. Гола и сляпа — унижението е още по-голямо. Но престъпникът взима очите ѝ, за да притежава част от нея. Мисля, че иска тя да го наблюдава. За да види, че сега той командва.

— Не преставам да се учудвам — промърмори Рурк.

— На какво?

— Да наблюдавам как работиш. — Заобиколи бюрото, повдигна брадичката ѝ, нежно я целуна по устните. — А най-забележително е съчувствието ти, съпричастността ти със съдбата на жертвите... Ще донеса нещо за хапване, преди да започнем работа.

— Много благодаря.

Рурк отиде в кухничката до кабинета, а тя подготви второ табло за разследването. На него прикрепи и снимките на Марджори Кейтс и Брийн Мериуедър. Рурк се върна, остави чиния на бюрото ѝ и промълви:

— Сега те са твои.

— Да, боя се, че е така.

— Привлекателни жени. Но не са зашеметяващи красавици. Струва ми се, че най-голямата прилика е в косата, не мислиш ли?

— Имат и еднаква структура на тялото. Жени от бялата раса, средни на ръст, с дълга кестенява коса. Имал е невероятно голям избор.

— Не е толкова голям, ако се добавят другите фактори.

— Вярно е. Става въпрос за жени, които обикалят магазините за шивашки материали и които по един или друг повод излизат сами нощем. Мръсникът действа през нощта. Въпреки ограниченията изборът му все пак е голям. — Тя отстъпи назад. — Налага се да работя по-бързо, преди да си е набелязал друга жертва.

Седна зад бюрото и доволно се усмихна — Рурк ѝ беше донесъл хамбургер и пържени картопки... имаше и броколи. Като нищо можеше да ги изхвърли, той нямаше да разбере. Само че после щеше да се почувства гузна. Измисли компромисно решение — първо излапа тях, за да си остави удоволствието от картофките за края, и започна издирването на магазини, предлагащи обувки и облекла за едри мъже.

Оказаха се повече от очакваното. Тя машинално си наля кафе, загледа се в монитора. Имаше много скъпи магазини за „гиганти“, което беше съвсем нормално — иначе откъде бейзболисти, баскетболисти и високи или затлъстели богаташи ще си купуват модни одежди и обувки? Имаше и други, не толкова скъпи, дори за преоценени стоки, освен това в големите търговски центрове и в някои бутици се предлагаха услуги за дизайн и разкрояване на облекла за „големите мъже“.

Което изобщо не стесняваше кръга на проучването.

Захвана се с издирване на информация за обувките; компютърът елиминира няколко вероятности, добави други.

„Може да си поръчва направо по Интернет — помисли си тя и отхапа от сандвича. — Изглежда, много мъже го правят. Само че този тип, който фанатично «помпа мускули», сигурно предпочита да отиде

в магазина, да се перчи пред огледалото, да се наслаждава на комплиментите на продавачките.“

Засега обаче всичко беше в областта на предположенията, липсваха солидни факти.

Но когато компютърът показва местоположението на магазините, тя установи, че един, наречен „Колос“, се намира близо до „Всичко за вашето хоби“.

— Виж ти! — промърмори, взе си едно картофче. — Компютър, искам списък на фитнес залите, намиращи се в радиус от шест пресечки от „Всичко за вашето хоби“.

Работя...

Ив лапна още едно картофче.

В този сектор се намират фитнес залите „Клубът на Джим“ и „Културисти“.

— Покажи на монитора картата на района. Отбележи местоположението на магазините за „гиганти“ и фитнес клубовете.

Взе сандвича, стана и се приближи до екрана, монтиран на стената. „Понякога виждаш съвпадение, защото искаш да го видиш, друг път то само ти се набива в очите, но не го забелязваш“ — помисли си.

Сигурна беше, че престъпникът обикаля тези улици. Посещава фитнес клубовете, влиза от магазин в магазин. Защото живее или работи — а може би и двете — в този район. Хората го виждат, познават го.

И тя ще го види.

Отиде в кабинета на Рурк. На бюрото му имаше чиния с нещо, което приличаше на спагети с морски дарове. Но цялото му внимание беше погълнато от данните на монитора — лазерният факс работеше, компютърът сигнализираше за постъпваща информация.

— Виждам, че си много зает.

— Напротив — отвърна той, без да я погледне. — Току-що получих информация за нови проекти, но не е спешно. За съжаление още нямам нищо за теб.

— Може ли да ми отделиш няколко минути?

Рурк взе кафето си и я последва в нейния кабинет. Тя посочи монитора на стената:

— Какво виждаш?

— Сектор от Уест Вилидж. И схема.

— Точно така. Ще започна с жилищните сгради в района. И преди да ме прекъснеш, ще кажа, че нямам представа колко са. Може да не излезе нищо, но...

— Предполагаш, че престъпникът живее там. Затова ти трябва списъци на собствениците и наемателите. Ще зачеркнеш семействата, съпружеските двойки, самотните жени и ще се съсредоточиш върху мъже, които живеят сами.

— Трябвало е да станеш ченге.

Рурк се извърна от монитора, намръщено я погледна:

— Не ми ли стига страхът от перспективата да бъда акушер, та ми внушаваш още ужасии?

— Извинявай. Давам си сметка, че проучването ще отнеме много време. Възможно е престъпникът да живее на една пресечка извън параметрите, които очертах... Какво ти една, може да се пет! Ами ако работи на друго място? Или само пазарува в Манхатън и посещава тамошните клубове, а живее примерно в Ню Джързи.

— Но ти вярваш на процента на вероятност, който потвърждава теорията ти, нали?

— Ще приключа по-бързо, ако ми помогнеш, става ли?

Той кимна, без да откъсва поглед от монитора:

— Къде предпочиташ да работим — тук или в твоя кабинет?

Ив си легна едва в един след полунощ — беше капнала от умора, но знаеше, че е надушила следа. И се надяваше от все сърце извергът да не предприеме ново покушение, преди да го е заловила.

— Кейтс и Брийн са изчезнали през два месеца, Мапълуд е убита след още два. Ако той се придържа към схемата, ще го пипна, преди да е извършил ново злодеяние.

— Забрави за разследването, лейтенант. — Рурк я придърпа към себе си, накара я да отпусне глава на рамото му. Знаеше, че когато е близо до него, тя много рядко сънува кошмари. — Забрави поне за малко, гледай да заспиш.

— Близо съм. Знам, че съм близо — избърбори тя и се унесе.

Чакаше я. Знаеше, че ще дойде. Винаги минаваше оттук. Крачеше бързо, с наведена глава, меките подметки на обувките ѝ почти заглушаваха шума от стъпките ѝ. Слагаше ги след работа вместо курвенските обувки, които носеше, докато сервираше питиета на мъжете с похотливи погледи.

Каквото и да обуваше, си оставаше уличница.

Скоро ще мине наблизко с наведена глава, под светлината на уличните лампи косата ѝ ще изглежда почти златиста. Почти.

Минувачите ще си кажат: „Каква хубава жена! Сериозна, почтена, интересува се само от работата си.“ Но те не знаят истината. Не подозират какво се крие под външната обвивка. Горчивина и непрогледен мрак.

Усети как чувствата се надигат в гърдите му. Гняв и удоволствие, страх и радост. „Сега ще ме погледнеш, гадино! Да видим дали ще ти хареса!“

Мръсницата се мисли за първа красавица. Харесва ѝ да се кипри гола пред огледалото. Или пред мъжете, на които позволява да я опипват.

Няма да е толкова хубава, когато той приключи с нея.

Пъхна ръка в джоба си, опипа дългата панделка.

Червеният цвят е любимият ѝ. Обича да се облича в червено.

Стори му се, че отново я вижда. Пищи като обезумяла, гола е, само около шията ѝ е червената панделка, която толкова обича да носи. Червена като неговата кръв, когато го пребиваше от бой. Удряше го, докато той изпадаше в несвяст.

А когато идваше на себе си, беше обкръжен от мрак. Непрогледният мрак в заключената стая.

Сега тя ще се събуди в мрак. Ще бъде съня и ще се намира в ада.

Ето я! Както обикновено крачеше бързо с наведена глава.

Сърцето му заби до пръсване, когато жената наближи.

Както винаги тя мина през желязната порта и влезе в парка.

За миг вдигна глава. Лицето ѝ се изкриви от изумление и страх, когато той изскочи от сенките.

Понечи да изкрещи, юмрукът му се стовари върху челюстта ѝ.

Жената забели очи като съня, той я завлече сред храсталаците, далеч от уличните лампи.

Зашлеви я няколко пъти, докато я свести. Искаше да бъде в съзнание, за да разбере какво ѝ се случва.

Заговори ѝ шепнешком — не беше толкова глупав, че да рискува да го чуят, каза ѝ всичко, което трябваше, като подчертаваше думите си с юмручни удари.

— Харесва ли ти, курво? Кой командва сега, гадино?

Когато проникна в нея, изпита едновременно срам и неопишуема наслада. Тя не оказа никаква съпротива, което доста го разочарова.

Преди се съпротивляваше, понякога го молеше за милост — това му харесваше много повече.

Ала когато уви панделката около шията ѝ, стегна я и видя как очите ѝ едва не изскочиха от орбитите, изпита толкова удоволствие, че се изплаши да не умре.

Петите ѝ забарабаниха по земята. Тя се загърчи и най-сетне му донесе върховната наслада.

— Върви в ада! — изпъхтя той, докато я събличаше. — Върви в ада, където ти е мястото!

Напъха дрехите ѝ в чантата си, праметна дългата дръжка през широките си гърди.

Грабна мъртвата, сякаш беше лека като перце. Опиваше се от силата си, от властта, която му даваше.

Занесе жената до скамейката под високото дърво, която беше набелязал — тук, до старинния фонтан, бе толкова красиво! Положи мъртвата, притисна дланите ѝ една до друга, сложи ги между гърдите ѝ.

— Готово. Боже, колко си хубава, мамо. Искаш ли да се видиш? — Усмиваше се широко, устните му се разтягаха под дебелия пласт изолиращо вещество, с което беше се напръскал. — Чакай да ти помогна.

Извади от джоба си скалпела и се залови за работа.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Видеотелефонът на нощното шкафче пронизително изпищя; Ив опипом се пресегна към него, като мърмореше:

— Мамка му, мамка му!

Рурк нареди осветлението да се включи на минимално ниво.

Тя прокара пръсти през косата си, тръсна глава, за да се поразсъни.

— Блокирай видеото! — промърмори. — Тук Далас.

— Той я убива! Убива я!

Гласът беше толкова писклив, че Ив трябваше да погледне екранчето, за да разбере кой се обажда.

— Селина! Успокой се! Успокой се и ми кажи какво става.

— Видях... Случи се... случи се като с другите. Господи! Твърде късно е. Всичко е свършено.

— Къде? — Ив скочи от леглото и посегна към дрехите си. — В Сентрал парк ли? Той в парка ли е?

— Да. Не. В парк. По-малък. С желязна порта. И постройки. Мемориал парк.

— Ти къде си?

— Аз... вкъщи съм. В леглото. Не издържам онова, което става в главата ми!

— Не мърдай оттам! Чуваш ли? Не мърдай оттам!

— Добре. Аз... — Селина зариде.

Ив прекъсна връзката.

— Ще се обадиш ли в управлението? — попита Рурк.

— Първо ще проверя дали тази жена не си измисля. Добре де, двамата с теб ще проверим — промърмори, като видя, че и той се облича.

— Ами Селина?

— Сега нямаме време за нея! — отсече Ив и си сложи кобура с оръжието. — Всеки трябва сам да се справя с мислите, които го преследват. Да тръгваме.

Разреши на съпруга си да шофира колата. Разбира се, мъничко му завиждаше, че по-добре от нея управлява всякакви превозни средства, но моментът не беше подходящ за дребнави заяждания. По комуникатора се свърза с диспечера, съобщи, че има сигнал за извършено престъпление и нареди патрулна кола да я чака пред Мемориал парк:

— Предполагаемият извършител е едър и мускулист мъж, висок над метър и деветдесет. Ако униформените го забележат, да се опитат да го задържат. Лицето е въоръжено и опасно. — Тя се приведе, сякаш да ускори движението на колата, която се носеше към южния район на Манхатън. — Възможно е Селина да вижда нещо, което ще се случи. Да има нещо като... как се наричаше?

— Предчувствие.

— Точно така. — Ала тежестта в гърдите ѝ подсказваше, че се самозаблуждава. — Да му се не види, вече съм по следите на престъпника! Сигурна съм!

— Ако тази вечер наистина е извършил убийство, не е чакал два месеца.

— Може би изобщо не е имало период на изчакване.

Заобиколиха откъм западния вход на парка, Рурк паркира зад патрулната кола.

— От колко места може да се влезе и излезе? — попита Ив. — Три-четири ли?

— Най-вероятно. Не знам с точност. Във всеки случай паркът е един от най-малките в града.

Тя извади оръжието си, мина под каменната арка и пристъпи навътре.

Около малко езерце бяха поставени скамейки. Под високите дървета се простираха цветни лехи, наблизко се издигаше бронзова статуя, изобразяваща огнеборци, издигащи флаг.

Заобиколи я и чу как някой повръща.

Изтича към мястото, откъдето се чуваше звукът — униформен полицаи беше коленичил до леха с прекрасни бели и червени цветя.

— Полицаи... — подхвана тя, но видя какво има на скамейката наблизко, подвижна на Рурк: „Погрижи се за него!“ и се приближи до втория униформен, който държеше комуникатора си. Показа му значката си: — Лейтенант Далас.

— Полицай Куикс. Намерихме я само преди минута. Тъкмо се канех да съобщя за убийството. Не видяхме никого. Само нея. Проверих пулса ѝ, за да се уверя, че е мъртва. Трупът още е топъл.

— Отцепете района! — Ив се обърна. — Колегата ти ще може ли да свърши нещо?

— Ей сега ще се оправи, лейтенант. Новак е — добави и кисело се усмихна. — Всички сме минали по този път.

— Накарай го да се вземе в ръце, Куикс. Отцепете района, претърсете парка. Не я е убил тук, а на друго място. Аз ще съобщя за престъплението. — Тя извади комуникатора: — Диспечер, обаждат се лейтенант Ив Далас.

— Слушам, лейтенант.

— Имаме убийство. Една жертва, жена. Местопрестъпление — Мемориал парк, югозападен сектор. Изпратете детектив Дилия Пийбоди и екип от криминалисти.

— Прието, лейтенант Далас. Край на връзката.

— Реших, че ще ти потрябва. — Рурк ѝ подаде чантичката с приспособления за оглед на местопрестъплението.

— Благодаря. Не се доближавай. — Тя напръска дланите и обувките си със защитен спрей, прикачи на дрехата си записващото устройство, приближи се до жертвата и започна да диктува в микрофончето.

Рурк я наблюдаваше — както винаги беше удивен от професионализма ѝ, същевременно сърцето му се свиваше от съчувствие към нея.

Погледът ѝ изразяваше състрадание и гняв. Тя едва ли имаше представа, че очите я издават, пък и надали друг, освен съпруга ѝ щеше да забележи. Но чувствата я разтърсваха, докато с привидно спокойствие документираще поредното деяние на безумеца.

Рурк знаеше, че тя не пропуска дори най-незначителната подробност, но не вижда само един труп, а злочесто човешко същество. По това се различаваше от другите ченгета.

„Тази е малко по-стройна от другите — мислеше си Ив. — По-деликатна е и може би по-млада. Но иначе прилича на останалите — дълга, леко чуплива кестенява коса. Може би е била красива, въпреки че не може да се прецени — толкова е обезобразена.“

Явно беше претърпяла по-жесток побой от Мапълуд. Вероятно това доставяше най-голямо удоволствие на безумеца... изглежда му беше трудно да се владее в подобни моменти.

Наказва я. Унищожава я. Заради онова, което тя символизира.

Която и да е била тази жена, извергът не е убил нея. Чие лице е виждал, когато е стягал панделката около шията ѝ? Чии очи са се взирали в неговите?

След като направи запис на положението на трупа и видимите травми, тя раздели дланите на мъртвата, за да вземе пръстови отпечатащи.

— Лейтенант! — провикна се Куикс. — Мисля, че открихме мястото, на което я е убил.

— Отцепете го. И по-живо! Не искам никой да пристъпва наблизо, за да не унищожи уликите.

— Слушам, лейтенант.

— Идентифицирах жертвата. Лили Нейпиър, двайсет и осемгодишна. Адресът ѝ е улица „Веси“ № 293, апартамент 5.

„Била си красива, Лили — помисли си тя, докато се взираше в снимката на монитора. — Нежна, крехка. Малко срамежлива.“

— Работила е в бар „О’Хара“ на улица „Олбани“.

„Прибирала си се вкъщи пеш, а, Лили? Живееш близо до бара. Нощта е топла, тъкмо ще спестиш пари от билета за автобуса. Прекосяваш парка и си у дома.“

Сложи предпазните очила, огледа ръцете, ноктите. Смъртта още не беше изсмукала топлината от тялото на мъртвата.

— Под ноктите има пръст, тревички. Надявам се да има и влакна или парченца кожа. Едната китка е счупена, вероятно и челюстта. Многобройни натъртвания и наранявания по лицето и тялото. Очевидно побоят е бил жесток. Изглежда, жертвата е изнасилена. Има следи от влагалищно кръвотечение. Наблюдават се синини от вътрешната страна на бедрата и по слабините. Прилагам като веществено доказателство космите, намерени в областта на слабините.

Постави ги в пликче за веществени доказателства, прикачи етикетче. Въпреки че ѝ се повдигаше като на новобранеца, въпреки че ѝ се искаше да закрещи, като си представяше изнасилването, стисна зъби и продължи работата си.

Без да свали очилата, се наведе, разгледа кървавите дупки на мястото на очите, и продължи да диктува:

— Разрезите са чисти, подобни на онези при Елиса Мапълуд.

— Лейтенант.

— Пийбоди. — Тя не се обърна; за миг ѝ хрумна колко ѝ липсва издайническото тропане на тежките униформени обувки, които партньорката ѝ доскоро носеше. — Открито е мястото, на което е била убита. Пръв на местопрестъплението е бил полицай Куикс. Провери дали районът е отцепен. Вземи със себе си неколцина души от екипа, проверете дали има отпечатыци от стъпки оттук до другото място. И гледай никой да не стъпва там, докато не дойда.

— Слушам. Униформените ли са намерили жертвата?

— Не. — Ив се изправи. — Селина Санчес имаше друго видение.

Тя приключи огледа на трупа, тръгна към Рурк, който стоеше зад полицейските сензори, поставени от Куикс. „Бива го този полицай — помисли си. — Работи бързо, не ме безпокои с глупави въпроси и дърдорене.“

— Ако искаш, тръгвай си — обърна се към съпруга си.

— Ще те почакам — отвърна той. — Сега и аз съм замесен.

— Май имаш право. Ела с мен. Имаш набито око. Може би ще забележиш нещо, което пропускам.

Нарочно избра заобиколен път към „истинското“ местопрестъпление — ако убиецът беше оставил следи по тревата, не трябваше да бъдат заличени.

— Браво! — кимна на Куикс. — Къде е новобранецът?

— Изпратих го с двама колеги да затворят вратите на парка. Той ще се оправи, лейтенант, просто още е новак. Едва от три месеца е при нас, за пръв път вижда труп. Пък и гледката наистина беше ужасна. Искam да знаете, че момчето се държа мъжки, само накрая издаде багажа.

— Няма да го предложи за порицание, задето се е издрайфал, Куикс. Интересува ме видяхте ли нещо друго, освен трупа на скамейката.

— Влязохме в парка през вратата, през която сте минали и вие. Между другото, паркът има четири порти. Тръгнахме в южна посока — възнамерявахме да обиколим обекта, но почти веднага се

натъкнахме на жертвата. Когато се обади диспечерът, бяхме наблизо — бяха ни изпратили да разтърваваме някаква семейна двойка. На улицата видяхме неколцина минувачи и наркомани, но никой не отговаряше на описанието.

— Откога работите в този квартал.

— Близко дванайсет години.

— Има ли наблизо някакъв бар, наречен „О’Хара“?

— Ами да. Заведението на Мик на „Олбъни“. Бива си го, храната е свята.

— В колко часа затварят?

— В два след полунощ, а когато няма работа — и по-рано.

— Добре. Благодаря. Пийбоди, какво имаме?

— Кръв. Тук-там тревата е изтръгната от корените, на други места е стъпкана. Намерих две парченца плат, може да се от дрехи.

— Не съм сляпа. Интересува ме какво виждаш ти.

— Мисля, че я е причаквал до входа откъм южната страна — вероятно е възнамерявала да прекоси парка. Може да я е нападнал на улицата, но не ми се вярва, защото е прекалено рисковано. Нахвърлил се е върху нея, повалил я е, разкъсал е дрехите ѝ, докато тя се е съпротивлявала... макар че, ако се съди по следите, жената не е оказала бог знае каква съпротива. Изнасилил я е. Не съм огледала трупа, но предполагам, че тя се е вкопчила в тревата. Тъй като очевидно е действал като при Мапълуд, смятам, че я е удушил тук, съблякъл я е и я е занесъл на другото място, където я е оставил в предпочитаната от него поза и е извадил очите ѝ.

— Да, и аз мисля така. Само че според мен не я е нападнал до входа, а по-навътре, когато е решила да мине направо. Смятам, че е поел голям риск. Униформените патрулират около и в парка, затова хората от квартала се чувстват в безопасност. Трябвало е да действа бързо, но той вече е „отработил“ тактиката. Смъртта е настъпила точно в дванайсет часа. Униформените са пристигнали дващест минути по-късно. Мръсникът е „работил“ много сръчно — през тези дващест минути е трябвало да я съблече, да я занесе на скамейката, да нагласи трупа в „молитвена“ поза, да извади очите ѝ. За малко е щял да падне в ръцете ни.

— Нищо чудно още да е бил в парка, когато са дошли полицаите. Ив се обърна към Рурк, вдигна вежди.

— Може да е чул спирането на патрулката, отварянето на вратите. Скрил се е зад дърветата. Няма да се учудя, ако с удоволствие е наблюдавал как са намерили мъртвата.

— Точно така. Имаш право.

— Току-що е приключил „делото“ си. Идва му сам да се потупа по рамото за добре свършената работа... — Рурк неволно погледна скамейката, на която лежеше мъртвата жена. — Чува, че някой се приближава, бърза да се скрие. Мисли си, че ако се наложи, ще убие натрапниците. Какво ли удоволствие е изпитал, че полицаите са я открили минути след убийството! Позволил си е да се порадва на гледката, после е избягал в противоположната посока, доволен от сръчността си.

Ив кимна — и на нея ѝ беше хрумнала почти същата теория:

— Започваш да разсъждаваш като истинско ченге. Метаците да претърсят целия парк — всяка тревичка, всяко цветче, всяко дърво.

— Мръсникът използва защитен спрей, лейтенант — напомни ѝ Пийбоди. — Нямаме неговата ДНК, кръвна група, нито едно косъмче. Как ще направим сравнение, ако открием нещо?

— Използва защитен спрей — повтори Ив. Вдигна ръка, показва петната от кръв по дланта си. — Аз също. Не търсим неговата ДНК, а на жертвата. — Отдръпна се, махна на Рурк: — Да се поразходим.

— Надяваш се да погледнеш през очите му. Да разбереш накъде е тръгнал, с какво се придвижва.

— Дори най-незначителната подробност ще ни е от помощ — промърмори тя. Искаше ѝ се поне за малко да бъде далеч от очите на полицаите, някъде, където никой няма да подслушва разговора ѝ с Рурк. Затова продължи да върви, докато излязоха от парка и се озоваха на тротоара. — Струва ми се, че той живее по-близо до това място, отколкото до Централ парк, където е убил Елиса Мапълуд. Но това е без значение за него. Готов е да отиде, където се наложи.

— А ти не дойде чак дотук, за да ми го съобщиш.

— Естествено. Виж какво, няма смисъл да ме чакаш. Имаме още доста работа тук, после трябва да отида в управлението.

— Deja vu.

— Ъхъ... Този тип работи само нощна смяна.

— Снощи спа само около един час.

— Ще подремна в службата. — Тя понечи да прокара длани по панталона си, за да избърше кръвта, но Рурк я хвана за китката.

— Почакай. — Отвори чантичката ѝ с устройствата, извади парцал.

— Добре де. — Ив избърса кръвта, обърна се и се загледа през каменната арка. Силните прожектори осветяваха парка така, сякаш беше ден. „Метачите“ със защитни костюми се движеха като безмълвни изображения на екран. Скоро щяха да се появят и репортерите, жадни за сензации, все някак трябваше да ги усмирят.

Не след дълго щяха да блеснат светлини в прозорците на околните сгради. Любопитните ще надничат навън и ще се питат какво става. Цивилните бяха не по-малка напаст от репортерите, трябваше да се мисли и за тяхното усмиряване.

Ив възнамеряваше да забрани достъпа в парка. Следователно ѝ предстоеше и труден разговор с кмета.

Накратко, очакваше я безкраен празник.

— За какво се замисли, лейтенант?

— За какво ли не — крайно време е да подредя мислите си. Ще помоля Селина да дойде в управлението и подробно да ми опише... видението си. Разбира се, двама цивилни ще я придружат. Ще бъде при мен в осем сутринта... — Пъхна ръце в джобовете си, но побърза да ги извади, като си спомни, че не е избърсала защитния спрей. — Въпросът е, че...

Не довърши фразата, само продължи да се взира в парка. Рурк наклони глава:

— Че какво?

— Когато Селина ми се обади, каза, че си е у дома в леглото. Искам да се уверя, че не е излъгала.

— Не ѝ ли вярваш?

— Не съм казала подобно нещо. Просто искам да се уверя, за да не мисля поне за това, нищо повече.

— И ако някой проникне в спалнята ѝ, докато я няма, и прегледа записите на видеотелефона, на сърцето ти ще олекне, така ли?

— Да. — Едва сега тя го погледна. — Не е за вярване, че те моля да извършиш престъпление. Ако наистина си е била у дома, когато ми се обади, алибито ѝ е желязно — свърза се с мен минути след като Нейпиър е била убита. Разбира се, мога да разпоредя официално

прослушване на записите, да изпратя у тях специалист по електроника с разрешително за обиск, обаче...

— Има опасност да я обидиш.

Ив забели очи:

— Хич не ми пука, че ще се обиди, но не ми се ще да стана за смях. Освен това има опасност да настроя срещу нас жена, която може да се окаже ценен източник на информация.

— Разбрахме се. Ще бъда там в осем.

Тя изпитваше смесица от противоречиви чувства — облекчение и тревога.

— Ето какво — ще се свържа с теб, когато я доведат в управлението. Ей така, за по-сигурно. Ако те заловят...

— Скъпа Ив — подхвана той — говореше така, сякаш търпението му беше подложено на изпитание. — Обичам те повече от самия живот и смятам, че съм ти го доказал, и то нееднократно. Ето защо не проумявам защо непрекъснато ме обиждаш.

— И аз. Да се разберем — всичко трябва да стане много бързо. Прослушваш само записите, нищо повече. Ако алибито ѝ се потвърди, не ми се обаждай. В противен случай ме търси по личния ми видеотелефон.

— Да си измислим кодови думи или шифър, а? — Ив го изглежда смразяващо, а той се ухили: — Да, да, знам какво ще кажеш: „Целуни ме отзад!“ — Засмя се, придърпа я, игриво ухапа брадичката ѝ, после леко я целуна по устните. — Прибирам се у дома. А ти гледай поне малко да поспиш.

Тя тръгна обратно към арката, обратно към смъртта; съмняваше се, че ще може да изпълни съвета на съпруга си.

Уведомяването на близките на жертвите винаги беше ужасно преживяване, но някак си изглеждаше още по-кошмарно, когато трябваше да събудиш някого посред нощ. Ив позвъни на вратата на апартамента в Уест Сайд и стисна зъби — предстоеше ѝ да отнеме парче от нечий свят.

Изчака няколко секунди и тъй като никой не отговори, реши да позвъни още веднъж. В този момент домофонът се включи:

— Ало? Кой е?

— Полиция. — Ив извади значката си, показва я пред екранчето.
— Търсим Карлин Стипъл.

— Да му се не види, посред нощ е! Какво искате?

— Сър, трябва да поговорим.

Чу се изщракването на изключения домофон, последвано от дрънкане на вериги и ключалки. Човекът, който отвори вратата, носеше само широк памучен панталон, лицето му беше изкривено от гняв:

— Как си позволявате да звъните по никое време? Ами ако бяхте събудили децата?

— Извинете за безпокойството, господин Стипъл — обърна се Ив към човека, който според информацията беше зет на убитата жена.
— Аз съм лейтенант Далас, това е детектив Пийбоди. Налага се да съобщим нещо на съпругата ви.

— Анди? — Жена с разрошена къдрава коса надникна през откренатата врата на апартамента. — Какво има?

— Дошли са някакви ченгета. Започвам да съжалявам, че съобщихме за нелегалната търговия с дрога и наркоманите, дето се навъртат наоколо посред бял ден. Изпълнихме гражданския си дълг, а вместо благодарност, ни събуждате посред нощ!

— Не сме от отдела за борба с наркотици, господине. Търсим Карлин Стипъл.

Жената излезе на площадката, пристегна колана на халата си:

— Аз съм. Какво обичате?

— Лили Нейпиър ваша сестра ли е?

— Да. — По лицето ѝ пробяга сянка — очевидно изпита лошо предчувствие. — Защо питате?

— Съжалявам, че трябва да ви го съобщя, но сестра ви е мъртва.

— Не. — Произнесе едносричната дума с въпросителна интонация.

— Господи! Боже мой! — За секунди Анди Стипъл се преобрази от разгневен мъж в грижовен съпруг. Изтича до жена си, прегърна я. — Спокойно, скъпа — прошепна ѝ, отново се обърна към Ив: — Какво е станало с Лили?

— Не — отново промълви Карлин.

— Разрешете да влезем, господине.

Той се отдръпна от вратата, покани ги в дневната, обзаведена с кресла и канапе с поизносена тапицерия на големи цветя.

— Ела да седнеш, миличка. — Прегърна жена си през кръста, поведе я към канаето. — Успокой се, до теб съм.

— Татко? — В стаята влезе къркосо момиченце и сънено примигна.

— Бягай обратно в леглото, Кики.

— Какво й е на мама?

— Легни си, съкровище. Ей сега ще дойда при теб.

— Жадна съм.

— Кики...

— Може ли аз да се погрижа за нея? — обади се Пийбоди.

— Ами... — Анди се поколеба, после кимна.

— Здравсти, Кики. Аз съм Ди. — Пийбоди пристъпи към малката, хвана я за ръчичката. — Ела да ти наля една чаша вода.

Ив побърза да успокои домакина:

— Партньорката ми умее да общува с деца. Дъщеричката ви ще бъде в сигурни ръце.

— Възможно ли е да сте сгрешили? — прошепна той.

— Не, сър.

— Катастрофа ли е станала? — Карлин облегна глава на рамото на съпруга си.

— Не. Сестра ви е била убита.

— Несъмнено от наркомани — горчиво процеди Стипъл.

— Грешите. — Ив изпитателно изгледа жената, забеляза колко е пребледняла, сълзите, които се стичаха по страните й. — Знам какъв удар е за вас и колко трудно ще го преодолеете. На връщане от работа сестра ви е била нападната в Мемориал парк.

— Винаги минава през парка. — Карлин слепешката посегна към ръката на съпруга си. — По-пряко е, пък и казват, че е безопасно.

— Сигурно я е нападнал някой крадец — промълви Стипъл.

„Стегни се — трябва да им кажеш истината — помисли си Ив. — И то веднага, иначе ще страдат повече.“

— Била е изнасилена и удушена.

— Лили? — Очите на Карлин се разшириха от ужас. — Лили? — Наклони се напред и щеше да се плъзне на пода, ако съпругът й не я беше задържал. — Не, не, не!

— Не биваше да се случва! — Стипъл, който също беше се просълзил, притисна жена си до гърдите си, взе да я полюшва като малко дете. — Не бива престъпниците да ограбват и да убиват беззащитни жени по улиците и в парковете!

— Да, сър. Имате право. Ще направим всичко възможно да заловим виновника. Необходима ни е помощта ви. Трябва да ви задам няколко въпроса.

— Сега ли? Не виждате ли в какво състояние е жена ми?

— Господин Стипъл. — Ив се приведе, та той да види състраданието в погледа ѝ. — Обичахте ли вашата балдъза?

— Естествено!

— Искате ли виновникът за смъртта ѝ да бъде наказан?

— Наказан ли? — просъска той през зъби. — Искам го мъртъв!

— А пък аз искам да го заловя. Да му попреча може би да върши нови злодеяния. Ще го намеря, обещавам. Но може би с ваша помощ по-бързо ще се добера до него. Преди да е убил нечия друга сестра.

Стипъл дълго се взира в нея, после промърмори:

— Ще ни оставите ли насаме за малко?

— Разбира се.

— Ако желаете, отидете в кухнята. — Той посочи вратата.

Ив влезе в тясното помещение, напомнящо корабен камбуз. От двете страни на плота, заместващ маса, бяха поставени скамейки с възглавнички за сядане в жълто и синьо. Завесите бяха жълти със син кант. Подложките за чинии бяха в същите два цвята. Ив придърпа една, разсеяно прокара пръсти по гледката повърхност.

— Лейтенант Далас? — Стипъл застана на вратата. — Готови сме. Но преди това ще приготвя кафе — на всички ще ни дойде добре.

Седнаха в дневната, скоро дойде и Пийбоди, която беше приспала момиченцето. Карлин изглеждаше покрусена, но се насилваше да се владее.

— Знам какво изпитвате — подхвана Ив, — затова ще се помъчим да бъдем кратки.

— Ще ми разрешат ли да я видя?

— Още не, съжалявам. Сестра ви е работила в бар „О’Хара“, така ли?

— Да. Назначиха я преди около пет години. Работата ѝ харесваше, шефът се отнасяше добре с нея, заведението е близо до дома ѝ, освен това получаваше щедри бакшиши. Харесваше ѝ да работи вечер и да е свободна през деня.

— Имаше ли си приятел?

— Сега — не. От време на време излизаше с някого, но така се напати по време на развода, че малко се страхуваше от мъжете.

— Какво стана с бившия ѝ съпруг?

— Рип ли? Ожени се повторно, сега живее във Върмонт. Мисля, че беше любовта на живота ѝ, но тя не беше неговата. Нещата помежду им не потръгнаха. Не се разделиха със скандали, все пак беше много тъжно.

— Не мислете, че той е убиецът — намеси се Стипъл, в гласа му прозвучаха гневни нотки. — Направил го е някой откачен наркоман. Само ще си загубите времето да разпитвате един почтен човек. Вярно, че е глупак, но е почтен за разлика от мръсника, който...

— Анди! — Карлин изхлипа, вкопчи се в ръката му. — Недей! Моля те.

— Извинявай... извинявай. Побеснявам, като си помисля, че виновникът се разхожда на свобода, докато ние седим със скръстени ръце. Вероятно сега ще ме попитате къде съм бил тази нощ и прочие щуротии. Мамка му! — Той наведе глава, закри с длани лицето си. — Мамка му!

— Веднага щом отговорите на въпросите ни, ще ви оставим насаме. Оплаква ли се е сестра ви, че някой я... притеснява?

— Не. — Докато говореше, Карлин машинално милваше косата на съпруга си. — Споделяла е с мен, че някои от посетителите в бара я задиряли, но всичко било в кръга на шегата. Лили е... беше много стеснителна, обаче в бара се чувстваше спокойна. Заобиколена беше от симпатични хора — знам го, защото от време на време ходим там. Беше кротка, на мравката път правеше... Трябва да се обадя на нашите. Преди време се преселиха в Южна Каролина — имат корабче, преустроено в жилище... Божичко, как да им съобщя, че Лили е мъртва? Как да кажа на Кики?

— Още не мисли за това — намеси се Стипъл, преди Ив да проговори. Вдигна глава, очевидно беше се поовладял. — Едно по едно, миличка. — Обърна се към Ив: — Сега се сещам, че ви видях по

телевизията, като съобщаваха за другата убита жена. Има ли нещо общо между престъпленията?

— Работим върху тази възможност.

— Онази жена беше... — За малко щеше да каже „обезобразена“, но се осъзна навреме, още по-крепко прегърна жена си и добави: — Беше убита в Централ парк, нали?

— Да. Госпожо Стипъл, сестра ви занимаваше ли се с плетене, бродерия, изработване на предмети?

— Лили ли? — Тя неволно се усмихна. — Не. Нямаше интерес към подобни занимания. Това е една от причините за раздялата ѝ с Рип. Той искаше съпругата му да е домошарка, а нея хич не я биваше да върти домакинство.

— Забелязах в кухнята красиви възглавнички, които май са ръчно изработени.

— И завивката на Кики е много красива — намеси се Пийбоди.

— Аз имам слабост към художествените занаяти. Като забременях с Дру — Дру е синът ни, реших... тоест ние решихме — поправи се и хвана ръката на мъжа си — да се откажа от работата си и да се посветя на децата. Обаче бързо разбрах, че трябва да се занимавам с още нещо, да си намеря хоби. Започнах с изработване на завивки от съшити парченца, после взех да шия гоблени, да плета и така нататък. Честно казано, доставя ми удоволствие.

— Откъде купувате материалите?

— Не разбирам какво е общото между моето хоби и смъртта на Лили.

— Госпожо Стипъл, откъде купувате материалите?

— От няколко места. — Тя изреди няколко магазина от списъка на Ив.

— Лили понякога придружаваше ли ви?

— Да, често пазарувахме заедно. Сестра ми обичаше да обикаляме магазините, да бъде повече време с мен и децата. Излизахме поне веднъж седмично.

— Благодаря за съдействието.

— Но... Само това ли е? — смотолеви Карлин. — Можем ли да помогнем с още нещо?

— Ще видим. Ще ви държим в течение, госпожо Стипъл. По всяко време можете да се обаждате в Централното полицейско

управление, там ще ви свържат с мен или с детектив Пийбоди. Още веднъж приемерте най-искрените ми съболезнования.

— Ще ви изпратя — обади се Анди. — Карлин, иди да нагледаш децата. — Той изчака жена му да излезе и добави: — Извинете, задето избухнах.

— Няма значение.

— Да ви попитам... И Лили ли е била обезобразена като другата жена? Карлин не бива да я види, ако...

— Да. Съжалявам.

— Как?

— Засега нямам право да ви съобщя повече подробности. Информацията е поверителна.

— Искам да ми се обадите, когато го пипнете. Искам...

— Знам какво искате. Сега обаче най-важното е да обърнете повече внимание на съпругата и децата си. Другото оставете на нас.

— Не познавахте Лили... Ако знаете какво съкровище беше...

— Не. Обаче сега я познавам.

ЕДИНАЙСЕТА ГЛАВА

Малко след пет сутринта Ив влезе в отдел „Убийства“. Както обикновено, по време на нощните дежурства съставът беше намален, детективите отговаряха на повикванията по видеотелефоните, наваксваха с писмената работа. Или спяха. Тя направи знак на партньорката си да я последва в канцеларията ѝ:

— Трябва да се обадя на Уитни.

— По-добре вие, отколкото аз.

— Междувременно се свържи със Селина. Предай ѝ, че ще изпратя двама цивилни да я придружат дотук, за да даде показания. Искam я точно в осем. После ти разрешавам да поспиш няколко часа.

— Няма да ви карам да повтаряте. Вие няма ли да си починете?

— Да. Ще подремна в кабинета си.

— В кой кабинет?

— Не си пъхай носа в моите работи. Бягай да свършиш каквото ти наредих.

Щом остана сама, Ив се втренчи във видеотелефона и мислено си заповтаря нещо като мантра: „Дано се обади командирът, не жена му, дано се обади командирът, не жена му. Божичко, помогни ми да се обади командирът, не жена му.“

Най-накрая събра смелост, седна зад бюрото си и се свърза с дома на Уитни. Едва се сдържа да не възкликне радостно, когато на монитора се появи умореното лице на командира.

— Извинете, че ви събудих, сър. Извършено е още едно убийство, този път в Мемориал парк. Жертвата е двасет и осемгодишна жена от бялата раса. Била е изнасилена и обезобразена. Престъпникът е действал по същия начин като при убийството на Мапълуд.

— Отцепихте ли местопрестъплението?

— Да, сър. Забраних достъпа на цивилни в парка, поставих охрана на входовете.

— Забранила си достъпа ли?

— Да, сър. Налага се паркът да бъде затворен за период от десет до двайсет и четири часа.

Уитни тежко въздъхна:

— Което означава, че се налага да събудя кмета. В осем часа искам на бюрото си подробен рапорт, а в девет ще ми рапортуваш лично.

— Слушам, сър.

Ив се загледа в празния екран. Нямаше начин да подремне дори за половин час.

Въведе в компютъра бележките си и записите от местопрестъплението. Предчувстваше, че я очаква тежък ден, затова програмира автоготвача да приготви цяла кана силно кафе, после седна да изгледа рапорта си.

Препрочете го, за да се увери, че не е пропуснала нито една подробност, възложи на компютъра стандартната процедура по изчисляване на възможностите, резултатите приложи към рапорта. Съхрани информацията и направи копия за командира, Пийбоди и доктор Майра.

Стана и прикрепи към таблото снимките на Лили Нейпиър и на трупа ѝ.

В седем и петнайсет настрои ръчния си часовник, просна се на пода и подремна двайсет минути. Подкрепи се с още една чаша кафе, взе душ в банята до общата съблекалня. Изкуши се да вземе хапчета за ободряване, но се отказа, защото от тях се изнервяше и се чувстваше особено.

Каза си, че ако ще се тъпче с кофеин, то по-добре да е само чрез кафето.

Реши да разпита Селина в някоя от залите за съвещания, вместо в канцеларията си и тъй като Пийбоди още не беше се появила, лично се обади да запази помещение.

След това се свърза с дежурния сержант и нареди незабавно да ѝ съобщят, когато дойде Селина Санчес. Тъй като не понасяше помията, която тук минаваше за кафе, нареди на автоготвача да приготви още една кана от ароматната напитка и я занесе в залата за съвещания.

Дежурният ѝ позвъни тъкмо когато Пийбоди се появи и задуши като куче:

— Господи, какъв божествен аромат! Налейте ми кафе в чинийка и ще го излоча.

— Първо вземи от автомата кифли или нещо друго за хапване — нареди Ив. — Пиши ги на сметката на отдела.

— Поръчвате храна! Сигурно сънувам!

— Санчес всеки момент ще бъде тук. По-живо, ако обичаш.

— Това е лейтенант Далас, която познавам и обичам.

Щом партньорката ѝ излезе, Ив извади джобния си видеотелефон и се свърза с Рурк.

Той отговори почти мигновено.

— И така, тя е... — Ив присви очи. — Къде си?

— Упражнявам се във влизане с взлом посред бял ден.

— Казах ти да не предприемаш нищо, докато не ти се обадя.

— Хммм. — Рурк се усмихна и продължи да се занимава с видеотелефона в спалнята на Селина. — Изглежда, отново проявих неподчинение. Очаквам при първа възможност да бъда сурово наказан.

— Да му се не види, колко пъти да ти...

— Какво предпочиташ — да си бъбрим, или да продължа работа?

— Продължавай.

Рурк се поизвърна от камерата и се усмихна. Имаше навик да дразни съпругата си и вероятно беше твърде дребнав, защото това му доставяше удоволствие.

Беше видял как някаква кола спира пред сградата на Селина и от нея слизат двама души, които макар да носеха спортни ризи и панталони, пак изглеждаха като ченгета.

Престъпникът винаги надущваше полицаите. Дори ако беше бивш престъпник.

И въпреки че безрезервно се доверяваше на неговото ченге, Рурк предпочиташе сам да върши някои работи.

Десет минути след като ясновидката излезе и замина с придружителите си — винаги изчакваше, да не би полицаите да се върнат за нещо забравено — той изключи с дистанционно устройство охранителната ѝ камера и преспокойно прекоси улицата.

За по-малко от три минути се справи с ключалките и преспокойно влезе в апартамента.

Малко по-късно вече беше проверил автентичността на повикването. Селина казваше истината — беше се обадила по видеотелефона в спалнята ѝ няколко секунди след два през нощта.

Крайно време беше неговото ченге да повярва на тази жена.

Трудно му бе да устои на желанието да се поогледа, въпреки че Ив изрично му го беше забранила. В крайна сметка това му беше в природата. Като ченге тя никога нямаше да разбере тръпката от това да правиш нещо забранено.

Озърна се, погледът му беше привлечен от картините — оригинали, чувствени, експресивни. Цветовата гама в спалнята красноречиво говореше за женско присъствие.

Каза си, че ако случайно се качи на втория етаж, на практика излиза от спалнята, както му беше поръчала Ив.

Допадаха му стилът на обзавеждане и просторните пометения, всичко говореше, че обитателката на жилището е самоуверена жена, която знае как иска да живее и го е постигнала. Хрумна му, че ще бъде интересно да я покани на някоя от деловите си срещи, а след това да чуе мнението ѝ за партньорите му.

Излезе също тъй лесно, както беше влязъл. Погледна часовника си — щеше да бъде в служебния си кабинет навреме за първата среща за деня.

Рурк не ѝ се обади. Ив познаваше съпруга си и сръчните му пръсти. След като не се свърза с нея по персоналния ѝ видеотелефон, тя разбра, че казаното от ясновидката се потвърждава — наистина се е обадила от спалнята си приблизително в два след полунощ.

„Е, поне това знаем със сигурност“ — помисли си. Нямаше съмнение и в душевното състояние на жената, която влезе в залата.

Страните ѝ бяха хлътнали, беше прежълтяла като човек, който още не се е възстановил след тежко и продължително боледуване.

— Далас.

— Седни. Пийни чаша кафе.

— Да... едно кафе ще ми дойде добре. — Ясновидката седна до масата и с две ръце взе голямата чаша. Пръстените ѝ издрънчаха в евтиния порцелан. — След като ви се обадох снощи, взех транквилант, обаче не ми помогна. Тази сутрин изгълтах още един, но май пак не ми

действия. Иска ми се да се натъпча с успокоителни и да изпадна в кома. Ала се съмнявам, че и това ще ми помогне.

— Със сигурност няма да помогне на Лили Нейпиър.

— Така ли се казва жертвата? — Селина отпи от чашата. Помълча. Отново отпи. — Тази сутрин не включих телевизора. Страхувах се, че ще я видя по новинарските емисии.

— Видяла си я снощи.

Екстрасенската кимна:

— По-страшно беше от миналия път. За мен. Психиката ми не издържа...

— Много трудно е на човек с твоята дарба да бъде свидетел на насилие или да го изпита на свой гръб — намеси се Пийбоди.

Посетителката признателно ѝ се усмихна:

— Да. Точно така. Разбира се, не изпитвам физическото насилие като жертвата, но и това ми е достатъчно. Пък и ако... когато сте психически свързани, чувствата „отекват“ в теб. Знам колко е страдала. Жива съм. Жива и здрава, пия кафе, а тя вече не е сред нас. Но знам колко се е мъчила.

— Разкажи ми какво видя — нареди Ив.

— Беше... — Селина вдигна ръка, сякаш да ги накара да млъкнат, докато се съсредоточи. — Миналия път беше като сън. Ярък и тревожен, но не му обърнах внимание, докато не видях по телевизията репортажа за убийството. Снощи беше различно — истинско видение, и то от най-силните, които съм имала. Все едно бях в парка и крачех редом с нещастната жена... Тя вървеше бързо, с наведена глава.

— Какво носеше?

— Тъмна къса пола — мисля, че беше черна. Бяла блуза с дълги ръкави, разкопчана на яката, а отгоре — пуловер. Обувки с нисък ток и дебели подметки... може би от гел, защото пристъпваше съвсем безшумно. Имаше и чанта. Чантичка, която носеше на дълга каишка през рамото.

— А той как беше облечен?

— В нещо тъмно. Не съм сигурна. Тя не подозираше, че някой я причаква в парка... в сенките. Беше тъмен, всичко, свързано с него, е тъмно...

— Чернокож ли е?

— Не... всъщност... не, не е. Виждам ръцете му, когато нанася ударите. Бели са, гладки. Дланите му са направо огромни. Удари я по лицето. Болката беше ужасна. Жената падна, болката отшумя. Тя... припадна. Убиецът продължи да я удря, дори след като тя изгуби съзнание. По лицето... навсякъде. „Харесва ли ти? Харесва ли ти курво?“ — Очите на Селина се изцъклиха, бледозелените ириси станаха почти прозрачни. — „Кой командва сега, гадино?“ Изведнъж престава да я удря, леко я пляска по страните... Свестява я. Иска да е в съзнание за онова, което ще последва. Усещам неопишуема болка. Не знам дали я изпитва тя или той, но е нетърпима.

— Не те боли — промълви Пийбоди, преди Ив да се намеси. — Болката не е твоя.

— Да... — Селина дълбоко си пое дъх. — Разкъсва дрехите ѝ. Жената не е в състояние да се съпротивлява, силите са я напуснали. Все пак се опитва да го отблъсне, но той извива ръката ѝ. Нещо в нея се пречупва. Объркана е, чувства се като животно, хванато в капан. Звярът я изнасилва... отново тази разкъсваща болка. Тя не го вижда. Прекалено тъмно е, болката я зашеметява. Отново изпада в безсъзнание. Там, в непрогледния мрак, се чувства в безопасност, там няма болка. Не усеща кога онзи я убива. Тялото ѝ реагира, гърчи се конвулсивно. И това... това го възбужда. Предсмъртните ѝ конвулсии го довеждат до оргазъм... Зле ми е. — Селина притисна до устните си опакото на дланта си. — Извинете. Гади ми се. Трябва да...

— Спокойно, ела с мен. — Пийбоди скочи, подаде ѝ ръка. — Ела с мен.

След като излязоха, Ив стана, приближи се до прозореца, отвори го и се облегна на перваза. Дълбоко си пое въздух, за да се успокои.

Много добре знаеше какво изпитва ясновидката. Знаеше какво е отново и отново да виждаш кошмара. И гаденето, което го съпровождаше.

Постепенно шумът, жизнеността на града прогониха усещането — пред погледа ѝ премина въздушен трамвай, претъпкан с пътници, над сградата закръжи рекламен дирижабъл, от високоговорителя изригнаха примамливи предложения за нови стоки, туристически атракции...

Краката още не я държаха, затова остана до прозореца; вслушваше се в бученето на витлото на някакъв хеликоптер, писъка на

клаксоните на колите, преминаващи по улицата, пуфтенето на въздушен автобус.

За нея какофонията на мегаполиса бе като божествена музика, като песен, която разбираше и ѝ даваше усещането за принадлежност.

В този град никога не се чувстваше сама; благодарение на значката си никога не беше безпомощна.

Вярно, че не можеше да забрави болката, но знаеше какво я предизвиква и това я зареждаше с нови сили.

Затвори прозореца, отново седна до масата, наля си още кафе.

Пийбоди доведе обратно ясновидката. Селина се беше постарала да заличи следите от преживяното — сложила си беше ярко червило и грим на клепачите. Ив с насмешка си помисли, че жените се притесняват за най-невероятни неща в най-невероятни моменти.

Щом Селина седна, Пийбоди постави пред нея малка бутилка с вода:

— За предпочитане е пред кафето.

— Да, имаш право. Благодаря. — Тя признателно стисна дланта на Пийбоди. — Благодаря и за това, че ми помогна да се овладеея.

— Няма защо.

— Сигурно ме мислиш за лигла — обърна се Селина към Ив.

— Гресиш. Аз... тоест ние ден след ден виждаме какво са способни взаимно да се причинят хората. Гледката на кръв не е най-страшното — по-страшно е осъзнаването за един безсмислено прекъснат човешки живот. Не е лесно. Никога няма да е лесно. Но ние не виждаме самото убийство... как го извършва. Не усещаме болката на жертвата, не сме принудени да живеем с кошмара.

— Напротив. — Селина бърсна сълзите си. — Току-що откри начин да го преживееш. Сега е мой ред. — Отпи глътка вода. — Мисля, че я съблече след... това. В този момент нещо в мен се съпротивляваше на видението, стараеше се да го прогони. Но мисля, че той взе дрехите ѝ, които бе разкъсал при изнасилването. Занесе я... не, не беше тя, да му се не види!

Тя отново изпи глътка вода, няколко пъти дълбоко си пое въздух.

— Мисълта ми е, че за него жертвата олицетворява друга жена. Нея вижда, нея наказва. Наказва жената, която го е измъчвала. В тъмното. Той се страхува от мрака.

— Убива нощем — промърмори Ив.

— Налага се. За да превъзмогне страха си.

— Може би. Продължавай.

— Прекъснах видението, защото повече не издържах. И се свързах с теб. Давам си сметка, че трябваше да изчакам до края — вероятно щях да видя нещо, което да ни е от помощ. Обаче изпаднах в паника и се съпротивлявах, докато го прогоних.

— Намерихме я по-бързо, защото ти ми се обади. Така успяхме да предпазим непокътнати уликите. Много ни помогна.

— Дано. Попаднахте ли на следите му?

— Надявам се.

Ясновидката затвори очи:

— Слава богу. Ако имате нещо негово, ще се опитам да го видя.

— Разполагаме с оръжието, с което е извършил убийството.

Селина поклати глава:

— Ще опитам, но се страхувам, че ще бъде като преди — онова, което виждам... усещам, е самият акт и чувствата, свързани с него. За да го видя, ми трябва нещо, което извергът е докоснал с голи ръце, държал е или е носил.

Ив сложи панделката на масата:

— Все пак опитай.

Ясновидката навлажни с език устните си, колебливо протегна ръка, докосна панделката.

Изведнъж рязко отметна глава и забели очи. Още миг и щеше да се свлече на пода, но когато се плъзна от стола, пръстите ѝ отслабиха хватката, тя изпусна панделката.

Ив скочи и я прихвана, преди да се строполи на пода.

— Усещам само него. От нея няма и следа. Всичко нейно се е заличило, когато е стегнал панделката около шията ѝ. Усещам само неговата ярост, страх и възбуда. Все едно са ме полазили насекоми-кръвопийци. Ужасно е!

— Какво прави той, след като свърши с жената?

— Излиза на светло. Вече може да се върне на светло. Не знам какво означава... Главата ми! Главата ми ще се пръсне от болка.

— Ще ти дадем нещо против главоболие, после ще уредя да те изпратят до вас. Пийбоди?

— Ела, Селина. Искаш ли първо да си починеш?

— Не. — Тя се облегна на рамото на Пийбоди. — Единственото ми желание е да се прибера у дома.

— Селина. — Ив закри с ръка червената панделка. — Мисля, че ще се почувстваш по-добре, ако поговориш с доктор Майра — нашата психиатърка.

— Благодаря за предложението, но...

— Дъщеря ѝ е екстрасенс.

— О!

— Шарлот Майра. Много е способна. Може би ще ти олекне, ако поговориш с някого, който разбира... състоянието ти.

— Може би. Благодаря.

След като остана сама, Ив взе червената панделка, разгледа я. Запита се дали ясновидските способности на Селина са дар божии или проклетие.

„Нито едното, нито другото“ — каза си, отново пхна червената ивица плат в пликчето за веществени доказателства. Панделката беше само оръдие за извършване на престъплението, нищо повече.

Тъкмо събираше сили да стане, на вратата се почука, влезе командир Уитни.

Тя скочи на крака:

— Сър, току-що приключих разпита на Селина Санчес и възнамерявах да дойда при вас.

— Седни. Откъде взе кафето?

— Приготви го моят автоготвач.

— Значи няма да ме отрови. — Той се взе чаша, наля си, седна срещу Ив. Безмълвно отпи от кафето, без да откъсва поглед от лицето ѝ. — Май изобщо не си си лягала.

— Подремнах един-два часа, сър.

— Личи си. Хрумна ми, докато четях рапорта ти. От близо единайсет години си под мое командване, нали, лейтенант?

— Да, сър.

— И след толкова време не сметна, че е оправдано... дори разумно, когато наредих да бъдеш при мен в девет часа, да ме информираш, че едва се държиш на краката си, отгоре на всичко си насрочила важен разпит за осем часа, така ли?

Явно командирът очакваше откровен отговор, затова тя се позамисли, после отвърна:

— Да, сър.

Уитни потърка челото си:

— Така и предположих. Опита ли от тези? — Посочи кифлите.

— Не, обаче са пресни... доколкото са пресни храните, с които е зареден автоматът.

— Изяж една пред мен.

— Моля?

— Хапни нещо. Заради мен. Изглеждаш ужасно.

Ив взе една кифла и промълви:

— Изглеждам точно както се чувствам.

— Обадох на кмета. Имам среща с него и с началника Тибъл след трийсетина минути. Настояха и ти да присъстваш.

— Къде е срещата, сър? В кметството или в „Кулата“?

— В кметството. Но ще уведомя господата, че е невъзможно да присъстваш, защото имаш важна работа извън управлението.

Тя не каза нито дума, ала изражението ѝ накара командира да се усмихне.

— Признай какво си помисли. Не се опитвай да ме излъжеш, искам честен отговор.

— Нищо не си помислих, сър. Обаче ми се прииска да ви целуна краката.

Уитни се засмя, взе една кифла, отчупи половината и докато дъвчеше, промърмори:

— Ще стане голяма патърдия. Малцина се осмеляват да забранят достъпа в обществен парк.

— Налага се, докато „метачите“ си свършат работата.

— Знам какво ще каже кметът, след обичайните политически дрънканици — че според официалните рапорти извършителят използва защитен спрей, поради което хвърляш на вятъра парите на данъкоплатците и лишаваш гражданите на Ню Йорк от възможността да се разхождат в парка, докато гониш вятъра.

Ив не разбираше от политически машинации, но знаеше кога трябва да настоява на своето.

— Този път реагирахме твърде бързо и го изненадахме. Почти съм сигурна, че още е бил с жертвата, когато е пристигнала патрулната кола. Което означава, че кръвта ѝ е била по дрехите, по ръцете му. Не е имал нито време, нито желание да я изчисти. Вече намерихме кървави

следи — от мястото на убийството до мястото, на което е оставил мъртвата, а оттам — в източна посока. Ако го проследим...

— Мислиш ли, че само защото са ме закотвили зад бюрото, съм забравил какво е истинската полицейска работа? — прекъсна я командирът. — Всяко намерено парченце от мозайката води към следващото. Кметът няма да го разбере, обаче Тибъл знае какво е. Ще оправим положението, не бери грижа.

— Благодаря, сър.

— Какъв е следващият ти ход?

— Ще се обърна за съдействие към колегите от отдела по електроника. Подготвям списък на живущите в района около магазина за шивашки материали, който са посещавали жертвите, както и на хората, членуващи в няколко фитнес клуба. Сигурна съм, че сме на вярна следа. Ще ги пуснем в компютъра, ще елиминираме онези, които не отговарят на критериите, и ще открием убиеца. Фийни ще се справи много по-бързо от мен, пък и аз няма да си губя времето пред компютъра.

— Добре. Започнете веднага.

Излязоха заедно от залата, Ив се върна в канцеларията си.

Да се работи с Фийни беше удоволствие. Разбираха се с половин дума, не се налагаха подробни обяснения.

— Няма да стане бързо — предупреди я той. — Но ще се захванем веднага, след като ни дадеш информацията.

— По един или друг начин ще принудя собственика на магазина да ми предостави списъка на постоянните клиенти. Всъщност магазините са два — единият е извън периметъра, но все пак е близо. По същия начин ще се добера до имената на членовете на фитнес клубовете. Ще ти изпратя данните, които вече имаме, и непрекъснато ще те държа в течение.

— Става.

— Проверявам и банките за органи — донори и приемници. Мисля, че е загуба на време, но сме длъжни да предвидим и тази възможност. Щом науча нещо, веднага ще ти го съобщавам.

— Добре. И успокой, топката, Далас.

— Нима? Благодаря за комплимента.

Тя прекъсна връзката. Съхрани като зип-файлове наличната информация, дори бележките си, за да ги изпрати на Фийни.

Ирландецът имаше ум като бръснач — може би щеше да забележи нещо, което тя е пропуснала.

Грабна якето, което беше забравила да облече, след като взе душ. Влезе в общото помещение и махна на Пийбоди:

— Тръгваме.

ДВАНАЙСЕТА ГЛАВА

— Помолих Фийни да провери дали живущ в района членува в някой от посочените фитнес клубове и е клиент или служител в магазина за шивашки принадлежности. За целта обаче трябва да му предоставим списъци с имената на тези хора.

— Фийни ще провери съвпаденията много по-бързо от нас. Въпреки това ще е необходимо доста време, предвид големината на района и броя на хората, накрая ще се наложи да „пресеем“ съвпаденията — мнозина предпочитат да пазаруват в кварталните магазини и да посещават най-близката зала за фитнес.

— Ето защо предлагам да насочим вниманието си към онези, които отговарят на психологическия профил на престъпника. И така, започваме с неженените мъже.

— Ясно. Той най-вероятно живее сам и е на възраст между трийсет и петдесет години...

— Според мен е около трийсетгодишен — прекъсна я Ив. — Почти на една и съща възраст с жертвите.

— Защо мислите така?

— Не знам... интуицията ми го подсказва. Даа, може би това е ключът. Жертвите са на възрастта на жената, която олицетворяват, която той всъщност убива. Сега е пораснал, с нея са на равна нога. Вече може да ѝ отмъсти. — Ив вдигна рамене. — Май започнах да говоря като Майра.

— Има нещо такова. Но теорията изглежда правдоподобна. И така, да предположим, че престъпникът е на около трийсет години. Знаем, че е силен, с големи стъпала. Според цивилната консултантка той има големи длани и е висок над метър и осемдесет.

Без да откъсва поглед от уличното платно, Ив промърмори:

— Май много-много не вярваш на цивилната консултантка.

— Напротив. Но виденията ѝ не са факти. Трябва да се съобразяваме с неопровержимите доказателства, а останалото да приемаме скептично.

— Браво, така те искам!

— Тя не си измисля, реакцията ѝ при докосване на панделката беше абсолютно неподправена. Скъса се да повръща в тоалетната — така се изплаших, че още малко и щях да повикам линейка. Все пак е опасно изцяло да се довериш на виденията.

— Нима?

— По отношение на сарказма сте ненадмината, лейтенант. Мисълта ми е, че виденията може да изопачават действителността.

Ив любопитно я изглежда:

— Например?

— Възможно е в очите на Селина престъпникът да е необичайно висок, едър, с големи длани и така нататък, защото е много могъщ. Не само в прекия смисъл, за което свидетелства начинът му на действие, но и в преносния. Да речем, във финансово или друго отношение. Или пък тя го вижда така, защото се страхува от кървавите му дела. Таласъмът от приказките е почти великан.

— Добре — промърмори Ив, докато се оглеждаше за свободно място за паркиране. — Продължавай.

— Знаем номера на обувките му и че е по-едър от обичайното. Оттук следва, че може би е и по-висок от нормалното. Знаем, че е много силен, за да пренесе труп на разстояние от петдесетина метра и да се изкачи с него по стръмна скала. Накратко, добиваме автентична представа за външността му благодарение на полицейската работа, не на разни там видения.

— Полицейската работа потвърждава ли виденията или виденията потвърждават резултатите от дедукцията?

— И двете... — Пийбоди стреснато ахна, защото партньорката ѝ изведнъж превключи на вертикален полет, за да вмести колата в токущо освободило се място до тротоара. След като по чудо оцелях, тя добави: — Цивилните консултанти са полезни инструменти, но трябва да знаем как да ги използваме.

Ив се взираше в непрекъснатия поток от коли, за да издебне момент, в който да слезе от автомобила, без да бъде премазана.

— Тя не вижда лицето му — отбеляза.

— Нищо чудно престъпникът да носи маска. Или пък тя толкова се страхува, че подсъзнателно блокира образа му.

Ив стъпи на тротоара:

— Способна ли е на това?

— Ако има достатъчно силна психика и се страхува прекалено много. А тя наистина се страхува. Селина не е полицай като нас, лейтенант — продължи Пийбоди, докато вървяха по улицата. — И ние често виждаме убийства, но това е нормално за нашата професия — който се страхува от страшни гледки, не става полицай, камо ли да постъпи в отдел „Убийства“. Избрах тази професия, защото винаги съм искала да живея и работя в Ню Йорк. Мечтаех да бъда ченге, и то ченге, което открива отговорите на важни въпроси, работи за хората, подложени на насилие, и против насилниците. А вие?

— И с мен беше почти същото.

— Така... Но Селина не е имала избор. Не си е казала: „Брей, защо не стана медиум, ще бъде супер.“ Приела е природната си даденост и я използва да помага на хората.

— Което е достойно за уважение. — Ив накриво изглежда някакъв бездомник с мърлява табелка на шията, който с удоволствие позираше на туристите.

— Да. Но ето че я връхлита видението за кърваво убийство. Според мен тя най-много се страхува, че няма да ѝ е нито за пръв, нито за последен път. Представяте ли си какво ѝ е?

— Сигурно се е скъсала да повръща.

Пийбоди се изкиска:

— Заслужаваше златен медал. Мисълта ми е, че тя се мъчи да ни помогне с цената на невероятен психически и физически тормоз. В крайна сметка не е нейна работа да залови престъпника, а наша.

— Съгласна съм. — Ив спря пред магазина за шивашки материали. — Дори при най-благоприятните обстоятелства, когато медиумът е обучен за полицейска работа, привличането му в разследването е проблематично. В този случай въпросните обстоятелства не са налице. Обаче Селина е неразривно свързана с убийствата. Нито тя, нито ние имаме избор. Ще я използваме, ще ѝ задаваме въпроси, ще се съобразяваме с виденията ѝ. А ти ще ѝ държиш главата, когато повръща. — Тя понечи да отвори вратата на магазина, но спря за миг: — Защо избра Ню Йорк, Пийбоди?

— Много ясно — ако мечтаеш да се бориш с престъпността, избираш голям град, където тя е силно застъпена.

— Такива градове има много.

— Нито един не може да се сравни с Ню Йорк.

Ив замислено се загледа в непрекъснатата върволица от превозни средства, задръстващи улицата. Водачите натискаха клаксоните, без да ги е грижа за забраната на градските власти. Собственикът на подвижен павилион за храна сипеше цветисти ругатни по адрес на някакъв клиент, който го беше разгневил.

— Имаш право, Пийбоди.

— Хм, доста необичайно искане — колебливо промърмори управителката на магазина.

Намираха се в мъничката ѝ канцелария, обзаведена с бюро и един стол, покрит с нещо, което според Ив бяха парченца плат, съшити така, че да образуват нещо като икона на властен и вероятно безумен бог на цветовете.

Управителката беше на около четирийсет години, страните ѝ бяха румени като ябълки, усмихваше се непрекъснато, дори когато кършеше ръце и изглеждаше объркана.

— Имате ли списък на клиентите, госпожо Чанси?

— Разбира се. Разбира се, че имаме. Повечето са постоянни, затова държим да ги уведомяваме за разпродажбите и други мероприятия. Например миналата седмица предлагаме...

— Госпожо Чанси, интересува ни само списъкът.

— Хм. Да. Вижте какво... лейтенант. Лейтенант сте, нали?

— Познахте.

— Разбирате ли, никога не са ми отправяли подобно искане и не знам как да постъпя.

— Аз ще ви улесня — предоставяте ни списъка, а ние ви благодарим за съдействието.

— Но... на клиентите няма да им е приятно, ако разберат, че съм разкрила самоличността им. Представете си, че отидат при конкуренцията!

Помещението бе толкова тясно, че Пийбоди успя незабелязано да побутне началничката си, след което с подobaваща сериозност заяви:

— Обещаваме да бъдем дискретни, госпожо Чанси. Разследваме тежко престъпление и разчитаме на помощта ви. Не възнамеряваме да съобщаваме на клиентите как сме научили имената им.

— О, разбирам — избърбори жената, но продължи да стърчи посред мъничкото помещение и да хапе устните си, разтегнати в усмивка.

— Каква прекрасна изработка. — Пийбоди докосна покривката, същата от разноцветни парченца плат. — Ваше дело ли е?

— Да. Много се гордея с тази си работа.

— Има защо. Невероятна е.

— Благодаря. Занимавате ли се с приложно изкуство?

— Да, но не много активно. Надявам се в бъдеще да отделям повече време на любимото си хоби, още повече, че скоро ще се пренеса в ново жилище. Искам то да бъде отражение на интересите ми.

— Много правилно решение, скъпа! — ентусиазирано възкликна управителката.

— Направи ми впечатление какъв богат асортимент предлагате. Щом се настаня в новата квартира, отново ще ви посетя, но като клиентка.

— Прекрасно! Позволете да ви дам малко повече информация за нашия магазин. Организираме курсове, ежемесечно устройваме семинари за хора с различни интереси. — Тя извади диск от кутия, облепена с маргаритки от плат.

— Благодаря — кимна Пийбоди.

— Знаете ли, лейтенант, практикуването на художествените занаяти представлява не само изработване на красиви предмети, но дава отражение върху стила и личността ви в традицията на вековна култура, освен това действа като терапия. Мисля, че всеки с вашата професия задължително от време на време трябва да си позволи почивка и да пречисти душата си.

— Имате право. — Пийбоди едва се сдържа да не прихне, задето управителката я беше повишила в чин. — Напълно ви подкрепям. Ще ви препоръчам на много мои приятели и колеги.

— Наистина ли?

— Разбира се. А сега ще ни предоставите ли списъка, госпожо Чанси? — Пийбоди подкупващо се усмихна. — Ще ви бъдем признателни за съдействието, което оказвате на нюйоркската полиция.

— О, така ли? След като го поставяте по този начин... — Тя се покашля. — Обещавате ли да бъдете дискретни?

— Разбира се — отвърна Пийбоди, без да престава да се усмихва.

— Ей сега ще ви направя копие.

Като излязоха на улицата, усмивката ѝ стана самодоволна, запристъпва гордо. След няколко секунди се обърна към началничката си:

— Е?

— Какво?

— Не бъдете такава сухарка. — Пийбоди закачливо я сръга с лакът. — Похвалете подчинената си.

Ив спря пред един подвижен павилион. Очертаваше се ден, през който кофеинът ще да я крепи на крака.

— Две туби пепси — каза на продавача.

— Едната да е диетична — намеси се Пийбоди и добави, обръщайки се към Ив: — Гледам да ограничавам калориите.

Ив сви рамене, извади от джоба си няколко кредитни жетона. Още след първата глътка си каза, че може би все пак светът няма да загине.

— Справи се чудесно, Пийбоди. Отне ти повече време, отколкото да разбия носа на Чанси в бюрото ѝ, но беше по-елегантно.

— След като вече сме партньорки, ще играя ролята на гласа на разума, става ли?

— Ще видим. Защо толкова се прехласна от стола?

— Изработването на покривки от съшити парчета плат е цяло изкуство — те могат да бъдат по-обикновени или набиващи се на очи. Използваните материали не ми допаднаха, но изработката беше първокласна.

— Брей, всеки ден човек научава по нещо. Само че тъкмо тази информация е безполезна за мен. Размърдай се, Пийбоди. По-живичко. Тъкмо ще свалиш килограмите, натрупани от тъпкането с разни боклуци.

— Може да се тъпча, но ходя на фитнес. Което означава, че днес имам право на десерт. Намислили ли сте какво ще облечете довечера?

— Довечера ли? Мамка му!

— Според мен не можете да отидете в този вид. Трябва да отидем — продължи тя, преди Ив да проговори. — Освен ако не се случи нещо извънредно, фактът, че ще прекараме два-три часа в компанията на колеги, няма да попречи на разследването, лейтенант.

— Много ти разбира главата! — Докато вървеше към фитнес центъра, Ив отпиваше от тубата с пепси. — И без това се чувствам ужасно неловко на тези купони, ами снощи не мигнах, а броят на труповете продължава да расте. Навремето животът ми беше много полесен.

— Ммм.

— Така е, повярвай ми. Защото в него не присъстваха толкова много хора.

— Ами ако трябва да го опростите, изхвърлете някого. Например Рурк. С Макнаб сме се разбрали — ако Рурк е свободен, ще се опитам да го сваля, а Макнаб ще свали вас.

Ив се задави от последната глътка пепси. Партньорката й услужливо я потупа по гърба:

— Пошегувах се. Не разбирате ли от майтап, лейтенант?

— Вие с Макнаб сте извратени!

— Може би. — Пийбоди се ухили. — Обаче ни е хубаво заедно.

„Клубът на Джим“ се помещаваше в подземие, до което се стигаше по мръсно стълбище и след преодоляването на тежка метална врата. Ив предположи, че ако желаещ да стане член на клуба не може да се справи с вратата, става за смях и на бърза ръка го изритват на улицата.

Първото, което се забелязваше беше миризмата — миризма на мъж, но в лошия смисъл. Удряше в носа като юмрук, увит в потен бандаж.

Стените бяха олющени, но се предполагаше, че са били боядисани в стоманеносиво някъде по времето, когато Ив беше се родила. Таванът беше покрит с петна от влага, подът бе така просмукан с пот и кръв, че изпаренията се надигаха като воняща мъгла.

Тя предположи, че за посетителите на „клуба“ вонята ухае като парфюм.

Уредите бяха най-необходимите, нищо луксозно. Щанги, гирички, боксови круши, няколко чувала с пясък. Имаше няколко обемисти машини, вероятно произведени през миналия век. Пред единственото огледало с повредена амалгама някакъв тип с телосложението на товарна ракета правеше упражнения за бицепсите.

Друг беше на лежанката и вдигаше щанга с размерите на гигантска секвоя. Не носеше предпазен колан — вероятно тук подобно нещо би се изтълкувало като глезотия.

Трети разярено удряше боксовата круша, сякаш налагаше бивша съпруга прелюбодейка.

Всички носеха развлечени сиви трикотажни панталони и ризи с откъснати ръкави. „Все едно са с униформи — помисли си Ив. — Липсва им само надписът на гърдите: «Аз съм лошо момче».“

Щом двете влязоха в подземие, всичко замря. Онзи с бицепсите застина пред огледалото, щангистът намести щангата на опорите, боксьорът, облян в пот, остана с ръка, допряна до боксовата круша.

В тишината се чуваха тежки тупвания от съседното помещение, някой крещеше:

— Лявата да е водеща, тъпако!

Ив огледа мъжагите и се обърна към боксьора, защото беше най-близо:

— Залата има ли управител?

За нейно удивление здравенякът, който тежеше поне сто и двайсет килограма, се изчерви като скромна девойка и запелтечи:

— Тъъ... не. Само Джим. Той е собственикът. Тъкмо сега има спаринг мач с Бинър, госпожо.

Тя прекоси помещението. Онзи с щангите седна и враждебно я изгледа:

— Джим не пуска тука фусты.

— Джим сигурно не знае, че половата дискриминация е забранена.

— Дискриминация ли каза? — Онзи се ухили злобно. — Няма никаква дискриминация. Той просто не приема фусты.

— Аха, схванах разликата. Я да видим колко вдигаш... Хм, сто и четирийсет килограма. Сигурно и толкова тежиш, а?

Чернокожият исполин избърса потта от лицето си:

— Оня, дето не може да вдигне собственото си тегло, е момиче.

Ив кимна, отключи щангата, нагласи я, направи му знак да стане:

— И аз вдигам толкова. Изчезвай! — Тя се изтегна на лежанката.

Боксьорът изтича до нея:

— Госпожо, гледайте да не се контузите.

— Няма страшно, малкия. — Ив хвана здраво металния прът, десет пъти бавно вдигна щангата. Закрепи я на поставките, стана от лежанката: — Явно не съм момиче. — Кимна на здравеняка срамежливец и тръгна към съседното помещение.

— Още не мога да вдигна собственото си тегло — прошепна Пийбоди. — Сигурно ще ме сметнат за момиче.

— Тренирай повече и ще успееш.

Единият боксьор на ринга беше чернокож с толкова лъскава кожа, че изглеждаше като намазан с масло. Бедрата му бяха като дънери, мускулите на гърдите му приличаха на хълмчета от стомана. Имаше страхотно дясно кроше, но се издаваше, като преди удара отпускате лявото си рамо.

Противникът му приличаше на скандинавски бог и беше много пъргав. Едва като пристъпи по-близо, Ив забеляза, че не е човек, а дроид.

Треньорът, който също носеше униформен сив анцуг, тичешком обикаляше ринга, крещеше наставления и ругатни.

Беше висок около метър и шейсет и вероятно беше прехвърлил петдесетте. Носът му изглеждаше така, сякаш често е влизал в съприкосновение с нечий юмрук. Когато отново отвори уста да изкрещи на един от боксьорите, под светлината блесна сребърен зъб.

Ив изчака края на рунда, и видя как чернокожият гигант с наведена глава изтърпява обидите, които андроидът му подхвърляше, след като вече беше в безопасност отвъд въжетата.

— Извинете за прекъсването — подхвана тя.

Джим рязко се извърна:

— Не позволявам тука да идват жени. — Той подаде хавлиена кърпа на чернокожия, после тръгна към Ив, по-точно се затъркаля като малък танк. — Чупката!

Тя му показва значката си:

— Да започнем отначало, а?

— Жени ченгета. Още по-гадно от обикновени жени. Клубът си е мой, нали така? Човек може да прави каквото си ще на собствена територия, без някаква женка ченге да му нарежда да приема фусты в клуба. — Докато говореше, все повече се разпалваше и подскачаше като човече на пружина, очите му се изцъклиха, главата му се повдигаше и спускаше като на кълвящ гълъб. — По-скоро ще закрия заведението, отколкото да търпя някакви фръцли да ми се перчат и да питат къде е шибаната вода с лимон.

— Хм, май и двамата с теб имаме късмет, че не съм дошла да те прибера за нарушаване на закона за дискриминацията.

— Дискриминация ли! Друг път! Това е сериозна тренировъчна зала, не някакъв клуб за лигли.

— Забелязах. Аз съм лейтенант Далас, това е детектив Пийбоди. Работим в отдел „Убийства“.

— Е, тогаз хич нямате работа тука. Напоследъка не съм претрепал никой.

— Ох, камък ми падна от сърцето, Джим. Случайно да имаш канцелария?

— Защо?

— За да си поговорим на спокойствие, вместо да ти сложа белезници и да те закарам на разпит в управлението. И преди да изтърсиш някоя глупост, ще ти кажа, че не съм дошла да те тикна зад решетките. Не ме интересува дали не допускаш жени в тая дупка или устройваш оргии под душовете. Разбира се, ако имаш баня, което, ако се съди по миризмата, е малко вероятно.

— Имам баня. Имам канцелария. Клубът си е мой, ще го управлявам както намеря за добре.

— Чудесно. Какво предпочиташ — в твоя кабинет или в моя?

— Проклети фусты! Ей, ти! — Джим заканително размаха пръст на чернокожия боксьор, който още стърчеше посред ринга. — Един час ще тренираш с въжетата, та дано да научиш какво да правиш с двата си леви крака. Аз отивам да поговоря с ченгетата. — Фръцна се и забърза в неизвестна посока.

Двете го последваха, Пийбоди промърмори:

— Всичко тръгна назад, откакто дадох на жените право да гласуват. Бас държа, че този ден е отбелязан с черно във вечния календар на скъпия Джим.

Изкачиха се по ръждясалите метални стъпала, които водеха към втория етаж. Острата миризма на пот и плесен, от която очите се насълзяваха, издаваше местоположението на душовете.

Дори Ив, която не обръщаше внимание на подобни подробности, утвърдително кимна, когато партньорката ѝ прошепна: „Отврат!“

Джим влезе в помещение, което вероятно минаваше за кабинет заради бюрото в дъното, почти затрупано от боксови ръкавици, предпазители за зъбите, листове хартия и използвани салфетки. Стените бяха окичени със снимки на един по-млад Джим по боксови гащета. На една той държеше купа. Едното му око беше затворено, носът — окървавен, торсът — покрит със синини — явно победата не е била лесна.

— През коя година завоюва титлата? — попита го Ив.

— Четирийсет и пета. На дванайсетия рунд свалих Хари в кома. Чак след три дни дойде на себе си.

— Намерил с какво да се хвали. Виж какво, разследваме убийствата на две жени, които са били изнасилени и удушени.

— Хич нищичко не знам по този въпрос. — Той хвърли на пода купчина мръсни дрехи и се настани на освободения стол. — Женил съм се два пъти. След втория опит се отказах от фустите.

— Мъдра постъпка. Смятаме, че убиецът живее, работи или често посещава този район.

— Не може ли да си по-точна? Ама какво ли питам? Неспособността да се вземе решение е типично женска черта.

— Разбирам защо съпругите ти са те зарязали, Джим. Ти си голям чаровник. И така, имаме две жертви. Били са изнасилени, удушени и обезобразени само защото са жени.

Нахаканата му усмивка помръкна:

— Ей затова гледам само спортните програми. Да не мислиш, че се разхождам из квартала, пребивам и изнасилвам разни там женски? Ако ме обвиняваш в нещо, по-добре да викна адвоката ми.

— Както искаш. Не си заподозрян, обаче смятаме, че престъпникът, който е убил не само тези две жени, но и други, фанатично поддържа кондицията си. Едър е и много силен. Такива типове със сигурност посещават и твоята дупка.

— Ама вие какво искате от мене? Идва някой да вдига щанги, а пък аз от вратата да го питам дали после няма да удуши някоя женска,

тъй ли?

— Като съзнателен гражданин трябва да съдействаш на полицията и да ми предоставиш списъка на членуващите в твоя „клуб“.

— Сбъркала си адреса, госпожо. Знам ги аз разните там закони и законченца. Нищо не съм длъжен, докато не ми представиш официална заповед.

— Да опитаме нещо друго. — Ив се пресегна, извади от чантата на Пийбоди паспортната снимка на Елиса Мапълуд. — Така е изглеждала едната жертва. Преди онзи да се заеме с нея. Няма да ти покажа на какво прилича после. Няма да я познаеш, не и след онова, което извергът ѝ е сторил. Жената има четиригодишна дъщеричка.

— Божичко! — Той извърна поглед, намръщено се втренчи в стената. — Познавам си клиентите. Да не мислиш, че ще пусна тука някой откачен убиец? По-скоро ще разреша на жени да използват уредите.

— Искam списъка на постоянните клиенти.

Джим изпуфтя:

— Не понасям изнасилвачите. Ако не можеш да издържиш, без да си го завреш някъде, в квартала се навъртат сума проститутки. Според мене изнасилването е по-лошо от убийството.

Зарови из хаоса на бюрото си, докато измъкна старомоден портативен компютър.

Пийбоди жадно си пое въздух, когато отново се озоваха на улицата:

— Това изпитание дълго няма да го забравя. Обонянието ми още е в шок. Сигурно ще се възстанови едва след седмица. И залите, които посетихме вчера, не бяха цвете за мирисане, но „Клубът на Джим“ печели златния медал.

— Предстои ни още едно посещение на подобно заведение. Но пътьом ще се отбием във втория магазин за шивашки материали.

Пийбоди изчисли извървяното разстояние, както и разстоянието, което им предстоеше да изминат, и заяви:

— Довечера ще си позволя два десерта.

Изминаха повече от два часа, докато се сдобият с всички списъци. Вероятно щеше да им отнеме и повече време, но заместник-управителката на магазина се почувства толкова поласкана, че може да съдейства при разследване на убийство, че с готовност им предостави пълна информация.

Вторият фитнес клуб беше по-чист и с много повече клиенти, неприятната миризма не беше толкова натрапчива. Обаче управителят каза, че трябва да поиска разрешение от собственика, който пък отказа съдействие, докато не дойде в клуба и лично да се справи с положението.

Въпросният собственик се оказа светлокож азиатец исполин с късо подстригана прошарена коса. Подаде ръка на Ив и пое дланта ѝ с предпазливостта на гигант, който си дава сметка за невероятната си сила.

— Чух за тези убийства. Ужасяваща история.

— Така е, сър.

— Заповядайте да седнем.

Кабинетът му беше малък като канцеларията на Джим, но изглеждаше така, все едно е бил почистен и обзаведен не само през последния четвърт век, но и през последната седмица.

— Разбрах, че искате списък на нашите членове.

— Да. Подозираме, че убиецът посещава клуб като вашия.

— Не ми се ще да мисля, че имам клиент, който би могъл да извърши подобно чудовищно деяние. Не че отказвам да ви сътруднича, лейтенант, но предпочитам да се консултирам с моя адвокат, преди да ви предоставя поверителна информация.

— Както желаете, господин Линг. Ще вземем разрешително. Ще отнеме известно време, обаче ще получим необходимия документ.

— А междувременно той може да убие друга жена. Разбрах подтекста, лейтенант. Ще ви дам списъка, но имам следната молба — ако ви е необходимо още нещо, да се обръщате към мен, не към управителя. Ще ви дам номера на частния ми видеотелефон. Мъжете също клюкарстват. Не желая да загубим клиенти, защото се страхуват, че редом с тях тренира сериен убиец.

— Разбира се, господин Линг. — Тя изчака, докато собственикът нареди на компютъра да копира на дискета списъка на членовете на

клуба, и попита: — Не приемате ли жени?

— Не отказваме достъп на представителки на нежния пол — отвърна той с лека усмивка. — В противен случай ще попаднем под ударите на закона за половата дискриминация. Но колкото и да е странно, в момента в клуба не членуват дами.

— Виж ти! Каква изненада!

— Ще предадем данните на Фийни и ще подремнем един-два часа — заяви Ив, докато вървяха по коридора към отдел „Убийства“. — Вероятно ще се наложи да се срещнем с Морис и Майра, освен това ако до три следобед нямаме резултати от лабораторните анализи, ще трябва да пришпорим Дики Тъпака.

— Да уговоря ли срещите?

— Не, аз ще... — Ив млъкна, като видя исполина, който чакаше на скамейката пред отдела. — Да, свърши и тази работа. После си вземи два часа отпуск. — Изчака, докато партньорката ѝ влезе в общото помещение, пхна ръце в джобовете си и се приближи до посетителя: — Привет, Крак.

— Здравсти, Далас. Хубаво, че не се забави. Ченгетата се изнервят, като видят наоколо едър и красив чернокож.

Безспорно беше едър. И чернокож. Но за красив не можеше и дума да става. Тъкмо обратното — дори родната му майка би се изплашила от грозотата му, а след като се беше татуирал, гледката беше още по-страховита. Върху прилепналата сребриста тениска носеше дълго манто от лицева кожа. Тесният черен панталон подчертаваше дългите му мускулести бедра. Черните ботуши с дебели подметки прибавяха още два-три сантиметра към и без това внушителния му ръст.

Беше собственик на секс клуб, където напитките бяха почти смъртоносни, музиката — пламенна, а повечето клиенти бяха прекарвали повече време в затвора, отколкото на свобода.

Лепнали му бяха прякора Крак, защото той твърдеше, че такъв звук се чува, когато удря една в друга главите на враговете си. Само преди няколко месеца Ив го беше прегръщала, докато той безутешно ридаеше до трупа на убитата си сестра.

— Дошъл си само да стряскаш ченгетата ли? — подхвърли Ив.

— Нищо не те плаши, бяло момиче. Имаш ли малко свободно време? Ще ми се да идем някъде, дето няма да ни подслушват.

— Дадено. — Тя го поведе към малката си канцелария, затвори вратата.

— Доживях доброволно да вляза в полицейски участък — промърмори Крак и се поусмихна.

— Ще пиеш ли кафе?

Той поклати глава, обърна се и погледна през прозореца:

— Много ти е кофти работното място, шефке.

— Вярно е, но си е мое. Няма ли да седнеш?

Чернокожият исполин отново поклати глава:

— Тц. Отдавна не сме се виждали, а?

— Така е. — Замълчаха за миг, спомниха си трагичните обстоятелства при последната им среща.

— За последно те видях, като дойде да ми кажеш, че сте хванали мръсника, дето очисти сестричката ми. Тогава не ти казах почти нищо.

— Нямаше какво да ми кажеш.

Той вдигна рамене, после някак се изгърби:

— Думите напиреха, обаче не можех да ги изговоря.

— Преди няколко седмици се отбих в заведението ти. Барманът каза, че си заминал някъде.

— Не издържах тук след смъртта на милата ми сестричка. Трябваше да се махна поне за малко. Попътувах, видях свят. Ама така и не ти благодарих за каквото направи за мен и малкото ми момиче. Думите не щяха да излязат.

— Не е необходимо да ми благодариш.

— Беше истинска красавица.

— Така е. Не съм губила близък човек, но...

Той рязко се извърна:

— Всеки ден губиш по някого. Представа си нямам как издържаш. — Въздъхна и добави: — Мъжът ти ми писа как сте засадили в парка дръвче в памет на сестричката ми. Трогнат съм. Отидох да го видя и някак ми поолекна на душата. Затуй дойдох да ти благодаря.

— Няма за какво.

— Има — ти направи за нея каквото трябваше, исках да ти го кажа. Исках да ти кажа, че го знам и никога няма да го забравя. Обаче

животът продължава — все някак трябва да го избутам. Та дойдох да ти съобщя, че когато се отбиеш в бара, вече ще бъда там и ще троша глави както преди.

— Радвам се, че се върна.

— Длъжник съм ти, да знаеш. Ако ти потрябва нещо, само кажи. Между другото, сладурче, нещо не ми харесваш. Да не би да се скапваш от работа?

— През последните дни наистина ми се събра доста.

— Май е време за малко да заминеш някъде, душко.

— Може би. — Тя наклони глава, огледа го. — Голям мъж си.

— Чак сега ли забеляза, захарче? — Крак се потупа по чатала. — Имам писмено свидетелство, че размерът си го бива.

— Не се и съмнявам. Но дръж голямото куче на каишка. — Ив говореше машинално, мисълта ѝ беше на друго място. — Я кажи, ако един едър красив чернокож иска да поддържа формата си, ходи ли редовно на фитнес?

— Имам си собствени уреди. — Той многозначително ѝ намигна. — Ама два пъти седмично ходя в зала. Така се дисциплинират умът и тялото.

— Бил ли си в „Клубът на Джим“?

— Скапана дупка.

— И аз така чух. Какво ще кажеш за „Културисти“?

— Кофти е, щото няма мацки. Защо да си показвам суперското тяло пред разни мъже, дето отгоре на всичко ми се пускат? Налага се да троша нахални ръчички и да си губя ценното време. Ходя в „Зоната“ — там след тренировката правят цялостен масаж, ако ти се прииска.

— Но познаваш и другите фитнес клубове и нищо не ти пречи да ги посетиш, ако решиш, нали?

Устните му се разтегнаха в усмивка:

— Ама разбира се, стига да ме помоли едно кльощаво бяло момиче, дето е и ченге.

— Търся мъж, висок около метър и деветдесет, много едър — може би тежи около сто и трийсет килограма. Мрази жените. Вълк единак. Много силен.

— Ако изневеря на любимия си клуб и надникна тук-там, може би ще видя такъв човек.

— Може би. А после да ми се обадиш, а?

— Ще видим какво ще стане.

ТРИНАЙСЕТА ГЛАВА

Ив се заключи в канцеларията си, отпусна глава на бюрото и подремна един час. Събуди се и едва ли не с разочарование видя на монитора, че резултатите от лабораторните изследвания са били изпратени. Този път нямаше повод да ругае Дики Тъпака.

Прегледа информацията, изслуша записа на обаждането на Пийбоди, която съобщаваше, че е уредила срещи с Морис и Майра, после прегледа електронната и гласовата си поща. Съобщението от командира гласеше, че в шестнайсет часа започва пресконференция и присъствието ѝ е задължително. Тя очакваше нещо подобно. И ако не побързаше, имаше опасност да отиде неподготвена, отгоре на всичко да закъснее.

Прокара длани по лицето си, свърза се със съдебния лекар. Като обикновено Морис беше в моргата, но този път се намираше в кабинета си.

— Какво ще кажеш? — без предисловия попита тя.

— Тъкмо се канех да ти изпратя доклада; накратко, краткият живот на Лили Нейпиър е бил прекъснат по същия начин като живота на Елиса Мапълуд, и то според мен от същия убиец. Ударите по лицето и торса са били по-силни, което ме кара да мисля, че яростта му нараства. — Морис се приведе и отвори друг файл. — Поздравявам те — както обикновено заключението ти от първоначалния оглед на местопрестъплението и трупа е много точно. Ще добавя само, че няколко часа преди смъртта си жертвата е консумирала свинско с ориз и е била анемична. Във влагилицето нямаше семенна течност, намерих само влакна. Предполагам, че са от бикините ѝ и са попаднали вътре по време на изнасилването. Под ноктите ѝ наистина има трева и пръст, както си предположила при огледа. Съпротивлявала се е, забивала е пръсти в земята. Не намерих косми, освен нейните.

— Космите, които бяха полепнали по дрехите на Мапълуд, се оказаха от куче и катеричка — обясни Ив. — За кучето е ясно — нали го е разхождала, а космите от катеричка вероятно са полепнали, когато

онзи я е повалил на тревата в парка. Лабораторните изследвания показват, че нишките под ноктите ѝ са от някакъв черен плат. Уликата ще ни послужи, когато заловим убиеца, но засега е безполезна.

— За съжаление в повечето случаи лудите не са глупци.

— Да, така е. Благодаря, Морис.

Понечи да се свърже с Майра, но усети, че кръвната ѝ захар рязко пада. За съжаление нямаше под ръка скрито шоколадче, затова бе принудена да прибегне до автомата в коридора. Застана пред машината и я загледа с неприкрита омраза.

— Не работи ли?

Ив вдигна глава, видя психиатърката.

— А, не. Щях да си взема нещо за хапване и да те потърся в работата.

— Повикаха ме за консултация и реших да се отбия при теб.

— Тъкмо навреме. — Ив се поколеба, извади няколко жетона. — Направи ми услуга, вземи ми едно десертче от онези за повишаване на енергията.

— С удоволствие. — Майра ѝ направи знак да си прибере жетоните. — Аз черпя.

— Благодаря. — Ив ги пхна обратно в джоба си. — Избягвам досега с тези машини, освен ако не е абсолютно наложително. Провеждам един експеримент...

— Хм, интересно. Какво предпочиташ — с есенция на карамел или на плодове?

— На карамел. Остана ли ти време да прочетеш доклада за Нейпиър?

— Само го прегледах. — Психиатърката натисна съответния бутон, при което автоматът с особено надменен тон, както се стори на Ив, започна да възхвалява десертчето, после изрецитира съставките му и количеството на калориите.

— Би трябвало да има копче за изключване на дрънкането на този тъпак — промърмори Ив. Разкъса опаковката, отхапа парченце от десертчето. — Необходимо ли ти е повече време да се запознаеш с подробностите по случая?

— Да, но още сега мога да ти кажа нещо, което вероятно си се досетила. Този тип ще убива още — „услатило“ му се е. Периодът между двете престъпления е твърде кратък, ето защо е логично да се

предположи, че е набелязал и проследил други жертви. В рапорта ти от местопрестъплението е посочено, че по тялото на жената няма наранявания, предизвикани от съпротивата ѝ, и че преди смъртта е претърпяла жесток побой.

— Била е по-дребничка от Мапълуд. Доста деликатна. Предполагам, че първо я е ударил в лицето и е счупил челюстта ѝ. Нямала е сили да се съпротивлява.

— Ако се съди по натъртванията и нараняванията, убиецът се е вбесил от липсата на съпротива. Това е човек с изкривена психика, който демонстрира изключителната си сила и власт, ако жертвата оказва отпор.

— Не е удоволствие да пребиеш някого, който не чувства болка.

— В случая е точно така. Жената го е разочаровала.

— Щом е разочарован, може би изгаря от желание отново да убие, и то скоро, за да получи удовлетворение. — Ив отново отхапа от десертчето и закрачи напред-назад по коридора. Психиатърката търпеливо я чакаше да свърши. — В четири часа започва пресконференцията. Трябва ли да предупредя всички жени с дълга кестенява коса да не излизат вечер? Господи! Усещам, че затварям обръча около него, но малко не ми достига. Докато търся начин да го вкарам в капана, той ще отнеме още един човешки живот.

— Може би — спокойна каза Майра. — Може да убие няколко жени, преди да го заловиш. Но смъртта им ще тежи на неговата съвест, не на твоята.

— Знам, обаче...

— Обаче се ужасяваш от мисълта, че в този град има жена, която не подозира намерението на един психопат чрез насилие да сложи край на живота ѝ. Да я обезобрази... Трудно ти е да приемеш, че може да успее въпреки усилията ти.

— А още по-трудно ми е да приема, че докато той планира убийство, довечера трябва да присъствам на някаква тъпа вечеря.

— Скъпа моя. — Майра я хвана за раменете, дръпна я встрани от потока хора, преминаващи по коридора. — Имаше време, когато изцяло се беше посветила на работата и нямаше личен живот.

— Официална вечеря. — Ив протегна ръце, сякаш държеше везни. — Залавяне на сериен убиец. Втората везна натежава, не мислиш ли?

— Не е толкова просто и ти го знаеш. — Упорито вирнатата брадичка на Ив я предизвика да каже още нещо, което не предполагаше, че някога ще изрече. — Доскоро смятах, че ти остават две, най-много три години до края на кариерата ти. Докато се наведеш над поредния труп и загубиш разума си. Щеше да бъде трагедия не само за теб, но за отдела и за целия град.

Кръвта на Ив се смрази, побиха я тръпки:

— Няма да го допусна.

— Не зависи от теб. Преди две години ти дойде при мен за рутинен тест, на който се подлагат всички полицаи, убили заподозрян.

— „Заподозрян“ е неточно определение за човека, който държеше окървавен нож, а малката лежеше пред него в локва кръв.

— Едва не се провали на теста. Не заради убийството на заподозрения, което бе оправдано и необходимо, но заради детето. Спаси те само невероятната ти воля. И двете с теб знаем истината.

Ив неволно се върна назад във времето. До края на живота си нямаше да забрави как тичешком изкачи стъпалата и как нечовешките писъци, раздиращи въздуха, като гвоздеи се забиваха в главата ѝ. И онова, което видя, когато разби вратата.

Беше закъсняла. Момиченцето приличаше на кукла. Мъничка кукла с изцъклени очи в ръцете на чудовището.

— Още е пред очите ми. Казваше се Манди... — Тя въздъхна. — Някои случаи завинаги оставят отпечатъка си...

— Знам. — Майра не можа да се въздържи, окуражаващо стисна рамото на Ив, леко прокара длан до лакътя ѝ. — Изпълнила си дълга си, но не успя да спасиш детето. И едва го преживя. Имала си и ще имаш също толкова тежки преживявания. Ще ти кажа нещо, което ще ти се стори невероятно, но е вярно — фактът, че вече имаш личен живот, че довечера ще отидеш на празненство, макар че и тогава ще мислиш за работата си, може да не означава, че си свършено ченге или свършена личност, но ще ти помогне още дълги години да останеш в полицията.

— Навремето подобно изказване щеше да ме вбеси.

Майра се поусмихна:

— И това знам.

— Може би имаш право... Защо правя от мухата слон? В крайна сметка отивам на вечеря, а човек така или иначе трябва да се храни,

нали? — Погледна опаковката от десертчето, която още стискаше, и невесело се засмя. — Понякога.

— Ще се запозная с подробностите по второто убийство и ще ти се обадя, ако ми хрумне нещо. Освен това ще дам предимство на това разследване и ще бъда на твое разположение по всяко време на деня и нощта.

— Благодаря. — Ив смачка опаковката на топка, запрати я в най-близкото устройство за рециклиране. — Благодаря за десертчето и за моралната подкрепа.

Отби се в банята, наплиска лицето си с ледена вода. После извади комуникатора си:

— Пийбоди!

— Лейтенант. — На екранчето се появи съненото лице на помладата жена — явно се беше възползвала от възможността да подремне.

— Ставай, детектив! Пресконференцията започва след петнайсет минути пред управлението.

— Ясно. Само да си зашлевя няколко плесници, за да се събудя.

— Ела веднага. Аз ще те наплескам.

— Боже, колко сте любезна!

Ив неволно се усмихна и прекъсна връзката. Може би не беше толкова лошо от време на време да се отваря към хората...

Според нея пресконференциите бяха досадни, водеха до загуба на ценно време и в крайна сметка ѝ въздействаха като смущение в храносмилането.

Всичко беше грижливо режисирано от отдела за връзки с обществеността — представителите на медиите щяха да бъдат посрещнати на стъпалата пред Централното управление, с което се правеше намек, че полицията е поела всичко в свои ръце. Кметът даде кратко изявление, после предостави трибуната на началника на полицията.

Както обикновено изказването на Тибъл беше стегнато и смислено. Той изглеждаше властен, загрижен и гневен. Тъкмо какъвто трябва да бъде полицай № 1, когато в обществените паркове вилнее сериен убиец, който изнасилва и обезобразява невинни жени. Носеше

тъмносив костюм, елегантна синя вратовръзка, на ревера му блестеше малка златна значка с емблемата на нюйоркската полиция.

Накратко, изработил си беше стереотип, който му прилягаше като ръкавица. След изявлението отказа да отговаря на въпросите на журналистите, все едно казваше: „Ние сме ръководители, работим в името на реда и законността, но изпращаме нашите воители да ги поддържат.“

„Умен ход — помисли си Ив. — Така се предоставя възможност на Уитни да вземе думата.“

Въпреки че не разполагаха с нова информация, пресконференцията целеше да хвърли прах в очите на репортерите, да им подхвърли кости, които да гризат, и да убеди гражданите, че висшестоящите органи са си на мястото и си гледат работата.

„И наистина е така — каза си тя. — Ню Йорк е прекрасен град, който се управлява с желязна ръка. Вярно е, че има тъмни тъгълчета и лоши страни, но като цяло е прекрасен град. Никога не го забравяй. Човек не бива да забравя ценностите, въпреки че ежедневно гази в калта.“

Затова през този слънчев септемврийски ден можеше да стои на стъпалата пред дома си и да си мисли, че въпреки безсмисленото насилие и жестокост, Ню Йорк е прекрасен град.

— Предоставям възможност на лейтенант Далас, която ръководи разследването на двата случая, да отговори на въпросите ви. — Уитни се обърна към нея. — Заповядайте, лейтенант.

„Както винаги стриктно спазваме йерархията“ — помисли си тя, импулсивно хвана под ръка Пийбоди и въпреки съпротивата ѝ я накара да се качи на подиума:

— Командир Уитни ви осведоми най-подробно за хода на издирването. С партньорката ми детектив Пийбоди ще добавим само, че сме посветили всичките си усилия на разследването, не пренебрегваме нито една възможност, проследяваме дори най-невероятните улики.

Въпросите изригнаха като гейзер горещ въздух. Тя остави да я облеят, напосоки посочи един репортер.

— И двете жертви са били обезобразени. Смятате ли, че става въпрос за ритуални убийства?

— Нито едно от доказателствата, с които вече разполагаме, не дава индикация за ритуално убийство. Смятаме, че Елиса Мапълуд и Лили Нейпиър са били умъртвени от един и същ престъпник, който действа сам и по собствена воля.

— Ще обясните ли какво разбирате под „обезобразяване“?

— Не желаем да разкриваме подробности, които могат да забавят или дори да попречат на разследването и бързото залавяне на извършителя.

— Обществеността има право да знае всичко.

„Как не им писна да размахват една и съща износена бухалка?“ — каза си Ив.

— Обществеността има право да бъде защитавана и ние правим всичко възможно да изпълним дълга си, да осигурим спокойствие на гражданите на Ню Йорк; полицията и градската управа полагат усилия за откриване, залавянето и изправянето пред съда на виновника за смъртта на Елиса Мапълуд и Лили Нейпиър.

А мислено добави: „Нямате право да вдигате рейтинга си и да се нахвърляте като лешояди върху мъртъвците.“

— Какво е общото между двете жертви?

— Пийбоди — промърмори Ив, чу как партньорката ѝ преглътна, но побърза да отговори: — Убити са по един и същ начин. И двете са жени от една и съща раса и възрастова група. И двете са нападнати в обществен парк.

— Имате ли някакви улики?

— Както изтъкна лейтенант Далас, засега се въздържа от разгласяване на подробностите, което може да възпрепятства, дори да провали разследването.

— Бихте ли нарекли убиеца „сексуален хищник“?

Ив реши, че отново трябва да вземе думата.

— Две жени — подхвана с търпение, което ѝ струваше много усилия — са били пребити, изнасилени и убити. Смятам, че и сами можете да си направите заключение.

— Смятате ли, че той подготвя ново убийство?

— Ще опишете ли оръжието, с което са били извършени престъпленията?

— Имате ли заподозрени?

— Да очакваме ли скорошни арести?

— Ще затворите ли повечето паркове?

— Обезобразяването от сексуален характер ли е?

Досега погледът на Ив бе суров, но в очите ѝ вече започваха да проблясват гневни искрици. Вдигна ръка да прекъсне пороя от въпроси, и подхвана с леден тон:

— Питам се как интелигентни хора като вас не разбират значението на фразата: „Засега се въздържахме от разгласяване на подробностите.“ Питам се защо губите и вашето, и нашето време, като задавате въпроси, на които нямаме нито възможност, нито право да отговорим? Реших да ви спестя усилията и да споделя с вас всичко, което знам.

Репортерите притихнаха, сякаш очакваха да чуят нови десет божии заповеди.

— Първо ще повторя имената на двете убити жени, за да не ги забравите. Защото нито аз, нито партньорката ми, нито който и да е служител в нашия отдел ги е забравил. Казват се Елиса Мапълуд и Лили Нейпиър. Животът и на двете е бил отнет несправедливо и чрез насилие. Били са нападнати близо до домовете си в нашия град. По същия жесток начин са били нарушени правата им. Именно тези права защитаваме. Ще продължим разследването, като използваме всички възможни средства, докато заловим виновника и го тикнем зад решетките. Работя за Елиса Мапълуд и Лили Нейпиър и сега възнамерявам отново да се заема за работата си.

Обърна се и влезе в управлението, без да обръща внимание на въпросите, с които я обсипаха.

Ченгетата и цивилните сътрудници, които бяха във фоайето, я посрещнаха с бурни ръкопляскания.

— Мамка му! — през зъби процеди тя.

— Бяхте зашеметяваща — обади се Пийбоди, която я следваше по петите. — Честно.

— Няма полза да си изкарвам яда на тях или да изнасям проповеди.

— Мисля, че грешите. Приятелите и роднините на Мапълуд и Нейпиър ще ви бъдат благодарни не само за добрите думи, но и за начина, по който ги казахте. Освен това речта ви беше нещо като недвусмислено послание към убиеца — че го преследваме и няма да спрем, докато не го заловим.

— Да. За това имаш право.

— И тъй като ми доставя удоволствие да наблюдавам как разкъсват на парченца най-нахалните репортери, ще ви простя, задето без всякакво предупреждение ме хвърлихте в дълбокото.

— Справи се отлично.

— Вярно е — кимна Пийбоди и млъкна, защото към тях се приближаха Тибъл и Уитни.

— Лейтенант, детектив. — Началникът на полицията им кимна.

— Изненада ме, Далас. Днес не си намръщена и мълчалива както обикновено.

— Не съм, сър.

— Доволен съм — постави ги на мястото им. Довиждане.

Уитни го изчака да се отдалечи:

— В момента кметът закрива пресконференцията. Обяви едноминутно мълчание в памет на двете жертви. — Той погледна към вратата, изражението му беше необичайно цинично. — Великолепно хрумване и идеален завършек за вечерните репортажи по телевизията. А ти се успокой и се хващай за работа — добави.

— По-спокойна не мога да бъда — отсече Ив, след като той последва Тибъл. Погледна часовника си. — Рано е за хората, които са били в смяната на Нейпиър, но може да разпитаме О'Хара. — Джобният ѝ видеотелефон иззвъня. Тя се намръщи, като видя името на Надин, изписано на екранчето. — Направих изявление, отговорих на всички въпроси. Повече не ми досаждай, Надин!

— Не те търся като репортерка. Отдели ми само пет минутки.

„Способна е да се промъкне без разрешение, да увърта, но не и да лъже“ — помисли си Ив.

— След малко ще бъдем в гаража. Можеш ли да се промъкнеш там?

Репортерката иронично се усмихна:

— Ако обичаш, не ме обиждай.

— Ще бъдем на първо ниво, трета секция. Не закъснявай, няма да те чакаме нито секунда.

Предупреждението се оказа излишно — когато слязоха в гаража, Надин вече беше там и дори лакираше ноктите си, за да подчертае, че чака отдавна.

— Знам, че това е твоето място за паркиране — подхвана, — но откога имаш такава кола?

Ив прокара длан по лъскавия син автомобил. Някой ден, когато бе сигурна, че никой не я наблюдава, може би щеше да го целуне.

— Откакто моята хитра партньорка подкупи когото трябваше.

— Сподели, Пийбоди.

— А, не беше трудно. Дадох само няколко снимки на Далас под душа и работата се опече.

— Брей, много си била духовита! — намръщи се Ив. — А ти какво искаш, Надин? Нямам време за губене.

— Брийн Мериуедър — изрече репортерката, изведнъж стана сериозна.

— Имаш информация за нея ли?

— Не съм сигурна. Поразпитах тук-там. Много предпазливо, не съм вчерашна — побърза да добави, преди Ив да я скастри. — Знам как да задавам въпроси и разбирам значението на фразата: „Засега се въздържахме от разгласяване на подробностите.“ От друга страна, след като вече подозирам, че Брийн също е станала жертва на „вашия човек“, отговорите придобиват нов смисъл. Няколко вечери, преди да изчезне, тя е казала нещо странно пред колежките си.

— Така ли? Какво?

— Разговаряли по време на почивката — обичайните женски приказки. Една от колежките се оплакала, че в града не са останали истински мъже, самоотвержени рицари и прочие глупости. Брийн я поканила някоя вечер да пътува заедно с нея с метрото. Напоследък пътувала по едно и също време с някакъв едър мълчалив тип, подхвърлила изтъркания виц за това как по дължината на пръстите може да се съди за размера на мъжкия член. Казала, че ако твърдението е вярно, този мъж сигурно е голяма работа, защото дланите му са колкото подноси.

— Това ли е всичко?

— Не. — Надин отметна косата си. — Колежките я взели на подбив, питали я колко му е голям и прочие простотии. Брийн казала, че с удоволствие го преотстъпва на онази, дето си търсела мъж, защото непознатият не бил неин тип. Не харесвала плешивите, пък и този може би щял да излезе откачен, защото никога не свалял тъмните си очила. Дори посред нощ не ги свалял.

— Интересно.

— Според мен тя е описала убиеца.

— Не се пали толкова, Надин. Много хора нощем пътуват с метрото. Някои са мъже. От тези мъже някои са високи и широкоплещести. Но все пак възможността не е за пренебрегване...

— Мотрисите са оборудвани с охранителни камери.

— Така е — промълви Ив. Болно ѝ беше да вижда надеждата в погледа на приятелката на изчезналата жена. — Но дисковете със записите се сменят на всеки трийсет дни. Брийн е изчезнала отдавна.

— Все пак можеш да...

— Ще проверим и тази следа.

— Тъмните очила, Далас! Този човек е превъртял на тема очи.

— И на мен ми хрумна същото. Ще видим дали от този храст ще изскочи заек.

— Добре — промърмори Надин, макар да личеше, че изгаря от желание да каже и да поиска още нещо. — Обещай да ми се обадиш, като научиш нещо.

— Непременно.

Репортерката кимна, взе се в ръце, отново погледна колата:

— След колко време ще я смачкаш?

— Млъкни! — За да избегне по-нататъшни разговори, Ив седна зад волана. Включи двигателя, даде на задна скорост, излезе от гаража и незабавно се свърза с Фийни: — Научих нещо интересно.

— Аз също. Чуй: „Нека усмивката бъде твоят чадър — със сигурност ще си намокриш глупавия задник.“

— Боже! Ще се постарая да го запомня. А сега сериозно. Брийн Мериуедър, изчезнала е преди време, предполага се, че е убита. Няколко дни преди изчезването си е споделила с колежки за някакъв едър мъж, който напоследък пътувал заедно с нея с метрото. Надълго и нашироко описала колко големи са ръцете му и разни други органи. Казала още, че е плешив и не сваля тъмните си очила.

— Дисковете от охранителните камери вече са подменени, може би дори са унищожени. — Фийни замислено подръпна долната си устна. — Все пак си струва да се обърнем към управлението на метрото и да издирим дисковете от този период, ако съществуват. После ще ги подложим на компютърна обработка, ще изчистим

изображенията... Иска се много късмет, но има вероятност да попаднем на следите на убиеца.

Докато ирландецът говореше, Ив се мъчеше да не гледа ризата му — днес беше се издокарал в светлозелено.

— Ще помоля Уитни да ти отпусне още хора и всичко, каквото е необходимо.

— Благодаря, и сам мога да си ги изпрося. Веднага изпращам две момчета.

— Дръж ме в течение.

— На Макнаб ще му изпаднат очите — отбеляза Пийбоди след края на разговора. — Ето какви задачи ти се падат, когато работиш в отдела по електроника.

— Не мрънкай. Разберем ли как изглежда мръсникът, ще го вкараме в капана.

Ала тя знаеше, че няма да е нито толкова лесно, нито толкова бързо. Не им трябваше късмет, а истинско чудо.

Бар „О’Хара“ беше малка и сравнително чиста ирландска кръчма, много по-автентична от скъпите заведения в центъра на града, чиито собственици се опитваха да пресъздадат специфичната атмосфера, като облепваха всичко с четирилистни детелини и принуждаваха сервитьорите да говорят с престорен ирландски акцент.

Осветлението беше приглушено, дървеният бар — солиден, сепаретата — големи и уютни, около масите бяха подредени високи столчета.

Човекът, който наливаше в халбите бира „Харп“, „Гинес“ и „Смитуик“, работеше с лекота, подсказваща, че върши тази работа още от детството си.

Имаше грубовато лице и червеникава коса, очите му бяха очи на ченге, които не пропускат нищичко.

Ив предположи, че именно той е собственикът на заведението.

— Никога не съм пила бира „Гинес“ — отбеляза Пийбоди.

— И сега няма да пиеш.

— Да, знам, че е забранено да консумираш алкохол, когато си на работа. Обаче някой ден ще опитам. Само дето халбите изглеждат грамадни, пък и цената е соленичка.

— Получавах нещо качествено за парите си.

— Аха. Ето, че пак научих нещо.

Ив се приближи до бара. Червенокосият подаде поредните пълни халби на чакащите, после благоволи да погледне новодошлите.

— Полицаи — промърмори.

— Имате набито око, господине. Вие ли сте О'Хара?

— Същият. Баща ми беше полицаи.

— Къде?

— В добрия стар Дъблин.

Ив веднага забеляза напевния му акцент, който понякога се долавяше в говора на Рурк.

— Откога сте в Америка?

— Пристигнах тук като двайсетгодишен хлапак да диря късмета си. И успех, слава на бога.

— Така изглежда.

Той престана да се усмихва:

— Дошли сте заради Лили, нали? Ако ви потрябва помощ — моята и на хората ми — на драго сърце ще ви съдействаме. Важното е да пипнете мръсника, дето уби доброто момиче. Майкъл, ела да ме заместиш — подвикна на един сервитьор, после посочи едно сепаре: — Елате да поседнем. Ще пиете ли по една бира?

— На работа сме — кисело промълви Пийбоди, а червенокосият се ухили:

— Бирата е полезна почти колкото майчиното мляко, но ще ви наляе нещо безалкохолно. Ей сегичка ще дойда.

— Симпатично заведение. — Пийбоди се настани в сепарето и се огледа. — Някой път ще дойдем заедно с Макнаб. Има ли безалкохолна бира „Гинес“?

— Че защо да я пиеш, ако е безалкохолна?

О'Хара донесе две бутилки газирана вода и халба бира, седна срещу двете посетителки.

— За нашата Лили. — Вдигна чашата си за наздравица. — Бог да я прости.

— Спомняте ли си в колко часа си тръгна онази вечер?

Той отпи от бирата.

— Знам, че сте ченгета, ама още не сте ми се представили.

— Извинете. — Ив извади значката си. — Лейтенант Далас. Това е детектив Пийбоди.

— Ченгето на Рурк. Така и предположих.

— Познавате ли Рурк?

— Само по име. По-възрастен съм от него, пък и навремето... се движехме в различни среди. Баща ми го познаваше лично — добави и се поусмихна.

— Не се и съмнявам.

— И на него му е провървяло тук, нали?

— Да речем, че е така. Господин О'Хара...

— Познавам го само по име — прекъсна я той, приведе се и я погледна в очите, — обаче много съм слушал за него. Казват, че желае и притежава най-доброто. Туй отнася ли се за неговото ченге?

— Дошла съм при вас като ченгето на Лили, господине. И ще направя всичко по силите си онзи да си получи заслуженото.

— Тъй, тъй. — Той се облегна назад, отново отпи от халбата. — Хубав отговор, лейтенант... Лили си тръгна към един и половина. Нямахме много клиенти, затуй я пуснах да си върви по-ранко. Няма да си простя, че не накарах някой да я изпрати до тях. Трябваше да съобразя, след като прочетох във вестника за другата жена. Обаче не сетих.

— Имате набито око. Забелязали ли сте сред посетителите човек, който да ви се стори подозрителен?

— Мило момиче, поне веднъж в седмицата тъдява се навърта по някой, дето не му е чиста работата. Тъй е в кръчмите, та не ми е чудно. Обаче не съм виждал човек, дето да ме накара да се притесня за моите момичета.

— Моля ви да помислите — става въпрос за висок и едър мъж, истински здравеняк — продължи Ив. — Вълк единак, не разговаря с никого. Вероятно носи тъмни очила. Не би седнал на бара, освен ако няма избор. Предпочита да седне на маса, обслужвана от Лили, и с поведението си да покаже, че не иска да го безпокоят.

— Щях да го забележа. — О'Хара поклати глава. — Тук съм почти всяка вечер, но все пак се случва да ме няма.

— Искаме да поговорим с хората, които са работили в смяната на Лили.

— Да видим... Единият е Майкъл, дето сега ме замества на бара. И Роуз Донъли, Кевин и Маги Ланиган. А, и Пит, който работи в кухнята. Питър Магуайър.

— Интересуват ни и имената на постоянните клиенти, които са били тук онази вечер.

— Хубаво. Ще ви запиша имената им, ще ги попитам за адресите. Ако искате, разпитайте Майкъл — умно момче е и може едновременно да работи на бара и да отговаря на въпросите ви.

— Благодаря.

— Ще ви кажа още нещо за Лили. Беше доста срамежлива, та все я взимахме на подбив, ама тя не ни се връзваше, щото беше кротка като мушица. Оpozнаеше ли някого, се отпускате и ставаше пообщителна. Все се усмихваше, помнеше имената на клиентите и какво пият. Не беше красавица, обаче бе най-милото същество на света. Няма да я забравим.

— Ние също.

ЧЕТИРИНАЙСЕТА ГЛАВА

Докато разпитаха хората от персонала, дежурството им приключи. Ив си каза, че ако не иска да провали личния си живот, трябва да зареже всичко и да потегли към дома си.

— Ако бяхме разпитали тази Роуз Донъли, щяхме да приключим с бара — отбеляза Пийбоди. — Разбрах, че живеела наблизо.

— За съжаление днес бил почивният ѝ ден. Все пак можем да се отбием при нея, после ще те закарам до вас и... — Тя извади джобния си видеотелефон, който настойчиво звънеше. — Далас.

— Дано да имаш малко време да поговорим. — Изнуреното лице на Селина запълни екранчето. — Ако искаш, ще дойда в управлението.

— Има ли нещо ново?

— Не. Обаче... ще ми се да поговорим... няма да ти отнема много време.

— И без това съм в центъра. След малко ще бъда при теб.

— Добре. Благодаря.

— Ще отида при Санчес — обърна се Ив към партньорката си. — Ако завариш вкъщи Донъли, вземи показанията ѝ.

— Става. Ще се видим на вечерята. Хм, очертава ми се още трамбоване. — Пийбоди доволно потърка ръце. — Ще изконсумирам всичко, което не е заковано с гвоздеи.

Ив седна зад волана и потегли към Сохо. Докато шофираше, се свърза с Рурк:

— Здравсти. Боя се, че ще позакъснея.

— Не може да бъде!

— Днес всички сте в настроение за тъп хумор. Ще присъствам на вечерята. Но преди това за малко ще се отбия на едно място.

— Не се притеснявай. Ако „за малко“ стане „за по-дълго“, да се срещнем направо у Чарлс, а?

— Ще ти се обадя, но се надявам да не се стигне до там. Ако не друго, поне трябва да взема душ преди тържествената вечеря. Надявам се да свърша за един час. Може би.

— Добре. Между другото, гледах пресконференцията. Излъчиха я на живо, после давах откъси от речите на кмета и Тибъл.

— Супер.

— Гордея се с теб.

— Ами... я не ме поднасяй!

— Помислих си, че ще се разтрепера, ако съм човекът, когото преследва тази жена с уморени очи.

— Няма да се разтрепериш дори ако опра оръжие до гърлото ти, но все пак благодаря за комплимента. И така, ще проведе последната среща и веднага ще тръгна за вкъщи.

— Аз също.

— А, така ли? — Тя изведнъж се пообнадежди. — Не разбрах, че още си на работа. Чудесно, прекрасно. Значи не само аз ще се претрепя от бързане. Доскоро.

Паркира пред сградата на ясновидката и още преди да позвъни, гласът на Селина прозвуча по домофона:

— Отключено е. Качи се направо.

„Май е доста изнервена“ — помисли си Ив, докато асансьорът се изкачваше до най-горния етаж. Селина я чакаше пред вратата:

— Благодаря, че дойде толкова бързо.

— Бях наблизко. Какво се е случило?

— Трябва да... ще пиеш ли нещо? Чай, чаша вино...

— Не, бързам да се прибера у дома. Канени сме на вечеря.

— А, така ли? — Селина нервно прокара пръсти през косата си.
— Извинявай, не знаех. Все пак седни за малко. Приготвих чай. Трябваше да правя нещо, докато те чаках.

Не беше приготвила само чай, ами някакви малки сладки и сандвичи със сирене, все едно се канеше да си поговорят „по женски“. Само че Ив нямаше нито време, нито желание за празни приказки.

— Каза, че няма нищо ново. Защо настояваше да се видим?

— Не съм имала друго видение. — Тя седна, наля си чай. — Дори не отложих приемните си часове... Казах си, че трябва да опитам, да се върна към предишния си живот. Но след първите две посещения отмених другите. Не съм в състояние да се съсредоточа.

— Това само ще спъва работата ти.

— Няма значение. Мога да си позволя малко почивка. Редовните посетители ми влизат в положението, а колкото до новите... — Тя сви

рамене. — Така ще им се сторя по-загадъчна. Но не в това е въпросът.

— А в какво?

— Ей сега ще ти обясня защо те повиках. — Селина наклони глава. — Не си по празните приказки, нали?

— Сигурно затова ги наричат „празни“.

— Хм, май имаш право. Първо, гледах пресконференцията. Смятах да не пускам телевизора, но после реших, че трябва да я гледам. — Кръстоса крак върху крак и добави: — След това ми хрумна нещо.

— Какво?

— Мога да направя нещо повече. Би трябвало. Затова получавам виденията. Не знам каква е причината, но определено я има. Правя минималното, обаче чувствам, че от мен се иска да сторя нещо повече. — Отпи от чашата си, отново я остави на масата. — Намислила съм да се подложа на хипноза.

Ив вдигна вежди. „Тъкмо когато си на върха на отчаянието — помисли си, — изниква нещо интересно.“

— Каква е ползата от хипнозата?

— Нещо в мен блокира спомена. — Селина посочи слепоочията си, после сърцето си. — Предпочитам да го наричам „механизъм за оцеляване“, но всъщност е страх. Нещо в мен не иска да видя, да си спомня случилото се, затова не мога.

— Аха. Пречи ти по същия начин, по който се въздържах да надникваш в мозъците на хората без тяхно съгласие.

— Не. За мен въздържането е съзнателно действие, макар че с течение на времето е станало естествено като дишането. Случващото се сега е подсъзнателно. Човешкият мозък е могъщо и ефикасно оръдие, но не го използваме пълноценно. Може би защото не се осмеляваме. — Взе една от малките сладки, отхапа парченце. — Можем да блокираме нежелани спомени. Често се случва с хората, претърпели травма. Не могат или не желаят да си спомнят преживяването или подробности, свързани с него, защото се страхуват. Предполагам, виждала си нещо подобно в работата си.

„И в себе си“ — помисли си Ив. Години наред беше потискала спомена за случилото се в хотелската стаичка в Далас.

— Да.

— Под хипноза тези блокади могат да бъдат отстранени или свалени. Може би ще видя повече. Знам, че има и друго, предполагам, че ще го видя... под ръководството на някой, който е не само добър хипнотизатор, но има опит с екстрасенсите. Настоявам да присъства и лекар. Искам доктор Майра да ме постави под хипноза.

— Майра!

— След като ми спомена за нея, направих проучвания, тя е специалист във всички области, които са необходими. Освен това е криминолог, което означава, че знае какви въпроси да ми задава, накъде да ме води, когато съм под хипноза. Имаш й доверие, нали?

— Абсолютно.

— И аз ти се доверявам, Далас. Знай, че не се оставям в ръцете на всеки. Честно казано, страхувам се от този експеримент. Но повече се страхувам от бездействието. Знаеш ли кое е най-страшното?

— Не.

— Ужасявам се, че насила преминавам в друга област. Че онова, което притежавам, което съм, слиза по пътека, нежелана от мен. — Тя започна машинално да прокарва длан по ръката си, сякаш да успокои някакъв спазъм. — Трудно ми е да приема, че ще прекарам следващия етап от живота си, като виждам убийства и насилие, като се идентифицирам с жертвите. Досега ми беше хубаво. Страхът ми се подсилва от осъзнаването, че може би животът ми безвъзвратно ще се промени.

— Въпреки това настояваш да се свържа с доктор Майра, така ли?

Селина кимна:

— Нека е по-скоро. Боя се, че ако протакам, смелостта ще ме напусне.

— Добре, но искам да говоря насаме.

— Разбира се. — Селина занесе в кухнята чашите и чинийките, сложи ги в умивалника. После обгърна с длани лицето си, притисна пръсти до затворените си клепачи. С цялата си душа се надяваше да е готова за онова, което предстоеше.

— Селина!

— Да? — Тя подскочи, отпусна ръце, обърна се към Ив, която стоеше на вратата.

— Доктор Майра ще те приеме утре в девет сутринта. Настоява преди това да проведе консултация и да те подложи на медицински преглед.

— Добре. — Ясновидката изпъна рамене, сякаш наместваше товар или го смъкваше. — Така е редно. Ти... ще присъстваш ли?

— Да, ако се стигне до решение да бъдеш хипнотизирана. И още нещо — ще те разберем, ако се откажеш в последния момент.

Селина докосна кристала, който носеше вместо медальон, и поклати глава:

— Няма. Преди ти се обадя, дълго го обмислях. Няма да се откажа. Отгук насетне ще вървя само напред. Връщане назад няма.

Ив се втурна в къщата, тресна външната врата.

— Закъснявам! — извика, преди Съмърсет да проговори. — Обаче ще ти кажа нещо — невинаги закъснявам, но ти винаги си грозен. Кой от двама ни има проблем?

Докато говореше, тичаше нагоре по стълбището, затова, дори ако икономът благоволи да каже нещо, тя не чу отговора. На път за спалнята съблече якето си, свали кобура с оръжието и го хвърли на канапето. Подскачайки на един крак, изу тежките си обувки, смъкна ризата и се готвеше да влезе в банята, но чу шум от течаща вода.

Да му се не види, все пак Рурк беше се прибрал преди нея! Захвърли другите си дрехи и изкомандва:

— Пусни по-гореща вода!

— Вече го сторих, скъпа. Увеличих температурата още когато чух как леко като пеперуда пристъпваш в спалнята.

Тя подозираше капан — знаеше, че съпругът ѝ ще бъде ужасно развеселен от писъците ѝ, когато я плисне леденостудена вода, затова предпазливо протегна ръка под душа.

— Харесва ми, че си толкова доверчива. — Той я хвана за ръцете, придърпа я под силната водна струя. — Искаш ли да си останем вкъщи и да се любим страстно под горещия душ?

— Няма да стане. — Ив го блъсна с лакът, изля шампоан върху косата си. — Отиваме на вечеря. Ще водим глупави разговори, ще консумираме храна, която не сме избрали, и ще се преструваме, че не

се питаме в коя стая Макнаб и Чарлс са се опитали взаимно да се пребият.

— Описа го толкова привлекателно, че нямам търпение да отидем! — Рурк започна да втрива шампоана в косата ѝ.

— Какво правиш?

— Спестявам ти време... Хм, какво си направила с косата си?

Тя сви рамене:

— Нищо.

— Разправяй го другиму. Пак си се подстригвала сама.

— Косата ми влизаше очите.

— Невероятно! В нюйоркската полиция знаят ли, че имат служителка с очи на тила? Уведомено ли е ЦРУ?

— Я ме остави на мира, мога и сама! — Тя ядно го изглежда, усърдно затърка косата си. — Да не си посмял да кажеш на Трина!

Рурк лукаво се усмихна:

— Какво ще получа в замяна на мълчанието си?

— Една бърза чекия.

— Аха, разбрах. Говориш цинизми, за да ме отблъснеш. — Докосна брадичката ѝ и добави: — Странно, но ефектът е обратен.

— Тя и без това ще разбере — промърмори Ив и подложи глава под водната струя. — Ще разбере веднага, щом ѝ падна в ръцете. И ще ме накара да си платя. Ще ме намаже с разни гадости, ще ми прочете конско и ще боядиса зърната ми примерно в синьо.

— Хм, каква любопитна картина се оформя в развинтеното ми въображение!

— Не знам защо го направих. — Ив изскочи изпод душа и влезе в кабинката за изсушаване. — Нещо отвътре ме подтикна.

— Дано съдията ти повярва — подхвърли Рурк.

„Не сме много закъснели — мислеше си Пийбоди. — Пък и когато си ченге — вечно преуморено и недоспало — явяването навреме е непостижим лукс.“

Освен това отдели повече време за себе си, защото искаше да се разкраси. Очевидно бе успяла, ако се съди по възторжената реакция на Макнаб, който възкликна: „Супер си, маце!“ и я прегърна.

И той изглеждаше „супер“. Дългата му коса блестеше като коприна, божественият му задник беше стегнат в тесен черен панталон, украсен с флуоресцентни сребристи лампази.

Разбира се, носеха букетче от лилии за домакинята, което бяха купили от магазинче до метростанцията.

След съответната проверка ги пропуснаха в сградата. Докато прекосяваха фоайето, тя промърмори:

— Ще се държиш прилично, нали?

— Естествено. — Макнаб приглади яката на сребристата си риза и се запита дали не е сгрешил, като не сложи вратовръзка. Този Мънроу беше такъв сноб — крайно време беше някой да му покаже какво означава истински шик. — Че защо не?

Тя забели очи. Качиха се на асансьора, Макнаб продължи да мърмори:

— Престани да ми натякваш, задето едно време го ступах. Тогава ти спеше с него, аз бях пиан и ядосан. Сега е съвсем различно — не съм пиан и ядосан — уточни.

Пийбоди бухна косата си и съжали, че нямаше време да я накъдри, за да изглежда по-различно.

— Нито пък аз — промълви.

— Глупости — ти нямаше повод да се ядосаш и да се напиеш.

— Мисълта ми е, че не съм спала с Чарлс. Не изглежда ли задникът ми прекалено голям в този панталон?

— Какво?

— Задникът ми. — Тя изви врат, за да се види отзад. — Струва ми се, че изглеждам като слон.

— Какво искаше да кажеш? Че не си спала с него, откакто е с Луиз ли?

— Искам да кажа, че никога не съм спала с него. Да му се не види, защо няма огледало, че да разгледам дебелия си задник?

— Не е дебел! Престани да се занимаваш с глупости, ами отговори на въпроса ми. Как може да не си спала с него, след като излизахте заедно няколко месеца?

Пийбоди помириса лилиите:

— Ти спал ли си с всяко момиче, с което си излизал?

— Почти с всяко... Чакай да се разберем.

— Няма време, ще закъснеем — подхвърли тя, докато слизаше от асансьора.

— Голямо чудо! Твърдиш, че не си се чукала с компаньона? Никога ли?

— С Чарлс бяхме... приятели, нищо повече.

Макнаб я хвана за ръката:

— Тогава защо ми внуши, че се чукате?

— Не, ти си го внуши. — Тя забодя пръст в гърдите му. — И стана за смях на всички.

— Ти... той... — Макнаб отиде до края на коридора, върна се. — Защо?

— Защото с него бяхме приятели, а пък аз спях с теб, тъпако.

— Но с теб скъсахме, понеже...

— Понеже вместо да ме попиташ като човек, ме обсипа с обвинения и се държа като пълен простак.

— Съобщавах ми го миг преди да влезем в дома на Чарлс!

— Да.

— Много си жестока, Пийбоди.

— Естествено, сладък. — Тя го помилва по страната. — Отдавна мечтаех за часа на разплата и го дочеках. Между другото, постъпи адски гадно, като нахлу в дома на приятеля ми и го преби, но колкото и да е странно, това ми допада. Затова проявих великодушие и ти простих, че спа с близнаците.

— Не съм. — Той допря пръст до носа ѝ. — Ядец!

— Не си ли?

— Щях и можех да го направя, защото с теб бяхме разделени. Обаче не ги желаех.

— Защо тогава се хвалеше наляво и надясно?

— Защото съм мъж. Мъжът трябва да запази честта си.

— Мъж като лайно на дъжд — промърмори тя, но се просълзи.

— Прощавам ти, задето си смятал, че си лягам и с Чарлс, и с теб, все едно съм някаква сексуална тигрица.

— Съкровище, ти си моята сексуална тигрица!

— О! — Тя го прегърна, страстно се зацелуваха.

Зад тях се отвори вратата на асансьора.

— Отврат! Загубих апетит! — възкликна Ив.

— Лейтенант! — Пийбоди разнежено надникна иззад рамото на възлюбения си. — Сдобряваме се.

— Заклучете се някъде и се сдобрявайте колкото щете! Макнаб, ръцете ти нарушават няколко закона за поведението на обществено място.

— Пардон! — Той все пак пощипна за последен път задника на Пийбоди.

— Започнахте ли работа върху дисковете от охранителните камери в метрото?

— Ив. — Рурк сложи ръка на рамото ѝ, поведе я към апартамента на Чарлс. — Поне изчакай да влезем, преди да подложиш на разпит детективите. Пийбоди, изглеждаш невероятно.

— Благодаря. С нетърпение очаквах тази вечер.

След позвъняването на прага застанаха Чарлс Мънроу, лицензиран компаньон, и доктор Луиз Димато, потомка на богаташи, която беше се посветила на грижи за бедните.

Ив неохотно призна пред себе си, че са чудесна двойка. Той приличаше на филмов актьор, тя бе крехка като изящна порцеланова статуетка. Разбира се, оставаха най-странната двойка сред познатите ѝ, но наистина изглеждаха създадени един за друг.

— Виж ти, всички пристигнахте едновременно! — Луиз се засмя, прегърна Ив, която беше най-близо. — Заповядайте. Все се виждаме по работа, днешната вечер е приятно разнообразие.

Целуна Ив по страната, възхити се от букета, поднесен от Пийбоди.

— Лейтенант Захарче! — Чарлс също я целуна, но по устните. Поздрави Пийбоди по същия начин, лукаво се усмихна на Макнаб.

Ив си помисли, че ги очаква доста странна вечер.

Отвориха бутилките вино, които Рурк беше донесъл. След десетина минути тя се даде сметка, че нито за миг не настъпва неловко мълчание, всички изглеждаха в отлично настроение. От нея се искаше само да запрати мисълта за разследването в някое отдалечено кътче на съзнанието си и за няколко часа да се наслади на удоволствието да има личен живот.

Красивата като картинка Луиз изглеждаше на седмото небе — седеше на страничната облегалка до Чарлс и току се навеждаше да му прошепне нещо. Облякла беше наситено розова блуза и черен

панталон, не носеше обувки. Ив се изуми, като забеляза на пръста на крака ѝ малка златна халка.

Чарлс пък непрекъснато протягаше ръка към нея, докосваше я, както мъж докосва жената, превърнала се в център на живота му.

Ив се запита дали в подобни мигове Луиз не го ревнува от жените, които му плащат да ги докосва. Ако се съдеше по нежните погледи, които двамата си разменяха, нищо подобно не ѝ минаваше през ума.

Макнаб и Пийбоди пък седяха прегърнати на коженото канапе, смееха се и разговаряха без следа от неудобство.

Всички сякаш бяха членове на едно щастливо семейство.

Всички, с изключение на нея.

Едва щом си го помисли, Рурк се наведе, притисна устни до ухото ѝ:

— Отпусни се.

— Опитвам се.

— Луиз шета цял ден — отбеляза Чарлс.

— Така е. — Тя отметна буйната си руса коса. — За пръв път двамата с теб сме поканили приятели. Освен това обичам да домакинствам.

Шетането, реши Ив, се състоеше в подреждането на цветя в прозрачни вазички, поставени на стратегически места в апартамента, и съчетаването им с купища бели свещи в различни форми и размери, излъчващи приглушена златиста светлина.

Вероятно беше избрала и музиката — ненатрапчива и романтична, в тон с осветлението. Масата вече беше подредена, пламъчетата на свещите се отразяваха в блестящите чаши.

Накратко, комбинацията от хубаво вино, превъзходни ордъоври и романтично осветление създаваха интимна атмосфера, подходяща за случая.

„Как се усвоява подобно изкуство? — запита се Ив. — Като посещаващ курсове, или импровизираш и се надяваш, че не си сгафил, или си купуваш дискове с указания?“

— Личи си, че си се потрудила — отбеляза Пийбоди. — Всичко е прекрасно.

— Много се радвам, че сме заедно. — Луиз се усмихна на гостите си. — Страхувах се, че не всички ще дойдете — особено ти,

Далас. Следя по медиите развоя на разследването и знам, че не можеш да вдигнеш глава от работа.

— Непрекъснато ми се повтаря, че трябва да отделям време и за личния си живот. — Ив сви рамене. — Реших, че ако за малко се откъснеш от работата, после ще ти хрумнат нови идеи.

— Правилно решение.

— О, да. — Ив си взе красиво украсен сандвич от подноса с предястия. — Винаги съм права.

— Особено когато сритва нечий задник — ухили се Макнаб и посегна към скаридите с пълнеж.

— Най-лесно ми е да изритвам кльощави задници като твоя, младежо.

Луиз побърза да смени темата:

— Пътувал ли си скоро до Шотландия?

— Не. Роден съм там и като малък с нашите много пътувахме дотук и обратно. Преди пет години те решиха да останат в добрата стара Европа — сега живеят близо до Единбург. Намислил съм с Пийбоди да отидем да ги видим.

— Ще ме заведеш в Шотландия ли? — облещи се тя. — Да не лъжеш?

— Нашите трябва да се запознаят с моето момиче.

Пийбоди се изчерви.

— Отдавна мечтая да пътувам до Европа, да разглеждам разни там туристически забележителности и древни замъци...

Заговориха за пътувания в близки и далечни страни. По едно време Луиз подхвърли на Ив:

— Ела в кухнята да ми помогнеш.

— Аз ли? В кухнята?

— Само за минутка.

— А! Добре. — Влязоха в кухнята, Ив подозрително се огледа: — Нали няма да ме караш да готвя?

— За толкова глупава ли ме мислиш? Храната е доставена от един изискан ресторант. Трябва само да се постави в подходящи съдове, за да бъде поднесена на масата, което ще свърша и сама. — Луиз отпи от чашата си, изгледа Ив. — Обръщаш ли внимание на здравето си?

— Моля? Защо питаш?

— Изглеждаш уморена.

— Гадост! Цели пет минути се гримирах, а ти ме разконспирира.

— Лекарка съм и познавам дори само по погледа. Нямах да се обидя, ако беше отклонила поканата ми за тази вечер.

— Изкушавах се, но в крайна сметка усетих, че повече не издържам. Може би трябваше поне за малко да се откъсна от работата. Може би трябва да се науча как от време на време да си давам почивка.

— Дано не забравиш това обещание. Е, няма да ви задържам до късно — ще имаш време да се напиш.

— Ще видим... Как върви помежду ви с Чарлс?

— На седмото небе съм. Отдавна не съм била толкова щастлива.

— Личи си. И той ми се струва щастлив.

— Странно е как срещаш любовта, когато си престанала да я търсиш, нали?

— Не знам. Никога не съм я търсила.

— Каква жестока ирония на съдбата! — Луиз се засмя, облегна се на кухненския плот. — Не си мръдваш пръста, а забиваш мъж като Рурк!

— Той ми се изпречи на пътя. Не можах да го заобиколя, затова реших да го задържа. — Каза си, че дрънка безсмислици, после се поправи — беше просто разговор между приятелки.

— Намислили сме другия месец да заминем заедно на почивка. Ще отидем някъде в Мейн или във Върмонт, ще си вземем стая в кокетна странноприемница, ще погледаме дърветата в есенната им премяна...

— Ще гледате дърветата ли?

Луиз се засмя, направи й знак да се отдръпне, и се захвана със салатите.

— Разни хора, разни идеали — заяви Ив и на един дъх изпи виното в чашата си.

Мръсници! Пачаври!

Побеснял от гняв, той обикаляше от стая в стая. Беше настроил видеото така, че да повтаря записа на интервюто по Канал 75 и на пресконференцията.

Не можеше да се овладее.

Изпратили бяха жени по следите му. Жени обсъждаха и анализираха действията му, заклеяваха го. Какво си въобразяваха — че ще търпи тази подигравка ли?

Виж ги само! Преструват се на света вода ненапита! Обаче той знае какви са в действителност. Знае от опит. Под престорената им благопристойност се крият евтини пачаври. Слабохарактерни и жестоки.

Сега той е силен. Вижда се от пръв поглед.

Той се обърна към една от огледалните стени, за да се полюбува на отражението си. Какво съвършено телосложение! Вярно, постигнато с цената на много усилия, но резултатът е фантастичен. Вече е истински мъж.

— Виждате ли? Виждате ли какъв съм?

Извърна се, протегна ръце — очите, плуващи в дузината стъкленици, се втренчиха в него.

Сега го виждаха. Тя го виждаше. Нямаше избор, освен да го гледа. Завинаги.

— Какво ще кажеш сега, мамо? Кой командва сега?

Очите бяха нейни... всички очи, които се взираха в него. Ала тя още беше на свобода — готова да го порицава, да раздава тежки плесници, да го налага с кожен каиш. Готова да го заключи на тъмно, за да не вижда. За да не знае.

Но той няма да я остави да си разиграва коня. Не, няма! Ще ѝ отмъсти. Ще ѝ покаже кой е по-силен. Ще им покаже на всички.

„Ще си платят. Синът на тази майка ще ги накара да си платят — мислеше си, докато се взираше в екрана. — Ще им покажа на какво съм способен!“

Тези трите! Приблужи се до монитора, за да разгледа по-отблизо Ив, Пийбоди и Надин. Няма да им прости, ще си получат заслуженото. Понякога трябва да се отклониш от предначертания път, нищо повече. И така, тези трите трябва да бъдат наказани. Наказват те, когато не слушаш. Наказват те, когато слушаш.

Най-долната мръсница ще остави за накрая... да, точно така ще направи. Устните му се разтегнаха в зловеща усмивка, докато наблюдаваше Ив.

Така постъпват умните хора — оставят най-хубавото за накрая.

Неусетно изминаха два часа, прекарани в приятна компания. Почти сто и двайсет минути мисълта за убийствата престана да я преследва. Най-приятно ѝ беше да наблюдава как Рурк общува с всички. Как се откроява между изискания Чарлс и нахакания Макнаб. Как прави комплименти на дамите, без да прекалява, как флиртува, без да прекрочва границата на добрия тон.

И то без никакво усилие. Или поне така изглеждаше. С нищо не издаваше, че мисли за работата си, за сложните сделки, които бяха част от живота му. Бе могъщ финансов магнат, който ежедневно продаваше и купуваше акции, компании и Бог знае още какво, ръководеше безброй предприятия, координираше безброй проекти; участваше в съвещания, взимаше важни решения, разместваше фигурите на грамадната шахматна дъска, олицетворяваща неговата империя.

Същият човек тази вечер забавляваше компанията с разкази за буйната си младост в Ирландия, които караха Макнаб да се превива от смях, беседваше с Чарлс за литература и изкуство...

Докато пътуваха с колата обратно към къщи, той докосна ръката ѝ:

— Изкарахме много приятно.

— Смятах, че ще бъде по-гадно.

— Истински комплимент за домакините!

Ив се засмя, протегна крака. В един момент беше усетила, че наистина се отпуска. След това наистина ѝ беше приятно.

— Наистина беше комплимент.

— Знам, скъпа Ив.

— Странен човек си ти, Рурк.

— Да, обаче чаровен.

— Боже, защо ме наказваш? Заобиколена съм от хитреци и всезнайковци!

— Както се казва, от един дол дренки.

Тя помълча, после промърмори:

— Интересно ми беше да наблюдавам как водиш празни разговори.

— Грещиш, скъпа. Безсъдържателни разговори се водят по време на служебните вечери. Тази вечер бяхме сред приятели, с които ми беше драго да общувам.

— Виж ти! Човек се учи, докато е жив. — Ив облегна глава на седалката. Беше уморена, но не смазана от изтощение. — Признавам обаче, че през цялото време те слушах с неотслабващ интерес. Нито веднъж не ми доскуча.

— Скъпа Ив! — Той взе ръката ѝ, притисна я до устните си и ловко прекара колата през портала към имението. — Обожавам те!

— О, да. Забелязах, че умееш да ухажваш дамите.

— Приятно ми беше да бъда в компанията на две влюбени двойки.

— А пък на мен ми приляваше, като гледах как се натискат и се лигавят. Въздухът сякаш беше нажежен от сексуално желание. Какво ли ще бъде, ако се разменят?

— Скъпа, какво ти става? Според мен това е доста нестандартна идея.

Ив се поусмихна:

— Представям си Пийбоди с Чарлс и Макнаб с Луиз — ама че идиотска комбинация...

— Представи си Пийбоди с Луиз.

— Пфу! Ти си перверзник, Рурк!

— Ами, само ти играя по свирката. — Влязоха в къщата, той я хвана за ръка и я поведе към спалнята. — Май се посъвзе, лейтенант, умората те напусна.

— Имаш право. Всъщност се чувствам прекрасно. — Тя затвори с крак вратата. — Атмосферата у Чарлс действа и на мен. Какво ще кажеш за малко бурен секс?

— Страхувах се, че няма да предложиш.

Ив го прегърна през шията, обви бедра около кръста му. Позамисли се, присви очи:

— Докъде можеш да ме занесеш?

— Със сигурност ще стигна до леглото.

— Не, питам докъде ще стигнеш, особено ако... — Тя се отпусна в ръцете му, но Рурк дори не залитна. — Така е по-трудно, нали?

— Все пак смятам, че ще стигна до леглото, където се надявам да се посъвземеш.

— Признавам, че си в добра форма, обаче ще капнеш, ако се наложи да ме носиш така на разстояние двайсет-трийсет метра.

— Не, няма да ми се наложи, защото още не съм те удушил.

Ив стегна мускулите си, отново се вкопчи в него, докато той се изкачваше на подиума:

— Извинявай, няма вече да правя така. Тази вечер няма да има убийство в спалнята. — Дори след като Рурк я сложи на леглото, тя не отслаби хватката около шията му. — Докосвай ме.

Рурк се усмихна, леко я ухапа по брадичката, копринената му коса помилва страната ѝ:

— Щях да го направя и без да ми кажеш.

— Не. — Тя отново се засмя, легна върху него. — Харесва ми, когато го правиш спонтанно, без да се замислиш. — Наведе се, за миг го целуна по устните, вплете пръсти в неговите, накара го да вдигне ръце. — Ето това ми харесва.

— Ами наслаждавай се тогава.

— Дали пък да не го направим бързо, иначе пак може да ме налегне умората. — Без да пуска ръцете му, тя зацелува ту шията, ту устните му. Изви гръб с грациозността на котка, разкопча ризата му, прокара длани по гърдите му. — Да, в прекрасна форма си. — Наведе се да го целуне на мястото, на което преди миг бяха дланите ѝ.

Под пръстите и устните ѝ сърцето му ускори ритъма си. Рурк я желаше. Колко невероятно — нямаше миг, в който да не я желае.

Мускулите на корема му потръпнаха, когато го целуна и там... той подскочи като ужилен, когато езикът ѝ се плъзна под колана на панталона му. Ив свали ципа, освободи мъжествеността му. И започна да го изтезва.

Отдръпна се леко, за да му помогне свали блузата ѝ, хвана ръцете му и ги притисна до гърдите си.

Тя тихо изстена, отчетна глава. Ръцете му бяха силни, гладки и опитни. Прокара ги от сърцето до корема ѝ, от корема до слабините ѝ и я докосна на най-интимното място.

— Позволи ми. Позволи ми да... — Привдигна се, впи устни в нейните; стонът ѝ премина в хлип, всяка докосване бе като отпечатък с нажежено желязо.

Ту отчаяно се вкопчваха един друг, ту ги обземаше безразсъдство. Потни тела притиснати едно до друго, устни и ръце, жадуващи за нови ласки. Страстни ухапвания, нокти, забити в плътта, милувка на кадифени езици.

Ив трепереше, когато седна върху него. Ръцете и погледите им отново се срещнаха. Тя го пое в себе си. И извика.

Останала без дъх, опря чело до неговото и с последни сили прошепна:

— Почакай. Премного е... почакай малко.

— Не е. — Устните му обжариха нейните. — Никога не е премного.

И никога нямаше да бъде. Тя се надигна и го завладя.

ПЕТНАЙСЕТА ГЛАВА

Докато Ив спеше непробудно в прегръдките на Рурк, жена на име Аналиса Съмърс плати своята част от сметката и се сбогува с приятелките си.

Ежемесечната сбирка на клуба на любителките на театралното изкуство беше продължила повече от обичайното, тъй като всички искаха да споделят по нещо. Тя членуваше в клуба, защото така имаше възможност да се види с приятелките си, да хапнат в заведение, да пийнат по нещо и да говорят за мъже, за работата си и пак за мъже.

Имаше и още една причина — внимателно следеше обсъждането на пиесата, която бяха гледали. Мненията на другите я интересуваха, защото ѝ помагаша за рубриката ѝ, ежеседмично помествана в списание „Стейдж Райт“.

Обичаше театъра още откакто в първи клас ѝ възложиха ролята на картофа в училищната постановка по случай Деня на благодарността. Тъй като не притежаваше нито дарба за актриса — въпреки че в онази училищна пиеса се беше изявила толкова добре, че майка ѝ се разплака от умиление — нито за сценограф или режисьор, в крайна сметка превърна хобито си в занаят, като прие ролята на наблюдател, не на театровед, и започна да пише за постановките не само на Бродуей, но и в глухата провинция.

Заплащането беше мизерно, затова пък получаваше безплатни билети за театър, пропуск за гримьорните на актьорите и удовлетворението да работи нещо, което ѝ доставя удоволствие.

Освен това предчувстваше, че скоро ще ѝ повишат заплатата. Рубриката ѝ ставаше все по-популярна именно заради причината, която беше вдъхновила създателката ѝ — обикновените хора се интересуваха от мнението на други обикновени хора относно дадена театрална постановка. Театроведите не бяха обикновени хора, а театроведи.

Работеше във вестника едва от десет месеца, но хората вече я познаваха и често я спираха на улицата да поговорят, да оспорят

мнението ѝ или да го подкрепят.

Животът ѝ беше като безкраен празник.

Всичко вървеше като под мед и масло — и в работата ѝ, и с Лукас. Ню Йорк беше най-прекрасният град на света, не би живяла никъде другаде. Един ден с Лукас щяха да се оженят — приятелките ѝ бяха на мнение, че той скоро ще ѝ предложи брак, щяха да си намерят хубав апартамент в Уест Сайд, да организират купони и да бъдат невероятно щастливи.

Истината бе, че дори сега тя беше невероятно щастлива.

Отметна косата си и понечи да влезе в Грийнпийс парк, но за миг се поколеба. Винаги избираше прекия маршрут през парка, познаваше пътя, все едно бе разстоянието между кухнята и банята в жилището ѝ — много кратко разстояние, но... след повишението на заплатата щеше да се пренесе в по-голям апартамент.

Обаче през последната седмица-две жени бяха убити в градски паркове; може би не беше разумно да върви по тъмните алеи в един през нощта.

Глупости! Грийнпийс парк е толкова близо до дома ѝ! След пет минути ще си бъде вкъщи, ще се завие в топлото си легло.

„Коренячка нюйоркчанка съм, да му се не види!“ — напомни си и пристъпи сред сенките на дърветата. Знаеше как да се предпази от нападател, винаги беше нащрек. Беше изкарала курс по самозащита, винаги беше в отлична кондиция. Освен това в джоба си носеше флакон със спрей против нападатели, снабден с паникбутон.

И денем, и нощем обичаше да минава през парка, радваше се на вековните дървета, на детските площадки, на кооперативните градинки с цветя или зеленчуци. Според нея паркът беше олицетворение на разнообразието на мегаполиса. Бетон и лехи с краставички съжителстваха „ръка за ръка“.

„Брей, нещо ме избива на романтика!“ — помисли си с насмешка и забърза по пътеката към къщи.

Преди да види котенцето, чу мяукането му. Често в парка се натъкваше на бездомна котка. Но като се приближи, видя, че не е котка, а котенце — пухкаво сиво кълбенце, което беше се свило на пътеката и жалостно мяукаше.

— Горкичкото! — възкликна тя. — Къде е мама, миличко? — Наведе се и го вдигна. Едва тогава забеляза, че не е истинско

животинче, а дроид. „Странно“ — помисли си.

Върху ѝ падна сянка. Тя бръкна в джоба си за флакона, едновременно понечи да се изправи.

Ала жестокият удар по тила я повали на земята.

Дроидът продължи жалостно да мяука, докато ударите валяха върху нея.

В седем и дваайсет сутринта Ив стоеше до трупа на Аналиса Съмърс. Наоколо ухаеше на зеленина. На свежест. На пробуждащ се живот.

От улицата и от небето долиташе шумът от коли, автобуси и въздушни превозни средства, но на това място паркът приличаше на зеленчукова градинка във ферма, оградена с електронна предпазна мрежа против вандали и вредители. Ив нямаше представа какво представляват растенията в лехите — едни пълзяха по земята, други се увиваха около колчета, трети бяха с големи листа.

Уханието на зеленина беше примесено с миризма на изкуствен или естествен тор или на онова, което хората смесваха с почвата, за да отглеждат растения, да се хранят с тях и да ги наричат „екологично чисти и естествени продукти.“

„Всъщност — помисли си тя — нищо не е по-естествено от изпращанията.“

Освен кръвта и смъртта.

В единия край на градинката, отвъд електронната ограда, предназначена да предпазва насажденията от уличните песове и бездомниците, се издигаха статуи на мъж и жена. И двамата бяха с шапки. Мъжът държеше някакво земеделско сечиво — сърп или гребло, жената — пълна кошница, символизираща плодовете на труда им.

Жътва.

Така се наричаше скулптурната композиция, но всички я наричаха „Мама и татко — фермери“. Или само „Мама и татко“.

Аналиса лежеше пред тях, сякаш беше принесена в жертва на незнайни богове, притиснатите ѝ длани бяха поставени между гърдите ѝ. Лицето ѝ беше окървавено, голото ѝ тяло — покрито със синини.

— Денят ни започва скапано — промърмори Пийбоди.

— Да. И още по-скапано за нея. — Ив сложи предпазните очила, извади измервателните инструменти. — Разбери коя е — нареди на помощничката си и започна да диктува онова, което записващото устройство вече „виждаше“: — Жертвата е жена от бялата раса. По лицето и тялото има следи от насилие. Счупена ключица. Не се виждат наранявания, причинени при самоотбрана. Вероятно оръжие на убийството — червената панделка, стегната около шията. Смъртта е настъпила от задушаване. Има доказателства за сексуално насилие. Както и следи от влагалищно кръвотечение. Наблюдават се синини от вътрешната страна на бедрата и по слабините.

— Убитата е Аналиса Съмърс, трийсет и тригодишна. Живее на Трийсет и първа улица № 15 — рапортува Пийбоди.

— Включвам идентификацията в официалния доклад. Очите на мъртвата са били отстранени по същия начин като при Мапълуд и Нейпиър. Начинът на убийството, използваното оръжие, обезобразяването и разположението на трупа също съвпадат с предишните две убийства.

— Не се отклонява от методите си — отбеляза Пийбоди.

— Да. И защо, след като така му върви? На дясната ѝ длан открих косми — залепнали са върху кръвта. — Тя ги взе с пинсета, пусна ги в пликчето за веществени доказателства, отново приклезна.

— Защо е била в парка, лейтенант? Защо си е търсила белята да минава оттук посред нощ? Всички телевизионни канали многократно излъчиха пресконференцията. Сигурно е знаела, че убиецът издебва жените именно в парковете.

— Смятала е, че на нея няма да ѝ се случи. Общо взето хората винаги разсъждават така, вместо да си помислят, че спокойно може да се случи и с тях, след като става с други. — Тя огледа трупа. — Живеела е наблизо също като другите жертви. Предполагам, имала е навик да минава оттук на път за вкъщи или за работата. Чувствала се е в безопасност... Хм, косата ѝ не е като на другите две.

— Да, малко по-къса е и по-тъмна. Но пак е кестенява.

— Вярно.

— Бих казала, че убиецът бърза, затова не може да си позволи да изпипва всичко.

— Очевидно. — След като направи видеозапис на местопрестъплението и на положението на трупа, Ив обърна главата на

жертвата, повдигна я. — Ударил я е по тила. Много силно. Мисля, че я е нападнал в гръб. Коленете ѝ са наранени, върху тях са полепнали пръст и трева. Също и дланите ѝ — явно е паднала напред. — Вдигна едната ръка, показва драскотините върху opakото на дланта. — После се е нахвърлил върху нея. Удрял я е и я е ритал. Жестокостта му нараства. Вече трудно се въздържа. Изнасилва я, оставя я в подножието на скулптурата, довършва „работата“ си.

— Този път Селина не ни предупреди.

— А, значи и на теб ти направи впечатление! — Ив се изправи. — След малко ще ѝ се обадим. Да огледаме мястото, на което е била убита жената.

Този път не беше далеч — тревата край пътеката от другата страна на зеленчуковата градинка беше окървавена. „Улеснила го е — помисли си Ив. — Носил я е само няколко метра.“

— Лейтенант. — Един от „метачите“ ѝ подаде пликче за веществени доказателства. — Намерихме го наблизко. Стандартно джобно устройство против нападатели. Сигурно е било нейно. За съжаление не ѝ е послужило.

— Ще го проверим за отпечатыци.

— Намерихме и някакви сивкави косми на пътеката — очевидно не са на жената, но мисля, че не са от човек.

— Благодаря.

— Може би и тук има катерички — промърмори Пийбоди.

— Може би. Какво е работила жертвата?

— Водила е рубрика в списание „Стейдж Райт“, посветена на театъра.

— Значи се е прибираща у дома — кимна Ив. — Не може да е била на театър — постановките свършват много преди полунощ. Сигурно после е отишла на вечеря с приятели. Решила е да мине направо през парка. Познава го като дланта си. Освен това е въоръжена — в джоба си носи специалното устройство и не се страхува от нападатели. За нула време ще измине пътеката и ще се озове пред дома си. Мръсникът вече я чака. Набелязал е мястото, знае, че тя ще мине тъкмо от там. Напада я в гръб. — Тя намръщено се загледа във вдлъбнатина в пръстта, маркирана от „метачите“. — Занася я под „Мама и татко“. Довършва онова, което си е наумил. — Отново поклати глава, обърна се към партньорката си: — Искam пълна

информация за нея. Родители, братя сестри, съпруг, годеник, приятел. Ще се свържа със Селина, преди да отидем в жилището на жертвата.

Отдалечи се от местопрестъплението, обградено с жълта полицейска лента, набра номера на ясновидката, нетърпеливо затропа с крак. След няколко позвънявания видеотелефонът се превключи на секретар. Ив тъкмо се канеше да прекъсне връзката, лицето на Селина се появи на екранчето.

— Извинявай. Изключих всичко... — Тя прокара пръсти през косата си. Бях заспала... късно чух звъненето. Далас, само не ми казвай, че съм закъсняла за срещата!

— Имаш време. Добре ли спа?

— Като труп. Натъпках се с транквиланти и заспах. — Клепачите й бяха подпухнали, погледът й блуждаеше. — Още не съм във форма. Виж, може ли да те се обадя, след като изпия чаша кафе?

— Имаме още една.

— Какво? За какво говориш? — Изведнъж очите й се разшириха. — Господи! Не!

— Искам да поговорим. Чакам те при доктор Майра.

— Аз... Ще дойда възможно най-бързо.

— Не бързай. Ела в девет часа, както се бяхме уговорили.

— Добре. Много съжалявам, Далас. Честна дума.

— И аз.

— Майката и сестрата на Аналиса живеят в Ню Йорк — рапортува Пийбоди. — Баща й се е оженил повторно и сега пребивава в Чикаго. Не се е омъжвала. Няма деца.

— Да огледаме апартамента, после ще се срещнем с майка й.

Жилището беше малко — някак драматично и доста разхвърляно, което според Ив беше типично за жените, живеещи сами. Вместо картини имаше театрални програми и плакати. След прослушването на записите на видеотелефона й установиха, че само през последните двайсет и четири часа от живота си е провела доста разговори.

— Била е голяма бърбрица — печално отбеляза Ив. — Звъняла е на майка си, сестра си, колежки, приятелки и на някой си Лукас, с когото очевидно е била романтично обвързана. От разговорите става

ясно, че снощи е трябвало да гледа някаква пиеса в „Тринити“, после с приятелки да отидат на вечеря. Да потърсим тези приятелки и да се опитаме да разберем нещо повече за Лукас.

— Ще разпитам съседите.

Когато Пийбоди си тръгна, Ив продължи огледа на апартамента. „Живееела е сама — помисли си, — но от време на време са ѝ гостували мъже... или определен мъж.“ В чекмеджетата заедно със стандартните „играчки за секс“ имаше и мъжко бельо. На масичките бяха поставени снимки, на някои Аналиса беше с един и същ мъж. Мургав тъмнокос хубавец с добре оформена козя брадичка и широка усмивка, разкриваща правилни бели зъби. „Обзалагам се, че това е Лукас — каза си тя, приложи снимката към веществените доказателства. Ако не научеа фамилното му име, щяха да го идентифицират чрез фотографията. — Била е общителна весела жена, обичала е театъра. Често се е виждала с майка си и сестра си, имала е няколко близки приятелки и ако се съди по разговорите по видеотелефона, романтична връзка с някой си Лукас. И е мъртва, защото е решила да прекоси парка, за да стигне по-бързо до дома си. Грешииш! — поправи се. — Мъртва е, защото някой я е набелязал, издебнал я е от засада и е отнел живота ѝ. Дори да не беше избрала прекия път през парка, пак щеше да я убие.“

Съдбата ѝ е била предопределена от маниака, който я е набелязал и е осъществил плана си.

Пийбоди се върна и съобщи:

— Лукас Грейнд — композитор и музикант. Имал е интимна връзка с убитата. Според съседката са били заедно от около шест месеца. Тя каза, че снощи около седем видяла Аналиса да излиза от къщи. Не разговаряли, само се поздравили отдалеч, но според нея жертвата е носела джинси, син пуловер и късо черно сако.

— Намери адреса на Грейнд. Ще го посетим, след като се срещнем с майката.

Ив се питаше кое е по-страшно — да кажеш на една жена, че дъщеря ѝ е мъртва и да гледаш как рухва, или да съобщиш на един мъж за смъртта на любимата му и да гледаш как помръква пред очите ти.

Позвъняването им го събуди. Отвори вратата — очите му се затваряха за сън, косата му беше разрошена, лицето — изкривено от раздразнение.

— Вижте какво, не можете да ме обвините в нарушаване на реда. Съобразявам се и след десет не пускам силна музика. Съседите на етажа никога не са се оплакали. Представа си нямам защо онзи тип от горния етаж все се заяжда с мен. Въшлив е с пари и спокойно може да си направи пълна звукоизолация на жилището.

— Никой не се е оплакал, господин Грейнд. Извинете, но се налага да влезем.

— Добре де. — Той отстъпи назад, нетърпеливо махна с ръка. — Ако пак са опандизили Бърд, задето използва „Зонър“, не се обръщайте към мен. С него само свирим заедно, не сме сиамски близнаци.

— Дошли сме във връзка с Аналиса Съмърс.

— Аналиса ли? — Той се поусмихна. — Да не би снощи с приятелките ѝ да са се напили и да са направили някоя глупост? Какво се иска от мен — да ѝ платя гаранцията или що?

— Съжалявам, но ще ви съобщя нещо много неприятно — снощи госпожица Съмърс е била убита.

Усмивката му помръкна.

— Не си правете тъпи шеги. Какво ви прихваща, та дрънкате глупости?

— Господин Грейнд, тази сутрин трупът ѝ е бил намерен в Грийнпийс парк.

— Не може да бъде. Не може да бъде! — заповтаря той и машинално вдигна ръце, все едно я молеше да млъкне.

— Да седнем.

— Аналиса? — Той се просълзи. — Сигурни ли сте, че наистина е тя? Да не би да е друга жена, която прилича на нея?

Ив знаеше какво се върти в главата му: „Дано да е друга. Която и да било, само не Аналиса!“

— Съжалявам, господин Грейнд. Няма грешка. Искаме да ви зададем няколко въпроса.

— Ама... с нея вчера обядвахме заедно и си уговорихме среща за събота. Как е възможно да е мъртва?

— Моля ви, седнете. — Пийбоди го хвана под ръка и го накара да седне на един стол.

Стаята беше претърпкана с музикални инструменти — електрическо пиано, китари, тонколони.

— Имали сте връзка с Аналиса, така ли?

— Щяхме да се женим. Възнамерявах да ѝ предложа на Коледа. Нарочно изчаках до тогава, та случаят да е по-тържествен. Какво се е случило с нея?

— Господин Грейнд, къде бяхте снощи?

Той беше закрил с длани лицето си, сълзите се процеждаха между пръстите му.

— Мислите ли, че аз съм ѝ го причинил? Не давах прашинка да падне върху нея — толкова я обичах.

— Не ви подозираме, но сме длъжни да ви попитаме.

— Правихме запис с момчетата, откарахме до полунощ, че и до по-късно. После поостанахме в студиото, пийнахме бира, поръчахме си пици, устройохме си джам сешън. Прибрах се вкъщи... не знам, сигурно е било след три. Кажете ми, някой... наранил ли е Аналиса?

— Да.

Лицето му, което беше станало на червени петна от сълзите, пребледня като платно:

— Намерили са я в парка, така ли? Господи! В парка! Онези жени... Също като онези жени...

— Кажете къде се намира студиото и кои ваши колеги са участвали в записите.

— Намира се на „Принс“. Кой бяха ли? Ъъъ, Бърд. Боже, не е за вярване! — Той прокара длани по лицето си, приглади косата си — ръцете му трепереха. — Джон Бърд и Кейтли Подър... извинете, но не съм на себе си, умът ми не работи. Ами майка ѝ? Съобщихте ли на майка ѝ?

— Оттам идваме.

— Много се обичат. Тя много държеше на Аналиса, пет пъти ме разпитва какъв съм, що съм. Обаче не ѝ се разсърдих, защото го правеше за доброто на дъщеря си. Накрая започнахме да се разбираме. Трябва да отида при нея...

— Господин Грейнд, знаете ли дали някой е заплашвал Аналиса? Предполагам, би споделила с вас, нали?

— Естествено. Казваше ми всичко, дори ако я сърби носът, нямаше да пропусне нещо толкова важно. Отивам при майка ѝ. В такъв момент трябва да бъда с близките ѝ. Заедно ще отидем да я видим. Да, трябва да бъдем заедно.

Спала беше непробудно цели седем часа, предишния ден бе завършила в приятна обстановка с приятели и с удовлетворяващ секс. Въпреки това тази сутрин имаше нетърпимо главоболие, което продължаваше да я измъчва, когато влезе в отдела на Майра.

За разлика от друг път секретарката беше доста любезна — обясни, че доктор Майра има сеанс с госпожа Санчес, но предложи веднага да съобщи, че е дошла лейтенант Далас.

— Нека приключат — каза Ив. — По-добре да не им преча. Докато чакам, ще свърша това-онова.

Първо провери съобщенията. Едното беше от лабораторията — на екранчето се появи самодоволната физиономия на началника Беренски, известен като Дики Тъпака.

— Гениалността ми е безгранична, Далас. Вече знам каква марка обувки е носил убиецът. Използвах жалкия отпечатък върху тревата, който беше взела, направих магия и разбрах какъв е грайферът на подметката. Сравних го и — бинго! Отпечатъкът е от туристическа обувка номер четирийсет и шест, марка „Микон“, модел „Авъланч“, при това почти нова. Цената на дребно е около трийсет и седем долара. Само в единайсет магазина в града предлагат от тази марка и от този размер. Изпращам ти списъка с названията им и адресите. Очаквам по-късно да дойдеш и да ме възнаградиш със страстна целувка.

— На всяка цена.

Въпреки неприязънта си към Дики, не можеше да си криви душата — този път наистина беше направил магия. Разгледа приложения списък на магазините, подчерта онези в периметъра, в който предполагаше, че живее или работи убиецът, после оползотвори времето, като написа предварителния си рапорт.

Вратата се отвори, тя вдигна поглед.

— Далас! — Селина изтича от кабинета. Клепачите ѝ бяха подпухнали от плач.

Майра покани Ив да влезе, ненадейно повика обратно ясновидката:

— Ела и ти, ако обичаш.

— Провалих те. — Селина докосна рамото на Ив. — Провалих и себе си.

— Не е вярно.

Ив седна и примирено въздъхна — пак щеше да се насилва да пие билков чай. Изведнъж задуши като хрътка — дали си въобразяваше, или долавяше аромат на кафе?

— Знам каква напитка предпочиташ, пък и предположих, че ще ти дойде добре. — Майра ѝ подаде голяма чаша. — Не е с каквото си свикнала, но все пак е кафе.

— Благодаря.

— Нарочно не гледах новините по телевизията. — Селина отпи от чая си. — Искях да го науча от теб. Доктор Майра ме остави да се наплача и ми полекна. Обещавам, че няма да се държа като истеричка. Но първо искам да ти кажа нещо. Въобще не ми хрумна, че той отново може да... причини зло някому снощи. Бях капнала от умора, единственото ми желание беше да се наспя, поне за малко да се откъсна от действителността. Затова взех транквиланти.

— Искаш да кажеш, че успокояващите блокират виденията, така ли?

— Да. — Селина погледна психиатърката, която кимна. — Поне на мен ми действат така. Може и да съм видяла нещо, но бях напълно „изключила“. Под хипноза може да си го спомня, както и повече подробности за другите две убийства. Да видя онова, от което се страхувам, и затова го потискам.

— Твърде е възможно — съгласи се Майра. — Имала съм подобни случаи, когато насочвам свидетеля от едно към друго събитие, помагам му да се съсредоточи върху определен детайл. Много често защитният механизъм в съзнанието потиска видяното, за да съхрани разума ни.

— Ясно — промърмори Ив. — Кога ще я хипнотизираш?

— Още не съм направила медицинския преглед. Ако не открия някакъв проблем, утре ще започнем сеансите.

— Сеансите ли? И защо чак утре?

— Сигурна съм, че един сеанс няма да е достатъчен, Ив. Освен това предпочитам да изчакам двайсет и четири часа, за да съм сигурна, че организъмът ѝ се е изчистил от транквилантите и тя си е възвърнала душевното равновесие.

— Не може ли да започнем по-рано? Ще медитирам и ще се пречистя. Искам да започнем колкото е възможно по-скоро. Чувствам се...

— Отговорна — прекъсна я Майра. — Заради жената, която е била убита снощи. Но не си.

— Възможно ли е да избързаш, ако установиш, че здравословното ѝ състояние е задоволително и тя се пречисти чрез медитиране?

Майра погледна Ив, въздъхна, стана и прегледа графика си.

— Можем да започнем в шестнайсет и трийсет днес. Но те предупреждавам, че има опасност надеждите ти да се окажат напразни. Зависи доколко е податлива Селина на хипноза, какво всъщност е видяла и може да възстанови в паметта си.

— Далас, ще присъстваш ли? — попита ясновидката.

„Не разчитай на мен — искаше да ѝ каже Ив. — Не гледай на мен като на котва.“ Вместо това промърмори:

— Да, стига да мога. И досега работата беше напрегната, но след снощното убийство ми идва в повече.

— Добре.

— Има ли нещо ново, което трябва да знам? — Майра отново седна. — Нещо, което се отклонява от психологическия профил на престъпника.

— Не. Моделът на поведение е същият. Изглежда Аналиса Съмърс е прекосявала парка, за да...

Чашата се изплъзна от пръстите на Селина и се разби на пода.

— Аналиса ли? — Тя понечи да стане, но след миг безпомощно се отпусна на стола. — Аналиса Съмърс ли? Боже мой!

— Познаваш ли я?

— Може да е съвпадение на имената... Може... Глупости, защо се самозаблуждавам! Едва сега ми просветна пред очите. Разбрах каква е причината за виденията, какво ме свързва с убиеца. — Погледна счупената чаша. — Извинявай, доктор Майра.

— Няма за какво. Не се притеснявай. — Майра се наведе, окуражаващо я потупа по коляното, залови се да събере парчетата от чашата. — Приятелки ли бяхте?

— Не. По-сложно е. — Тя притисна длани до слепоочията си. — Познавах я бегло, но много я харесвах. Човек не можеше да не я харесва — беше толкова симпатична, толкова жизнерадостна. — Изведнъж отпусна ръце, потъмнелите ѝ очи се разшириха. — Лукас! Господи, Лукас! Сигурно е обезумял от скръб. Съобщихте ли му? — Сграбчи ръката на Ив и повтори: — Съобщихте ли му какво се е случило?

— Да, говорих с него.

— Смятах, че не може да стане по-лошо, но съм се лъгала. Изживяваш го по-тежко, когато се случи с някого, когото познаваш. Какво е търсила в парка! — Тя удари с юмрук по коляното си. — Как е възможно жена да отиде в парка посред нощ, след като в града върлува сериен убиец?

— Хората не се съобразяват с предупрежденията. Откъде я познаваш?

— Ами... чрез Лукас. — Селина взе хартиената носна кърпичка, която Майра ѝ подаде, загледа се в тях, сякаш на си даваше сметка, че лицето ѝ обляно в сълзи. — С него навремето бяхме много близки. Дълго живяхме заедно.

— Аха — кимна Ив. — Той е бившият ти.

— Да, бивш любовник, не и бивш приятел. Разделихме се мирно и тихо, без скандали и взаимни обвинения. Постепенно загубихме интерес. Обичахме се, но вече не бяхме влюбени един в друг. — Тя най-сетне притисна кърпичката до очите си. — Но дори и след раздялата продължихме да се виждаме. От време на време обядваме заедно или отиваме да пийнем по нещо.

— А секс?

Селина бавно отпусна ръце:

— Не. Предполагах, че ще попиташ. Бяхме приключили с интимните отношения. Преди няколко месеца, почти преди година двамата с Аналиса се сблизиха. Знам го, защото си личеше, пък и Лукас ми довери, че има сериозни намерения. Бяха щастливи заедно, радвах се заради тях.

— Невероятно. Явно си широко скроена личност.

— О, за... — Селина прехапа език и не довърши гневното си изявление. Дълбоко си пое дъх и добави: — Не ти ли се е случвало да си влюбена в някого, после да продължиш да го обичаш, но не като преди?

— Не!

Ясновидката невесело се усмихна:

— Обаче това се случва с някои хора, Далас. Разделят се, ала продължават да държат един на друг. Лукас е прекрасен човек. Сигурно е съкрушен.

— Да, наистина.

Тя стисна клепачи:

— Да отида ли при него? Не, не сега... още не. Волю-неволю съм замесена и това само ще влоши положението за всички. Може ли да започнем по-бързо? — обърна се към Майра. — Да речем веднага след медицинския преглед.

— Не. Необходимо ти е време, особено сега. Ако наистина искаш да помогнеш, трябва да изчакаш.

— Искам, разбира се. — Селина сви юмруци. — И този път ще видя лицето му, кълна се. Тогава... — Погледна Ив, очите ѝ горяха като нажежени въглени. — Тогава ще го заловиш. Ще го спреш...

— Да, ще го спра.

ШЕСТНАЙСЕТА ГЛАВА

— Познавала е жертва, така ли? Горката! — съчувствено промърмори Пийбоди. — Лукас. Лукас Грейнд е бившето ѝ гадже. Как не се сетих преди? Разбирам защо ѝ е трудно, почти болезнено. Предполагам, именно това е причината за виденията. Паранормалните явления се подчиняват на определена логика.

— Понятията „паранормално“ и „логика“ взаимно се отричат.

— Не е вярно. Но някои хора са прекалено упорити и отказват да го приемат.

„Тръгнали сме да проучим откъде извергът е купил обувките — помисли си Ив. — Това е логично.“

— Кога ще ми позволите да карам новата кола? — подхвърли Пийбоди.

— Когато се научиш, че жълтият светофар е предупреждение да се стрелнеш през кръстовището, преди светлината да стане червена, не да намалиш скоростта половин километър по-рано.

— Принуждавате ме да изтъкна, че сте заплаха за живота на другите участници в движението.

— Как не! Такива като теб са заплаха. Караш като префърцунена дама на парти, която се срамува да вземе последната бисквитка, да не би някой друг да я иска. „Ама не, моля ви се — заговори превзето, — вземете я, настоявам.“ Мразя лигавщините. Искам ли бисквитата, взимам я. Престани да се цупиш, трябва да обсъдим нещо.

— Имам право на трийсет секунди цупене, след като шофьорските ми умения бяха подложени на толкова унищожителна критика. Освен това е невъзпитано да се взима последната бисквита.

— О, да. С превзетите ти приятелки я оставяте на сервитьора, който я излапва по пътя към кухнята.

Пийбоди гневно скръсти ръце, после си каза, че Ив може би има право. И че се е лишила от твърде много бисквити в името на добрите маниери.

— Какво искахте да обсъдим?

— Ами... да речем, че живееш с някакъв мъж.

Настроението на Пийбоди начаса се подобри.

— Наистина живеем на съпружески начала — заяви гордо.

— Пийбоди!

— Да, да, знам, че въпросът е хипотетичен. — Тя свъси вежди, когато партньорката ѝ отново премина на жълта светлина. — Сега ще попитате дали е симпатяга и секси, купува ли ми сладки и позволява ли ми да изям последната, за да покаже колко много ме обича и държи на мен.

— Не се заяждай, че ще стане лошо. Представи си, че с този човек се разделите.

— А, това не ми харесва.

— Че на кого му харесва?

— Ще се разделим, защото съм излапала всички сладки и задникът ми се е увеличил ли?

— Пийбоди!

— Добре, добре. Опитвам се да разбера причината, лейтенант. Кой от двамата е скъсал, защо и... няма значение — побърза да добави, като видя физиономията на Ив.

— Разделяте се, всеки поема по пътя си. Оставете ли приятели?

— Може би. Зависи. Моля ви, не ми прегризвайте гърлото! Наистина е така. Някои се разделят, като се наричат какво ли не и се замерят с чупливи предмети, други — приятелски, по взаимно съгласие. Разбрахте ли?

— Не, но да кажем, че мъж и жена са се разделили по взаимно съгласие. По-късно той си намира ново гадже. Как ще реагираш?

— Пак зависи. Първо, дали още съм влюбена в него. Второ, дали другата жена е по-слаба, по-красива или по-богата от мен, циците ѝ постегнати ли са. Тези фактори са от значение.

— Да му се не види, защо трябва да е толкова сложно?

— Защото е сложно.

— Глупости. Ходиш с някого, скъсвате, той си намира друга. Просто и ясно. Въпросът е винаги ли оставате приятели.

— Чакайте да си помисля. Преди да дойда в Ню Йорк, много си падах по един тип. Не живеехме заедно, но връзката ни беше сериозна. Почти година буквално бяхме неразделни. После се разделихме. Сърцето ми не беше разбито, но известно време ми беше много тъжно.

Обаче с течение на времето всичко се преодолява. С въпросния младеж останахме приятели, от време на време се засичахме по купони...

— Още дълго ли ще обясняваш? Да взема ли стимулант, за да издържа до края?

— Вие попитайте. Той се хвана с друго гадже — кльощава блондинка с големи бомби и коефициент на интелигентност на заек. Обаче изборът си беше негов, нали така? Стана ми гадно, ала го преглътнах. Е, може би тайничко се надявах той да пипне венерическа болест, но в лека форма, че да не се стигне до там оная му работа да окапе. Ако с Макнаб някога отидем в родния ми град, и аз ще се изфукам с него. Така си е. Не трябва да се прави от мухата слон. — Изчака секунда и добави: — Още ли сте будна?

— Вече заспивам.

— Мисля, че грешите, ако мислите, че Селина прави някаква черна магия, за да отмъсти на Лукас, задето вече е с друга жена. По принцип не става така.

— Кое не става? Току-що поне шест милиона пъти каза „зависи“.

— Мисълта ми беше, че паранормалните способности не са черна или бяла магия. Първо, Селина не може да омагьоса един мъж и да го накара да избива жени, и то една от тях да е Съмърс. Второ, тя сама дойде при нас. Трето, ако се съди по наличните доказателства, Съмърс по собствена воля е влязла в парка и е била сама. Четвърто, според психологическия профил убиецът е единак, женомразец и хищник.

— Имаш право и по четирите точки. И все пак не ми допада логиката на паранормалното, която много ми прилича на поредица от съвпадения.

— Аз пък мисля, че има нещо, което ви смущава.

Ив дълго мълча, после каза:

— Имаш право. Не ми харесва обратът на разследването и това, че сме зависими от виденията на една екстрасенска или от хипнотични внушения. Не ми допада, че Санчес е прекалено зависима от мен, използва ме като морална опора.

— В хотел „Далас“ няма ли място за още една приятелка?

— Не. Всички стаи са заети. Може би ако някой от вас се пресели на друга планета или загине при злополука, ще приема другиго на негово място.

— Говорите на инат. Знам, че я харесвате.

— Какво от това? Задължително ли е да сме приятелки само защото я харесвам? Трябва ли да излизаме заедно? Длъжна ли съм да ѝ дам последната бисквитка?

Пийбоди се засмя, потупа я по рамото:

— Успокойте топката. Ще преминете и това изпитание. Снощи изкарахте добре, нали?

Помощничката ѝ ставаше прекалено дръзка — нямаше да е зле да я сложи на мястото ѝ. Но сега нямаше време — трябваше да събере всичките си сили и енергия, за да намери място за паркиране.

— Да — смотолеви. — Обаче знам, че е уловка. Сега ще трябва да поканим цялата компания у дома. После ще ни поканите у вас и...

— Вече подготвяме тържество по случай новия апартамент.

— Виждаш ли? Виждаш ли? — Ив нарочно натисна газта и с шеметна скорост се понесе към току-що освободилото се място за паркиране. — Получава се омагьосан кръг. Качиш ли се веднъж на въртележката, няма слизане. Въртиш се до безкрай, докато други хора опитват да се качат. Сега пък трябва да ти купя подарък, защото с любовника ти сте се пренесли в ново жилище.

— В интерес на истината нямаме чаши за вино — заяви Пийбоди и заливайки се от смях, слезе от колата. — Знаете ли, лейтенант, имате късмет с приятелите, сред които съм и аз. Те са умни, забавни, лоялни. И много различни. Например Майра и Мейвис са като два противоположни полюса. Но и двете ви обичат. После ги каните на вечеря и вашите приятели се сприятеляват.

— А после си намират други приятели и на мен натрисат някого като Трина. — Ив машинално прокара длан по косата си — как ли щеше да се разкрещи Трина, като видеше саморъчната ѝ подстрижка.

— Тя е невероятна — заяви Пийбоди, докато вървяха към магазина. — А вие имате за съпруг Рурк, следователно никога няма да ви липсват сладкиши.

Ив изпъшка:

— Чаши за вино ли каза?

— Ами да. Ще ни трябват, като поканим приятели.

Ив се чувстваше по на място в „Клубът на Джим“, отколкото в този луксозен магазин за облекло и обувки, предназначени за мъже гиганти.

Магазинът заемаше три етажа; в сутерена се предлагаха принадлежности за краката затова отидоха право там. „Не може ли да се каже простичко обувки и чорапи?“ — запита се тя.

Оказа се, че фразата „принадлежности за краката“ не включва само обувки и чорапи, ами домашни чехли, ботуши, калъфи и кутии за обувки, стелки с вградено отопление, бижута, които се носят около глезена, и още безброй продукти, предназначени за поддържане и грижи за краката.

„Да не повярваш, че съществуват такива измишльотини“ — помисли си тя.

Продавачът, към когото се обърна, се опита да ѝ прави обичайните въртели, после подви опашка и отиде да повика управителя.

Докато чакаше, тя видя обувките, които я интересуваха. Взе едната и я разгледа — практична и наглед добре изработена. С удоволствие би носила подобни обувки.

— Какво обичате, мадам?

— Лейтенант. — Обърна се... и трябваше да отстъпи назад и да вирне глава, за да погледне човек в лицето.

Беше висок най-малко два метра и невероятно слаб — напомняше прътовете, около които се увиваха пълзящите растения в Грийнпийс парк. На фона на тъмната му кожа бялото на очите му изпъкваше още по-контрастно, зъбите му блестяха като късчета лед. Забеляза изумлението на Ив и се поусмихна — явно беше свикнал хората да реагират така.

— Мадам лейтенант — каза любезно. — Аз съм Кърт Ричардс, управителят на магазина.

— Бас държа, че сте били баскетболист, и то нападател.

Чернокожият изглеждаше поласкан.

— Познахте. Навремето играех за „Никс“. Често ме питат дали съм бил баскетболист, но малцина познават на какъв пост съм играл.

— Обичам баскетбола, но за съжаление не ми остава време да гледам мачовете. Смятам, че сте били звезда.

— Благодаря... ще ми се да мисля, че бях. Отказах се преди осем години. Този спорт е за младежи... както повечето спортове. — Взе обувката, която тя продължаваше да държи. В грамадната му шепатежката обувка вече не изглеждаше толкова голяма. — Интересувате се от модел „Авъланч“ ли?

— Интересувам се от имената на клиентите, които са купили номер четирийсет и шест от този модел.

— Ясно. Вие сте от отдел „Убийства“.

— Явно освен отличен баскетболист сте и добър детектив.

— Гледах част от вчерашната пресконференция; предполагам, че посещението ви е свързано с парковите убийства.

— Така ли ги наричат?

— Да — заглавията са написани с големи червени букви. — Той стисна устни, огледа обувката. — Търсите човек, който носи четирийсет и шести номер от този модел, така ли?

— Ще ми бъде от помощ, ако ми дадете имената на клиентите.

— С удоволствие ще ви съдействам. — Той остави обувката на поставката.

— Също и имената на служителите, които са купили обувки от същия модел.

Чернокожият я изглежда, после промърмори:

— Хм. Явно съм късметлия, че нося четирийсет и осми номер. Ще изчакате ли в кабинета ми, докато подготвя информацията, или ще разгледате магазина?

— Предпочитам да почакаме в кабинета. Пийбоди... — Тя се огледа и се намръщи, като видя партньорката си, която беше се спряла пред щанда с чорапите. — За бога, детектив!

— Извинете — избърбори Пийбоди и се втурна към нея. — Брат ми и дядо ми са с големи стъпала, та си казах...

— Не се притеснявайте. — Ричардс махна на един продавач. — Ще ви ги опаковат. На излизане ще ги платите на касата.

— Нали знаете, Коледа приближава. — Пийбоди притискаше до гърдите си пакета с покупките и вървеше по петите на началничката си.

— Престани, ако обичаш!

— Ами така си е. Времето лети и ако пазаруваш своевременно, няма да превъртиш, дойде ли време за купуване на подаръци. Освен това чорапите са хубави, пък и бяха на разпродажба. Къде отиваме? Колата...

— Ще вървим пеш. Следващият магазин е само на шест преки оттук. Ходенето ще се отрази добре на фигурата ти — заприличала си на слон.

— Знаех си, че изглеждам дебела с този панталон! — Тя изведнъж спря, втренчи се в Ив. — Казахте го нарочно, за да ми го върнете, задето купих чорапите. Така ли е?

— Няма да ти отговоря. — Комуникаторът ѝ избръмча, тя го извади от джоба си. — Далас.

— Преминахме първото ниво — избърбори Фийни — както обикновено дъвчеше любимите си захаросани бадеми. — Открихме някои съвпадения. Преминаваме към следващия етап, при който ще елиминираме жените, роднините и онези, които не отговарят на психологическия профил.

Ив ловко се провираше между потока от минувачи, без да прекъсва разговора:

— Изпрати ми всичко, с което разполагате досега, ако се наложи да направя допълнителна справка. Много благодаря за бързината, Фийни.

— Моите момчета се навиха да работят извънредно.

— Какво става с дисковете от камерите в метрото?

— Засега нищо. Върви много бавно, не храни особени надежди.

— Добре. По отпечатъка на местопрестъплението Дики е открил какви обувки е носил убиецът. Ще ти препратя доклада му. Слушай, ако се доберете до нещо ново, искам веднага да ме уведомиш.

— Дадено, малката. Колко са магазините, в които се продават тези обувки?

— Прекалено много, но ще се справим.

Спря на светофара, почти без да забелязва дима, вонящ на лук, който се издигаше от подвижния павилион за храна наблизо, човека до нея, който мърмореше за адски изчадия, нито на бърборенето на двете момичета зад нея, обсъждащи някакъв тоалет, с който всяка жена щяла да изглежда като богиня. Преди да дочака зелената светлина, заедно с

цяла орда минувачи се втурна да пресече улицата и продължи да говори с Фийни:

— Той е нюйоркчанин. Обзалагам се, че пазарува в града. Ако се наложи да проверяваме предградията, магазините в другите щати и поръчките по Мрежата, ще ни отнеме няколко дни, ако не и няколко седмици. А мръсникът ускорява темпото.

— Да, чух вече. Ще продължим да се трудим. Обади се, ако ти потрябват помощници.

— Непременно. Благодаря.

Посетиха още два магазина, преди Ив да се смили над партньорката си и да купи от един подвижен павилион два сандвича със соеви наденички. Предложи да отидат в Сентрал парк — времето беше прекрасно, все едно бяха излезли на пикник. Седнаха на тревата, тя се загледа в замъка. Това беше отправната ѝ точка.

Едър, могъщ човек. Господарят на замъка... Може би... А може би въображението я подвеждаше.

Втората жертва беше оставил на скамейка до паметника на почитани герои. Мъже, изпълнили дълга си. Олицетворение на мъжеството, прочули се с подвизите си пред лицето на голяма опасност.

Той си пада по символиката. Господарят на замъка. Сила пред лицето на опасността.

Третата жена беше оставена в зеленчукова градина под скулптурна композиция, изобразяваща фермери.

Солта на земята? Пречистена сол... Упрекна се, че вече започва да превърта, но продължи да разсъждава. Градина... трудиш се с пот на челото, за да дариш живот. Да дариш смърт.

Символика можеше да се търси и в слабостта към художествените занаяти — може би за него са олицетворение на самостоятелност, нещо, което правиш сам.

Много предположения... но в едно беше сигурна — самите паркове означаваха нещо за убиеца. Нещо му се е случило в парка, нещо, за което отмъщава при всяко убийство.

— Може би трябва да поровим в досиетата — промърмори. — Да проверим дали в миналото мъж е бил изнасилен в градски парк. Не, не мъж, а момче. Това е ключът. Сега той е голям, вече никой не може да го насили. Но като малък е бил безпомощен като жена. Когато си

малък, няма как да се съпротивляваш. Трябва да станеш силен, за да не ти се случи отново. Предпочиташ да умреш, отколкото да ти се случи отново.

Пийбоди не беше сигурна, че Ив говори на нея, но все пак се осмели да подхвърли:

— Може би не е бил изнасилен, а бит и подложен на унижения. И то от жена, която е имала власт над него.

— Да... — Ив машинално разтри слепоочията си — започваше да усеща първите признаци на силно главоболие. — По вероятно е сега да отмъщава на някаква жена. И ако е бил тормозен от майка си или от сестра си, това не е отразено в полицейските досиета. Все пак ще проверим.

— Да речем, че жена, която е имала власт над него, го е подлагала на физически и сексуален тормоз; психиката му е изкривена от ранна възраст, а по-късно някакво събитие задейства стаената му омраза и той започва да си отмъщава.

— Смяташ, че действията му са оправдани, защото е бил малтретиран като малък ли?

Тонът на Ив даде знак на Пийбоди, че върви по тънък лед и трябва внимателно да подбира думите си.

— Не, лейтенант. Смятам, че е причина, също и мотив за престъпление.

— Няма причина да се убиват невинни хора; непросимо е да си цапаш ръцете с кръвта им, защото някой те е измъчвал. Без значение кой и кога. Адвокатите и психоаналитиците го използват като оправдание за престъпленията, но това не отговаря на истината. Истината е, че трябва да издържиш, да се противопоставиш — ако не можеш, с нищо не превъзхождаш онзи, който те е пребивал и унижавал. С нищо не си по-добър от най-долните човешки същества. Вземи ги тия глупости за жертвата, която трябва да взима други жертви, и си ги набутай в... — Тя се насили да млъкне, гневът бе като горчива отрова, която я задушаваше. Наведе глава, притисна длани до челото си. — Да му се не види! Май се поулякох.

— Грешите, ако мислите, че му съчувствам или търся извинение за делата му.

— Не мисля. Речта, която току-що дръпнах, се дължи на... лични причини. — Беше й трудно, но трябваше да го направи. Време беше.

Тя вдигна глава. — Очаквам от теб да ме следваш навсякъде без колебание. Очаквам да бъдеш редом с мен, да газиш в кръв, да издържиш кошмара и да поставяш дълга преди личната си безопасност. Знам, че ще го сториш не само защото чувството за дълг ти е вродено, но и защото аз те обучих.

Пийбоди мълчеше.

— Когато ми беше помощничка, бе различно... съвсем малко, но различно. Ала партньорите не бива да имат тайни един от друг.

— Била сте изнасилена.

Ив изумено я изгледа:

— Откъде ти хрумна?

— Стигнах до това заключение въз основа на наблюдения, асоциации, логически предположения. Мисля, че не греша, но не сте длъжна да го споделяте с мен.

— Не грешиш. Не знам кога ми се случи за пръв път. Спомените ми за този период от живота ми са доста мъгляви.

— Насилвали са ви неведнъж, така ли?

— „Насилвали“ е меко казано, Пийбоди. Думата означава много неща. Чуй истината. Баща ми редовно ме пребиваше — с юмруци или с каквото му попадне. Изнасили ме безброй пъти. И веднъж ми стигаше, защо да ги броя?

— А майка ви?

— Умряла е много млада, изобщо не си я спомням. Била е проститутка наркоманка, същата измет като тъй наречения ми „баща“.

— Ще ми се... ще ми се да кажа, че съжалявам, но и тази дума означава много неща. Наистина не знам как да ви утеша...

— Не го споделих с теб, за да ми съчувстваш.

— Знам.

— Бях вече осемгодишна — така ми казаха по-късно. Една нощ както обикновено бях заключена в мизерната стаичка в мизерния хотел, в който живеехме. Не бях хапвала нищо, знаех, че няма дълго да бъда сама, затова търсех нещо за хапване — зальк хляб, парченце сирене. Треперех от студ, бяха обезумяла от глад, интересувах се само храната. Той се върна по-рано от друг път и не беше толкова пиян. Понякога, когато се напиеше до безпаметност, ме оставяше на мира. Но тази нощ не беше достатъчно замаян от алкохола... — Замълча за миг, опита да се овладее, иначе нямаше да ѝ стигнат сили

да продължи. — Удари ме, повали ме на пода. Молах се да ми се размине само с побоя, но знаех, че надеждата ми е напразна. Не плачи, Пийбоди. Няма да издържа, ако плачеш.

— Аз пък няма да го понеса, ако не плача. — Все пак тя избърса сълзите си с мъничката салфетка.

— Легна върху мен. Бърбореше, че трябва да ми даде урок. Болеше. Всеки път забравяш колко боли. Докато се случи отново и тогава болката е невъобразима. Помъчих се да му попреча. Знаех, че става по-лошо, ако се съпротивлявам, но повече не издържах. Опитах се да му се противопоставя. Той счупи ръката ми.

— О, боже! — Сега Пийбоди наведе глава, закри с длани лицето си. И зариде, като се мъчеше да не издава нито звук.

— Да знаеш само как пращи! — Ив се взираше в езерото, в красивите лодки, които се плъзгаха по огледалната му повърхност. — Как пращи счупената кост на дете! Обезумях от болка. Ножът, с който си отрязвах сирене, беше на пода. Не усетих кога го сграбчих.

Пийбоди бавно вдигна глава, лицето ѝ беше мокро от сълзите. Избърса ги с опакото на дланта си и прошепна:

— Проболи сте го! Кажете, че сте го нарязали на парченца.

— Почти. — Ив забеляза, че повърхността на езерото не бе гладка, както ѝ се беше сторило — малките вълни се плискаха в брега, връщаха се, пак прииждаха... — Продължих да забивам ножа в тялото му, кръвта му ме обливаше. Ето казах го! — Тя въздъхна с облекчение. — Спомних си този епизод по-късно, малко преди с Рурк да се оженим.

— Полицията...

Ив поклати глава:

— Беше ме наплашил от ченгетата, социалните работници, накратко от всеки, който можеше да се намеси и да ме отърве от ада. Оставих го там, в мръсната хотелска стая. Бях в шок, не помня как съм измила кръвта, само знам, че вървах и вървах — сигурно изминах километри, после пропълзях в една задна уличка и загубих съзнание. Свестих се в болницата. Лекари и ченгета ми задаваха въпроси. Съзнанието ми беше замъглено, но дори да помнех какво се е случило, бях прекалено изплашена, за да им кажа. Майка ми сигурно беше ме родила на улицата, защото не фигурирах в нито един регистър. Не съществувах, докато не ме намериха на улицата в Далас. Затова ми

дадоха името Далас... А теб моля за едно — да ми кажеш, ако забележиш, че миналото ми се отразява на работата ми.

— Наистина се отразява. Според мен именно затова сте толкова способно ченге. Преживяното ви помага безстрашно да приемате всяко предизвикателство. Каквото и да е изтърпял престъпникът, когото преследваме — дори да е по-страшно от вашата съдба. Той го използва като извинение да убива и унищожава, да причинява болка. А вие постъпвате тъкмо обратното — стремите се към правосъдие заради хората, чийто живот е бил отнет несправедливо.

— Не е геройство да си вършиш работата, Пийбоди. Просто изпълнявам дълга си.

— Все така казвате. Радвам се, че споделихте с мен. Това означава, че ми имате доверие и като партньорка, и като приятелка. Няма да ви подведа, обещавам.

— Знам. Стига сме циврили, ами да си гледаме работата.

Ив се изправи, протегна ѝ ръка. Преди да стане, Пийбоди за миг задържа дланта ѝ.

Ив отново отиде в моргата — за да огледа още веднъж трупа на Аналиса Съмърс и да изкопчи повече информация от Морис.

Завари го да изважда мозъка на някакъв мъртвец. Дори да не беше изконсумирала противната соева наденичка, пак щеше да ѝ се повдигне от гледката, която обаче явно не правеше впечатление на съдебния лекар. Като я видя, той радушно се усмихна, махна ѝ да се приближи.

— Я да те видим сега — можеш ли да кажеш от естествена или от насилствена смърт е хвърлил топа този юнак?

Морис обичаше да задава гатанки, затова тя покорно се наведе над трупа да го огледа по-отблизо. Беше започнал да се разлага, което означаваше, че смъртта е настъпила приблизително трийсет и шест часа, преди да го докарат в моргата и напъхат в хладилника. В резултат не представляваше красива картинка. Изглеждаше на около осемдесет години; предвид, че средната продължителност на живота беше сто и двайсет години, можеше да се смята, че умрял сравнително млад.

На лявата му страна имаше синина, очите му бяха почервенели от спуканите кръвоносни съдове. Любопитство ѝ се възбуди, тя още по

внимателно огледа трупа, търсейки други издйнически признаци.

— Как беше облечен?

— Носеше само панталона на пижамата си и един чехъл.

— Къде е било горнището на пижамата?

Морис се усмихна:

— На леглото.

— А мъртвецът?

— На кино.

— Моля?

Той се изкиска, махна с ръка:

— Шегичка. Бил е на пода до леглото.

— Имало ли е следи от влизане с взлом?

— Не.

— Сам ли е живеел?

— Да.

— На пръв поглед изглежда, че е получил масивен мозъчен кръвоизлив. — Тъй като ръцете му бяха напръскани със защитен спрей, тя му направи знак да отвори устата на мъртвеца. — Обърни устните му. — Морис се подчини, отдръпна се встрани, за да й даде възможност да се наведе. — Обаче на ваше място щях да разпитам прислужника или прислужницата, за да разбере кой му е дал чашката алкохол, който е причинил инсульта. Червеникавите петна по венците и от вътрешната страна на устните показват, че алкохолът е бил примесен с наркотик — предполагам, че токсикологичният анализ ще потвърди предположението ми. Ако човекът е искал да се самоубие, щеше да си облече и горнището на пижамата, после да се просне на леглото. Заключение то ми е насилствена смърт. Къде е Съмърс?

— Не проумявам защо изобщо ме държат на работа, след като ти от пръв поглед познаваш причината за смъртта — промърмори уж сърдито съдебният лекар. — Почти сигурен съм, че токсикологичният анализ ще потвърди подозренията ни. Приключих със Съмърс, трупът е във фризера. Близките й и приятелят й дойдоха заедно сутринта. Бая се озорих, но не им позволих да я видят. Казах им, че е в интерес на разследването.

— Медиите още не са надушили, че онзи изважда очите на жертвите си; искам да го запазим в тайна и от най-близките — дори те могат да се изпуснат пред репортерите, особено в пристъп на гняв.

Достъп до жертвите ще имат само онези, които изпълняват задълженията си във връзка с разследването.

— Искаш да я огледаш отново, така ли?

— Да.

— Чакай да се поизмия. Нашият приятел тук ще почака. — Той отиде до умивалника и докато отстраняваше от дланите си защитния спрей, отбеляза: — Травмите й са много по-сериозни, отколкото на другите две жертви.

— Жестокостта му ескалира. Знам.

— Също и темпото. — Морис поднесе дланите си под топлата въздушна струя, за да ги подсуши, после свали престилката и маската си и ги хвърли в контейнера.

— Приближаваме се до него. С всяка изминала минута скъсяваме разстоянието.

— Не се съмнявам. — Той й направи знак да го хване под ръка — изглеждаше невероятно изискан с безупречния си тъмносин костюм и червената вратовръзка. — Ще ми направите ли честта, мадам?

Ив неволно се засмя — само той можеше да я накара да се усмихне в компанията на мъртвите.

— Голяма работа си, Морис!

— Вярно е. — Заведе я в камерата за съхранение, направи справка в компютъра, отвори едно от чекмеджетата, изтегли платформата с трупа. Без да обръща внимание на разрезите при аутопсията, Ив огледа мъртвата.

— Този път побоят е бил много по-жесток. Ударите са нанесени най-вече по лицето и горната част на тялото. Хм, дали пък не сядат върху жертвата, докато я удря?

— Носът е счупен, липсват няколко зъба. Ударът по тила не е бил фатален. Тя може би се е свестила, може би не. Надявам се да е второто — така не е страдала толкова много — промълви Морис.

— Струва ми се, че този път изнасилването е по-брутално.

— Да, ако има степени на бруталността при изнасилване. Наблюдават се повече ожулвания, по-сериозна травма. В сравнение с другите жертви Съмърс е имала по-тясно влагалище, пък и убиецът явно е много надарен.

— Има и друга разлика. Очите! Не са отстранени умело като на втората жертва, но разрезите са направени от човек с твърда ръка, за

разлика от първия път.

— Много си наблюдателна, Далас. Наистина започвам да се плаша за мястото си. Имаш право — и при трите жени убиецът е действал доста сръчно, обаче при Съмърс е малко по-различно.

— Добре, благодаря. — Ив се отдръпна, за да му даде възможност да прибере обратно трупа.

— Наистина ли сте на път да го заловите, Далас? Започвам да се потискам от присъствието на толкова хубави млади жени в моите владения.

— Ще ти кажа едно, Морис — ще направя всичко по силите си час по-скоро да го тикнем зад решетките.

СЕДЕМНАЙСЕТА ГЛАВА

Дики Беренски, на когото враговете бяха лепнали прякора Тъпака, седеше пред компютъра и очевидно бе погълнат от работа.

Но като застана зад него, Ив видя на монитора куп оскъдно облечени жени с пищни форми, които се биеха с мечове помежду си — накратко, Дики се забавляваше с компютърни игрички.

— Много се трудиш, гледай да не се преумориш.

Вместо да отговори, той махна с ръка пред екрана. Хубавиците оставиха оръжията, поклониха се дълбоко, при което разкриха напълно и без това разголените си гърди, и се провикнаха: „Винаги сме на ваше разположение, господарю.“

— Божичко, не е за вярване! Беренски, да не си дванайсетгодишен?

— Какво ми опяваш? Ами ако програмата е веществено доказателство за някое престъпление?

— О, да! Неколцина юноши са мастурбирали, докато са пукнали — това ти е „престъплението“. За разлика от теб, аз нямам време за губене.

— Човек като мен, който се скъсва от работа, има право на десетина минути отдих. Забрави ли, че ти осигурих безценна информация за обувката?

Информацията наистина беше ценна, затова Ив потисна желанието да сплеска яйцевидната му глава.

— Да, обаче сега спешно ми трябва анализа на космите, които бяха полепнали по дланта на Аналиса Съмърс.

— Работа, все работа... Няма ли да ми кажеш нещо за душата?
— Той се завъртя на стола. — Възложих работата на Харво, тя е специалистката в тази област. Какво ти специалистка, направо е гениална, нищо, че не ми бута.

— Веднага ми стана симпатична. Къде да я намеря?

Дики вирна костеливия си пръст:

— По този коридор, после наляво. Ще я познаеш, защото е единствената червенокоса. Още не ми е изпратила доклада, значи не е свършила.

— Ще проверя докъде е стигнала.

Пийбоди поизостана и прошепна на Беренски:

— Тази игра има ли я с мъже, вместо с жени?

Дики се ухили:

— Естествено.

— Супер!

Ив влезе в една от лабораториите — помещение със стени от матово стъкло, и видя червенокосата.

— Ти ли си Харво?

— Същата. — Жената вдигна поглед — очите ѝ с цвят на пролетна трева се открояваха на фона на млечнобялото ѝ лице, тънките ѝ устни бяха очертани с оранжево червило в тон с косата ѝ, прибрана на опашка и напомняща фонтан, бликащ от главата ѝ. Късите ѝ нокти бяха лакирани на диагонални червени и черни ивици. Вместо престилка носеше широка черна туника. — А ти си Далас, нали?

— Същата. Това е партньорката ми детектив Пийбоди.

Лаборантката кимна, направи им знак да влязат:

— Добре дошли в покоите на Ърса Харво, Кралицата на влакната.

— Имате ли някаква информация за мен, Ваше величество?

Харво се подсмихна, премести стола си малко вляво.

— Нишки, подобни на косми, са били открити по тялото на жертвата и на местопрестъплението — каза, посочи космите, запечатани в диск с прозрачен гел. Пъхна го в компютъра, на монитора се появи многократно увеличено изображение.

— Подобни на косми ли?

— Именно. Не са нито косми от човек, нито от животно. Тъпака ми възложи анализа, защото от пръв поглед разбра, че са изкуствени. Този човек е истински гений, жалко, че в живота е такъв гадняр.

— Подкрепям те с две ръце по отношение на второто определение.

Харво отново се засмя:

— Освен това съм и Принцеса на нишките. — Тя още повече увеличи изображението. — Това, което виждаме, е било произведено

фабрично.

— Косми от перука ли са?

— Съмнявам се. Повече прилича на козина, отколкото на коса. Предполагам, че нишките са от плюшена играчка или от животинче дроид. Съставът им отговаря на федералните стандарти за безопасност на детските играчки.

— Играчка ли?

— Да. Сега ще анализирам оцветителите и материалите... — На екрана се появиха странни форми и текст. — Интересуват ли те подробностите?

— Не, въпреки че сигурно са много интересни. Времето ни притиска. Какво е заключението?

— Чрез моите магически способности научих кой е производителят на фибрите и за какво се използват, когато са боядисани в сиво, а именно — за изработване на дроиди котки и котенца, дори по-големи животни. Производител е фирмата „Петко“. Ако те интересува, ще проверя къде се предлага продукцията им.

— Ние ще се заемем. Браво, Харво.

— Освен всичко друго съм и Богиня на бързината и ефикасността. О, за малко щях да забравя — по нишките нямаше и следа от почистващи препарати или от пръст. Котенцето е било нововеничко.

— Какво мислиш, детектив?

— Чудя се как Харво си прави косата, че да стърчи така. Жестока прическа. Но предполагам, че това не ви вълнува.

— Ни най-малко.

— Може някой да е подарил дроида на Съмърс. Трябва да разпитаме приятелките, с които е вечеряла след театъра. Или пък някой да е загубил играчката в парка, тя я е видяла и я е взела. Това вече няма как да го разберем. Ударим ли на камък с приятелките, ще обиколим магазините за такива дроиди и ще потърсим съвпадение с някое от имената в списъците, които вече се обработват в отдела по електроника — може би ще ни излезе късметът и ще се окаже, че котенцето е на убиеца.

— Съгласна съм. Ще се придържаме към този план — добави Ив, докато вървяха обратно към управлението. — Ще се отбия при Фийни да проверя докъде е стигнал, после отивам при Майра, за да присъствам на хипнотизирането на врачката.

— Смятате, че довечера онзи ще нападне друга жертва ли?

— Смятам, че ако не се доберем до някаква сигурна следа, ако Селина не получи просветление и ако жените не престанат да бродят из парковете посред нощ, много скоро Морис ще има нова гостенка.

На път за отдела на Фийни тя накара служител от „Наркотици“ да ѝ вземе туба пепси от автомата за напитки. Със задоволство отбеляза, че новият ѝ метод действа безотказно. Машините не ѝ правеха номера и не я предизвикваха да ги разбие на пух и прах. „И вълкът сит, и агнето цяло“ — каза си.

Макнаб работеше в стила на колегите си от отдела по електроника — тоест, разхождаше се напред-назад, танцуваше и бърбореше в микрофона към слушалките му. Като я видя, заподскача към нея:

— Хей, лейтенант, къде е закръглената ти партньорка?

— Ако говориш за детектив Пийбоди, тя работи. Като повечето от нас.

— Ами аз... такова... исках да питам дали може ще я освободиш по-рано. Ще ни се довечера да приключим опаковането и утре да се хванем с пренасянето.

Изглеждаше толкова щастлив, че не ѝ дойде на ум нито една саркастична фраза. Подозираше, че ако той продължи да говори, думите ще излизат от устата му под формата на мънички сърчица.

Запита се дали пък не върлуваше някакъв любовен грип, от който са се заразили всички около нея — Пийбоди и Макнаб, Чарлс и Луиз, Мейвис и Леонардо.

Като се замисли, си даде сметка, че и с Рурк не бяха си казали крива дума от... доста време.

— Не мога да ти обещаая. Възложила съм ѝ важна задача, а след като говоря с Фийни, сигурно ще се отвори още работа, затова... Какво?

Лицето му помръкна — само за секунда, но тя забеляза промяната в изражението му.

— А, нищо. Абсолютно нищо. Я да се хващам пак за работа, че шефът ще ме изпържи яко. — Той нареди на програмата да продължи и се отдалечи, подскачайки като кенгуру.

— Мамка му! — промърмори Ив и тръгна към кабинета на Фийни.

Ирландецът също беше със слушалки, работеше едновременно на два компютъра — даваше им команди, от които тя вероятно щеше да се възхити, ако разбираше какво означават. Приличаше на диригент, на когото се подчинява целият оркестър — съсредоточен и малко луд.

Днес носеше риза с цвят на яйчен прах, но Ив с облекчение забеляза, че дрехата е поизмачкана и „украсена“ с петно от кафе.

Щом я видя, направи същата физиономия като Макнаб.

— Мамка му! — повтори тя.

Фийни нареди на компютрите временно да прекратят операциите, свали слушалките:

— Още веднъж проверявам всички данни, но онова, което ще ти съобщя, няма да те зарадва.

— Как е възможно да няма нито едно съвпадение? — Ив гневно завъртя капачката на тубата с безалкохолната напитка.

— Попаднахме на неколцина души, които са посещавали и магазините за шивашки пособия, и посочените фитнес клубове. Но с обувките ударихме на камък. Нито един от клиентите, които са си купили този модел, не фигурират в другите два списъка.

Тя се тръсна на един стол, забарабани с пръсти по страничната облегалка.

— Кажи ми нещо повече за съвпаденията.

— Двама мъже, които живеят в посочения район и са на предполагаемата възраст на убиеца, през последната година са пазарували в магазините за шивашки материали. Обаче нямаме доказателства, че са купили червена панделка. Още неколцина са посещавали фитнес залите. Но както вече казах, с обувките попаднахме в задънена улица.

— Той е купил и панделката, и обувките, ходи в някоя от залите. Сигурна съм.

— Добре, но това не означава, че е платил за оръжието на убийството и обувките. Човек, който изнасилва, удушава и изважда очите на жертвите си, няма да се спре пред някаква си кражба.

— Да, и на мен ми хрумна нещо подобно. И все пак... едно е да пъхнеш в джоба си панделка, навита на кълбенце, друго — незабелязано да изнесеш от магазина обувки, големи колкото скейтбордове. Може да ги е задигнал от камиона за доставка на стока. Дори не изключвам възможността да е шофьор на такъв камион. Без превозно средство не би могъл да пренесе Кейтс и Мериуедър. По същия начин може да се е снабдил и с панделката.

— Не е зле да се обиколят фирмите за доставка, да се проучат шофьорите.

— Да, ще се заема. Какво ще кажеш за малко истинска полицейска работа?

— Готов съм на всичко, само и само да се махна от това бюро.

Тя замислено отпи от тубата:

— Ако искаш, ще си разделим проучването на мъжете, чиито имена присъстват и двата списъка — така ще свършим по-бързо.

— Става, но след час-два. Тъкмо ще довърша тук.

— Благодаря. Пийбоди също ще тръгне по тази следа. Ще ми се не бъде сама, ако попадне на убиеца. Не че й нямам доверие, но е за предпочитане да бъде с по-опитен колега. Навит ли си да я придружиш?

— Разбира се. А ти какво ще правиш?

— Надявам се моят частен експерт-консултант да ми отдели малко време. Ще присъствам на сеанс на психотерапевтката и екстрасенската. Ако излезе нещо от тази авантюра, може би ще имам повече информация. — Тя стана, тръгна към вратата, но преди да излезе, се обърна: — Между другото, защо някой би си купил котка-дроид?

— За да не чисти котешката тоалетна.

— Хм, имаш право.

— Признавам, че съм неспокойна. — Селина се отпусна на креслото легло; светлината беше приглушена, звучеше тиха музика, напомняща ромоленето на вода, изливаща се в басейн.

Разпуснала беше дългата си къдрава коса, на шията си носеше сребърна верижка с няколко кристала във формата на жезли. Днес беше с черна рокля със строга кройка, която стигаше до глезените ѝ. Докато говореше, машинално стискаше страничните облегалки.

— Опитай да се успокоиш. — Майра обикаляше около креслото — вероятно проверяваше показанията на уредите, които отчитаха жизнените показатели и мозъчните вълни.

— Вече се успокоих. Честна дума.

— Известно ли ти е, че сеансът се записва с видеокамера?

— Да.

— Доброволно ли се съгласи да бъдеш подложена на хипноза?

— Да.

— Ти ли настоя лейтенант Далас да присъства на сеанса?

— Да. — Селина се поусмихна. — Благодаря, че ми отдели време.

— Няма за какво. — Ив си наложи да не се върти на стола, макар да се чувстваше като на тръни. Досега не беше присъствала на хипнотичен сеанс и мъничко се страхуваше, макар че щеше да бъде само зрителка.

— Удобно ли ти е?

Ясновидката няколко пъти си пое въздух и го издиша. Пръстите ѝ, вкопчени в страничните облегалки, се отпуснаха:

— Да. Колкото и да е невероятно.

— Искам да продължиш да вдишваш и да издишваш, но бавно. Въздухът, който прониква в белите ти дробове, е топъл и син, а когато излиза — чист и бял. — Майра взе малък монитор — на тъмносин фон блестеше сребърна звезда, която пулсираше ритмично като сърце. — Гледай звездата. Дъхът ти идва от звездата, връща се в нея. Тя е твоят център.

Ив смутено извърна поглед от екрана, насили се да мисли за разследването, да не чува успокояващия глас на психиатърката. Не вярваше, че може да я хипнотизират по случайност, но не искаше да рискува.

Времето минаваше бавно, чуваха се само монотонната музика, тихият глас на Майра, дълбокото дишане на Селина.

Ив се осмели за миг да погледне монитора — сега звездата го изпълваше, а погледът на ясновидката беше прикован в сребристите ѝ

лъчи.

— Бавно плаваш към звездата. Виждаш само нея, друго няма. Затвори очи и виж звездата в себе си. Остави се да те носи по течението. Спокойна си, лека си като перце. В абсолютна безопасност си. Сега ще заспиш, в съня си ще чуваш гласа ми. Ще можеш да ми отговаряш. Ще задържиш звездата в себе си и ще знаеш, че си на сигурно място. Започвам да броя; когато стигна до десет, ще заспиш.

Докато броеше, Майра отмести монитора и отново провери уредите, отчитащи състоянието на хипнотизираната жена.

— Спиш ли, Селина?

— Да.

— Спокойна ли си?

— Да.

— Чуваш гласа ми и реагираш на командите ми. Вдигни лявата си ръка. — Селина се подчини. Психиатърката кимна на Ив. — А сега я отпусни. В безопасност си.

— Да, в безопасност съм.

— Как се казваш?

— Селина Индига Тереза Санчес.

— Нищо лошо няма да ти се случи. Дори когато те върна в миналото и те помоля да видиш и да ми кажеш нещо, което ще те затрудни, пак ще бъдеш в безопасност. Разбираш ли ме?

— Да. В безопасност съм.

— Върни се в парка, Селина. В Централ парк. Вечер е, прохладна, но приятна вечер. Какво виждаш?

— Дървета, трева и сенки, през листата на дърветата проблясват светлините на уличните лампи.

— Какво чуваш?

— По улицата минават коли. Музика... чува се през един отворен прозорец. Неопънк. Не ми харесва. Стъпки. Някой прекосява улицата. Ще ми се тя да не влиза там.

— Виждаш ли жената? Жената идва към теб. Води на каишка кученце.

— Да. Да, виждам я. Виждам и кучето — пухкаво бяло животинче, което подтичва до нея. Тя му се усмихва.

— Опиши ми я.

— Хубавка е. Не е красавица, но е хубавка. Има кестенява коса... светлокестенява коса, която стига до раменете ѝ. Очите ѝ са... Не ги виждам, защото е тъмно. Може би са кафяви, но в тъмното не ги виждам. Белокожа е, изглежда в отлична физическа форма. Явно е щастлива. Говори на кучето като на дете: „Тази вечер няма да ходим далеч, миличко. Бъди послушно.“ — Селина изведнъж ахна и зашепна: — Там има някой. Някой, който дебне.

— Не се безпокой. Не може да ти стори нищо. Нито те вижда, нито те чува. Ти виждаш ли го?

— Ами... много е тъмно. Сенки. Крие се в сенките и дебне жената. Чувам дишането му, но тя не го усеща. Не, не го чува. Не знае, че я наблюдава. Трябва да се върне... да се върне на светлата улица, да се махне от сенките. Трябва! Обаче тя продължава да върви по алеята. Не подозира, че онзи е там, докато... Не!

— Не може да ти стори нищо, Селина. Слушай гласа ми. Нищо лошо няма да ти се случи. В безопасност си. Вдишвай синьото, издишвай бялото.

Дишането на Селина стана по-равномерно, но като заговори отново, гласът ѝ все така трепереше:

— Той ѝ причинява ужасни неща. Нахвърли се върху нея, удари я, кученцето избяга. Продължава да я удря. Жената се съпротивлява. Сини... очите ѝ са сини. Сега ги виждам... виждам страха ѝ, отразен в тях. Опитва се да избяга, но онзи е твърде силен, твърде бърз. Просва се върху нея, тежестта му я смазва, не ѝ стига въздух да изкрещи.

— Виждаш ли го, Селина?

— Не, не искам! Не искам! Може да ме види. Тогава ще ми направи...

— Той не те вижда. Бавно плуваш по течението, той не те вижда. На сигурно място си.

— Не ме вижда.

— Точно така.

— Нищо не мога да направя, безпомощна съм. — Тя неспокойно се размърда на креслото. — Защо трябва да го виждам? Не мога да ѝ помогна.

— Можеш! Погледни го и ми кажи как изглежда — така ще ѝ помогнеш. Погледни го!

— Едър е. Много едър. И силен. Жената не може да го отблъсне, да се съпротивлява. Тя...

— Погледни го. Гледай само него.

— Той е... Целия в черно. Също като сенките. Ръцете му... виждам как разкъсва дрехите ѝ. Нарича я „курва“. „Харесва ли ти, курво? Кой командва сега, гадино? Сега е твой ред!“

— Лицето му, доктор Майра — промърмори Ив. — Накарай я да опише как изглежда.

— Погледни го в лицето, Селина.

— Страх ме е.

— Не те вижда. Не бой се от него. Погледни лицето му. Какво виждаш?

— Гняв. Гняв. Изкривено е от ярост. Очите му са черни... черни... не ги виждам. Носи нещо, което ги скрива. Тъмни очила, прикрепени с каишка, която опасва черепа му. Главата му лъщи. Лицето му лъщи. Ужасно е. Изнасилва я. Безмилостно се забива в нея. Не искам... повече не искам...

— Гледай само лицето му.

— Закрито е с нещо. Може би е маска. Не, не е... блести. Намазал е лицето си с нещо лъскаво. Струва ми се, че кожата му е кафеникава. Може би е загоряла от слънцето. Не знам. — Тя се задъха, започна да върти глава. — Широко е и някак четвъртито.

— Веждите — подсказа Ив.

— Виждаш ли веждите му, Селина?

— Да. Много тъмни и гъсти... Господи, започва да я души! Все по-силно затяга около шията ѝ червената панделка. Тя се задушава. Двете се задушаваме.

— Трябва да я извадя от хипнозата, наистина започва да се задушава — промълви Майра. — Селина, обърни се. Гледай само звездата. Виждаш ли я?

— Да, аз...

— Виждаш само нея. Само звездата. Красива е, успокоява те. Води те по обратния път. Към дома ти. Плаваш обратно... много бавно. Чувстваш се отпочинала, спокойна. Когато ти кажа, ще отвориш очи, ще се събудиш и ще си спомняш всичко, за което говорихме. Разбираш ли?

— Да. Искам да се събудя.

— Вече се събуждаш, преминаваш през пластовете на съня. Отвори очи.

Селина примигна:

— Доктор Майра?

— Аз съм. Не се движи. Ще ти дам да изпиеш нещо. Справи се чудесно.

— Видях го. — Тя обърна глава, погледна Ив. — Видях го, Далас. — Поусмихна се, протегна ѝ ръка.

Ив стана, стисна дланта ѝ, отстъпи в страни, изчака Селина да отпие от чашата, която ѝ подаде доктор Майра, и попита:

— Ще го познаеш ли, ако го видиш?

— Лицето му е... — Ясновидката поклати глава, отново отпи от чашата. — Трудно ми е да го опиша. Очилата скриваха очите му, а онова, с което се беше намазал, изкривяваше чертите. По-лесно ми е да опиша телосложението му — висок, мускулест, излъчва груба физическа сила. Вече знам, че или е от смесена раса, или е силно загорял от слънцето. Черепът му е гол. Лъщи... предполагам, че косата е избръсната. Не разбирам с какво се е намазал.

— Най-вероятно се е напръскал със защитен спрей. Чу гласа му — долови ли някакъв акцент?

— Не... Не. Беше гърлен, но може би причината е необузданият гняв. Обаче говореше като робот и много тихо, нито веднъж не изкрещя, дори когато...

— Забеляза ли да носи пръстени или други бижута, имаше ли някакви татуировки, белези, петна по рождение?

— Не. Не видях. Да опитаме отново, а? Надявам се да...

— В никакъв случай! — Майра нареди на осветлението да се включи на максимална степен. — Следващият сеанс може да се проведе най-рано утре вечер. Съжалявам, Ив. С тези неща не бива да се бърза.

— Добре съм — запротестира Селина. — Дори по-добре, отколкото преди сеанса.

— Радвам се. Така и трябва да бъде. Искам да се прибереш вкъщи, да си починеш, да хапнеш нещо.

— Може ли да изпия голяма чаша вино?

— Разбира се. — Майра я потупа по рамото. — Постарай се да не мислиш за видяното, утре ще направим втората крачка.

— Усещам се така, сякаш наистина съм направила крачка напред. Утре няма да ми е толкова трудно. — Тя се обърна към Ив: — Разполагате ли със снимки, които да погледна преди следващия сеанс? Предполагам, че ще го позная, ако видя снимката му.

— Може би до утре ще имаме негова снимка.

Селина остави чашата:

— Така... Отивам си вкъщи и веднага ще пийна вино.

— Ще те изпратя. — На излизане Ив погледа часовника си — минаваше шест. Време беше за следващия ход.

— Може би когато този кошмар приключи, заедно с теб ще изпием по чаша вино — промълви Селина.

— С удоволствие. Какво е усещането, когато си под хипноза? Все едно, че са ти дали приспивателно и се наблюдаваш отстрани ли?

— Не... Всъщност сравнението е донякъде вярно. Но не си отделен от тялото си, ако разбираш какво имам предвид. Сякаш частица от разума ти знае, че си привързана със спасително въже и можеш да се върнеш.

— Хмм.

— Усещането е странно, не и неприятно. Говоря за усещането, докато те хипнотизират, не за картините, които видях. Повярвай, преживяването беше кошмарно, може би затова чувството е с горчив привкус. Обаче в общи линии не се различава от състоянието ми, когато получавам видения.

— Аха... почти разбрах.

— От сърце се надявам повече да не получавам подобни видения. Но ако се случи отново, ще се държа по-мъжки.

— И днес се държа мъжки... Виж, ще намериш ли сама изхода? Тези коридори са като лабиринт, затова ако искаш...

— Не ме придружавай, ще се оправя.

— Имам нещо спешно, извинявай.

— Оставаш ли? Доколкото разбрах, тук си от сутринта.

— Няма как — такава ни е работата.

— А ти се справяш блестящо. — Комплиментът на Селина бе съвсем искрен. — Ще се видим утре при доктор Майра. Обади ми се, ако се наложи да дойда по-рано, за да разгледам снимките.

— Непременно.

Ив хукна обратно към отдел „Убийства“. Застана пред бюрото на Пийбоди, направи ѝ знак да я последва и тръгна към канцеларията си.

— Селина го описа криво-ляво. Съвпада с онова, което предположихме — този тип наистина е исполин. Или е от смесена раса, или...

— Каза го и преди.

— Дебелият слой защитен спрей я е подвел. Подозирам, че той използва вещество, което е полупрозрачно. — И така, мъж от смесена раса с шоколадова кожа или силен слънчев загар. Напълно плешив, вероятно бръсне косата си. Четвъртито лице, плътни вежди. Тя не е забелязала никакви отличителни белези или татуировки. Когато убива жените, носи тъмни очила.

— Божичко!

— Може би страда от някакво очно заболяване или пък това е поредният символ, възникнал в болното му съзнание. Значи трябва да проучим очните заболявания и други причини, поради които хората не търпят силна светлина.

— Зрението на наркоманите е чувствително към силна светлина.

— Този не е наркоман. Друг е въпросът, че сигурно се тъпче със стероиди, за да помпа мускули. А ти докъде стигна?

— Разговарях с приятелките на Съмърс — никой не ѝ е подарил котенцето дроид. Издирвам магазина, от който е купена „играчката“, но засега не открих нищо.

— Довърши си работата, после имаш друга задача. Заедно с Фийни.

— С Фийни ли?

— Да, решихме да си разделим работата, за да свършим по-бързо... надявам се до довечера. Ти си в екип с него, аз — с Рурк. И без това настоява да ми помогне. Освен това така ще си спестя време да въвеждам в разследването друг детектив. — Замълча, седна на ръба на бюрото. — Виж какво, ако имаш късмет и откриеш мръсника, знай, че няма лесно да се даде.

— Моля? Да разбирам ли, че ме призовавате към предпазливост?

— Призовавам те да бъдеш нащрек. Сипате ли го, той ще се нахвърли върху теб, не върху Фийни.

— Защото съм жена.

— Точно така. Ще те очисти, ако му дадеш възможност.

— Значи няма да му я дам. Същото се отнася и за вас, лейтенант.

— Опиши го на Фийни, като се придържаш към онова, което ни каза Селина. Обаче имайте предвид, че може да носи перука, ето защо...

— Лейтенант, не съм новобранка.

— Да, да. Имаш право. — Ив скочи на крака — не я сдържаше на едно място. Умираще за кафе, но този път се въздържа и посегна към бутилката с вода. Днес беше прекалила с кафето, може би затова бе толкова изнервена. — Не ми се връзвай, просто усещам лоши вибрации.

— Да се обадя ли, като се прибера у дома, мамичко?

— Чупката!

— Слушам.

Ив седна пред компютъра, въведе информацията, получена по време на хипнотичния сеанс, написа рапорта за деня.

Рурк беше обещал да я вземе в седем и половина, дотогава имаше време да свърши още нещо. Възложи на компютъра да й даде пълни сведения за очни заболявания, причиняващи свръхчувствителност към светлина. Докато чакаше резултата, стана, приближи се до малкия прозорец.

„Лоши вибрации“ — помисли си, загледа се навън, в града, който толкова обичаше.

Не смяташе, че покрай Селина е развила способности на екстрасенс. Усещането нямаше нищо общо с паранормалното. По-скоро бе гласът на първичния инстинкт, който преди хилядолетия е подсказвал на първобитните хора кога да излязат на лов и кога да се скрият в пещерите.

Някои биха казали, че говори интуицията им, но според нея тази дума беше прекалено префърцунена. А в полицейската работа нямаше нищо префърцунено.

Вибрациите или емоционалната аура, както ги наричаха някои, бяха съчетание от инстинкт, богат опит и знания, които тя не желаше да анализира.

Знаеше, че престъпникът е набелязал следващата си жертва. Но беше безсилна — можеше само да се пита кого и къде ще убие тази нощ.

ОСЕМНАЙСЕТА ГЛАВА

Рурк, издокаран с елегантен тъмен костюм, няколко пъти обиколи новата служебна кола на Ив, която стоеше на обичайното място в подземния паркинг на Централното полицейско управление.

— Едва сега имам възможност да разгледам новата ти придобивка, лейтенант. Крайно време беше да смениш онази таратайка.

— Да, не е лоша. Върши ми работа.

— Дано. Знам колко се измъчи с предишната. — Той почука предния капак. — Отвори го.

— Защо?

— За да огледам двигателя.

— Какъв е смисълът? Важното е, че работи. И да го гледаш, и да не го гледаш, няма да промениш нищо.

Той снизходително се усмихна:

— Скъпа Ив, забележителна е липсата на интерес и дори неприязънта ти към механизми и други устройства. Между другото, типична женска черта.

— Внимавай какво говориш, приятел.

— Не ти ли е интересно да разбереш какво има под капака? Какво задвижва колата, за да изпълнява предназначението си?

— Не — отсече тя, макар думите му да бяха предизвикали любопитството ѝ. — Освен това вече закъсняваме. Стига празни приказки. Да тръгваме.

— Както кажеш. Дай ми ключовете. — Той вдигна вежди, като видя гримасата ѝ. — Щом не ми позволяваш да я разгледам, поне ми разреши да шофирам.

„Прав е“ — помисли си тя. Отгоре на всичко ѝ правеше услуга, зарязваше работата си, за да ѝ помогне. Подаде му ключовете, заобиколи колата и се настани на седалката до шофьора.

— Нюйоркската полиция оценява съдействието ти и така нататък, и така нататък.

— Моля те, не ми благодари толкова прочувствено. — Рурк седна зад волана, нагласи седалката, разгледа таблото. Помисли си, че устройството за комуникации и миникомпютърът не са от най-качествените. Не проумяваше защо големите клечки в полицията икономисват и не осигуряват на служителите си първокласни автомобили.

Включи двигателя, наостри уши, доволно кимна:

— Имаш късмет — тази кола е доста по-мощна. — Усмихна ѝ се и добави: — Извинявай, че се забавих.

— Не се притеснявай. Свърших това-онова, не съм седяла със скръстени ръце. Пък и Фийни се освободи едва преди двайсетина минути, затова и двамата с Пийбоди също закъсняват.

— Ами тогава да побързаме и да наваксае закъснението. — Бавно подкара към изхода на паркинга, огледа улицата в двете посоки.

И се стрелна между две коли.

— Господи, Рурк!

Той продължи да шофира така, сякаш слаломираше между таксите, автомобили, автобуси и други превозни средства, мълниеносно се стрелна през поредното кръстовище миг преди светофарът да превключи на червено.

— Хм, тази хубавица я бива — промърмори одобрително.

— Ако обезобразя хубавицата още първата седмица, ще ми дадат друга кола на куково лято.

— Сигурно. — Той включи механизма за вертикален полет, плавно заобиколи висока сграда. — Малко е тромава на завоите, но можеше да е по-зле.

— Ако те спре пътна полиция, няма да използвам служебното си положение, за да те спася от солената глоба.

— Сензорите са добри — продължи той, все едно не чуваше заплахите ѝ. — И така, къде отиваме?

Ив въздъхна с облекчение — май изпитателния пробег на автомобила бе завършил и щяха да преминат към истинската работа. Продиктува първото име и адрес от списъка и добави:

— Как предпочиташ — маршрутът да бъде показан на предното стъкло или на монитора на таблото?

— И мониторът ще свърши работа.

— Покажи маршрута на монитора — нареди тя и неволно се усмихна, когато компютърът безропотно се подчини. — Изключих гласовата функция на този умник — похвали се. Ще ми бърбори само когато пожелае. Жалко, че и хората нямат устройство, което можеш да изключиш. — Тя издиктува маршрута.

— Как мина сеансът със Селина? — попита Рурк.

— Как да ти кажа... Тя се справи, научихме още няколко подробности, но очевидно изживяването е доста мъчително за нея. Майра забрани следващия сеанс да се проведе по-рано от двайсет и четири часа.

— Значи върви бавно.

— Точно така. А убиецът няма намерение да забави темпото, дори напротив. Едно е ясно — не преследва просто жени, а жени, които в болното му съзнание упражняват контрол върху него.

— В преносния смисъл.

— Страхувам се, че съм „натиснала погрешен бутон“ с интервюто, което дадох на Надин, и с пресконференцията.

— Не се упреквай. Каквото и да направиш, той ще продължава да убива, докато не го заловиш.

— И аз така мисля. Обещавам да го пипна. И то много скоро.

Първи в списъка ѝ беше някой си Рандъл Бийм, който не беше очарован от посещението на служителка от нюйоркската полиция.

— Вижте к'во, имам си работа. Вече трябваше да съм на едно място. К'во искате?

— Ако ни разрешиш да влезем, Рандъл, ще ти обясним и дори може да отидеш навреме, закъдето си се запътил.

— Мамка му! Ако човек има в досието един-два тупаника, ченгетата все му висят на вратата. Що така бе, хора?

— Наистина е пълна загадка. — Ив го избута, влезе, огледа стаята — малка и разхвърляна като на всеки мъж, който живее сам, но сравнително чиста. На прозорците имаше завеси, което бе изненадващо, на изтърбушения диван бяха поставени няколко красиви възглавнички. Долавяше се миризмата на нещо, заради което хората от отдела за борба с наркотиците можеха да посетят Рандъл, но тя не искаше да го стряска, преди да го разпита.

Физически Бийм не отговаряше на описанието на убиеца. Беше висок около метър и осемдесет и доста мускулест. Но определено не носеше обувки четирийсет и шести номер, лицето му беше тебеширенобяло като на човек, който е прекарал доста време в затвора, дългата му кестенява коса беше завързана на конска опашка.

Въпреки това трябваше да го разпита. Може би имаше приятел, брат или близък, който да се окаже престъпникът. Издиктува му датите, на които бяха станали убийствата, и добави:

— Интересувам се къде си бил през тези три нощи.

Той я изгледа накриво:

— Че откъде да знам?

— Не можеш да ми кажеш къде си бил снощи, така ли?

— А, за снощи ли питаш? Снощи след бачкане се кефих.

— Браво.

— След бачкане с едни мои апапи отидохме в „Раундхаус“ — туй е един бар на Четвърто авеню. Ударихме по няколко бири, хапнахме, поиграхме на билиард. Тъдява се навъртат мацки — от ония, дето се чукат за пари. Имах мангизи, затуй си хванах една — викат ѝ Лоел — и се усамотихме за малко. После изпих още няколко бири и се прибрах тука. Хабер нямам по кое време ще да е било. Днеска ми е почивният ден, та не бързах да ставам рано.

— Тази Лоел и приятелите ти ще потвърдят ли алибито ти?

— Сто на сто. Лоел виси там почти през цялото време — попитай я. Мож' да питаш и Айк... Айк Стийнбърг, с него бачкаме заедно. И той беше там. К'во е станало?

— Не питай, ами кажи къде си бил през другите две нощи.

Той нямаше представа къде е бил през нощта на убийството на Нейпиър, но отказа да обясни какво е правил през нощта, когато престъпникът бе отнел живота на Мапълуд.

— Имах си една работа. Бях тука докъм единайсет. Излязох с... едни хора... да пием кафе. Прибрах се... де да знам кога е било... май след дванайсет. Сега обаче трябва да вдигам гълъбите.

— Каква е била тази „работа“, Рандъл?

Той запристъпва от крак на крак, наведе глава, страните му пламнаха.

— Че що да ти казвам?

— Защото имам значка, а ти — досие и ако продължиш да задаваш тъпи въпроси, ще проявя силен интерес към наркотика, който надушвам.

— Да ви се не види и ченгетата! Все тормозите хората.

— Имаш право. Толкова ми е хубаво, че всяка сутрин ставам с песен на уста.

Рандъл въздъхна:

— Ако разберат момчетата, лошо ми се пише.

— Ще бъда олицетворение на дискретността.

Той вдигна глава, изгледа я, после извърна очи към Рурк, сви рамене:

— Да не останете с погрешно впечатление. Не съм обратен или нещо такова. Главата ми не го побира защо им е на някои пичове да се чукат помежду си, след като жени има под път и над път. Ама аз съм на принципа „Гледай си твоя живот, а другите да правят каквото щат.“

— Дълбоко проникновена философия, Рандъл. Говори, престани да увърташ.

Той подръпна носа си, пак запристъпва от крак на крак:

— Работата е там, че когато за последно ме арестуваха, ме изпратиха на психиатър, щото много лесно съм кипвал. Затуй престанах да се бия. Ама да знаете, че никогаш не съм ударил някой, дете не си го е заслужавал.

Ив си каза, че може би в нея има нещо сбъркано, защото този тип започваше да ѝ става симпатичен.

— Чувството ми е познато — промърмори.

— Рекоха, че трябва да ходя на някаква там... терапия. Записах се на курс по художествени занаяти.

— Моля?!

— Не съм педал, да знаете. — Той наперено изгледа Рурк, сякаш го предизвикваше да оспори твърдението му.

— Вие ли ушихте завесите? — учтиво попита Рурк.

— Да. И к'во от това? — Рандъл стисна юмруци.

— Чудесна изработка. Материята и цветовете са подбрани отлично.

— Тъй ли мислиш? — Той дълго се взира в Рурк, после извърна поглед към прозореца, сви рамене. — Ами да, добре се получиха. Отначало бая ми беше криво, обаче после взе, че ми хареса.

Изработването на разни неща действа успокояващо. В един магазин, викат му „От игла до конец“, има клуб и хора, които ни показват как да правим това-онова. Там бях онази вечер, за която ме питаш. Като член на кръжока ползвам отстъпка за материалите, използвам машините и разните там пособия. Правичката да си кажа, приятно ми е. Като видиш какво си направил, ти става някак драго.

— Инструкторът и другите членове ще потвърдят ли показанията ти?

— Естествено. Ама ако вземете да ги разпитвате и издрънкате за досието ми, ще стане кофти. Харесал съм си една-две мацки и ми се ще да ги забия, обаче ако разберат за криминалното ми минало, няма да ме погледнат.

— Както вече споменах, аз съм олицетворение на дискретността. И още един въпрос — някой твой приятел знае ли за хобито ти?

Лицето му се изкриви от ужас:

— Не, за бога! Ако разберат, че шия завеси и възглавнички, ще ме скъсат от майтап, а пък мене ще ме засърбят ръцете и сто на сто ще ступам някой. После психиатърът пак ще ми трие сол на главата, задето съм се разбеснял.

— Имаш право — кимна Ив.

— Разбра, че той не е престъпникът, още щом отвори вратата. — Рурк седна зад волана.

— Да, обаче съм длъжна да спазвам процедурата. Рандъл твърди, че приятелите му не подозират за увлечението му по ръкоделието, но е възможно някой да знае. Също и колега или партньор по билиард. Дори съсед. — Тя въздъхна, сви рамене. — Престъпникът спокойно може да открадне панделката или да я купи от името на Рандъл. Знам, че изглежда прекалено невероятно, но не бива да пренебрегвам дори най-незначителната подробност. Да видим какво ще каже следващият.

Продължи да обикаля от адрес на адрес, защото това бе работа, която трябваше да се свърши, но не възрази, когато Рурк обяви, че е крайно време да хапнат нещо. Нито се възпротиви, когато той избра изискан френски ресторант със свещи на масите и надути сервитьори.

Щом каза името си, веднага им предоставиха сепаре и ги обслужиха като кралски особи. Ив презрително сбърчи нос, но призна, че кухнята е отлична.

Въпреки това неохотно ровичкаше в чинията си и почти не докосна храната.

— Какво те мъчи? — Рурк докосна ръката ѝ. — Не е само разследването, нали?

— Ох, какво ли не се върти в главата ми!

— Сподели, може да ти олекне.

— Казах на Пийбоди за... разказах ѝ за детството си.

Той стисна дланта ѝ:

— Питам се дали някога ще събереш смелост да го споделиш с нея. Сигурно е било мъчително и за двете ви.

— Партньорки сме. Трябва да се доверяваш на партньора си. Имам по-висок чин от нея и очаквам безпрекословно да изпълнява нарежданията ми. Знам, че ще се подчинява, и то не заради чина ми.

— Но не си ѝ го казала само заради това.

— Имаш право. — Тя го погледна. — При разследване на подобни престъпления не се чувствам съвсем уверена. Страхувам се, че ще допусна грешка, ако прекалено се взирам в подробностите, или ако ги пренебрегна, защото ми навяват ужасни спомени.

— Никога не пренебрегваш детайлите.

— Понякога ми се иска да не се взирам толкова и това е опасно. С Пийбоди сме заедно по цял ден, тя е добро ченге. Ще разбере, че не съм във форма, затова реших, че трябва да знае причината.

— Съгласен съм. Но има още една причина да ѝ се довериш.

— Тя ми е приятелка. Най-близката, ако не броим Мейвис. Обаче с Мейвис е различно...

— Нека аз изброя разликите. — Надяваше се да я разсмее и успя.

— Не е ченге, а... Мейвис бе първата, на която разказах за миналото си; първата, на която можех да се доверя. Редно беше да споделя с Фийни, с него също бяхме партньори. Ала по онова време си спомнях само откъслечни епизоди, освен това...

— Той е мъж.

— Споделих с теб. Ти също си мъж.

— Да, но не олицетворявам баща ти — промълви Рурк, изгледа я изпод око, видя как посяга за чашата с вода.

— Може би... Не, разбира се. Но до известна степен във Фийни виждах именно бащата, когото бих искала да имам... Така или иначе не му казах. Признах пред Майра, обаче стана някак случайно, освен това не ѝ казах всичко, пък и тя е лекарка. Засега съм стоварила цялото бреме върху двама ви с Пийбоди.

— Значи Пийбоди знае, че...

— Че съм го убила ли? Да. Каза, че се надява да съм го нарязала на парченца. Разплака се. Господи! — Тя закри с длани лицето си.

— Това ли те мъчи? Че е изпитала съчувствие към теб ли?

— Не ѝ го признах, за да ми съчувства.

— Приятелството и партньорството не означават само взаимно доверие, а привързаност, дори обич. Ако тя не беше изпитала съчувствие и гняв заради момиченцето, изтезавано от баща си, нямаше да ти бъде приятелка.

— Да, може би. Ще споделя с теб още нещо, после ще продължим обиколката на хората от списъка. Днес присъствах на хипнотичния сеанс. Майра няколко пъти ми предложи да се подложа на хипноза — не ме е насилвала, само намекна, че потиснатите спомени ще изплуват на повърхността и веднъж завинаги ще се освободят от тях. Предполагам, че ако знаеш истината, по-лесно ще се контролираш... Боя се обаче, че няма да мога, дори ако това означава никога повече да не сънувам кошмари.

— Да разбирам ли, че си обмисляла подобна възможност?

— Не съм се отказала окончателно, но засега предпочитам да не го правя. Хипнозата толкова прилича на теста, на който подлагат всяко ченге, убило човек при изпълнение на служебните си задължения. Изпитанието е ужасно, но го издържаш. Защото си длъжен. Все едно да кажеш: „Моля, изтезавайте ме, отнемете ми волята, защото може би след това ще ми стане по-добре.“

— Ако държиш да научиш повече и си против хипнозата, има други начини.

— Можеш да изровиш подробности за миналото ми, както стори за себе си. — Тя отново посегна за чашата с вода. — Обмисляла съм този вариант, но... май не ми се ще да рискувам... страхувам се от истината. Стига ми ужасното разкритие, че от социалните служби са го държали под око, знаели са какво ми причинява, но не са си мръдвали пръста, за да си продължат наблюденията и експериментите.

Рурк изтърси груба ругатня по адрес на социалните служби. „Такъв език не приляга на изискания френски ресторант“ — с горчив хумор си помисли тя.

— Бездушието им горчиво ме разочарова — продължи. — Запитах се дали съм готова да пожертвам живота на цивилно лице само и само да заловя някой престъпник.

— Никога няма да го направиш.

— Имаш право. Не и нарочно. Но има хора, които минават за солидни граждани, дори за стълбове на обществото, които биха пожертвали ближните си, за да осъществят амбициите си. Случва се всеки ден на всякакви нива. Действа се или се бездейства уж в името на по-висши цели, резултатът е един — хора жертват други хора.

Пийбоди слезе от мотрисата на метрото, вдигна ръка да прикрие прозявката си. Още нямаше единайсет, но беше капнала от умора. Поне не я измъчваше глад — Фийни с удоволствие беше се съгласил за малко да прекратят обиколката, за да вечерят. Беше си поръчала панирани пилешки хапки — поне така бяха записани в листа с менюто; страхуваше се да помисли какво се е криело под панировката, но в интерес на истината храната беше доста вкусна.

За съжаление обикалянето от адрес на адрес беше пълен провал, но когато човек работи в полицията, трябва да приема еднакво и провалите, и успехите.

Докато се изкачваше по стъпалата към улицата, извади джобния си компютър.

— Ето я и нея! — Лицето Макнаб се появи на екранчето. Той се усмихваше толкова широко, че имаше опасност устните да стигнат до ушите му. — Да те очаквам ли скоро, хубавице?

— Само на няколко пресечки съм. Скъсахме се от ходене, обаче ударихме на камък.

— Животът е суров.

— Именно. Ти успя ли да свършиш нещо?

— Сладурче, ще ме разцелуваш, като видиш какво съм направил. Всичко е опаковано, готови сме да се изнесем.

— Наистина ли? Честно? — Тя затанцува по тротоара. — Като си помисля колко работа имаше... сигурно си капнал.

— Страстната целувка, която ми дари на раздяла, поддържаше духа и силите ми.

— Хей, да не си изхвърлил моите...

— Не, разбира се. Животът ми е мил. Опаковах всичко, дори плюшеното ти зайче.

— Благодаря. Ще бъда при теб след пет минути. Подготви се за още една страстна целувка.

— Не знам как ще издържа цели пет минути.

Пийбоди се засмя, пхна видеотелефона обратно в джоба си. „Животът е прекрасен — помисли си. — Какво ти прекрасен, направо е вълшебен!“ Напоследък беше се поизнервила покрай търсенето на апартамент, уреждането на формалностите по наемането, купуването на мебели и най-вече от перспективата да споделя леглото си с мъж до... може би до края на живота си, ала сега притесненията ѝ бяха изчезнали.

Знаеше, че не е сгрешила. Усещаше се сигурна.

Нищо, че от време на време Макнаб я вбесяваше. Беше схванала, че всички мъже си придават важности, за да поддържат самочувствието си.

Беше влюбена. Беше детектив. Партньорка ѝ беше най-добрата служителка не само в нюйоркската полиция, ами в целия свят. Напоследък беше свалила килограм и половина. Всъщност беше само един килограм, но ако продължаваше в този дух, скоро щеше да стане фина и елегантна.

Като наближи сградата, видя, че апартаментът ѝ... досегашният ѝ апартамент е ярко осветен. Всеки момент Макнаб щеше да застане на прозореца, да ѝ махне и да ѝ изпрати въздушна целувка — ако го стореше друг, щеше да изглежда нелепо, но всеки екстравагантен жест на любимия ѝ караше сърцето ѝ да пърха.

И тя щеше да му изпрати целувка и да не се почувства като кръгла глупачка.

Закрачи по-бавно, очаквайки Макнаб да застане на прозореца, да сбъдне фантазията ѝ.

Така и не забеляза приближаването на нападателя.

Всичко се случи за части от секундата. Мъжът беше едър — по-едър, отколкото тя си го представяше — и много пъргав. Щом зърна

лицето му и черните очила, скриващи очите му, тя си помисли: „Свършено е с мен.“

Машинално се поизвърна, посегна за оръжието си в кобура.

Усещането беше, все едно е попаднала под копитата на разярен бик — по лицето и по гърдите ѝ заваляха удари, причиняващи нетърпима болка. Чу прашене от счупване, като в просъница осъзна, че нещо в нея се е прекършило.

Мозъкът ѝ престана да работи. Подчинявайки се на инструкциите, които ѝ бяха набивали в главата по време на обучението, зарита ожесточено с надеждата, че ще отблъсне нападателя, ще се отскубне от хватката му.

Все едно риташе солидна скала.

— Пачавра! — Той се надвеси над нея; черните очила скриваха очите му, лицето му беше покрита с дебел пласт изолиращо вещество, изменящ чертите му.

Секундите се нижеха бавно, сякаш капеше гъст сироп. Крайниците ѝ тежаха като натъпкани с олово. Засили се отново да го изрита — движеше се като на забавен каданс, при всяка глътка въздух паренето в гърдите ѝ се усилваше. И въпреки страха се мъчеше да запомни всяка подробност.

— Мръсно курвенско ченге! Хубаво ще те подреда.

Ритна я, тя премалва от болка, ала пак се опита да извади оръжието си. Постепенно я обземаше вцепенение, същевременно чувстваше безмилостните удари. Подушваше миризмата на кръвта си.

Той я вдигна леко, все едно беше парцалена кукла. Този път Пийбоди чу... усети как нещо се разкъса.

Някой изпищя. Миг преди да я запратят в мрака, тя натисна спусъка.

Макнаб пусна един от любимите дискове на Пийбоди с музика, изпълнявана на флейта; докато разговаряха преди малко, му се стори, че тя е на края на силите си. Добре, че беше приключил с опаковането. Тъй като беше прибрал дори чаршафите, тази нощ щяха да спят в спални чували. Сигурно ще е вълнуващо да прекарат последната нощ в стария апартамент, сгушени на пода като лагеруващи хлапета.

Да, ще бъде супер!

Наля чаша вино на Пийбоди. Представяше си как тя ще го посреща с чаша вино, когато на него му се наложи да закъснее. Малки жестове между мъж и жена, които живеят на семейни начала — поне така предполагаше. И на двамата беше за пръв път, още не бяха усвоили „етикета“. „Практиката ще ни подсказе какво да правим“ — помисли си. Хрумна му да застане на прозореца, та щом зърне Пийбоди, да ѝ изпрати целувка. В този миг чу писъка.

Препъвайки се в кашоните, прекоси дневната, втурна се към прозореца. Сърцето му престана да бие.

Машинално извади оръжието си и комуникатора, затича към вратата:

— Полицай има нужда от помощ! До всички патрулни коли, полицай спешно се нуждае от помощ! — Докато тичаше надолу по стълбището, продиктува адреса. Не преставаше да се моли.

Пийбоди лежеше по корем на тротоара, кръвта ѝ обагреше сивия бетон. Мъж и жена бяха прилекнали до нея, друг човек тичаше към тях.

— Отдръпнете се! Отдръпнете се! — Той ги заблъска. — Аз съм полицай. О, Господи! Божичко, Диди! — Искаше му се да я вземе в прегръдките си, но не смееше. Притисна треперещите си пръсти до шията ѝ. Напипа пулса ѝ, сърцето му лудо затуптя. — Така... така. Ранен полицай! — извика в микрофона на комуникатора. — Ранен полицай. Изпратете линейка. Мамка му, побързайте! — Докосна дланта ѝ, потисна желанието да я стисне. Насили се да се овладее. — До всички патрулни коли! Престъпникът шофира черна камионетка; отдалечава се в южна посока.

Не беше разгледал превозното средство, за да го опише по-подробно. Погледът му бе прикован само в любимата му. Понечи да съблече ризата си, за да я завие, но някакъв мъж му подаде сакото си:

— Вземете, тази дреха топли повече. Тъкмо пресичахме улицата, видяхме...

— Дръж се, Диди. Не се предавай, Пийбоди! — Едва сега забеляза оръжието в ръката ѝ. Вдигна поглед, огледа насъбралите се. Очите му бяха безмилостни като на акула. — Кажете ми имената си! Искам да знам какво сте видели.

Сърцето на Ив биеше до пръсване, докато тя тичаше по коридора на болницата.

— Пийбоди. — Показа значката си на дежурната сестра. — Детектив Дилия Пийбоди. Как е?

— В операционната е.

— Интересува ме състоянието ѝ.

— Не мога да ви отговоря, защото не съм в операционната.

— Ив! — Рурк я хвана за рамото, преди тя да прескочи бюрото и да удуши медицинската сестра. — Макнаб сигурно е в чакалнята. Да отидем при него.

Тя се насили да си поеме въздух — страхът и гневът я задушаваша.

— Изпрати някого в операционната да провери какво е състоянието ѝ! — изръмжа. — Разбра ли?

— Ще направя каквото мога. Изчакайте в помещението в дъното на коридора.

— Успокой се, скъпа — промърмори Рурк, прегърна я през кръста и я поведе към чакалнята. — Знам, че не ти е лесно, но се успокой.

— Само след като разбере какво става с нея! — Влезе в чакалнята и се вцепени.

Беше сам. Не предполагаше, че ще го заvari сам. Обикновено тези помещения гъмжаха от хора, измъчвани от тревога за близките си. Но видя само Макнаб, който стоеше до прозореца и се взираше навън.

— Детектив!

Младежът рязко се обърна, но като видя кой е, надеждата, изписана на лицето му, се замени с печал.

— Лейтенант. Закараха я. Закараха я в... Казаха, че... Не знам.

— Иан. — Рурк се приближи до него, прегърна го през раменете, накара го да седне. — Ей сега ще ти донеса нещо за пиене. Поседни, овладей се. Тя е в сигурни ръце. След малко ще отида да проверя как е.

— Каж ми какво се случи. — Ив седна до Макнаб. Забеляза, че носи пръстени на палците си. И че ръцете му са изцапани с кръв. С кръвта на Пийбоди.

— Бях в апартамента. Тъкмо приключих опаковането, тя се обади да ми каже, че след минути ще си бъде у дома. Била е само на няколко пресечки. Само на няколко пресечки. Защо не отидох да я

посрещна? Трябваше! Ако бях отишъл, нямаше да е сама. Пуснах стереоуредбата и отидох в кухнята да наля чаша вино за Диди. Разбрах, че става нещо, едва когато чух писъците. Не викаше тя. Не е имала време да изпищи.

— Макнаб!

Тонът ѝ накара Рурк да се обърне. Канеше да се намеси, да я принуди да остави на спокойствие бедния младеж, но изведнъж забеляза промяната в нея.

Тя хвана окървавената ръка на Макнаб, стисна я:

— Иан. Съчувствам ти, но трябва да ми кажеш каквото знаеш. Не са ми известни никакви подробности.

— Аз... ей сега. Дай ми само минута. Става ли?

— Добре. Изпий... каквото ти е донесъл Рурк.

— Имаше само чай. — Рурк остави чашите на масичката, обърна се към младежа: — Пийни глътка чай, Иан. Чуй какво ще ти кажа. — Задържа ръката си на коляното му, докато Макнаб го погледна. — Бил съм в твоето положение. Знам какво е животът на най-любимия ти човек да виси на косъм. Стомахът ти се свива, сърцето ти така е натежало, че сякаш ще пропадне. Страх като този не се поддава на описание. Не можеш да сториш нищо, освен да чакаш. И да ни позволиш да ти помогнем.

— Бях в кухнята. — Младежът притисна до очите си опакото на дланите си. После взе чашата. — Сигурно бяха изминали две-три минути, откакто тя ми се обади. Може би тъкмо беше излязла от станцията на метрото. Чух писък на жена, викове. Изтичах до прозореца и видях... — Той отпи от чая, сякаш беше лекарство. — Видях Диди... лежеше по корем, двама мъже и една жена тичаха към нея. За миг зърнах камионетка, която профуча в южна посока. — Млъкна, прокашля се. — Спуснах се надолу по стълбището. Не помня кога съм извадил комуникатора и оръжието. Повиках линейка... коленичих до Диди. Беше в безсъзнание, лицето ѝ беше окървавено, кръв течеше и от раната на главата ѝ. Дрехите ѝ бяха разкъсани. — Той затвори очи. — Проверих пулса ѝ. Беше жива. В дясната си ръка стискаше оръжието. Мръсникът не беше успял да ѝ го вземе.

— Значи не го видя.

— Не. Записах имената и кратките показания на тримата свидетели, после се качих в линейката. Трябваше да бъда с Диди!

Оставих свидетелите с униформените, които пристигнаха първи. Не можех да я оставя, Далас.

— Разбира се. Какво каза, че е било превозното средство? Видя ли номерата?

— Камионетка в тъмен цвят... може би черен или тъмносин. Не видях регистрационните номера, беше прекалено тъмно. И свидетелите не са ги видели. Единият — казва се Джейкъбс, твърди, че камионетката изглеждала нова-новеничка. Може би е била модел „Сайдуиндър“ или „Слипстрийм“.

— Ами нападателя? Видели ли са го?

Погледът му стана суров:

— Да. Описах го подробно. Много висок и едър мъж, плешив, с тъмни очила. Ритал я е, буквално я е стъпкал. Вдигнал я, вероятно е искал да я натовари в камионетката. Но жената запищяла, мъжете затичали към него. Онзи я хвърлил и скочил в колата. Само че преди това Диди стреляла в него. Може би го е улучила или той е залитнал. Свидетелите не бяха сигурни какво точно се е случило. Нямах време да ги разпитам по-обстойно, трябваше да се кача на линейката.

— Добре. Справил си се отлично.

— Далас.

Тя забеляза, че младежът отчаяно се мъчи да не се разридае. Помисли си, че ако това се случи, и тя ще ревне.

— Успокой се — промълви.

— Казаха... медиците казаха, че положението ѝ е критично. Докато пътувахме за болницата, ѝ даваха първа помощ. От тях разбрах колко тежко е ранена.

— Ще ти кажа нещо, което и сам знаеш. Тя не е човек, който се предава. Ще видиш, че ще оцелее.

Макнаб кимна, преглътна сълзите си.

— Държала е оръжието си. Не му е позволила да ѝ го вземе.

— Куражлия е нашата Пийбоди. Рурк?

Той кимна, отиде да потърси дежурния лекар и ги остави да чакат.

ДЕВЕТНАЙСЕТА ГЛАВА

Мъжът ръмжеше и виеше като див звяр. И плачеше като дете, докато сновеше пред очите, втреничени в него. Мръсницата беше го ранила!

Това беше забранено! Онези дни безвъзвратно бяха отминали, вече никой нямаше право да му причинява болка. Никога. Обърна се към огледалната стена, за да си вдъхне увереност. Кой ще дръзне да се противопостави на човек с тяло като неговото?

Като малък растеше прекалено бързо, скоро се източи много над другите момчета.

„Знаеш ли колко ти струват дрехите, урод такъв? Да вземеш по-скоро да печелиш, иначе ще си ходиш гол. Няма да си хвърлям парите за тебе.“

— Извинявай, мамо. Не съм виновен.

Не! Не! Нямаше защо да се извинява. Изобщо не съжаляваше. Не се срамуваше от ръста си. Изобщо не беше урод.

Положи много усилия да заякне. Тренираше до пълно изтощение, докато постигна мечтата си — силно тяло, с което се гордееше, което вдъхваше уважение. И страх у жените.

„Шишкав си, безхарактерен, пълно нищожество.“

— Вече не съм, мамо. — Ухили се злобно, сви ръката си, която не бе засегната от изстрела на мръсницата, мускулите му заиграха. — Вече не.

Но докато се кипреше пред огледалото, възхищавайки се от физическата си форма, която бе постигнал с цената на дълги години усилен труд, видя как се смалява и се превръща във високо и кльощаво момченце с хлътнали страни и блуждаещ поглед.

Гърдите му бяха покрити с дълбоки белези от жестоките удари с камшик, половите му органи бяха ожулени до кръв от четката, с която ги изтърка мама. Косата му, дълга до раменете, беше сплътена от мръсотия, защото тя не му позволяваше да я мие.

— Пак ще ни накаже — каза момченцето. — Отново ще ни затвори в тъмното.

— Не! Няма! — Той се извърна от огледалото. — Няма. Погрижил съм се повече да не го прави. — Хвана наранената си ръка, отново се заразхожда из стаята, надявайки се да облекчи болката. — Този път тя ще бъде наказана. Бас държа, че ще бъде наказана. Видях й сметката на гадната полицайка, нали? Нали?

Беше я убил. Абсолютно беше сигурен, че я е прекършил като суха съчка. Но парещата болка в ръката — от рамото чак до пръстите, бе непоносима, сякаш в плътта му забиваха нажежени игли.

Притисна я до гърдите си, изстена... Чувстваше се едновременно голям и като беззащитно момче.

Мама ще целуне болното място и ще го излекува.

Мама ще го напляска и ще го заключи в тъмното.

— Още не сме свършили.

Това беше гласът на момченцето... на тъжното и отчаяно момченце.

Да, оставаше му още работа. Щеше да бъде наказан, ако не я свърши. Мама щеше да го затвори в тъмното и да го държи там дни наред, докато той почти ослепее. Щеше да го гори с кибрит, да го шиба с камшик, гласът ѝ да се забива в мозъка му като нажежен шип.

Не трябваше да захвърля ченгето, но всичко стана прекалено бързо — писъка на жената, хората, които затичаха към него, болката в ръката му.

Трябваше да побегне. Момченцето извика: „Бягай!“ Нямаше избор.

— Нямах избор. — Падна на колене пред очите, които безмилостно се взираха в него. — Следващия път ще се справя по-добре. Обещавам.

Стоеше на колене под светлината на ярките лампи, които никога не се изключваха, и ридаеше.

Не я сдържаше на едно място. Толкова беше притеснена, че дори забрави омразата си към автоматите за храна и напитки и си взе кафе. Взе чашата с противната горчива течност, отиде до прозореца и също като Макнаб се загледа навън. Насили се да направи разбор на

свършеното досега и на работата, която предстоеше, но така и не можа да се съсредоточи — мислите ѝ все бягаха към операционната — представяше си безжизненото тяло на Пийбоди, проснато на масата, над което са надвесени лекари с лица, скрити от маските, и с окървавени ръце.

Ръце, покрити с кръвта на Пийбоди.

Чу стъпки и се обърна. Но вместо Рурк или някой от безликите лекари в чакалнята се втурна Фийни; модната му риза беше измачкана, страните му бяха пламнали от притеснение.

Погледна я и когато тя само поклати глава, отиде да седне до Макнаб. Заговориха тихо — ирландецът се опитваше да успокои Макнаб, младежът отговаряше едносрично.

Ив излезе в коридора. Не издържаше да бездейства и да бъде в неведение.

Рурк се зададе откъм операционната; като видя изражението му, краката ѝ се подкосиха:

— Нали не е...

— Не. — Той взе чашата ѝ, защото ръцете ѝ се разтрепериха. — Още е в операционната. — Остави чашата, стисна дланите ѝ.

— Какво е състоянието ѝ?

— Има три счупени ребра, които са пробили белия дроб, дълбока рана на рамото и фрактура на бедрената кост. Вътрешни увреждания, особено на бъбреците, далакът ѝ е спукан. Опитват се да го закърпят, ала може да се наложи да го отстранят.

„Ужас!“ — помисли си тя и промълви:

— Ако го извадят, ще го заменят, нали? Вече могат да заменят всички органи. Но по изражението ти разбирам, че това не е всичко.

— Счупил е скулата ѝ, долната ѝ челюст е разместена.

— Много лошо, но и това може да се...

— Най-сериозна е травмата на главата. — Докато говореше, той ритмично прокараваше длани по ръцете ѝ, не откъсваше поглед от лицето ѝ. — Много е сериозна. — Лекарят от спешното отделение беше му обяснил, че пациентката изглежда така, сякаш е претърпяла челен удар с макси автобус.

— Казаха ли какви са шансовете ѝ да оживее?

— Не. Уверявам те, че в операционната са най-добрите лекари; ако се наложи ще повикаме и специалисти от други болници. Ще

направим всичко необходимо да спасим живота ѝ.

Сълзите задавиха Ив — не можеше да говори, затова само кимна.

— Доколко да бъда откровен с него?

— Моля?

— Питам за Макнаб. — Рурк започна да масажира раменете ѝ, изчака, докато тя се поовладя. — Какво да му кажа?

— Всичко. Трябва да знае цялата истина. Той... — Гласът ѝ пресекна, вкопчи се в ръката на съпруга си, сякаш да почерпи от силата му. — Божичко! О, боже!

— Пийбоди е млада, силна и здрава. Има много големи шансове да оцелее и ти го знаеш.

„Какво знам? Че някакъв изверг я е пребил до смърт!“ — помисли си Ив.

— Иди да му кажеш — промълви. — Фийни е с него. Кажи на двама им.

— Ела и ти. — Рурк нежно я целуна по челото, по страните. — Остани при тях. Ще чакаме заедно.

— Не, предпочитам още малко да остана тук. — Тя се отдръпна, но хвана ръцете му и за миг ги стисна. — Необходимо ми е време да се овладеея... искам да се обадя на няколко души. Ако не правя нещо, ще полудея.

Рурк отново я прегърна, притисна я до себе си:

— Няма да я оставим да умре.

Измина един час, всяка минута изглеждаше безкрайна. Фийни надникна от чакалнята:

— Научи ли нещо ново?

Тя поклати глава. Ту се разхождаше по коридора, ту се облягаше на стената. Помещението постепенно се изпълваше с полицаи — униформени, детективи, цивилни служители — някои останаха да чакат, други бяха дошли да разберат има ли някакви новини за състоянието на колежката им.

— Близките ѝ...

— Уговорих ги да не тръгват за насам, докато не научим нещо повече. — Ив отпи от поредната чаша с отвратително кафе. — Ще им се обадя, щом приключи операцията. Не им казах цялата истина, за да не ги изплаша. Може би сгреших, но...

— Засега не могат да сторят нищо.

— Точно така. Наложил ли се да пътуват дотук, Рурк вече е уредил транспорт. Как е Макнаб?

— Държи се на косъм, но все пак се държи. Хубаво, че дойдоха момчетата — присъствието им го окуражава. — Фийни присви очи. — Свършено е с този мръсник, Далас! След като посегна на колежа, всички ченгета в града ще работят без почивка, докато го спипат.

— Да, това му е крайт — кимна Ив. — Аз ще го заловя.

Остана облегната на стената, извърна глава едва като чу потропване на токчета. Очакваше го.

Надин забързано вървеше по коридора, последвана от двама униформени.

„Тъкмо навреме — помисли си Ив. — Една словесна схватка ще отвлече мислите ми от състоянието на Пийбоди.“

Ала репортерката спря пред тях, сложи едната си ръка на рамото на Ив, другата — на рамото на Фийни:

— Как е тя?

С тази постъпка показваше, че поставя приятелството преди кариерата си на прочута телевизионна репортерка.

— Операцията започна преди около два часа, но още продължава.

— Докторите казаха ли кога... — Надин млъкна, после добави: — Глупаво е да питам — те винаги мълчат като риби. Налага се да поговорим, Далас.

— Говори.

— Насаме. Извинявай, Фийни.

— Не се сърдя. — Той се върна в чакалнята.

— Има ли къде да поседнем?

— Да. — Ив седна на пода, невъзмутимо отпи от кафето си.

Репортерката нервно затропа с крак, после сви рамене и седна до нея:

— Ще съобща за Пийбоди само каквото ми разрешиш. Правя го заради нея.

— Благодаря.

— Тя е и моя приятелка, Далас.

— Знам. — Сълзите пареха очите ѝ, тя стисна клепачи. — Знам.

— Ще излъчим само информацията, която ще ни дадеш. А сега да поговорим за горилите, които си прикрепила към мен.

Ив погледна двамата униформени — яки и опитни полицаи, както бе наредила.

— Какво за тях?

— Как да работя, когато двама командоси ме следват неотлъчно?

— Твой проблем.

— Не мога...

— Нападнал е Пийбоди, нищо чудно да устрои засада и на теб. Заедно се появихме по телевизията. Искях само да го предизвикам, нищо повече. Не очаквах, че ще набележи Пийбоди.

— Предполагаше, че ще избере теб, нали?

— Ами да, беше логично. Аз ръководя разследването, да му се не види! А той напада партньорката ми. Следователно и ти си потенциална мишена. Сега разбирам какво се върти в болния му мозък — иска да ми внуши, че може да убива хората ми под носа ми. И че рано или късно ще очисти и мен.

— Да речем, че имаш право, Далас. Само че ми е невъзможно да събирам информация и да правя репортажи, когато две униформени ченгета са се лепнали за мен като гербови марки. Никой няма да пожелае да разговаря с мен.

— Намери начин! — сопна се Ив. — Не ми пука какво можеш и какво не можеш. Няма да му позволя да се добере до друга моя приятелка. Няма!

Надин погледна лицето ѝ, изкривено от ярост, и предпочете да си замълчи. Облегна се на стената, взе чашата на Ив, отпи глътка:

— Пфу! На вкус е като топла урина! — Отпи още веднъж и добави: — Не, по-гадно е.

— След първите пет литра свикваш с вкуса.

— Вярвам ти, не желая повече да експериментирам. — Надин ѝ подаде чашата. — Да не мислиш, че искам онзи луд да ме спипа? Знам как да се пазя. Особено след инцидента преди около година, когато ме нападна откаченият убиец. Не съм забравила кой ме спаси тогава. Освен това съм умна и притежавам чувство за самосъхранение, затова приемам, че от време на време някой трябва да бди над мен. — Тя се понамести по-удобно на твърдия дървен под. — Пък и онзи отляво е доста привлекателен.

— Забранявам да правиш секс със служителите ми по време на дежурството им.

— Ще се опитам да се въздържа. Преди да тръгна, ще се отбия при Макнаб.

Докато Ив се питаше дали да стане и пак да закрачи по коридора, или да затвори очи и да се помъчи да заспи, Рурк излезе и клекна пред нея:

— Какво ще кажеш да отскочим до центъра и да донесем храна за всички? Иначе има опасност да се отровят от помията, която предлагат автоматите.

— Искаш да ми намериш някаква работа ли?

— Не само за теб, но и за себе си.

— Добре.

Той се изправи, подаде ѝ ръка, за да ѝ помогне да стане.

— Ужасно се притесних. Смятам, че вече трябваше да... — Тя погледна към асансьорите и видя Луиз и Чарлс, които бързаха по коридора.

— Има ли нещо ново? — попита той.

— Не. Последната информация е отпреди час.

— Отивам в операционната. — Луиз сложи ръка на рамото на спътника си. — Ще ме пуснат, защото съм медицинско лице.

— Най-сетне ще разберем нещо повече — промърмори Ив.

— С какво да помогна? — Чарлс се вкопчи в ръката ѝ. — Намери ми някаква работа.

Тя го погледна в очите. „Приятелството е нещо много сложно — помисли си. — И се проявява най-силно в моменти на изпитание.“

— С Рурк мислехме да отскочим до някой ресторант и да донесем храна за всички.

— Аз ще отида. Само да се обадя на Макнаб и веднага тръгвам.

— Приятелства, сложни взаимоотношения... все едно са преплетени окръжности — промълви Рурк, докато гледаше как Чарлс си пробива път през групата полицаи, за да се приближи до Макнаб. — Един съвет от мен, лейтенант. — Обгърна с длани лицето ѝ, нежно я целуна по челото. — Не е зле да намериш свободна скамейка и да подремнеш.

— Няма да мога.

— Предположих.

Тя продължи да чака. Струваше ѝ се, че е попаднала във водовъртеж, докато отговаряше на обажданията или се обаждаше на

Уитни, Майра, роднините на Пийбоди. Продължаваха да идват полицаи. Едни си тръгваха, други оставаха. Служители от отдела по електроника и от отдел „Убийства“, униформени и високопоставени ченгета.

— Повикай Макнаб — прошепна на Рурк, като видя Луиз. — Действай дискретно. Нека първо разберем какво е състоянието на Пийбоди.

Страхуваше се да не чуе най-лошото, но стисна зъби и стана да посрещне лекарката, която носеше светлозелена хирургическа престилка.

— Рурк ще доведе Макнаб, няма да се наложи да повтаряш.

— Добре. След малко ще се върна в операционната, само исках да ви съобща какво става.

Рурк се приближи, следваха го Макнаб и Чарлс. „Първата от преплетените окръжности“ — помисли си Ив.

— Свършиха ли? — нетърпеливо попита младежът. — Тя добре...

— Операцията продължава. Засега всичко върви нормално. Екипът се състои от първокласни хирурзи, Иан, а Диди се държи. — Тя хвана ръцете му. — Въоръжи се с търпение. Уврежданията са много сериозни, всъщност тя ще претърпи няколко операции. Жизнените ѝ показатели са добри, прави се всичко възможно да бъде спасена. — Луиз въздъхна.

— Колко още ще продължи? — намеси се Ив.

— Най-малко два-три часа. Както вече казах, положението ѝ е критично, но тя се държи. Макнаб, ще помогнеш, ако дадеш кръв. Връщам се в операционната. Когато приключат, ръководителят на екипа ще ви съобщи повече подробности, междувременно ще ви държа в течение.

— Може ли и аз да вляза при нея? Ще си сложа престилка и...

— Не. — Луиз се наведе, целуна го по страната. — Отиди да дадеш кръв. Забрави лошите предчувствия, мисли позитивно. Помага, повярвай ми.

— Добре. Отивам.

— И аз ще дойда — обади се Фийни, кимна към чакалнята. — Колегите също. Накрая ще имате толкова кръв от ченгета, че ще се чудите какво да я правите.

След като даде половин литър кръв — би предпочела да я загуби при нараняване, отколкото да ѝ я изтеглят със спринцовка — Ив се върна в чакалнята и седна до Рурк, хвана го за ръката. Беше позамаяна от загубата на кръв, затова се облегна назад и затвори очи. Като в просъница си спомни първата си среща с Пийбоди — тогава още униформена полицайка.

Помежду им лежеше труп. Оттогава помежду им все имаше мъртвец...

Спомни си как издейства да я назначат в отдел „Убийства“ като нейна помощничка и как отначало Пийбоди ѝ късаше нервите, като непрекъснато повтаряше „Слушам“ и „Тъй вярно“.

Оказа се обаче, че въпреки почтителното си отношение към повисшестоящите, младата жена е и доста устата. Не цепеше басма никому, отстояваше позициите си. Беше много схватлива, имаше мозък като бръснач и набито око. Накратко, качества да стане отлично ченге.

„Господи, колко още ще чакаме?“ — запита се отчаяно.

Отново се върна в миналото.

Пийбоди се влюби в детектив, който се оказа подлец и предател. Разклати самочувствието ѝ, нарани я дълбоко. Сетне Макнаб с подскоци влезе в живота ѝ... Чарлс също, но с плавна танцова походка. Ала въпреки наглед странния любовен триъгълник, Макнаб винаги бе на първо място в сърцето ѝ.

После в отношенията им настъпи криза. Размениха си горчиви думи, разделиха се. Държаха се като куче и котка. След време отново се събраха. Може би това бе истинската любов — преодоляваше всички препятствия и в крайна сметка възтържествуваше...

— Ив. — Гласът на Рурк я изтръгна от размислите ѝ. Тя отвори очи, примигна. Луиз стоеше на вратата, около нея вече бяха се струпали ченгета, нетърпеливи да чуят последната информация.

— Операцията приключи. Ще настанят Пийбоди в интензивното отделение, след малко хирурзите ще се срещнат с вас.

— Издържа! — Гласът на Макнаб беше прегракнал от умора и вълнение. — Издържа!

— Да. Състоянието ѝ още е много тежко, ще я сложат на системи... Тя е в кома.

— Господи!

— Не се плаши, Иан. Случва се след подобни тежки травми. По този начин организмът си почива, възстановява силите си. Резултатите от скенера са добри, обаче е рано за прогнози. Следващите няколко часа ще бъдат критични, затова тя ще бъде под непрекъснато наблюдение.

— Диди ще излезе от комата.

— Да се надяваме. Известно безпокойство буди състоянието на бърбреците, но най-важното е, че тя издържа операцията.

— Нали може да я видя? Ще ми разрешат ли?

— Да. Но след малко.

— Добре. — Той сякаш се поуспокои. Гласът му престана да трепери. — Ще остана при нея, докато излезе от комата. Не бива да е сама, когато се събуди.

— Чудесно. Имайте предвид, че в стаята ѝ не бива да влизат наведнъж повече от двама души. Бъди до нея. Тя ще усети присъствието ти.

Ив изчака да дойде редът ѝ, заедно с Рурк влезе в интензивното отделение, а Макнаб остана пред вратата. Тя събра сили, подготви се психически за изпитанието.

Ала нищо не можеше да я подготви за ужасната гледка.

Бяха положили Пийбоди на тясно легло, прикачили бяха към нея какви ли не апарати и тръбички. Предполагаше се, че равномерното тихо бръмчене на мониторите действа успокояващо, но Ив още повече се изнерви.

Въпреки това би могла да го понесе. Безброй пъти бе ходила в болницата да посети жертви на насилие и ранени колеги, знаеше какво да очаква.

Ала не подозираше какво ще почувства, като види как вярната ѝ партньорка и приятелка лежи като труп, а лицето ѝ е насинено до неузнаваемост. Завита беше до брадичката с бял чаршаф. Кой знае какви наранявания, шевове и превръзки се криеха отдолу.

— Синините ще бъдат излекувани — промълви Рурк. — Досега лекарите имаха по-важна работа.

— Обезобразил я е! Гад мръсен!

— Ще си плати за всичко. Погледни ме, Ив. — Той хвана ръцете й. — И аз като теб се чувствам отговорен за нея. Ще бъда до теб, докато пипнеш мръсника. Дай ми възможност да участвам.

— Чувствата не бива да взимат превес при разследването — това е основно правило. И най-голямата глупост, която съм чувала! — Тя се отдръпна от него, пристъпи до леглото. — Никой не може да възпре гнева ми, защото това е прекалено лично. На онази гад няма да й се размине, след като дръзна да посегне на нея. Да, Рурк. — Обърна се да го погледне, отново се втрени в Пийбоди. — С теб ще бъдем заедно, докато го заловим! — Наведе се и прошепна на партньорката си: — Ще го разкатая заради теб, Пийбоди. Обещавам. — Посегна да я помилва, поколеба се, накрая леко докосна косата й. — Ще се върнем при теб. — Изчака Рурк да целуне неподвижната жена по страната и по устните, отново прошепна: — Скоро. Ще се върнем скоро.

Пред стаята чакаха Макнаб и Фийни.

— Буквално я е смазал. — Хлътналите очи на младежа приличаха на пещери, изпълнени с гняв и страх.

— Наистина.

— Искам да участвам в залавянето му, лейтенант, но... не мога да я оставя. Не и докато излезе от комата.

— Според мен това е най-важното ти задължение.

— Не искам да стоя със скръстени ръце. Ако имам подръка компютър, ще продължа да преглеждам дисковете от охранителните камери в метрото.

— Ще ти осигуря работа — кимна Ив.

— Аз пък ще ти осигуря компютър. — Фийни сложи ръка на рамото му. — Остани при нея, синко. Ще ти донеса всичко необходимо.

— Благодаря. Снощи нямаше да издържа, ако не бяхте... благодаря.

Фийни го изчака да влезе в стаята, дълбоко си пое дъх, очите му свирепо заблестяха:

— Ще изпържим изверга!

— И още как! — процеди Ив.

Тя мечтаеше да се прибере вкъщи, да вземе душ, за да се освежи след безсънната нощ, да подреди мислите си. Щом прекрачиха прага, пред тях се изпречи Съмърсет:

— Как е детектив Пийбоди?

„Вярно, че е гадняр — помисли си тя, — но в момента прилича на гадняр, който не е мигнал цяла нощ и е смазан от безпокойство.“

— Издържа операцията. Изглежда като премазана от товарен влак, но издържа. В интензивното е — добави Рурк. — Още е в кома, обаче лекарите се надяват скоро да излезе от това състояние. Макнаб е при нея.

— Мога ли да помогна с нещо?

Ив вече се изкачваше по стълбището, но се обърна:

— Умееш ли да боравиш с нерегистрираната компютърна система?

— Естествено.

— Рурк ще дойде с мен, ти ще се заемеш с издирването на информация. Ще взема душ, после ще ти обясня какво да търсиш.

— Кажи ми какво търсиш — промърмори Рурк, като влязоха в спалнята.

— Първо да го обмисля.

— Мисли на глас, докато сме под душа.

Тя събра сетни сили и гневно присви очи:

— Възнамерявам да взема душ, за да се освежа, приятелче.

— Няма нищо по-освежаващо от секс под душа. Е, от мен да мине, следващия път ще си наваксаме.

Ив не престана да говори, докато горещата вода прогонваше умората ѝ. Макар че мразеше всякакви лекарства, изпи хапчестимулант, пхна в джоба си още няколко.

— Може би съм на погрешна следа, но искам да проверя всички възможности.

— Да. Независимо дали грешиш или не, ще преобърнем всички камъни, за да видим какво се крие под тях. Обаче първо ще се нахраниш.

— Пътъом ще хапнем висококалорийни десертчета.

— Не. Настоявам да се нахраниш като хората. Тялото ти е като двигател, а храната е горивото. Едва шест сутринта е — добави, докато програмираше автоготвача. — Ако искаш да разпиташ свидетелите, трябва да изчакаш да се събудят.

Ив си каза, че той има право, пък и ако започнеше да спори, щеше да загуби повече време. Затова седна и насила започна да се

храни. По едно време промърмори:

— Каза на Макнаб, че знаеш как се чувства човек, който се страхува да не загуби любимата си. С мен си го изживял няколко пъти. Може би положението не беше толкова сериозно, обаче...

— Почти толкова — прекъсна я той.

— Така е. Питам се... как издържаш. — В гласа ѝ се прокраднаха нотки, които подсказаха на Рурк колко тежко е приела случилото се с Пийбоди. — Как го преодоляваш?

Той само взе ръката ѝ и я целуна, без да откъсва поглед от лицето ѝ. Отново сълзи парнаха клепачите ѝ, гърлото ѝ се сви. Затова извърна очи.

— Не смея да се отпусна. Все едно ако се успокоя, ще се разпадна на парчета. Не мога и да спра. Трябва да правя нещо, да се движа напред и да си повтарям, че ще има възмездие. Каквото и да ми струва. — Тя отмести чинията си, изправи се. — Би трябвало вместо „възмездие“ да кажа „правосъдие“. Виновникът наистина ще бъде изправен пред съда. Но не съм сигурна, че ще бъде достатъчно, дори да бъде наказан с цялата строгост на закона. А щом не съм сигурна, щом изгарям от желание за мъст, би трябвало да преотстъпя другиму разследването. Обаче няма да го направя. Не мога.

— И ще продължиш да си поставяш непосилни задачи.

Ив взе значката си. Няколко секунди се взира в нея, после я пхна в джоба си и промълви:

— Да вървим, време е. — Даде подробни указания на Съмърсет, после тръгна към колата, като мърмореше: — Не е за вярване, че го моля да извърши престъпление.

— Едва ли ще е първото в живота му.

— И че го моля да участва в полицейска операция.

— Е, това вече ще му е за пръв път.

— Сигурна съм... Аз ще шофирам. От проклетите хапчета съм като надрусана.

— Ах, каква увереност вдъхваш в човека, който ще се вози до теб!

— Трябва да правя нещо, иначе ще експлодирам. Ти взе ли нещо, та си толкова бодър?

— Още не.

Ив седна зад волана:

— Какво ли питам, ти си свръхчовек.

— Въпрос на метаболизъм, скъпа. По обяд вероятно ще ми се наложи да изгълтам ободряваща таблетка, ако, разбира се, още не сме свършили.

— Не знам дали ще приключим толкова бързо. Дай ми точния адрес — свидетелят живее близо до Пийбоди. — Погледна го и добави: — Благодаря.

— Няма защо. Освен това не го правя за теб.

— Знам. — Тъй като изпитваше необходимост от близостта му, Ив хвана ръката му, докато колата минаваше през портала. — И все пак благодаря.

ДВАЙСЕТА ГЛАВА

Не си направи труда да търси място за паркиране, а остави колата редом с някакъв микробус, който изглеждаше така, сякаш не е помръдвал от това място поне половин година. Включи светлинния надпис „По служба“ и слезе, без да обръща внимание на подвикването на шофьора на таратайката зад нея: „Гадни ченгета!“ Ако беше в настроение, щеше да го спре и да си поговори с него. Но сърцето ѝ беше натежало, кървавите петна на отсрещния тротоар сякаш я привличаха като с магнит. Неохотно прекоси улицата, наведе се да ги разгледа:

— Издебнал я е от засада като другите жертви. Може би веднъж-два пъти я е проследил, разбрал е къде живее, а тя не е разбрала, че има „опашка“... Не — поправи се веднага. — Не е толкова лесно да се добереш до адреса на ченге. Дори да си спец по компютрите, информацията за служителите в полицията е закодирана. Убиецът или е опитен хакер, или наистина я е проследил. — Спомни си интервюто с Надин и пресконференцията. Двата пъти бе изтъкнала ролята на Пийбоди в разследването. — Колко време е необходимо на един хакер да се добере до закодиран адрес?

— Зависи от таланта и от компютъра му... — промърмори Рурк; взираше се в петната от кръв и мислеше за Пийбоди — млада жена, солидна като скала, но и толкова нежна и мила. — От един час до няколко дни.

— Само един час ли? Господи, защо изобщо закодираме информацията?

— Грещиш. Това е от голямо значение. Щом някой се опита да източи данни за полицейски служител, от агенция „Компютърна охрана“ веднага разбират, че се случва нещо нередно. Накратко, рискът е много голям, освен ако не ти пука или знаеш как да декодираш информацията тайно от охраната. Имаш ли доказателства, че убиецът е опитен хакер?

— Не, само предполагам. Познавал е ежедневието и навиците на жертвите, знаел е адресите им. С изключение на една всички жени са живеели сами.

— Елиса Мапълуд е живееела със семейство Вандърли.

— Така е, обаче господин Вандърли много често пътува в чужбина и жените остават сами в апартамента. Вероятно престъпникът го е имал предвид. Несъмнено ги е проследявал. Приятелките на Мериуедър казаха, че тя няколко пъти е забелязала в метрото някакъв плешив здравеняк, който я наблюдавал. От друга страна, е събирал информация по електронен път. Вярно, че обича да рискува, но не прекалено. Ако отговаря на описанието, той не остава незабелязан, дори се набива на очи. Мериуедър го е забелязала. Ето защо смятам, че е хакер.

— Подготвя се „от разстояние“, така ли?

— Може би. Вероятно. Нападението на Пийбоди не е било подготвено така старателно; тя не се вписва в представата му за жената, на която отмъщава. Искал е да докаже, че може всичко, защото е бил вбесен. Или е почувствал заплахата. — Тя вдигна глава, загледа се в прозорците на сградата. — И още нещо...

— Не я е проучил обстойно, затова не е знаел, че тя живее с мъж, който също е от полицията. Не познава и квартала, за да предвиди, че някой може да го види и да се притече на помощ на жертвата.

— Имаш право — не я е проучил. Бързал е, подтикван от гнева и усещането, че сме по следите му. — Ив огледа улицата. — Пийбоди обикновено пътува с метрото и щеше да забележи, ако някой я следи — има набито око и вродена интуиция. Извергът не я е издебнал от засада като другите жени.

— Коеето означава, че се е добрал до адреса ѝ чрез Мрежата — така е спестил време и е елиминирал риска да го забележат.

— Точно така. Освен това според правилника се води отчет за всеки детектив, който дава допълнително дежурство; когато я изпратих с Фийни, въведох в компютъра задачата и местоназначението. Щом се е добрал до адреса ѝ, нищо не му е струвало да научи къде ще бъде тя в определен момент.

Рурк я хвана за брадичката ѝ, накара я да го погледне:

— Ив!

— Не обвинявам себе си — промълви тя и си помисли: „Поне се опитвам.“ — Само се опитвам да разбера какво се е случило. Престъпникът научава адреса ѝ, знае, че тя ще закъснее. Щом е научил толкова подробности, сигурно му е известно и че няма кола и вероятно се придвижва пеш. Паркира камионетката наблизко и търпеливо я изчаква. Много нагъл тип — преспокойно я изчаква да се прибере.

— Доста е било рисковано. Улицата е добре осветена, нападнал я е на около петстотин метра от нейната сграда. Освен това тази жертва е полицейска служителка, при това въоръжена. Действал е безразсъдно, не като с другите жени — отбеляза Рурк.

— Точно така. Защото го е било яд на нея... на мен. Искал е да докаже, че е недосегаем. Но изобщо не е подозирал, че ще окаже съпротива. В крайна сметка тя е само жена, не може да се опре на як мъжага като него. Казвал си е, че ще я повали, ще я хвърли в камионетката и ще отпраши. — Тя клекна, докосна петната от кръвта на партньорката си. — Къде е смятал да я закара? На същото място, където е отвел жените, които се смятат за безследно изчезнали ли?

— Пийбоди го е видяла и ще го опише още по-добре от Селина.

— Стига да не ѝ попречи травмата на главата, която в някои случаи води до частична амнезия. Иначе съм сигурна, че ще го познае, където и да го види. Както вече казах, тя има набито око за подробностите. Благодарение на нейното описание ще го заловим. Дано по-скоро излезе от комата. И дано не е загубила паметта си. — Ив се изправи. — Да проверим какво са видели свидетелите. Първо ще разпитаме жената.

— Еси Форт. Двайсет и седемгодишна, неомъжена. Помощничка в адвокатската фирма „Дрискол, Манинг и Форт“, специализирана в данъчното право.

Тя неволно се усмихна:

— Много си бърз.

— Правим каквото можем. — Той натисна бутона на звънеца с надпис „Форт. Ап. № 3“.

Докато чакаха, Ив се обърна, прецени на око разстоянието между входната врата и мястото, на което убиецът беше нападнал Пийбоди. Някакъв мъж се обади по домофона:

— Какво обичате?

— Аз съм лейтенант Далас от нюйоркската полиция. Трябва да разпитаме госпожица Форт.

— Покажете ми... — Още преди човекът да довърши изречението, Ив вдигна значката си към охранителната камера.

— Благодаря. Качете се, ако обичате. — Той натисна бутона за отключване, а когато слязоха от асансьора на третия етаж, ги чакаше на вратата на апартамента. — Еси е вътре. Аз съм Майк. Майк Джейкъбс.

— И вие сте видели случилото се, нали, господин Джейкъбс?

— Да. Стана така — С Еси и Джиб излязохме оттук, имахме среща с гаджето на Джиб. И видяхме... Ама и аз съм един, не се сещам да ви поканя. Заповядайте. — Той отвори по-широко вратата. — Останах да пренощувам тук. Не ми се щеше Еси да остане сама. Направо не беше на себе си... Ей сега ще дойде, облича се. — Погледна към затворената врата и попита: — Пребитата жена беше от полицията, нали? Жива ли е?

— Засега се държи.

— Слава богу. Майчице, онзи направо я размаза! — Майк приглади къдравата си руса коса. — Тъкмо търсех из шкафовете кутията с кафе. Ще пийнете ли и вие?

— Не, благодаря. Господин Джейкъбс, искам да запиша показанията и на двама ви, да ви задам няколко въпроса.

— Разбира се. Полицайте снощи ни разпитаха, но много набързо. Само изчакайте да приготвя кафето. Снощи почти не мигнахме, трябва ми нещо по-силничко да ме разбуди. Седнете, ако обичате. Ще помоля Еси да побърза.

Ив не я сдържаше на едно място, но седна на страничната облегалка на кресло с яркочервена тапицерия и се огледа. Преобладаваха наситените цветове, имаше странни абстрактни картини. На масичката стояха отворена бутилка с вино и няколко чаши, вероятно останали неприбрани от предишната вечер. Може би този Майк и Еси се познаваха отскоро, може би снощи е била първата им среща.

Но той беше пренощувал при нея, не я бе оставил сама. И според Макнаб беше се притекъл на помощ на Пийбоди. Може би не мислеше, че полицайте са гадове.

Вратата на спалнята се отвори, на прага застана слабичка и крехка жена. Лъскавата ѝ гарвановочерна коса беше късо подстригана, тъмносините ѝ очи изглеждаха уморени.

— Извинете. Майк каза, че от полицията са дошли да вземат показанията ни. Започнах да се обличам, но днес действам доста бавно, още не мога да дойда на себе си.

— Аз съм лейтенант Далас. Познавате ли жената, която пребиха?

— Знам, че работи в полицията. Виждала съм я на улицата. Забелязах, че вече не носи униформа.

— Повишиха я. Сега е детектив и моя партньорка.

— О! — Еси се просълзи — може би от съчувствие, може би преумората се казваше думата. — Горкичката! Ще се оправи ли?

— Ами... — Мъката отново стисна Ив за гърлото. Съчувствието на непознатите ѝ въздействаше още по-силно. — Не знам. Ако обичате, разкажете подробно какво видяхте.

— Аз... ние... тъкмо излязохме. — Тя взе червената порцеланова чаша, която ѝ подаде приятелят ѝ. — Благодаря. Майк, разкажи ти.

— Добре. Ела да седнеш. — Настаня я на един стол, приседна на страничната облегалка. — Както вече казах, имахме среща с приятелката на Джиб. Щом излязохме, чухме крясъци и тъпи удари. Нападателят беше много едър. Истински великан. Жената лежеше на тротоара, а онзи я тъпчеше и крещеше. Тя сви крака, ритна го, той отскочи. Всичко се случваше много бързо, а ние така се шашнахме, че няколко секунди не реагирахме.

— Беше толкова внезапно... — Еси поклати глава. — Смеяхме се, шегувахме се, изведнъж видяхме как онзи бие жената. Грабна я, праметна я през рамо... аз изпищях.

— Писъкът ѝ сякаш ни изтръгна от вцепенението — кимна Майк. — Честно казано, определени моменти ми се губят. Мисля, че извикахме, после с Джиб хукнахме към нападателя. Той се огледа и я запрати на земята. Хвърли я като чувал с картофи.

— Никога няма да забравя звука. — Еси потрепери.

— Мисля, че преди да падне на тротоара, тя стреля по нападателя, видях проблясъка от оръжието ѝ. Нали, мила? — Той погледна приятелката си, която кимна. — Не знам дали го улучи. Падна и се претърколи, все едно пак щеше да стреля или се мъчеше да стане.

— Но не можа — промълви Еси.

— Онзи скочи в камионетката. Движеше се много бързо, обаче Джиб твърди, че го е видял да придържа ръката си, затова мисля, че е бил ранен. Така или иначе подкара колата. Джиб хукна след него. Не знам какво щеше да прави, ако беше го настигнал. Но жената беше тежко ранена, казахме си, че е по-важно да се погрижим за нея. Не посмяхме да я вдигнем; тъкмо се обаждах на 911, дотича другото ченге... младежът.

„Стреляла е по него! — помисли си Ив. — Била е пребита, със счупени кости, но е стреляла. И е запазила оръжието си!“

— Опишете камионетката.

— Беше черна или тъмносиня. Почти съм сигурен, че беше черна. Нова-новеничка или много добре поддържана. Лейтенант... извинете, забравих името ви.

— Далас.

— Стана за секунди. Ей така. — Той щракна с пръсти. — Всички крещяхме, тичахме... истинска суматоха. Погледнах регистрационния номер, но беше твърде тъмно, не видях нито една цифра. Страничните стъкла и на задната врата бяха черни. Може нарочно да са били боядисани или закрити с нещо, но съм сигурен, че имаше стъкла.

— Не се притеснявайте, че спомените ви са откъслечни, господин Джейкъбс — всяка подробност е от голямо значение за нас. Кажете ми, видяхте ли лицето на нападателя?

— Да. Като се развивахме, той се обърна към нас. Снощи с Еси се опитахме да „сглобим“ впечатленията си. Ей сега се връщам. — Той излезе.

— Беше като чудовище от кошмар — промълви Еси. — Цяла нощ не мигнах — все ми се струваше, че виждам лицето му и чувам ужасния звук, когато запрати жената на тротоара...

Майк се върна, подаде на Ив лист хартия:

— Постарахме се, дано ви помогне.

Сърцето ѝ лудо затуптя:

— Вие ли направихте скицата?

— Да. Преподавател съм по рисуване. — Той се поусмихна. — Видяхме лицето му само за секунда-две, но ми се струва, че има прилика.

— Господин Джейкъбс, ще ви помоля да ме придружите в Централното полицейско управление и да съдействате на колегата за изготвянето на фоторобота.

— Разбира се. Имам час в девет, но ще предупредя, че съм зает. Веднага ли тръгваме?

— Ще бъде от полза, ако дойде и господин Джибсън. Тримата ще помогнете на нашия художник да постигне почти стопроцентова прилика.

— Ще кажа на Джиб да ни чака... къде?

— Аз ще ви закарам. Предайте на вашия приятел да отиде на трети етаж, сектор Б. Ще уредя да го пуснат и придружат.

— Дайте ми десет минути.

Ив стана:

— Господин Джейкъбс, госпожице Форт, дължа да ви благодаря от името на нашия отдел и от мое име за всичко, което сте направили снощи, и за съдействието ви днес.

Майк сви рамене:

— Всеки би го сторил.

— Не. Не всеки.

Ив си каза, че след толкова несполуки късметът ѝ най-после е проработил, когато завари на работа любимия ѝ полицейски художник Янси. Не че колегите му не си вършеха работата, но той умееше да предразположи свидетелите и да ги накара да си спомнят дори най-незначителните подробности.

— Има ли нещо ново за Пийбоди? — попита Янси.

Ив беше престанала да брои колегите, които днес я спираха по коридорите и ѝ задаваха същия въпрос.

— Още е в кома.

Той погледна скицата и гневно възкликна:

— Ще пипнем този скапаняк!

Ив вдигна вежди; освен с таланта си художникът беше известен с благия си нрав.

— Разбира се. Възможно ли е бързо да съставиш фоторобот по тази скица?

— Зарязвам всичко и започвам веднага. — Той пхна листа хартия в прореза на скенера.

— Имай предвид, че е напръскал лицето си с няколко пласта изолиращ спрей и чертите са изопачени. Знам, че не бива да те питам, но колко време ще ти отнеме?

— Ще ми се да можех да ти кажа. — Янси кимна към приемната, където чакаха свидетелите. — Склонни ли са да съдействат?

— Да. Невероятни са. Ако имаше повече като тях, щях да се превърна в непоправима оптимистка.

— Значи ще свърша по-бързо. — Той отново разглежда скицата. — Колегата художник е доста кадърен. Както вече казах, зарязвам всичко, за да свърша твоята поръчка, лейтенант.

— Благодаря.

Искаше й се да остане, да наблюдава, някак да ускори работата. Искаше й се да бъде в болницата при Пийбоди, някак да ускори оздравяването й. Искаше й се наведнъж да дръпне всички нишки, които водеха към убиеца.

— Не можеш да бъдеш навсякъде, Ив.

Тя погледна съпруга си:

— Или умееш да четеш мисли, или поведението ме издава. Струва ми се, че тъпча на едно място. Виждам целта, ала не помръдвам. Обади се в болницата и гледай да омагьосаш някоя сестра да ти даде информация. Не знам защо, но жените в бели престилки пощуряват, като ме видят.

— Според мен реакцията им е естествена. Неприятно е, когато някой ги заплашва да извади мозъка им през носа.

— Според мен трябва да ме поздравят за оригиналната идея. Мамка му, напрегната съм като струна! — Тя потрепери и тръгна към нейния отдел. — Проклети хапчета! Слушай, Рурк, обади се в болницата, провери какво прави Съмърсет. След това поговори с Фийни, аз ще свърша останалото. Да ти осигуря ли помещение за работа?

— Не е необходимо.

— Далас! — Селина стана от скамейката и се втурна към Ив. — Казаха ми, че всеки момент ще дойдеш. Търсих те, изпратих ти съобщение по електронната поща, но ти не отговори.

— Бях много заета.

— Как е Пийбоди? — Селина я хвана под ръка.

— Държи се. Извинявай, но съм затрупана с работа. Все пак ще ти отделя няколко минути. Ела в канцеларията ми. — Тя се обърна към Рурк: — С теб ще се видим по-късно.

— Добре.

— Съжалявам, че се натрапвам. — Селина прокара пръсти през разкошната си коса. — Обаче не съм на себе си.

— Всички сме разстроени — промълви Рурк. — Тази ужасна нощ ми се стори безкрайна.

— Знам. Видях...

— Да влезем в канцеларията — прекъсна я Ив, въведе я в малкото помещение, затвори вратата. — Седни. — Макар да знаеше, че тъкмо сега не бива да прекалява с кофеина, не издържа на изкушението и нареди на автоготвача да приготви две кафета. — Какво видя?

— Нападението срещу Пийбоди. Господи, какъв кошмар! Бях във ваната. Смятах, че горещата вода ще ми помогне да се отпусна след напрегнатия ден... Видях я как върви по тротоара, сградите наоколо. Изведнъж той се нахвърли върху нея. Всичко се случи за части от секундата, осъзнах, че се мятам като риба във ваната. Опитах се да се свържа с теб.

— Бях извън управлението, а като разбрах за случилото се, отидох право в болницата. Изобщо не съм проверявала съобщенията.

— Онзи я повали. Зарита я жестоко, тя се съпротивляваше. Причини й неопишуема болка. Беше ужасно. Изплаших се, че е мъртва, но...

— Не е. Засега се държи.

Селина с две ръце стисна чашата:

— Не прилича на другите. Не разбирам защо...

— Но аз знам. Довърши, ако обичаш. Интересуват ме подробностите.

— Всичко е като в мъгла. Това ме влудява. Помолих доктор Майра веднага да ме подложи на хипноза, но тя не се съгласи. Знам, сигурна съм, че ще видя повече. И така... чух викове, писъци... онзи запрати Пийбоди на тротоара, изтича до някаква кола, седна зад волана. Беше... беше нещо като камионетка. Може би черна, обаче не

съм сигурна. В мрака цветовете трудно се различават. Беше ранен. Почувствах болката му.

— Пийбоди е използвала оръжието си.

— Така ли? Браво на нея! Той се страхуваше. Усетих... трудно е да го обясня, но усещам какво чувства. Страхува се. И не само да не го заловят, но и от нещо друго... може би се бои, че няма да успее да довърши мисията си... Ах, как искам да помогна! Поговори с доктор Майра, опитай се да я убедиш.

— Отказала е на теб, ще откаже и на мен. — Ив седна на бюрото, забарабани с пръсти по коляното си. — Да речем, че ти дам вещ на жена, за която предполагам, че е била негова жертва, ще ти помогне ли да научиш повече подробности?

— Предполагам. — Очите на Селина възбудено заблестяха, тя се приведе. — Досега не съм го правила, обаче... Ако установя връзка, може да видя нещо.

— Ще гледам да ти осигуря такава вещ. Може би днес няма да присъствам на сеанса. Попаднахме на важна улика. Свидетелят на нападението на Пийбоди е видял убиеца.

— Слава богу. Идентифицирате ли го, ще го заловите. Слава богу.

— Ще се свържа с теб възможно най-бързо.

— Винаги съм на твое разположение. По всяко време на деня и на нощта. Повикаш ли ме, веднага ще дойда. Призлява ми, като си помисля за Пийбоди. Призлява ми от тази кървава история.

По някое време през безкрайната нощ Макнаб седна на стола до леглото на Пийбоди. Позволи си за малко да се отпусне, а когато умората надделя, хвана ръцете на любимата си и отпусна глава до гърдите ѝ.

Така и не разбра какво го събуди — пиукането на мониторите, стъпките по коридора, слънцето, което надничаше през прозореца. Вдигна глава и се намръщи, защото вратът му беше се схванал от неудобната поза. Обърна се към Пийбоди — сърцето му се свиваше, като я гледаше как лежи неподвижно като мъртва, а лицето ѝ е неузнаваемо от синините. Мъката стягаше гърлото му, затова се прокашля, преди да заговори.

— Сутрин е. Сутрин е, миличка. Слънцето изгря, обаче като гледам небето, май е на дъжд. Тъъ... през цялата нощ идваха да те видят колеги. Ако не се събудиш, ще пропуснеш оваците. Щях да ти донеса цветя, но не ми се щеше да те оставя сама. Само отвори очи и ще хукна да ти купя най-големия букет на света. Не се мотай, ами ставай, душичко. — Хвана ръката ѝ, притисна дланта ѝ до страната си. За миг затвори очи — не можеше да гледа ожулените до кръв места от падането на тротоара. — Хайде, миличка, предстои ни много работа. Днес ще се местим в новото жилище. Закъде съм без теб?

Без да пуска дланта ѝ, леко извърна глава като чу, че някой отвори вратата. Мейвис!

Тя се приближи до него, безмълвно докосна челото му.

— Как се промъкна край церберките?

— Казах, че съм ѝ сестра.

Той затвори очи:

— Не си излъгала... Още е в кома.

— Бас държа, че усеща присъствието ти. — Мейвис се наведе, целуна го по страната. — Ей сега ще дойде и Леонардо — отби се да купи цветя. Тя ще се зарадва, като ги види.

— Тъкмо ѝ казвах, че ще ѝ донеса букет, но не исках да я оставям сама. Господи! — Макнаб извърна глава, притисна лице до рамото на Мейвис, помъчи се да овладее сълзите си.

Тя нежно милваше косата му, докато пристъпът премина.

— Ще поседя при нея, а ти вземи се поразходи, глътни малко въздух.

— Не мога.

— Добре.

Двамата замълчаха, загледаха Пийбоди, която лежеше все така неподвижно, само гърдите ѝ ритмично се повдигаха и отпускаха.

— Луиз няколко пъти дойде да я види — промълви той. — Мисля, че с Чарлс цяла нощ не мръднаха оттук.

— Да, видях го в чакалнята. Къде е Далас?

— Тръгна по следите му. По следите на звяра, който едва не уби Пийбоди.

— Смятай, че го е спипала. — Мейвис го потупа по рамото, обърна се да придърпа един стол.

— Не! Остави на мен! Не бива да вдигаш тежко.

Сгъваемият стол беше съвсем лек, но тя му позволи да го сложи до леглото.

— Виж какво — промълви, — с Леонардо не можем да помогнем кой знае колко... обаче ако искаш, ще ви пренесем нещата.

— В никакъв случай. В твоето състояние е опасно...

— Не бери грижа за мен. Ще бъде супер — като оздравее Пийбоди, направо ще я пренесеш на ръце в новото жилище. Така или иначе тази работа трябва да се свърши, а ти не можеш да мръднеш оттук. Нека те заместим. Ще бъде нещо като подарък за двама ви.

— Ами... ще бъде чудесно. Благодаря, Мейвис.

— Съседите трябва да си помагат, нали така?

— Ама да не вземеш да вдигаш тежко, че бебчето ще пострада.

— Няма. — Тя поглади корема си.

— Струва ми се, че всеки миг ще рухна. Мигът минава, идва следващият и... — Той се ококори. — Струва ми се, че помръдна. Видя ли?

— Не, обаче...

— Раздвижи пръстите си! — Той се загледа в ръката ѝ, която още стискаше. — Усетих как ги раздвижи. Хайде, Пийбоди, събуди се!

— Да, сега и аз видях. — Мейвис се вкопчи в раменете му, приведе се. — Гледай, мъчи се да отвори очи! Да повикам ли лекар?

— Почакай! — Макнаб стана, наведе се над леглото. — Отвори очи, душичко. Знам, че ме чуваш. Да не си посмяла пак да заспиш! Ставай, закъсняваме с преместването.

От гърлото ѝ се изтръгна звук, нещо като лек стон и въздишка, а той си каза, че никога не е чувал по-прекрасна музика. Подутите ѝ клепачи запърхаха, тя отвори очи.

— Здравей, съкровище! — За миг сълзите го задушиха; преглътна ги, насили се да се усмихне.

— Какво... стана?

— В болницата си. Всичко е наред.

— Болница... нищо... не помня.

— Няма значение. Боли ли те някъде?

— Ох... навсякъде. Какво ми е?

— Скоро ще се оправиш. Мейвис!

— Отивам да доведа лекаря. — Тя изтича в коридора.

Макнаб притисна устни до ръката на любимата си:

— Всичко е наред, честна дума, миличка Диди...
— Щяхме да... новото жилище.
— Скоро ще си бъдеш вкъщи, обещавам.
— Може ли първо да изпия нещо за болките?
Той се засмя през сълзи.

Ив се улови, че наднича над рамото на Янси, и се отдръпна.

— Не се притеснявай, свикнал съм. Да ти кажа право, ако всеки ми водеше като тези свидетели, работата ми адски щеше да се улесни. Даже щеше да ми е скучно. — Той се обърна към Рурк: — Използвам една от твоите програми.

— Забелязах. Засега е най-добрата на пазара, обаче работим върху усъвършенстването ѝ. Но програмата не прави чудеса, ако операторът не е специалист.

— Благодаря за комплимента.

— Вие двамата, отложете четкането за друг път, а? — озъби се Ив.

— Кротко, маце, готов съм. Ето скицата, направена от свидетеля, а това е моята версия след разговора с очевидците. Още не е свършена, но ще ми спести време.

— Цял Франкенщайн — промърмори Рурк.

— Поведението на субекта винаги влияе на описанията на свидетелите. Виждат как някакъв здравеняк пребива жена и го запомнят като исполин, почти чудовище. Но колегата художник умело е пресъздал основните характеристики — четвъртото лице, високо чело, плешив череп. Казахте, че се е напръскал обилно със защитен спрей, затова зложих този елемент при програмирането. Тъмните очила затрудняват идентифицирането — очите са най-характерното за всеки човек. Това е базата, върху която ще изградим фоторобота. — Той се обърна към компютъра и нареди: — Дай ми профил. Искam триизмерно изображение на черепа.

Ив наблюдаваше как Янси дава указания, а програмата сектор по сектор изгражда изображението.

— Уши, шия... Завърти изображението, дай другия профил. А сега анфас. Форма на устата, носа... Триизмерен образ, цвят на кожата. Така! Това е най-близкият портрет предвид досегашната информация.

За последния етап трябва да разчиташ на съчетанието от собствената ти преценка и тази на програмата. Компютър, отстрани очилата.

Ив се втренчи в безокото лице, изведнъж я побиха тръпки.

— Поразително! — заяви Рурк.

— Да.

— Възможно е очите му да са увредени — продължи Янси, — но заради идентификацията ще използвам най-вероятната форма. Цветът им няма значение, макар да смятам, че са черни предвид смуглата кожа и тъмните вежди. Компютър, увеличи изображението. Ето какво се получава.

Ив разгледа фоторобота. Сурово четвъртито лице, женствени устни, гъсти вежди, малки тъмни очи. Големият нос беше леко завит, ушите стърчаха от плешивия череп.

— Ето го мръсникът — промълви.

— Главата си залагам, че фотороботът е почти като снимка — заяви Янси. — Ще го препратя на служебния ти компютър. Направих и разпечатки. Да започна ли работа по идентифицирането?

— Изпрати информацията на Фийни. Няма по-бърз от него. Добре де, почти няма — добави, като видя усмивката на Рурк. — Браво, Янси! Върхът си.

— Свидетелите бяха върхът. — Подаде й сноп разпечатки. — Предай на Пийбоди, че й стискаме палци.

— Непременно. — Тя одобрително го потупа по рамото и забързано излезе от лабораторията. — И аз ще се заема с идентифицирането, Фийни може би ще ме изпревари, но трябва да започнем веднага. Щом го... — Мамка му! Мамка му! — Извади бръмчащия комуникатор. Видя на екранчето номера на Макнаб и се вцепени. Машинално хвана ръката на Рурк. — Далас.

— Излезе от комата!

— Идвам веднага.

Щом влезе в интензивното отделение, затича по коридора, а когато една сестра се опита да я спре, изръмжа:

— Не ме пипай, че ще ти се стъжни!

Втурна се в стаята на Пийбоди. И се вкамени.

Партньорката ѝ седеше, подпряна на възглавниците, усмивка озаряваше насиненото ѝ лице. Плътът под прозореца приличаше на градина — цветята бяха толкова много, а ароматът им толкова силен, че не се усещаше типичната болнична миризма.

Макнаб държеше ръката на Пийбоди, сякаш беше залепен за леглото. Луиз стоеше от другата страна. На сгъваемия стол беше се настанила Мейвис с рокля в тъмnochервено и зелено, която се конкурираше с цветята.

— Привет, лейтенант. — Въпреки че болната леко заваляше думите, тонът ѝ беше невероятно бодър. — Здравсти, Рурк. Божке, като видиш такъв красив мъж, ти идва да го изядеш!

Луиз се засмя:

— Нормално е. — Обърна се към Ив и добави: — Не ѝ обръщай внимание, натъпкаха я с болкоуспокояващи.

— Чудни лекарства — ухили се Пийбоди. — По-хубави са от шампанско.

— Как е?

— Много добре. — Луиз леко потупа болната по рамото. — Предстои да мине на скенер, ще ѝ правят изследвания, ще я подложат на терапия. Известно време ще бъде под непрекъснато наблюдение. Но състоянието ѝ е стабилизирано. Ако не настъпи влошаване, след няколко часа ще я преместят в друго отделение. Дано се задържи така до края на деня, тогава спокойно ще можем да кажем, че всичко е наред.

— Видяхте ли лицето ми? Леле, какво съм плашило! Тази гад ме е смазал. Докторите ми направиха пластична операция... изградиха отново скулата ми. Не знам защо като си правиха толкова труд, не ме поразкрасиха. И челюстта ми е разместена, затова говоря особено. Обаче изобщо не ме боли. Тия лекарства са божествени. Искам още.

— Не може ли да се намали дозата? — промърмори Ив.

— Много сте лоша, лейтенант. — Долната устна на Пийбоди затрепери като на капризно дете.

— Спешно трябва да взема показанията ѝ. Но не мога да разчитам на нея, докато е в това състояние.

— Ще попитам лекуващия лекар. Във всеки случай тя не бива да се преуморява.

— Диди не може без болкоуспокояващите — обади се Макнаб, след като Луиз излезе.

— Налага се да я разпитам.

— Знам. — Той въздъхна и се усмихна на Пийбоди, която съсредоточено разглеждаше пръстите на свободната си ръка.

— Като надрусана е.

— Как мислите, защо хората нямат по шест пръста? Щеше да е супер. Здравсти, Мейвис.

— Здравей, Пийбоди. — Мейвис прекоси стаята, прегърна Ив през кръста и прошепна: — Всеки пет минути ми казва „Здравсти“. Много е сладка... Ще отида при Чарлс и Леонардо, докато с нея си говорите. Да се обадя ли на този-онзи, че е прескочила трапа?

— Благодаря, вече съобщихме на колегите. Благодаря за всичко, Мейвис.

Певицата и Луиз се разминаха на вратата.

— Ще намаля дозата на болкоуспокояващите, но само за малко. — Луиз посегна към банката на системата. — Разполагаш с не повече от десет минути, Далас. Засега медикаментите против болка са й много необходими.

— Може ли първо да целуна Рурк? Моля ви, нека го целуна!

Ив забели очи, но той се засмя, приближи се до леглото:

— Какво ще кажеш аз да те целуна, красавице?

— Тъкмо сега не съм много красива — закокетничи тя.

— За мен си по-красива от филмова звезда.

— Ааах, супер! Какво ще направиш?

Рурк се наведе, нежно я целуна по устните.

— Ммм. — Тя го помилва по страната. — По-хубаво е дори от лекарствата.

— Помниш ли кой съм? — обади се Макнаб.

— О, да, ти си кльощавият пич. Луда съм по кльощавия! Много е сладък. Има най-готиния задник на света. Само да го видите гол!

— Луиз, по-бързо! — изпъшка Ив. — Смили се над мен.

— Ей сега.

— Цяла нощ не мръдна оттук. Много те обичкам, сладък. Чувах как ми говориш. Разрешавам и на теб да ме целунеш. Всички да ме целунат, защото... ох, ох.

— Отдръпнете се — нареди Ив. — Съсредоточи се, Пийбоди.

— Слушам, лейтенант.

— Разгледа ли убиеца?

— Да. — Гласът ѝ потрепери. — Смаза ме, лейтенант. Нахвърли се върху мен като изчадие адово. Усещах как костите ми се прекършват, нещо в мен сякаш се късаше... Ужас! — Тя се вкопчи в чаршафа, за да не изохка отново — очевидно изпитваше силна болка. Ив хвана ръката ѝ, леко я стисна. — Обаче го улучих. Сигурна съм, че го улучих. Може би в ръката или в рамото, но го гръмнах.

— Видя ли колата му?

— Не. Съжалявам. Стана толкова бързо...

— Няма значение. Каза ли ти нещо?

— Наричаше ме „пачавра“ и „мръсно курвенско ченге“.

— Ако отново чуеш гласа му, ще го познаеш ли?

— Разбира се. И още нещо. Стори ми се, че... изглежда странно, но ми се стори, че вика майка си. Или ме нарече „мамо“. А може би аз съм викала, защото, повярвайте, исках мама да ми помогне...

— Добре, добре, само не се вълнувай.

— Мога подробно да го опиша.

— Ще ти покажа рисунка, а ти ми кажи дали има прилика. — Ив задържа листа така, че партньорката ѝ да го разгледа, без да помръдне.

— Той е. Лицето му беше напръскано с дебел пласт спрей, обаче е той! Хванахте ли го?

— Още не, но скоро ще ни падне в ръцете. Жалко, че няма да ме придружиш, защото си устройваш купон тук, ала ще го заловим, и то благодарение на теб.

— Ще ми кажете ли, когато го окошарите?

— Първо на теб ще съобщим. — Ив се отдръпна, кимна на Луиз и добави: — Ако слушаш лекарите, скоро ще те изпишат и си отидеш у дома.

— Благодаря. Аз... ехаа! — Медикаментите отново подействаха, тя се засмя. — Така е по-добре.

— Пак ще дойдем — каза Ив.

Макнаб я последва в коридора:

— Далас, дисковете от охранителните камери в метрото са безполезни, не си струва повече да се занимавам с тях, пък и вече го идентифицирахте. Каква е следващата ми задача?

— Да се напиш.

— Има време.

Ив кимна:

— Тогава остана при нея. Ще ти съобщя, ако си ни необходим. Ей сега се връщам. — Тя изтича в тоалетната, седна на пода, закри с длани лицето си и най-сетне даде воля на чувствата си. Разтърсиха я ридания, главата ѝ запулсира, гърлото я заболя.

Най-сетне пороят от сълзи секна, но сякаш отне и последните ѝ сили.

Чу отварянето на вратата и понечи да стане, но като видя Мейвис, отново се облегна на стената. Вдигна ръце, отпусна ги.

— По дяволите!

— Знам. — Мейвис седна до нея. — Пийбоди изкара акъла на всички ни. Аз вече си поревах. Не ми обръщай внимание, поплачи си.

— Не ми останаха сълзи. — За миг тя отпусна глава на рамото на приятелката си. — Като се пооправи, ще изпратим Трина да ѝ направи разните там процедури. Ще ѝ хареса — понякога е много суетна.

— Супер идея! Ще си спретнем женски купон.

— Нямах предвид... добре, както кажеш. Случайно носиш ли тъмни очила?

— Иска ли питане! — Мейвис бръкна в големия джоб на блузата си, извади очила с тъмnochервени рамки и зелени стъкла.

— Господи! — изпъшка Ив, после реши, че е по-добре да я видят с екстравагантните очила, отколкото с клепачи, подпухнали от плач.

— Много ти отиват!

— Да, ако играех в цирка. — Ив стана, помогна на Мейвис да се изправи. — Благодаря, ще ти ги върна. А сега ме извини — отивам да заломя мръсника.

ДВАЙСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Рурк проговори едва когато се качиха в колата — този път Ив седна зад волана.

— Не знаех, че си падаш по модни аксесоари.

— Моля?

Той посочи очилата.

— А! На Мейвис са. Заех ги от нея, защото... — Тя въздъхна.

— Не крий очите си от мен. — Рурк свали очилата, наведе се, зацелува клепачите ѝ.

Ив се поусмихна:

— По-кратко, приятел. — Прегърна го, облегна глава на рамото му. — Държах се, докато бях при Пийбоди, не исках да се размекна пред Макнаб. После обаче хубаво си поплаках, затова не се безпокой, че ще изпадна в истерия.

— Не се безпокоя. Беше подложена на нечовешко напрежение, но издържа, когато се увери, че нашето момиче ще се оправи. Забележително самообладание, лейтенант.

— Благодаря. — Толкова хубаво ѝ беше в прегръдките му! Но сега не беше време за нежности. Отдръпна се и отсече: — Чака ни работа. Не ме гледай — очите ми са в ужасно състояние.

— Напротив, красиви са.

Ив забели „красивите“ очи:

— Аз не съм надрусаната Пийбоди.

— Докато стигнем до службата ти, няма да личи, че си плакала.

— Дано. — Все пак тя отново сложи очилата — за всеки случай.

Още преди да излязат от гаража, комуникаторът ѝ избръмча.

— Далас.

— Идентифицирах го.

— Наистина ли? Върхът си, Фийни! Препрати данните на компютъра в колата ми. С Рурк сме на път за управлението. Можеш ли да дойдеш?

— Ще те чакам в канцеларията ти. Погледни този красавец.

Ив програмира маршрута и включи автомобила на автоматично управление, за да разгледа спокойно снимката.

— Ето те и теб, мръснико! Джон Джоузеф Блу. Трийсет и една годишен. — Тъй като при автоматичното управление не можеше да шофира с превишена скорост и да преминава кръстовищата на червен светофар, тя изключи устройството и пусна сирената. — Чети информацията — извика на Рурк. — Само най-същественото!

— Мъж от смесената раса, неженен. Живее сам. Няма братя или сестри. Без досие в полицията.

— Не може да бъде. Бас държа, че фигурира в списъка на малолетните престъпници, но досието му е закодирано. По-късно ще се занимаваме с това.

— Адресът му е Класън авеню в Бруклин.

— Бруклин ли? — Ив поклати глава и ловко задмина няколко коли наведнъж. — Не! Невъзможно е. Има някаква грешка.

— Това е записано в гражданския регистър. Лицето живее на Класън авеню от осем години. Собственик на сградата е фирма „Комптрейн“ ООД, регистрирана на същия адрес. Интересуват ли те подробностите?

— Да. Обаче съм сигурна, че той вече не живее в Бруклин.

— Слушай: „Комптрейн“ е малка компания за компютърен анализ на данни. С това се обясняват хакерските умения на твоя човек, лейтенант. Проучвал е жертвите от дома си, разполага с необходимата техника.

— Виж дали името му фигурира в списъците на клиентите на магазините за шивашки материали и на фитнес залите.

— Момент. От десет години е постоянен член на „Клубът на Джим“.

— Не сме му обърнали внимание заради адреса в Бруклин! Щяхме да се доберем до него, но по-късно. Нещо не се връзва. Не вярвам да пътува от Бруклин до центъра на града, за да проследява и убива жените. Пък и в този квартал има колкото щеш фитнес зали.

Ив с бясна скорост влезе в подземния гараж, намали само секунди преди да вкара колата в клетката. На Рурк изобщо не му мигна окото — изглежда, имаше по-стабилна психика от Пийбоди. Заедно затичаха към ескалатора, Ив разблъска хората, без да обръща внимание на протестите им, скочи на движещата се лента, Рурк я последва.

Продължиха да се прехвърлят от ескалатор на ескалатор, тя разсъждаваше на глас:

— Значи има още едно жилище. Или не е на негово име, или го е взел под наем. Операцията ще се проведе от два екипа. Единият отива в Бруклин.

— А другият?

— Ще видим. — Тя скочи от ескалатора, тичешком прекоси общото помещение, без да отговаря на въпросите на полицаите, които се интересуваха за състоянието на Пийбоди, втурна се в канцеларията си. — Изведи на монитора пълната информация! — извика на Фийни.

— Вече го направих. Какви са тези очила?

— Мамка му! — Ив ги запрати на бюрото. — Майка... Инеза Блу, петдесет и тригодишна. Живее на „Фултън“. Пипнах те, гаден плъх!

Рурк, който работеше на джобния се компютър, задиктува:

— Инеза Блу, бивша компаньонка. Има едно дете — син.

— Ако ми намериш нейна снимка отпреди... да речем двайсет години, ще видим жена от бялата раса с дълга светлокестенява коса. — Тя потупа Фийни по гърба.

— Лейтенант! — Рурк посочи компютъра си. — Тя е в списъка на клиентите на „От игла до конец“.

— Искam подробно описание на покупките ѝ през последните шест месеца. Обзалагам се, че ще попаднем на панделката. — Ив се обърна към Фийни: — Да започваме. — После се свърза с командира по видеотелефона.

След петнайсет минути вече беше в залата за съвещания и даваше указания на хората от двата екипа:

— Първият отряд отива в Бруклин. Брискол, предрешен като служител от фирма за доставки, ще провери дали заподозреният е в жилището. Запомнете, трябва да го обградите от всички страни. Търсим и черна камионетка „Сайдуиндър“, модел от миналата година, за която вече знаем, че е регистрирана на името на майката на заподозрения. Ако я забележите, не я пропускайте да мине. Бакстър, ти ръководиш операцията.

Вторият екип ще бъде разположен около жилището на „Фултън“. И за вас, момчета, важат същите указания. Юти ще изиграе ролята на доставчика. Аз поемам командването. Запомнете — трябва да

действаме бързо и безкомпромисно. Всеки момент очаквам заповедите за обиск. Ако заподозреният не е вкъщи, ще го чакаме. Не бива да разбере, че го следим. Досети ли се, че някой от вас е ченге, ще разкатая фамилията на този някой. Ще го заловим още днес! Мислете му, ако прецакате нещо! Кихне ли някой, когато не трябва, лично ще му извия врата. Има ли въпроси?

— Само един — обади се Бакстър. — Заподозреният е много едър и силен, несъмнено ще окаже ожесточена съпротива. Възможно е да се наложи да прибегнем до крайни мерки, за да го заловим. Крайни мерки — натърти той. — Каквото и да ни струват в последствие.

Ив наклони глава:

— Искам го в съзнание, за да го разпитам. Другото... — Тя многозначително замълча, сетне добави: — Гледайте да не прекалявате. На работа! Фийни, идваш с мен.

Тя нареди на хората си да носят бронежилетки. Не вярваше, че престъпникът е въоръжен, но не искаше да рискува друго ченге да попадне в болницата.

— Не смяташ, че майката е съучастница, нали? — попита Фийни, докато седяха в микробуса, снабден с техника за наблюдение.

— Не. В регистъра на магазина е записано, че червената панделка, двайсет метра, е била доставена преди пет месеца на адреса на „Фултън“. Предполагам, че е имала запаси, които синът ѝ е използвал, после е поръчал нова доставка от нейно име. Нито преди, нито след това тя е използвала куриерската служба на „Игла до конец“. Винаги е пазарувала от магазина. Това ме навежда на мисълта, че е мъртва или е затворена някъде.

Тя клекна и се изправи, за да се увери, че предпазното облекло не затруднява движенията ѝ.

— Ако я е очистил, вероятно това го е подтикнало да продължи да убива. Или пък тя е ритнала камбаната и смъртта ѝ е „пробудила“ стаената му жестокост. Все пак мисля, че я е убил. — Обърна се към Рурк и добави: — С теб влизаме през входната врата, щом се уверим, че онзи е в жилището, Фийни и хората му ще обкръжат сградата. Никой да не изключва комуникатора си, непрекъснато ще поддържа връзка; всеки трябва да знае къде се намират колегите му и цивилният

консултант. Къщата е доста голяма — продължи, докато се взираше през затъмненото странично стъкло на микробуса. — Една врата е под нивото на улицата, две — над него. Двама от вас по мой сигнал ще щурмуват долната врата. Искам да покривате всички врати и прозорци. Не очаквайте този тип да се предаде — бърз и ловък е, ще се опита да избяга.

— Хората са заели позиции — съобщи Фийни. — Юти да действа ли?

— Да.

Младият полицаи, преоблечен като куриер, се появи иззад ъгъла. Подпря велосипеда на един уличен стълб, грабна пакета, изтича към вратата на къщата. Позвъни, като непрекъснато подскачаше, сякаш в ритъма на музика, звучаща в слушалките му. От домофона се разнесе глас:

— Какво искаш?

— Имаш доставка, приятел. Трябва да се подпишеш. Мамка му, взе да вали!

Първите едри капки дъжд вече тупкаха по тротоара, когато вратата се отвори.

— Внимание! — изкомандва Ив.

— Сгрешил си адреса — каза Блу. — Тук е номер 803, не 808.

— А, така ли? На мен ми заприлича на осем. Ти ли си...

Онзи тресна вратата. Юти се обърна, посочи задника си, издаде звук, все едно целуваше някого, и заподскача обратно към велосипеда.

— Заподозреният е в жилището. Вероятно не е въоръжен. — Ив кимна на съпруга си, заедно слязоха през страничната врата на микробуса. Рурк носеше малък таран. Фийни подкара микробуса, тя приклепна зад някаква кола.

— Дъждът ще ни намокри — промърмори, изпъна рамене.

— Ако искаш да знаеш, лейтенант, ще проникна през вратата и без таран. И то много по-бързо и безшумно.

— Нямаме време за отключване на брави. — Тя кимна, като чу в слушалките гласа на Фийни. — Влизаме! Давай! — Все така приведена, бързо прекоси улицата, изтича нагоре по стъпалата; с периферното си зрение забеляза придвижването на хората си. — Действай! — извика на Рурк.

Само с два силни удара той разби вратата, полицаите извадиха оръжията си, втурнаха се в къщата.

Осветлението беше включено на максимална степен, Ив чу тропот на стъпки. Затича към мястото, откъдето идваше звукът, видя Блу да се качва по стълбището.

— Полиция! Не мърдай! — извика и затича към него. — Обкръжен си! Не можеш да избягаш. Спри или ще стрелям.

Онзи се обърна; лицето му беше зачервено от тичането и от гняв, примесен с паника. Изведнъж се вцепени — въпреки че не виждаше очите му, Ив разбра, че я е познал.

Хвърли се върху нея.

Тя задейства лазерното си оръжие, в този момент и Рурк изстреля един заряд. Блу залитна, отстъпи назад. Но само след секунда отново нападна, сякаш притежаваше неизчерпаемата енергия на човек, натъпкан със силен наркотик:

— Гадина! Нарани ме!

Ив потисна импулсивното си желание отново да стреля; вместо това се засили и го изрита в лицето.

От носа и от устата му рухна кръв, той се олюля, ала не падна.

— Не стреляй! — извика тя на Рурк и на полицаите, които тичаха нагоре по стълбата. — Майната ти! — процеди, когато Блу отново понечи да се нахвърли върху нея. — Писна ми от теб! — Приведе се, с две ръце стисна оръжието, с все сила го заби в тестисите на нападателя.

Онзи изкрещя пронизително — звук, от който ѝ стана драго на сърцето. Падна на колене, после тупна на пода.

— Ха така, мирувай! Заподозреният е заловен. Донесете ми големи белезници — извика тя, допря оръжието си до страната на убиеца. — Яко момче си, Блу, но ако стрелям оттук, ще ти отнеса половината лице. Което според мен ще те разкраси, но ти едва ли си на същото мнение.

— Да видим дали тези ще ти станат. — Фийни прекрачи убиеца, изви ръцете му зад гърба, сложи му белезници, а онзи заплака като дете. — Е, малко са ти тесни, но нямаш друг избор.

— Закарайте го в ареста, прочетете му правата. — Ив понечи да стане, потръпна, отново приклезна.

— Да ти помогна ли, лейтенант?

— Благодаря. — Тя хвана протегнатата ръка на Рурк, прехвърли тежестта на другия си крак. — Сигурно съм разтегнала мускул, когато ритнах мръсника.

— Важното е, че улучи право в целта. Но другата маневра ми допадна още повече.

— Първата беше за Пийбоди. Втората...

— Знам. За всички негови жертви. — Макар да знаеше, че съпругата му мрази прояви на нежност на публично място, той не издържа, наведе се и я целуна. — Ти си моята героиня.

— Разкарай се!

— Лейтенант — провикна се един полицай. — Елате в мазето да видите нещо.

— Идвам.

Никога нямаше да забрави кошмарната гледка. Въпреки ужасите, които вече беше виждала или й предстоеше да види.

Изглежда, преди няколко години мазето е било преустроено в нещо като апартамент. Според нея именно тук бе живял и работил убиецът. Малкият кабинет беше обзаведен с всичко необходимо, включително мини автоготвач и хладилник: имаше три мощни компютъра, едната стена беше заета с полици, претъпкани с дискове. Осветлението беше толкова силно, че пареше очите.

Блу беше си устроил и нещо като тренировъчно помещение с огледални стени и необходимите уреди, спаринг-партньор му беше дроид, едър почти колкото него. И тук светлината беше непоносима.

В третата стая също имаше огледала, ярките лампи се отразяваха от блестящите им повърхности. Пред отворената врата се виждаше помещението за фитнес.

Това беше спалнята му — стая на малко момченце с играчки, с полици, отрупани с играчки, и тапети, на които бяха изобразени космически пришълци. Тясното легло беше застлано с кувертюра с мотиви на междупланетни воители в пълно бойно снаряжение.

Имаше само един стол — също малък като за дете, към него бяха прикрепени белезници за китките и глезените, на страничната облегалка беше завързана яркочервена кърпа.

„Затваряла го е в мазето — помисли си Ив. — И въпреки играчките, тапетите и завивката все едно го е хвърляла в тъмница.“

Той не бе променил декора.

Само беше добавил нещо.

На едната стена върху метални скоби беше монтирана дълга полица. Изглеждаше нова, металните скоби блестяха като току-що купени от магазина.

На полицата стояха петнайсет стъкленици, пълни със светлосиня течност.

В светлосинята течност плуваха петнайсет чифта очи.

— Петнайсет! — прошепна тя и се насили да не извърне поглед.
— Петнайсет!

Ив стоеше с Рурк в помещението за наблюдение. Блу беше в зала за разпит № 1, кракът и ръката му бяха приковани с вериги за масата.

Докато го водеха към залата, се съпротивляваше и крещеше като безумец... като обезумяло дете; успокои се едва когато усилиха осветлението до максималната степен. Притежаваше необикновена сила — ако се разгневеше, като нищо можеше да вдигне масата и да причини доста неприятности.

— Няма да го разпитваш сама. — Рурк не задаваше въпрос, а предупреждаваше.

— Не съм толкова глупава. Ще бъда с Фийни и двама униформени с телосложение на професионални футболисти. Държиш ли да гледаш разпита?

— Не бих го пропуснал за нищо на света.

— Свързали сме камерите с монитор в стаята на Пийбоди, за да гледат двамата с Макнаб. Ще го затворят в лудница. Бих предпочела да гние в затвора, но докторите го обявиха за душевноболен.

— Накарай го да ти каже къде са трупове.

Ив кимна:

— Ще си каже и майчиното мляко. — Махна на Фийни да я последва, отключи вратата на помещението за разпити, влезе, ирландецът и двамата униформени я последваха. Тя включи записващото устройство, продиктува необходимата информация, усмихна се. — Здравсти, Джон.

— Не съм длъжен да разговарям с теб, кучко.

— Не, не си. — Ив седна, праметна ръка през облегалката на стола. — Освен това за теб съм лейтенант Кучка. Не е задължително да говорим, можем да те изпратим обратно в ареста. Няма мърдане, Джон. Обвинен си в убийства, изнасилване, обезобразяване. Имаш достатъчно ум да разбереш, че ти е спукана работата. Може да ти хлопа дъската, но не си глупав.

— Не бива да го наричаш „луд“, Далас.

— Добре. — Тя се подсмихна. — Вероятно момчето ще ни разкаже тъжна история за ужасното си детство, за физически и душевни травми. Психиатрите ще се хванат. На мен изобщо не ми пука за детството му! Свършено е с теб, Джон. Ще те затворят някъде до края на живота ти. Ще си отидеш и ще ни оставиш очите. Каква е тази мания по очите?

— Да ти го начукам.

— Изнасилването не е чуване. Майка ти не ти ли го е казвала?

Блу се отдръпна, лицето му се изкриви от ярост:

— Не говори за майка ми!

„Напилах ти слабото място“ — помисли си тя.

— Ще правя каквото си поискам, ясно? Тук аз командвам. Аз съм шефът. Аз съм жената, която ти смаза топките и те арестува. Ти посегна на партньорката ми, Джон, затова ще говоря, докато заквичиш като свиня! — Удари с юмрук по масата, приведе се към него. — Къде са трупите, Джон? Къде си ги заровил?

— Да ти го начукам, курво!

— Няма да ме умилюстваш с комплименти.

— Успокой топката, Далас. — Фийни я потупа по рамото. — Джон, ако ни съдействаш, ще бъде от полза за теб. Знам какво си преживял, влизам ти в положението.

Ив презрително изсумтя.

— Видяхме белезниците, Джон. Представям си какво ти е било, когато си бил малък. Много си изпатил, може би не си съзнавал какво правиш. Нещо отвътре те е тласкало... Помогни си, младежо. Покажи, че съжаляваш, че изпитваш угризения. Кажи ни къде са другите жени. Ако доброволно ни съдействаш, прокурорът ще го приеме като смекчаващо вината обстоятелство.

— Кучката каза, че ще ме затвори, задето съм пречукал няколко пачаври. Как ще си помогна, ако ви издам мястото?

— Виж какво, полицайката, която си нападнал, ще прескочи трапа...

— Името ѝ е Пийбоди! — намеси се Ив. — Детектив Дилия Пийбоди. Простреля те, нали, Джон? Улучи те. — Вдигна вежди, като видя как Блу машинално притисна ръка към гърдите си. — Много боли, а?

— Нищо ми няма. — Той се втренчи в огледалото, изпъна рамене. — Погледни ме. Неуязвим съм.

— Така ли? Тогава защо избяга? Защо побягна като подплашен заек?

— Трай, кучко! Направих каквото трябваше.

— Да говорим спокойно като разумни хора. — Фийни продължаваше да играе ролята на доброто ченге. — За теб е много важно, Джон, че детектив Пийбоди е жива. Положението ти щеше да бъде много тежко, ако беше загинала, но сега е съвсем различно. Можем да ти помогнем, стига да се разкаеш и ни съдействаш. Трябва да знаем къде са труповете на другите жертви, за да съобщим на семействата им. Помогни ни и ние ще се застъпим за теб пред прокурора.

— Направих каквото трябваше. Защо да вкарвате в затвора човек, който е изпълнил дълга си?

Ив извади от джоба си червена панделка:

— Защо си ги удушавал с панделка? — Преметна я около шията си и видя как очите му се изцъклиха. — Харесва ли ти на шията ми? Искате ли ти се да хванеш краищата и да я стегнеш?

— Първо теб трябваше да пречукам.

— Имаш право.

Той не откъсваше поглед от панделката, по челото му бяха избили едри капки пот.

— Къде е майка ти, Джон?

— Да не си посмяла да говориш за нея!

— Обичала е да шие и да бродира. Често е ходила в магазина „От игла до конец“. Обаче отдавна никой не я е виждал. От месеци... почти от година. Първо нея ли уби, Джон? Взел си панделка — от онези, с които е изработвала разни неща, стегнал си я около шията ѝ.

Изнасилил си собствената си майка! Изнасилил си я, удушил си я, извадил си очите ѝ!

— Беше курва.

— Какво ти причини тя, Джон?

— Получи си заслуженото. — Той отново се втренчи в огледалото, кимна. — Заслужаваше го. Всеки път.

— Защо?

Ив вече знаеше, че зрението му е нормално — беше направила справка за резултатите от медицинския преглед. Разковничето трябваше да се търси в силното осветление. Ярки лампи и тъмни очила... Очи в стъкленици.

— Тук е прекалено светло — подхвърли. — Компютър, намали с петдесет процента силата на осветлението.

— Недей! — Потта вече се стичаше на ручейчета по лицето му. — Няма да говоря в тъмното!

— И без това не отговаряш на въпросите ми. Осветлението да се намали на трийсет процента.

— Включи го! Включи го! Не ме оставяй в тъмното. Не исках да видя...

Гласът му изтъня, заприлича на гласа на изплашено момченце, което моли за пощада. В Ив нещо потрепна, но тя побърза да го потисне.

— Какво видя? Кажи, Джон! Кажи ми и отново ще стане светло.

— Пачаврата е гола в леглото. Позволява на онзи да я опипва, опипва го. Не го направих нарочно... не исках...

— Какво ти направи тя?

— Завържи кърпата около очите си! Стегни я! Сополанко такъв, няма да ме шпионираш, докато работя! Пак ще те заключа! Ще те заключа в тъмното. Следващия път може да ти извадя очите, че да не зяпаш където не трябва! — Блу се замята, белезниците издрънчаха. — Не искам в тъмното! Не съм глупав слабак!

— Какво се случи в парка?

— Само си играехме. Играехме си двамата с Шели. Позволих ѝ да ми го пипне. Олеле, колко боли, когато мама го удря с пръчка! Пари, много пари... тя го изтърка с четка и прах за пране. Каза, че другия път ще изсипе отгоре киселина. Затваря ме в тъмното, нищо не виждам, не мога да изляза! — Той опря глава на масата и зариде.

— Ти стана силен, нали, Джон? Стана силен и ѝ отмъсти.

— Не трябваше да ме обижда! Не трябваше да ми се подиграва, да ме нарича какво ли не. Не съм изрод. Не съм слабак. Аз съм мъж.

— Доказа ѝ, че си мъж, така ли? Мъж, който изнасилва курвите, когато пожелае. Затворил си ѝ устата.

— И още как! — Блу вдигна глава; продължаваше да плаче, но очите му налудничаво блестяха. — Да видим дали ще ѝ хареса! Сега вижда само каквото аз искам. Нищо повече! Сега аз командвам. И като я видя пак, знам какво да направя.

— Къде е тя, Джон? Къде е трупът ѝ?

— Много е тъмно тук. Призлява ми.

— Кажи ми къде е тя и пак ще стане светло.

— Погребах я, както му е редът. Обаче тя все се връщаше. Много е тъмно в земята. Сигурно не ѝ харесва. Затова я зарових в двора. Така ѝ се пада! Нека помни какво ми причини!

— Къде я погребя?

— Във фермата на баба. Харесваше я. Може би един ден ще живее там.

— Къде е фермата?

— Близко е. Обаче нищо не остана. Вече не е ферма, само стара къща. Съборетина със здрави ключалки на вратите. Тя и теб ще заключи там, да знаеш! Нищо чудно да остави плъховете да те изгризат, задето си била непослушна. Баба все я е заключвала, та да ѝ вкара ум в главата и да се държи възпитано! — Той се поклащаше напред-назад, опъваше веригите, зъбеше се като див звяр, беше плувнал в пот. — Не искаше да я продаде! Алчната пачавра не искаше да я продаде и да си ми даде моя дял. Не ми даваше нищичко. Нямало да си пръска за някакъв урод парите, изкарани с пот на челото. Затова си ги взех. Взех си ги сам. Ще ѝ го върна тъпкано на пачаврата!

Ив нареди на осветлението да се включи на максимална степен.

Блу примигна, сякаш излезе от транс:

— Нищичко няма да ти кажа!

— Вече каза достатъчно.

ДВАЙСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Ив поиска да ѝ отпуснат дроиди, кучета, специалисти по издирване и необходимата техника за откриване, идентифициране и извозване на труповете.

Знаеше, че издирването ще бъде бавно и много мъчително.

Помоли за съдействие Морис и настоя той да подбере екипа си. Очакваше реакцията на Тибъл и Уитни и не се изненада, когато те заявиха, че ще присъстват на есхумирането.

Засега медиите бяха в неведение, но Ив знаеше, че много скоро ще надушат зловещата история и отвратителният карнавал ще започне.

Необходимо ѝ беше време да си събере мислите, да се подготви, затова прие предложението на Рурк да я закара до фермата с един от реактивните си хеликоптери — така избегна пътуването с другите ченгета и въпросите им.

Небето беше прихлупено, дъждът се лееше като из ведро, сякаш природата подсилваше кошмара. Мълния проряза небето на север; „Дано бурята не се премести насам“ — помисли си Ив.

По време на полета Рурк мълча и така ѝ помогна да се поовладее, да събере сили за предстоящото изпитание. Никога нямаше да свикне с подобна процедура. Никога!

Убивал беше жените в по-малката спалня — вероятно неговата. Вратата беше с тежки старомодни ключалки, несъмнено поставени от майката, за да държи като затворник момченцето. Да го заключва в тъмното, както майка ѝ я е заключвала.

Проснал я е гола на леглото с мръсен дюшек и я убил. Убил е и другите, в които е виждал възкръсналата си майка.

Дюшекът беше покрит със засъхнала кръв, на пода бяха разхвърляни червени панделки и разкъсани женски дрехи.

— Приберете всичко в пликове за веществени доказателства — нареди Ив на „метачите“. — Дрехите може би ще ни улеснят при идентифицирането на жертвите. Като приключите, лаборантите да

вземат проби от кръвта. Ще удостоверим самоличността на всяка жена, която ненормалникът е довел тук.

— Лейтенант. — Към нея се приближи човек от екипа по издирването. Носеше защитен костюм, но още не беше сложил маската и филтъра. — Открихме няколко.

— Колко са досега?

— Току-що кучетата намериха седмата, но явно има още.

— Идвам веднага.

Фийни изтича след нея. Костюмът му, несъмнено избран от жена му, беше покрит с паяжини и мръсотия.

— В мазето намерихме багер робот. Сравнително нов модел. Използван е.

— Естествено. Защо да копае с лопата, като може да използва багер, и то багер, който ръмжи като истински мъж. Съседите сигурно са чули шума.

— Ще изпратя няколко униформени да ги разпитат.

— Да, още сега. — Тя облече защитен костюм, взе маската и излезе под дъжда.

„Намерили са седмата — помисли си. — Но не са свършили. Знам точно колко ще бъдат.“

Дроиди щъкаха из задния двор. Едно куче излая, изпъна се, размаха опашка, задуши земята. Полицаят, който го водеше, му направи знак да седне.

Бяха намерили осмата жертва.

Ив се приближи до Уитни, който беше разпънал голям черен чадър:

— Сър, да започнем ли есхумирането?

— Осем... — промълви той, сякаш не беше чул въпроса й. Взираше се във флагчетата, отбелязващи местонахождението на трупове, лицето му беше като издялано от гранит. — Не ме питай, лейтенант, ти ръководиш операцията.

— Страхувам се, че изваждането на трупове ще обърка кучетата. Предпочитам да изчакаме, докато открием останките на всички жертви.

— Добре... Ето я и деветата — промърмори той.

Работата продължи — в къщата и в задния двор. Десетки ченгета със сиви защитни костюми се движеха като призраци. Кучетата лаеха,

дройдите сигнализираха... броят на флагчетата, забити в земята, нарастваше.

След като изминаха трийсет минути, без да намерят нов гроб, Ив нареди:

— Отведете кучетата. Докарайте земекопните машини. И прожектори — добави, докато прекосяваше двора. — Хората да се разделят на два екипа. Морис.

— Казвай, лейтенант.

— Спешно да се идентифицират останките! Възможно най-бързо.

— Вече имам зъбните снимки на изчезналите жени, но тук са заровени повече жертви. — Той мрачно се огледа. — Подвижната лаборатория е оборудвана с достатъчно техника, за да ги сравним с останките. Идентифицирането на останалите ще отнеме малко повече време.

— Под пръстта и калта земята е камениста — отбеляза Рурк. — Багерите работи доста ще се озорят при изкопаването.

— Можеш ли да управляваш такъв багер?

— Разбира се.

— Осигурете му машина! — извика тя, отново се обърна към съпруга си: — Започни от южната страна на парцела. Морис, прикрепи към него някого от хората си. Ще ми се да свършим по-бързо.

Нахлузи маската, включи филтърното устройство, тръгна към първото флагче. Застана неподвижно като кучето преди малко и зачака.

— Стигнах до останките — обяви операторът и изключи работата. Започна „фината“ работа, сензорите отчитах наличието на плът и кости пот тънкия почвен слой.

Ив видя първо ръцете, преплетените пръсти... по-точно останките от пръсти. Дори филтърът не изолираше напълно миризмата, предизвикана от разложението. Въпреки това тя се наведе да разгледа трупа.

Косата на жената беше дълга. По-дълга, отколкото приживе. Една от загадките на смъртта бе, че косата продължава да расте, след като животът угасне. Изцапана беше от пръстта, но някога е била светлокестенява.

„Намерихме те — помисли си Ив. — Ще ти върнем името. Онзи, който причини смъртта ти, е заловен и затворен. Повече не мога да

направя за теб.“

— Кога е погребана? — обърна се към Морис.

— Преди няколко месеца, най-вероятно преди шест. Ще ти съобща повече подробности след аутопсията.

— Извадете я — промълви Ив и тръгна към следващото флагче, забито в земята.

Свечери се, небето, което през целия ден бе затъмнено от гъстите дъждовни облаци, още повече притъмня. Студеният влажен въздух беше наситен със зловещата миризма на смърт. Трупове в чували лежах до зейналите дупки, други бяха положени на брезенти, закрити от навеси, хората от екипа на съдебния лекар работеха върху идентифицирането им.

Дворът приличаше на масов гроб.

Хеликоптерите на телевизионните станции кръжаха като лешояди, прожекторите осветяваха разкопаната земя. Разнесе се слух, че безброй репортери са си устроили лагери на моравите пред къщите на съседите. „Много бързо надушиха сензацийта“ — с горчивина си помисли Ив. Бездушните камери заснемаха кошмарната гледка, която достигаше до телевизионните приемници в целия щат... в цялата страна. В целия свят.

Хората седяха в домовете си и гледаха новинарските емисии. И се радваха, че са на топло и сухо, че са живи.

Някой й донесе кафе, тя го изпи машинално, без да усети вкуса, взе още една пълна чаша и отиде при Рурк.

— Това е третата, която изравям. — Той бръсна от лицето дъждовните капки. Изключи машината, и отстъпи встрани, за да направи място на хората, които довършваха изваждането на труповете. — Имаше право. По-страшно е от най-ужасните ми кошмари.

— Почини си. — Тя му подаде кафето.

Рурк свали маската — и без това не беше от полза. Беше блед, лицето му лъщеше от пот. И бе мрачно като гроб.

— Като умра, не искам да ме погребат — промълви. — Знам какво казват свещениците: „Пепел в пепелта, пръст в пръстта“, но аз не искам да гния в земята. Когато си отида, нека ме кремират — огънят пречиства.

— Може би ще подкупиш Бог и ще живееш вечно. Със сигурност имаш повече пари от Него.

Той се насили да се усмихне:

— Струва си да опитам. — Изпи кафето и се огледа... не искаше, но ужасът наоколо като че ли привличаше погледа му. — Господи, Ив!

— Направил си е собствено гробище.

— По-скоро е устроил масово избиване.

Двамата замълчаха, заслушаха се в траурното барабанене на дъжда по найлоновите чували.

— Морис е идентифицирал чрез зъбните снимки няколко от жертвите. Марджори Кейтс и Брийн Мериуедър от Ню Йорк. Лена Грийнспан, трийсетгодишна, майка на две деца, която е живеела в едно от предградията. Сари Паркър, двацет и осемгодишна, преподавателка в местното училище. Предполагам, че някои от жертвите са бездомни жени и проститутки, но ще установим самоличността им. Колкото и време да ни отнеме, ще идентифицираме всички.

— Има значение кои са били, къде са живели, кои са били хората, които са ги обичали. Трябва да има, иначе ще бъдат само гниеща плът и кости.

— Да — промълви тя, докато гледаше как прибират в чувал поредната жертва. — За мен са много повече.

След като приключиха, Ив свали защитната дреха, хвърли я върху купчината костюми, които щяха да бъдат дезинфекцирани. Единственото й желание беше да вземе душ. Да стои с часове под горещата вода, после да спи непробудно часове наред.

Но имаше още работа.

Извади от джоба си второто тонизиращо хапче, преглътна го без вода, докато вървеше към хеликоптера, където я чакаше Рурк.

— Моля те да ми изпълниш едно желание — промълви той.

— След всичко, което направи тази нощ, имаш право да поискаш каквото ти дойде на ум.

— Хм, ще го запомня, гледай да не се отметнеш. Засега обаче имам само едно желание — когато приключиш разследването, да ми отделиш два дни. Можем да си останем у дома или да заминем където

поискаш, но искам да отделиш това време... заради двама ни. За да... бих казал, за да се отърсим от този ужас, но знам, че няма да го забравим. Никога. — Той дръпна коженото ремъче, с което беше завързал косата си. — Искам да останем сами, за да възвърнем равновесието си.

— Няма да е веднага. Не мога да замина, докато Пийбоди не се възстанови напълно.

— Подразбира се от само себе си.

— Да. — И тъй като със съпруга й често се разбираха без думи, само посочи хеликоптера и го заобиколи. Може би беше глупаво да го използва като параван, но наоколо имаше още много ченгета. Беше дала официалното си изявление пред медиите, обаче най-напористите репортери още стояха пред къщите на съседите, сякаш се надяваха да видят още ужасии.

Тази вечер нямаше да чуят нищо повече от нея, държеше частният й живот да си бъде само неин, не да стане достояние на любопитните.

Прегърна Рурк през кръста, допря страна до неговата:

— Да постоим така за малко.

— С удоволствие.

— Потресена съм. Никога не си подготвен за подобно нещо. Колкото и да си закален. Знаеш, че както и да бъде наказан престъпникът, няма да изкупи вината си. Зле ми е. И не само физически. — Обърна глава, отпусна я на рамото му. — Затова ще изпълня желанието ти... и аз мечтая за тези два дни. Нека заминем някъде, където ще бъдем само двамата, Рурк. Да отидем на острова. — Стисна ръката му, опита се да се представи беззвучен пясък, напомнящ захар, синята вода... и да заличи от съзнанието си картината на разкопания двор и чувалите с трупове. — Ако отидем там, няма да ни трябват дори дрехи.

Той тихичко въздъхна, оброни глава върху нейната:

— Ще бъде прекрасно.

— Трябва да довърша работата от тази вечер. Ще са ми необходими още ден-два, после заминаваме.

Рурк й помогна да се качи в хеликоптера:

— Не е ли по-добре тази вечер да си починеш, а утре да продължиш? Виждам, че се тъпчеш с хапчета, не знам дали ще

издържиш.

— Ще спя като къпана, когато приключа напълно. — Тя сложи предпазния колан, после, докато машината се издигаше към тъмното небе, се обади по видеотелефона, за да провери как се чувства Пийбоди.

Слязоха от асансьора, Селина ги посрещна на вратата на жилището си:

— Далас, Рурк! Изглеждате изтощени.

— Имаш право, наистина сме на края на силите си. Знам, че е късно. Извинявай.

— Няма нищо. Заповядайте, влезте. Искате ли нещо за пиене? Вечеряли ли сте?

— Още дълго няма да се сетя за храна. Но ще ти бъда благодарна, ако ни предложиш по един стол.

— И чаша чай.

— Да, ще ѝ дойде добре — каза Рурк, преди Ив да възрази. — И на двама ни ще ѝ дойде добре.

— Ей сега. — Селина забърза към кухнята — беше боса, дългата ѝ роба стигаше до глезените ѝ. — Как е Пийбоди? — провикна се, докато програмираше автоготвача.

— Добре, доколкото може да е добре човек в нейното състояние. Вече е в отделна стая... по-точно в нещо като дворец, който Рурк издейства за нея. Ще остане още няколко дни в болницата, после ще я изпишат и лечението ще продължи в домашни условия, докато тя се възстанови напълно.

— Радвам се. Не знам дали сте се чули с Майра, но днешният сеанс беше по-успешен и ако искаш, утре ще помогна на художника при съставяне на фоторобота. — Тя влезе с подноса с чашите и спря, като видя изражението на Ив. — Какво се е случило?

— Днес следобед установихме самоличността му. Заловихме го.

— Господи! — Селина остави подноса, ръцете ѝ се разтрепериха. — Сигурни ли сте? Не мога... не мога да повярвам.

— Сигурни сме. Затова дойдохме. Сигурно не си гледала телевизия.

— Не. Искях да прочистя съзнанието си. Как го заловихте? Кога?

— Извинявай, че не ти се обадох, но всичко стана прекалено бързо.

— Няма значение. Важното е, че сте го хванали. Вече е затворен на сигурно място, нали? — Селина въздъхна, взе чайника. — Новината много ме изненада. Мислите ми са объркани, не усещам нищо, освен облекчение. Как го открихте?

— Свидетелите, които са го видели да напада Пийбоди, го описаха доста подробно, също и колата му. Това много ни улесни. Заловихме убиеца. За по-малко от час си призна всичко.

— Виждам, че си уморена, но сигурно си и много доволна. — Тя им подаде чашите. — В крайна сметка го арестувахте благодарение на полицейското издирване.

— И защото имаме късмет.

— Май не направих Бог знае какво.

— Напротив. Направи много.

— Имаш талант — намеси си Рурк. — И го използва.

— Както знаете, нямам власт над уменията си.

— Позволи ми да не се съглася. — Ив отпи от чая си. — Много умело си се възползвала от таланта си, когато уби Аналиса Съмърс.

— Какво? — Чашата на Селина затрака в чинийката. — Какво каза?

— Предполагам, че виденията ти са започнали отпреди доста време — наблюдавала си Джон Блу. Видя ли как той убива майка си, Селина? Толкова отдавна ли го следиш? Кога ти хрумна идеята да го използваш, за да се отървеш от съперницата си?

Ясновидката пребледня като платно:

— Чудовищно! Това е чудовищно и несправедливо. Обвиняваш ме в убийство, така ли? Смяташ, че съм отнела живота на горката Аналиса ли? Заловихте убиеца, нали? Откъде-накъде обвиняваш мен?

— Заловихме убиеца на петнайсет жени. Петнайсет, Селина! Направил си беше колекция от очите им. През последните часове изкопавахме труповете, заровени в двора във фермата на майка му. Обзалагам се, че знаеш къде се намира. Открихме тринайсет трупа. Тринайсет, включително останките на майка му, които са идентифицирани. Тринайсет жени, върху които се е упражнявал. — Лицето на Ив бе като издялано от камък, студено като лед, само

страните ѝ бяха поруменели от гняв. — Видя ли как ги е убивал? Като добавим Лили Нейпиър и Елиса Мапълуд, стават точно петнайсет.

Селина вдигна треперещите си ръце, скръсти ги на гърдите си:

— Не вярвам на ушите си. Мисля, че от преумора си превъртяла.

— Почти, но не съвсем. Ако бях превъртяла, щях да те смажа от бой, както Блу преби партньорката ми.

— Как смееш да ме обвиняваш, след като сама дойдох при теб, предложих помощта си! При това обвиненията ти са съвсем неоснователни — само защото не ти излиза сметката с трупове. Безобразие! Веднага напусни дома ми. Иначе...

Тя понечи да стане, но Рурк я блъсна обратно на стола.

— Стой мирно, Селина. — Гласът му беше убийствено спокоен. — С Ив изживяхме кошмарни мигове и може да изпуснем нервите си. На твоє място бих кротувал.

— Сега пък ме заплашвате! Ще се обадя на моя адвокат.

— Не ти трябва адвокат — още не съм ти прочела правата! И това ще стане, тогава можеш да си извикаш адвоката, засега обаче само разговаряме.

— Тонът ти не ми харесва.

— Знаеш ли на мен какво не ми харесва? Да ме използват. Не ми харесва да съм оръжие в ръцете на егоистична мръсница ясновидка, която е намислила да убие приятелката на бившето си гадже.

— Ти чуваш ли се какво говориш? Когато Аналиса беше убита, бях взела приспивателно и не съм излизала оттук.

— Не е вярно — намеси се Рурк. — Разбира се, записите от охранителната камера доказват, че не си напускала сградата през входната врата и не си използвала асансьора. Интересното обаче е, че от няколко месеца на долния етаж вече не живеят наематели.

С тази информация разполагаха благодарение на Съмърсет, който явно умееше да борави с компютър.

— Не си подновила договора им.

— Никой не може да ми забрани...

— Планът ти е бил много простичък, но ефикасен — продължи Рурк. — Излязла си от твоя апартамент, изключила си охранителните камери, слезла си по стълбището в другото жилище и си слезла по аварийната стълба. Само дето си допуснала фаталната грешка да

оставиш отпечатыци от пръстите си. Лично проверих — има отпечатыци по вратата, прозореца, стълбата.

— Къщата си е моя — заяви ясновидката, но ръцете ѝ неспокойно запърхаха — ту ги отпускаше на скута си, ту докосваше гърлото или косата си. — Отпечатыците ми са навсякъде.

— Аналиса се различаваше от жените, които Блу избиваше. Разликата не бе очебийна, но се забелязва — каза Ив. — Косата ѝ беше твърде тъмна, прекалено къса. Да не говорим за котенцето. Той не използваше помощни средства, за да убива. Но ти си търсила начин да отвлечеш вниманието на жертвата. Не си огромен и силен мъж. Трябвало е да отвлечеш вниманието на Аналиса, да я повалиш, за да няма възможност да се съпротивлява.

— За бога! Той я е изнасилил. Каквато и безумна идея да е възникнала в болния ти мозък, не можеш да ме обвиниш, че съм изнасилила жена.

— Едва ли ти е било приятно. Какво използва? Произвеждат какви ли не устройства. Някои са толкова реалистични, че почти не се различават от истински мъжки...

— Моля те!

Ив потупа Рурк по коляното:

— Извинявай.

— Никога няма да го докажеш — заяви Селина.

— Грещиш, драга. — Ив се приведе, за да се гледат в очите. — Знаеш, че ще го докажа. Също както знаеше, че ще заловя Джон Блу и без твоята помощ. Искала си да го хвана, но не преди да очистиш Аналиса. А сега слушай внимателно: имаш право да мълчиш...

— Това е пълна лудост! — възкликна Селина, след като Ив ѝ прочете правата. — Ако съм искала да убия Аналиса, нямаше да дойда при вас, да предложа помощта си.

— Напротив. Постъпи много умно. В подобни случаи е хубаво да бъдеш вътре в нещата, да имаш достъп до най-новата информация.

— Ще повикам моя адвокат.

— Моля. — Ив посочи видеотелефона. — След това най-важната мисия в живота ми ще бъде да докажа вината ти. Уморена съм. Искам това разследване най-сетне да приключи. И тъй като чувствам умора, съм склонна на отстъпки. — Видя как ясновидката за миг се обнадееди. — Блу няма полза да лъже, Селина. Знае колко жени е

убил и какво е направил на всяка. Жертвите му са петнайсет. Не е бил в Грийнпийс парк през нощта на убийството на Аналиса. Има желязно алиби.

— Тогава е бил...

— Някой друг ли? — подхвърли Ив. — Да, наистина е бил друг. Някой, който е знаел подробностите, неизвестни на медиите. Който е можел да ги използва, за да подражава на серийния убиец. Но този някой не е бил мъж. През онази нощ в Грийнпийс парк не е имало мъж. Била си само ти. Лукас се е влюбил в друга жена и те е изоставил.

— Не е вярно. Разделихме се по взаимно съгласие. Освен това той не е излизал с нея, докато бяхме заедно.

— Да, така е. Лукас е свестен, почтен човек. Не те е мамил. Но се е запознал с нея, преди да се разделите. Между другото, той го потвърди. Каза, че като я видял, нещо в него трепнало. Обзалагам се, че си разбрала какви са чувствата му още преди той да ги осъзнае. Сигурна съм, че си използвала всеки удобен случай да четеш мислите му.

— Обясних ти, че не го правя. Никога не се натрапвам.

— Лъжеш. Гледаш на дарбата си като на забавление, нищо повече. Интересна, забавна и доходна игра. Веднъж ми каза, че си повърхностна и беше напълно откровена. Разбрала си, че Лукас вече не е влюбен в теб, че започвате да се отчуждавате. Прекалено горда си да признаеш поражението, затова си допуснала да се разделите като приятели. После жената, която той е обикнал, загива от ужасна смърт, а ти си готова да го приемеш с отворени обятия, да го утешиш. Пророни ли няколко крокодилски сълзи, като отиде при него днес следобед?

— Защо да не отида? Редно беше, с него си останахме приятели...

— Не ми казвай какво е редно! — Гласът на Ив беше като плющене на камшик. Селина рязко вдигна глава. — Знаела си с какво се занимава Джон Блу много преди да дойдеш в полицията. Наблюдавала си го как убива една след друга невинни жени. Възползва се от тях, от него, от мен. Една продавачка в магазин за шивашки материали в другия край на града — между другото, постъпила си умно, като си избрала магазин в отдалечен квартал — те е запомнила,

Селина. Ти си интересна жена, набиваш се в очите. Продавачката си спомни, че преди четири месеца си била в магазина и си купила три метра червена панделка.

Селина вече не беше бледа — лицето ѝ беше пепелявосиво.

— Това... това не е доказателство, че...

— Смяташ, че всички улики са косвени и може би имаш право. Но като цяло доказват вината ти. — Тя заизброява на пръсти: — Средство, мотив, възможност. Познаваш жертвата, знаеш подробности за другите убийства, лесно можеш да се снабдиш с „оръжието“, използвано от Джон Блу. Ще докажем, че си купила панделката от онзи магазин. Ще отнеме малко време, но бъди сигурна, че ще го докажем. И тогава панделката ще се превърне в примка около твоята шия. — Изчака, докато Селина възприеме думите ѝ, и добави: — Само ти си имала мотив и възможност да убиеш Аналиса. Хванахме те на тясно. Приеми го достойно. Може да си всичко друго, но не и страхливка.

— Не, не съм. — Селина взе чашата с чай, с отвращение сбърчи нос. — Предпочитам бренди. Ще ми налееш ли? — обърна се към Рурк. — Бутилката е на полицата до умивалника. Двойно, ако обичаш.

Той кимна, отиде в кухнята.

— Много го обичаш — промърмори ясновидката. — Бих казала — до полуда.

— Говори си каквото искаш.

— Какво ще направиш, как ще оцелееш, ако те разлюби? Ако си даваш сметка, че си се превърнала в бреме за него, в задължение, което не знае как да избегне, защото е почтен и състрадателен и не иска да те нарани. Ще издържиш ли?

— Не знам.

— Позволих му да си отиде. — За миг Селина стисна клепачи, а когато ги отвори, очите ѝ бяха бистри, спокойни. — Внушавах си, че трябва да постъпя като разумна съвременна жена, не да правя драми. Но ме болеше. — Тя притисна юмрук до сърцето си. — Непоносимо. Още по-силно, отколкото когато той се влюби в Аналиса. Знаех, че повече няма да се върне при мен, че нямам шанс пак да ме обикне, докато тя е жива.

Вдигна очи, когато Рурк ѝ подаде чашата с бренди.

— Мъжете ни превръщат в техни робини, дори когато не го искат. Първото видение... сама го потърсих. Не знам защо — бях

толкова нещастна и гневна, толкова самотна, че „отворих“ съзнанието си. И го видях — съвсем ясно, както сега виждам вас. Видях Джон Блу и какво направи. — Завъртя чашата между пръстите си, отпи от брендито. — Не беше майка му. Нито първата жертва. Не знаех колко жени е убил до този момент. Жертвата беше Брийн Мериуедър. Не видях отвлечането ѝ, само как я свали от камионетката. Беше тъмно. Много тъмно. Ръцете и краката на жената бяха завързани, устата ѝ — запушена. Усетих страха ѝ. Той я занесе в къщата, включи всички лампи. Видях всичко, което ѝ причини в онази ужасна стая, и как после я зарови в задния двор.

— Тогава ти е хрумнала идея как да отстраниш съперницата си.

— Не знам. Честна дума. Чудех се какво да правя, колебаех се. Първата ми мисъл беше да отида в полицията, кълна се. Но не го направих. Запитах се кой е този човек и как извършва деянията си...

— Започнала си да го наблюдаваш — прекъсна я Рурк. — За да получиш отговор на въпросите си.

— Да. Беше ми любопитно, същевременно изпитвах отвращение, но лесно прониквах в съзнанието му и... изучавах поведението му. Казах си: „Защо да не убие и Аналиса? Всичко ще бъде като преди, ако я убие.“ Хрумна ми да му платя да я очисти, но беше твърде рисковано. Освен това този тип е ненормален, нищо не му струваше да се обърне срещу мен. Постепенно в главата ми се зароди план. После Блу уби Елиса Мапълуд. Отне живота ѝ в тук, в града. Тогава се уверих, че планът ми може да проработи.

Тя вдигна глава, погледна Ив:

— Не предложих помощта си само за да получавам информация. Важно беше да знам как ръководиш разследването, след колко време ще откриеш убиеца, какво мислиш за мен. Донякъде ми се искаше да го заловиш по-бързо, преди аз да... Заклевам се, че наистина ми се искаше. Затова ти казах всичко, което бях видяла, надявах се да го намериш и да го спреш, докато не съм...

— Аха, ясно. Обвиняваш ме, че съм се забавила, затова си очистила Аналиса.

— Не е точно така. Съгласих се доктор Майра да ме хипнотизира преди убийството, нали? Сама го предложих. Помолих я веднага да повторим експеримента, обаче тя отказа.

— Значи и тя има вина за престъплението ти.

— Да. До известна степен. Всичко щеше да бъде различно, ако нещата бяха се развили другояче. Казвах си, че ако благодарение на мен го заловиш по-бързо, значи така е било писано. Ако през онази нощ Аналиса не беше минала през парка, щях да се откажа от плана си и да ти съобщавам всичко, свързано с Блу, което виждах. Но тя избра прекия път — поличба, която очаквах. До известна степен се превъплътих в Джон Блу, за да не мисля какво правя. Същевременно приех ролята на страничен наблюдател, който вижда ужасите, но не се намесва. После... стана твърде късно да се откажа. Нямаше връщане назад. — Селина потръпна, отпи от брендито. — Аналиса ме видя. Зърна ме само за миг и се вцепени от изненада. Ала вече не можех да спра. За съжаление. — Тя въздъхна. — Кога разбра за мен?

— Още щом научих за връзката ѝ с Лукас Грейнд.

— О, не! — Тя пренебрежително махна с ръка. — Не отричам, че си много умна, но тогава още нямаше представа. За всеки случай прочетох мислите ти, когато бяхме при доктор Майра и след като Блу нападна Пийбоди.

— Чудесно. Но не си въобразявай, че само ти можеш да блокираш проникването в твоето съзнание. Веднъж ти казах, че дъщерята на Майра е екстрасенска и привърженичка на учението на уиканите. Тя ми даде полезни указания.

— Подвела си ме, за да ме използваш.

— Точно така. За съжаление не реагирах достатъчно бързо, иначе Пийбоди нямаше да е в болницата.

— Нямах представа, че той възнамерява да убие и нея. Когато разбрах, веднага те потърсих, но не можах да се свържа с теб. Харесвам Пийбоди.

— И аз. Предполагам, не изпитваш същото към другите жени, които ненормалникът е очистил.

Селина вдигна рамене:

— Не ги познавах.

— Но аз ги познавам.

— Направих го в името на любовта. Всичко, което сторих, бе заради любовта ми към Лукас.

— Глупости! Направила си го заради себе си. За да удовлетвориш тщеславието си, желанието си да упражняваш контрол. Никой не убива

в името на любовта, Селина — това е само оправдание, измислено от престъпниците. — Ив се изправи. — Стани!

— Ще убедя съдебните заседатели, че съм била заслепена от любовта. Толкова страдах, че изпаднах в състояние на лудост. Ние, хората с паранормални способности, сме много по-податливи към душевни разстройства. Лудостта ме обсеби, докато Джон Блу проникна в мен и уби Аналиса.

— Ясно. Ти си невинна. Продължавай да си го внушаваш. Селина Санчес, арестувана си. Ще ти изброя обвиненията. — Ив направи знак на Рурк, той тръгна към асансьора. — Предумишлено убийство, изнасилване и обезобразяване на Аналиса Съмърс. Съучастие в изнасилването, убийството и обезобразяването на петнайсет жертви.

— Петнайсет ли? Нямате право да ме обвинявате заради неговите престъпления. — Селина се опита да се обърне, но Ив й сложи белезниците и отсече:

— Можем! И ще го направим! Искаш ли да се обзаложим, че съдебните заседатели ще повярват на мен, не на теб? — Тя погледна Макнаб и Фийни, които слязоха от асансьора. — Ще бъдеш обвинена още в опит за убийство на служителка от полицията. Отведи я в ареста, детектив.

Макнаб хвана под ръка Селина:

— С най-голямо удоволствие.

— Въпреки че детектив Пийбоди отсъства, в рапорта ще бъде отразено, че е извършила ареста.

Той понечи да каже нещо, прокашля се и промърмори:

— Благодаря, лейтенант.

— Прибери се у дома, момичето ми — каза й Фийни, хвана другата ръка на Селина. — Остави я на нас.

Ив се заслуша в шума на слизащия асансьор, после промърмори:

— Трябва да изпратя тук екип от отдела по електроника. Да видим още какво ще научим, та да сме сигурни, че госпожа ясновидката дълго ще остане зад решетките... — Потърка зачервените си клепачи, изведнъж отсече: — Не, тръгваме си! И утре е ден!

— Ах, музика за ушите ми! — Рурк натисна копчето за повикване на асансьора. — Между другото, постъпи адски благородно, като „преотстъпи“ на Пийбоди задържането на Селина.

— Заслужила го е. Знаеш ли, хапчето още действа. — Тя изпъна рамене, пристъпи в кабината на асансьора. — Очите ми се затварят, обаче тялото ми е напрегнато като струна.

— Знам как да ти помогна, но нека се приберем у дома. — Наведе се, страстно я целуна. — Ще затвориш очи, а пък аз ще се погрижа за тялото ти.

— Хм, струва ми се примамливо. — Тя излезе от къщата, прикрепи към вратата полицейското заключващо устройство. — Дъждът спря — промълви.

— Още е мъгливо.

— Няма значение, хубаво е.

— Ти я харесваше — добави Рурк.

— Не отричам. — Ив спря, загледа улицата; някакво такси мина край тях и разплиска дълбоките локви. — И още я харесвам, макар да знам какво е сторила.

Съпругът ѝ я хвана за раменете, тя го прегърна през кръста.

— Мислиш ли, че го обича? Че обича този Лукас? — промълви Рурк.

— Не. — Тя вече знаеше какво означава истински да обичаш. — Само си въобразява. — Настани се на предната седалка, прозина се, затвори очи и се облегна назад, когато Рурк седна зад волана. Беше в сигурни ръце.

Вече знаеше какво е любовта.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.